

Câu được con rùa vàng

Contents

Câu được con rùa vàng	1
1. Chương 1.1	2
2. Chương 1.2	7
3. Chương 1.3	13
4. Chương 1.4	19
5. Chương 1.5	24
6. Chương 1.6	29
7. Chương 2.1	33
8. Chương 2.2	43
9. Chương 2.3	56
10. Chương 3.1	63
11. Chương 3.2	69
12. Chương 3.3	78
13. Chương 4.1	88
14. Chương 4.2	95
15. Chương 5.1	106
16. Chương 5.2	113
17. Chương 5.3	121
18. Chương 6.1	127
19. Chương 6.2	135
20. Chương 6.3	143
21. Chương 7.1	154
22. Chương 7.2	162
23. Chương 7.3	171
24. Chương 8.1	183
25. Chương 8.2	191
26. Chương 8.3	200
27. Chương 9.1	211
28. Chương 9.2	216
29. Chương End	229

Câu được con rùa vàng

Giới thiệu

Có người hỏi: Tỷ lệ khả năng “rùa vàng” từ trên trời rơi xuống là bao nhiêu nhỉ? Phật nói: “Chắc ph

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-duoc-con-rua-vang>

1. Chương 1.1

Bước vào cửa hàng mỳ, tôi đảo mắt nhìn quanh: sạch sẽ và ngăn nắp. Mắt tôi vô tình dừng lại trên tấm bảng giá treo ở góc tường: Ừm, cũng không quá đắt! Lại đưa mắt nhìn quanh những thức khách của quán, rồi ánh mắt dừng lại ở một anh chàng đẹp trai đang ngồi đợi mỳ, tôi khẽ nhếch môi cười nhạt rồi đi thẳng đến ngồi đối diện anh ta.

- Cho tôi bát mì nhỏ, loại 3 tệ ấy! - Tôi mỉm cười tươi tắn với nhân viên phục vụ.

Anh chàng đẹp trai kia lạnh lùng liếc nhìn tôi rồi đứng phắt dậy, đi ra khỏi chỗ ngồi.

Hắn ta tỏ thái độ gì vậy? Ngồi đối diện tôi không nuốt nổi chắc? Mặc dù tôi không quá xinh đẹp, ngon lành, nhưng dù sao cũng không xấu đến mức khiến hắn nuốt không trôi chứ? Đây đúng là một sự sỉ nhục! Tôi nắm chặt nắm đũa, lửa giận trong lòng ngùn ngụt bốc lên, chỉ có điều, tôi phải bình tĩnh!

Một lát sau, anh chàng đẹp trai bê bát mì quay lại chỗ ngồi. Tôi thở phào nhẹ nhõm, hóa ra anh ta chỉ đi lấy mì. Đúng là một cậu bé ngoan, tôi lại nở nụ cười rạng rỡ. Anh ta ngẩng đầu lên, thấy tôi đang nhìn anh ta chăm chăm liền mỉm cười rồi cúi xuống ăn mì.

Tôi hay đỏ mặt, anh ta không hiểu nhầm là tôi đang phải lòng anh ta đấy chứ? Mặc dù sự thật là...

Đúng lúc ấy thì bát mì của tôi được mang đến. Tôi cảm lạnh tương ớt trên bàn lên, mức hai thìa thật to cho vào bát của mình.

Đám học sinh mặc đồng phục ngồi ở bàn bên cạnh, chắc là học sinh trung học đang bá vai bá cổ, cười đùa ầm ĩ. Tôi hơi nhúu mày, rồi cúi đầu ăn.

- Ô, điện thoại của tớ đâu mất rồi? - Đột nhiên, một cô bé trong đám học sinh la lên, hai tay sờ soạng hết các túi áo của mình, vẻ mặt lo lắng. Tiếng la này làm cho không khí ồn ào trong cửa hàng tạm thời lắng xuống, bốn bề yên tĩnh hẳn, các thực khách đều dồn mắt sang đám học sinh.

Tôi chột dạ sờ vào túi của mình, cũng may là điện thoại của tôi vẫn còn.

- Lúc đến đây cháu có mang theo không? - Chủ cửa hàng hỏi, hi vọng cái điện thoại ấy không phải mất trong cửa hàng của ông ta.

- Cháu có mang theo mà, ban nãy còn nhấn tin cơ! - Cô bé kia nói.

- Để tớ thử gọi vào máy cậu xem nào! - Một cô bé khác cầm điện thoại lên gọi. - Hơ, không liên lạc được!

Tôi ngẩng đầu nhìn anh chàng đẹp trai ngồi đối diện, anh ta vẫn đang cúi đầu chăm chú ăn mì, vẻ mặt rất bình thản, thật chẳng ngờ mặt thì đẹp trai thế kia mà lại là kẻ trộm. Ban nãy anh ta đứng dậy đi bê mì có

đi ngang qua bàn của đH học sinh, tôi còn tưởng anh ta lịch sự tự đi lấy mỳ, nào ngờ lại có âm mưu trộm cắp. Thật chẳng thể ngờ... Tôi thấy hơi tiếc nuối...

Phát hiện ra bàn tay cầm đũa của tôi cứng đờ, ánh mắt đầy dò xét, anh ta liền mỉm cười nhìn tôi, nụ cười ấy thật đẹp, chỉ có điều dường như nó mang một ẩn ý gì đó. Chắc hẳn gã này tưởng là tôi đang phải lòng hẳn ta rồi! Tôi giận tím mặt, sao tôi có thể phải lòng kẻ trộm chứ? Tôi hết bình tĩnh nổi rồi, tôi thấy mình buộc phải ra mặt. Đầu óc nóng bừng lên, tôi đứng phắt dậy, đi đến trước mặt cô nhóc mất điện thoại, nói:

- Điện thoại của em...

Tôi còn chưa nói hết câu đã nghe thấy có tiếng chuông, hóa ra là tiếng nhạc phát ra từ dưới móng cô bé.

- A, hóa ra là ở đây! – Cô bé sờ tay ra sau, mặt ánh lên vẻ vui mừng, cười ngọt ngào. – Thế mà ban này không sờ thấy!

Tôi cúi đầu ử rử quay lại bàn trong tiếng cười đùa vui vẻ của bọn nhóc, thầm thở phào vì Hay mà điện thoại đổ chuông đúng lúc, nếu không tôi nói hết câu mới phát hiện ra điện thoại của người ta không hề mất thì thật sự chẳng biết giấu mặt vào đâu. Tôi len lén nhìn anh chàng đẹp trai kia, anh ta chỉ khẽ nhếch môi cười rồi tiếp tục ăn.

Đám học sinh kia vừa cười vừa mắng đứa con gái vừa kêu mất điện thoại, con bé ngại ngùng gãi đầu:

- Tớ mặc quần ngược, túi lộn ra đằng sau nên...

“Phụt!” Tôi còn chưa kịp định thần đã phát hiện ra trong bát mỳ của mình có vật thể lạ, hóa ra là một sợi mỳ. Tôi lập tức nhận thức được một vấn đề nghiêm trọng: sợi mỳ đó do anh chàng ngồi đối diện phun sang.

Tay cầm đũa, tôi ngẩng đầu, mặt mày chẳng chút biểu cảm nhìn anh ta. Anh ta hốt hoảng, miệng vẫn còn đang ngậm chỗ mỳ chưa phun hết, bối rối nhìn tôi không biết phải làm sao.

Hừ, mỳ mà cũng phun được à? Giỏi thật đấy!

Đúng lúc ấy, điện thoại của tôi đổ chuông:

- Nói đi!

Tôi không buồn đếm xỉa đến việc anh ta đang ngập ngừng định nói gì mà đưa điện thoại lên nghe.

- Đang ở đâu? – Đầu dây bên kia vang lên giọng của Mạc Lãnh, đồng nghiệp kiêm chiến hữu của tôi.

- Ở quán ăn.

- Ăn cái gì?

- Mỳ ba tẹ, được thêm một sợi mỳ anh chàng ngồi đối diện phun sang nữa. Hay là tớ đóng gói mang về cho cậu nhé?

Tôi lạnh lùng nhìn bát mỳ đỏ màu tương ớt với sợi mỳ nằm vắt ngang bát trước mặt, sau đó mỉm cười chẳng chút thiện cảm với anh chàng đối diện, khiến ặt anh ta tím ngắt như gan lợn.

- Không cần đâu! – Mạc Lãnh nghiêm nghị từ chối. – Ăn xong mau về công ty gấp, sếp cậu đang tìm đấy!

- Ok!

Thấy tôi cúp điện thoại, anh chàng kia liền e hèH vài tiếng, chỉ vào bát mỳ của tôi, vẻ ái ngại nói:

- Xin lỗi cô, để tôi bảo phục vụ mang cho cô Hột bát khác nhé!

- Không sao đâu, tôi đang giảm béo mà! – Tôi độ lượng nói, đặt ba tẹ xuống bàn rồi lịch sự đứng dậy rời đi. Trước khi ra khỏi cửa tôi còn liếc anh chàng đẹp trai kia một cái, anh ta vẫn đang ngồi ngây ra đó, chắc vẫn chưa hết bối rối bởi tình huống lúc này. Tôi ngao ngán lắc đầu, đúng là đồ con nít ranh! Bạn bảo đàn ông mà không ăn ớt có thể trưởng thành được không?

Lúc quay về công ty, chưa ngồi nóng chỗ đã nhìn thấy sếp từ trong phòng đi ra, chỉ tay về phía chúng tôi, nói:

- Cô, cô, cô... hôm nay phải ở lại làm thêm giờ!

Thật bất hạnh vì một trong số những “cô” mà sếp nhắc đến có cả tôi.

- Tại sao ạ? – Tôi nhìn sếp bằng ánh mắt đầy oán trách.

Sếp nhíu mày, sau đó đi về phía tôi, chẳng buồn đếm xỉa đến ánh mắt oán trách của tôi mà cúi đầu, nở nụ cười tươi, nói:

- Có tính tiền làm thêm giờ!

Tôi vội vàng hất tóc, tỏ vẻ nghiêm túc, trịnh trọng nói:

- Với tư cách là nhân viên xuất sắc của công ty, thỉnh thoảng cũng nên hi sinh thời gian riêng vì công việc chung, điều này hết sức hợp lý, đúng không sếp?

- Đúng thế! – Sếp mỉm cười.

Làm thêm giờ có hai loại, một loại không lương và Hộ loại có tính lương.

Không lương cũng có hai loại.

Một loại là việc ban ngày sếp giao cho bạn, bắt buộc phải hoàn thành nhưng bạn không làm hết, lúc này không cần người thông báo bạn cũng phải tự động ở lại làm thêm mà không được trả tiền.

Một loại khác là việc ban ngày sếp của sếp giao cho sếp làm, nhưng sếp làm không hết nên thông báo với cấp dưới “hi sinh bản thân” vì công việc chung: cũng không được trả tiền.

Đương nhiên, loại thứ hai là không thể từ chối, hậu quả của việc từ chối sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Còn có một kiểu làm thêm giờ nữa là có trả tiền, giống như tôi lúc này.

Một bên là đồng tài liệu bữa bộn, một bên là cái máy tính đang vận hành. Một tai nghe tiếng oán thán của các đồng nghiệp vừa đi ăn về vào làm thêm giờ, một tai nghe tiếng gõ bàn phím lách cách.

Đối với những người trên có bố mẹ già, dưới có con nhỏ, cho dù làm thêm giờ có lương cũng không phải chuyện đơn giản, vì vậy tôi hiểu được tiếng kêu oán thán của họ. Tôi thầm trách sếp sao không giữ một mình tôi ở lại làm thêm giờ để tôi kiếm luôn tiền làm thêm của cả ba người.

Ông trời ơi!

- Khi nào thì làm xong? – Một giọng nói vang lên bên tai tôi!

- Kiếp sau! – Tôi chẳng buồn ngẩng đầu lên. Không cần nhìn tôi cũng biết là Mạc Lãnh, chỉ có điều hơi bất ngờ vì không thấy Mạc Lãnh phản bác lại.

Tôi tò mò ngẩng đầu, phát hiện nụ cười nhăn nhó trên mặt Mạc Lãnh, sau đó mắt tôi như tối sầm lại khi phát hiện ra người đứng sau Mạc Lãnh chính là tổng giám đốc công ty. Tôi nước mắt đầm đìa.

Tôi vội vàng thu lại nụ cười lạnh nhạt, vuốt vuốt mái tóc rối bởi vì làm thêm giờ, mặt mày nghiêm túc nói với Mạc Lãnh:

- Cậu không thấy tớ đang chăm chỉ cày cho công ty hay sao? Thời điểm này mà cậu bảo tớ đi dạo phố với cậu được à? Kiếp sau nhé!

Sau đó tôi giả bộ như không nhìn thấy tổng giám đốc, tiếp tục vùi đầu vào làm việc. Tôi đưa tay lên sờ má, thấy hai má mình bỏng rát. Lâm Sáng ơi là Lâm Sáng, da mặt mày dày tới mức chính bản thân mình cũng cảm thấy ngạc nhiên.

- Mạc Lãnh, đi thôi! – Một lúc lâu sau, cụ thể là bao lâu tôi cũng không rõ nữa, chỉ biết khoảng thời gian ấy đúng là một sự giày vò, mãi cho đến khi tổng giám đốc lên tiếng gọi Mạc Lãnh tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Tôi cười tươi như hoa với Mạc Lãnh:

- Đi cẩn thận, tớ không phải tiễn nhé! Ngày mai tớ sẽ đi dạo phố với cậu, nếu như anh ta không rảnh!

Mạc Lãnh, ai bảo cậu là phu nhân tương lai của tổng giám đốc chứ, lúc này Hà không lôi cậu vào thì sao xứng với tình bạn hơn chục năm của chúng ta được?

Chẳng bao lâu sau, sếp từ trong phòng đi ra, hai mắt đỏ ngầu, mặt mày hầm hầm tức giận, chỉ vào mặt tôi mà nói:

- Lâm Sảng, cô làm thông đêm!

Hóa ra sếp cũng phải làm thêm giờ. Tôi ngẩng đầu, cười mỉm đáp:

- Tôi hiểu, tôi hiểu, sếp cứ về trước đi ạ!

Tôi ấn phím gọi điện thoại ẹ:

- Mẹ ạ, hôm nay con làm tăng ca, làm qua đêm. Con lại kiếm được một khoản rồi, con muốn ăn thịt, mai mẹ mua về nhé! (Hôm nay bố mẹ tôi đi dự tiệc).

- Ranh con, mẹ không mua thịt cho con ăn khi nào hả?

...

Nửa tiếng sau, tôi cúp điện thoại.

- Cô đang làm cái gì thế hả? – Không biết sếp đứng sau lưng tôi từ lúc nào.

- Tôi gọi điện ẹ báo là mình vẫn sống! – Tôi thản nhiên nói.

- Cứ nhất định phải dùng điện thoại của công ty à?

- Đúng vậy, bởi vì điện thoại của tôi hết pin rồi! – Đây là sự thật.

- Cứ nhất định phải nói cả nửa tiếng đồng hồ?

Tôi ngây người, khốn kiếp, ông ta đứng sau lưng tôi nửa tiếng đồng hồ, thế mà không thấy tê chân nhĩ?

- Đúng thế, bởi vì mẹ tôi nói lắp, một chữ phải nói mất năm phút. Mẹ tôi nói tất cả sáu chữ: “Mẹ.... đợi... con... về.... ăn... cơm...”.

Mấy chữ cuối tôi cố kéo dài giọng và nói thật chậm, mặt sếp càng sầm xuống.

- Lâm Sảng, cô giỏi lắm, tôi đã dung túng cho cô nhiều lắm rồi, giờ tôi không bảo bọc cho cô được nữa đâu!

– Mặt sếp như dài ra.

- Không sao đâu! – Tôi vỗ vai sếp. Sếp không làm được vẫn còn có Mạc Lãnh mà. Đợi khi nào Mạc Lãnh trở thành phu nhân tổng giám đốc rồi, chẳng phải tôi sẽ “một người làm quan, cả họ được nhờ” sao?

Thực ra cũng chẳng biết vì sao sếp tôi phải dung túng cho tôi. Tôi đã từng nghĩ đến hàng vạn lý do, nhưng những lý do ấy lần lượt bị tôi phủ định hết. Tôi còn đang hoài nghi không biết mình có phải là con gái riêng của ông ấy không nữa.

Tôi vô cùng bi quan, bố mẹ tôi đẹp nhường ấy, vậy tại sao tôi lại giống sếp đến thế? À không, không phải giống về ngoại hình, mà là về “khí chất”, điều này khiến tôi vô cùng đau lòng.

Có một lần, không nén được tò mò tôi liền hỏi mẹ:

- Mẹ ơi, con là con nuôi của bố mẹ phải không?

Mẹ nhìn tôi bằng ánh mắt đề phòng:

- Bố mẹ đối xử với mày có chỗ nào không tốt khiến mày sinh nghi mày không phải con đẻ của bố mẹ? Cái con ranh bất hiếu này, mẹ nuôi mày từ lúc mày còn đái dầm, ị đùn đến giờ, mày tưởng làm mẹ dễ lắm đấy hả?

Mẹ tôi vừa lau nước mắt vừa gạt nước mũi, còn bố thì cầm roi lên định đánh cho tôi một trận.

- Đâu, đâu có ạ, bố mẹ đối xử với con rất tốt, con chỉ nghi ngờ không biết tại sao mình chẳng được di truyền sự hiền lành, chăm chỉ, dũng cảm, kiên cường như bố mẹ? – Tôi vội vàng nín nọt, mẹ tôi liền nín bật.

Bố tôi nghiêng răng hỏi:

- Thế con có cần lấy máu đi xét nghiệm không?

- Bố à, bố là bố ruột của con mà! – Tôi sà vào lòng bố, một tay giữ chặt lấy cái roi đang nhảH nhe định quật vào người tôi, miệng gào khóc thật to.

Một khả năng duy nhất: con riêng, cũng sụp đổ hoàn toàn. Tôi vừa nôn ọe vừa nhức óc nghĩ đến giả thiết: lão già này, lão già ương ngạnh này... có khi nào đang để mắt đến tôi?

Chuyện này còn tàn nhẫn hơn cả chuyện là con riêng, tôi đã sa vào bước đường cùng này sao? Chỉ có những lão già mới để mắt đến người như tôi sao? Thật là oan nghiệt!

Nếu tôi hoàn thành công việc trước thời hạn, tiền làm thêm giờ một đồng cũng không được phép thiếu, không thì đâu xứng với công sức đầu tư của tôi? Đúng rồi, nhất định không được về sớm, nhất định thế!

Sau khi xác định tinh thần, tôi liền thu dọn bàn, sau đó đặt chuông đồng hồ. Bấy giờ, đúng rồi, bấy giờ thức dậy quết thẻ, không thể làm nô lệ để cho đảH tư bản này bóc lột như vậy được! (Tôi chẳng phải đang là nô lệ sao?)

Đang mơ Hằng, đột nhiên tôi cảm thấy có ai đó đang lay mình. Không thể nào, chắc chắn là mơ. Tôi ngủ tiếp, người ấy lại lay. Tôi vẫn ngủ, người ấy vẫn lay.

- Đủ rồi đấy, cậu làm bà chủ rồi nên đến đây lên mặt đấy à? – Cuối cùng tôi cũng chiến thắng được cơn buồn ngủ, ngẩng phắt dậy, bực tức gất.

Mở to mắt ra, tôi nhìn thấy trước mặt là một anh chàng đẹp trai, trên tay cầm bao nhiêu là đồ ăn ngon, mỉm cười nhìn tôi chờ đợi.

Đây không phải là nước dãi, chắc chắn không phải là nước dãi. Tôi nhìn chỗ nước bám trên tay mình, vội vàng dúi tay ra sau lưng lau đi. Chỉ có điều anh chàng đẹp trai này sao mà quen thế? Đây chẳng phải là gã đàn ông đã phun mỳ vào bát của tôi lúc ở cửa hàng sao?

- Anh mỳ? – Tôi chỉ vào người đàn ông đứng trước mặt, thốt lên. Tôi vô cùng kinh ngạc, đây là đâu, đây là nơi làm việc của nhân viên cao cấp của công ty mà (toát mồ hôi), người không nhiệH vụ đâu được tùy tiện đi vào? Anh ta... anh ta không phải đến đây để bịt miệng tôi đấy chứ? Bởi vì tôi đã nhìn thấy bộ dạng đáng xấu hổ của anh ta lúc phun mỳ! Toàn thân tôi mềm nhũn, ngồi phịch xuống ghế.

Mặt anh ta đang từ tươi rói bỗng chốc biến sắc khi nghe thấy tôi gọi anh ta là “anh mỳ”, nụ cười trên môi dường như cứng lại.

- Lâm Sảng!

Tôi run bắn người, hoang mang nhìn anh ta. Thậm chí ngay cả tên tôi anh ta cũng đã điều tra rõ ràng. Tôi có lỗi với bố, với mẹ, với cả nhà, vì tôi mà cả nhà gặp nạn rồi! Bố mẹ ơi, hẹn gặp lại bố mẹ dưới tuổi vàng. Tôi cố nén nước mắt, đầu óc liên tục hiện ra những hình ảnh tưởng tượng hết sức vớ vẩn.

- Cô... đói rồi nhỉ? Ăn chút gì đi! – Anh ta đưa chỗ thức ăn trong cái túi trên tay cho tôi, còn cẩn thận mở hộp bánh gato chia ra cho tôi.

- Tôi không ăn! – Tôi từ chối theo phản xạ.

Mặc dù chỗ đồ ăn trước Hặt ngon đến mức khiến tôi nhỏ dãi thèH thường, nhưng mà... trong cái bánh gato này chắc chắn có thuốc độc.

Anh ta ngây người nhìn tôi, đặt chiếc bánh gato trở lại bàn, mỉm cười vờ áy náy:

- Hôm nay tôi bất lịch sự quá, tôi chỉ lo cô ăn chưa no, lại nghe nói cô phải làm việc qua đêm, vì vậy mới đi mua chút gì đến đây cho cô. Thực ra cô cũng không cần giảm béo đâu!

Anh ta nói như đúng rồi, nói như đó là một sự thực hiển nhiên, kiểu như anh ta là đàn ông còn tôi là đàn bà vậy. Tôi thấy sống lưng lạnh toát, anh ta đã biết rõ mồn một mọi hành tung của tôi.

Trong lúc hoảng loạn tôi đã nắm chặt lấy cái bút chì, chìa thẳng vào cổ anh ta, hung hăng tiến lại gần, hỏi như thăm vắn:

- Anh... anh là thám tử tư? Hay anh thuê thám tử tư theo dõi tôi hả? Làm sao anh biết được công ty tôi ở đây? Làm sao anh biết được tôi làm thêm qua đêm? Mau khai ra!

Do bị tôi đột ngột tấn công, gã mỳ kia đương nhiên chẳng kịp phản ứng, giật lùi lại, ngã phịch xuống ghế. Anh ta vội vàng chống tay vào bàn, tay kia gạt cái bút chì trong tay tôi ra, ánh mắt từ căng thẳng chuyển sang hài hước. Anh ta không nói gì, chỉ bặm môi nén cười. Thái độ gì đây? Anh ta đang khinh thường tôi hay khinh thường cái bút chì trong tay tôi? Bút chì? Ngoảnh sang nhìn cái bút chì chẳng thể gây thương tích trong tay mình, tôi như rơi xuống vực thẳm.

- Tôi cũng là nhân viên công ty, tên là Lâm Diệu! – Không biết có phải tôi nghe nhầm không.

- Cái gì, anh cũng họ Lâm à? – Trời diệt tôi rồi. Tôi ngây người mất hai giây, phát hiện khuôn mặt kia đang ở rất gần mình, gần đến mức tôi có thể nhìn rõ từng lỗ chân lông trên mặt anh ta. Mặt tôi nóng bừng lên, cuối cùng tôi cũng lấy lại được bình tĩnh để phân tích tình hình lúc này.

Gã khốn này cứ như con ma, làm tôi cứ tưởng mình đang nằm mơ.

Tôi đã tỉnh táo hoàn toàn, thận trọng đặt cây bút chì xuống, bình thần cầm cái bánh gato lên và bắt đầu ăn. Bánh không mất tiền nên ăn thấy ngon lạ thường.

- Được rồi, để đồ lại đây, còn anh có thể đi được rồi! Tôi sẽ không nói chuyện xấu của anh ra ọi người biết đâu, tôi là người rất có nguyên tắc, anh hiểu chứ? Một tháng lương của anh là bao nhiêu? – Biết anh ta không hề có ác ý, tôi liền an tâm ăn bánh, thực ra tôi cũng đói lắm rồi.

- Cô hỏi cái này làm gì? – “Anh mỳ” khó hiểu hỏi.

- Dùng một tháng lương của anh để mua chuộc tôi đi! – Tôi xoa xoa đầu anh ta, cười gian xảo.

Anh chàng mỳ đầu tiên hơi ngây ra, sau đó từ từ toét miệng cười. Cái thằng nhóc này, sao mà thích cười thế không biết?

Lâm Diệu đương nhiên không đồng ý dùng một tháng lương để mua chuộc rồi. Sự thực là mặc dù tôi tham tiền nhưng những đồng tiền không rõ lai lịch kiểu này xưa nay tôi không bao giờ dám nhận.

2. Chương 1.2

Bước vào cửa hàng mỳ, tôi đảo mắt nhìn quanh: sạch sẽ và ngăn nắp. Mắt tôi vô tình dừng lại trên tấm bảng giá treo ở góc tường: Ừm, cũng không quá đắt! Lại đưa mắt nhìn quanh những thức khách của quán, rồi ánh mắt dừng lại ở một anh chàng đẹp trai đang ngồi đợi mỳ, tôi khẽ nhwchs môi cười nhạt rồi đi thẳng đến ngồi đối diện anh ta.

- Cho tôi bát mì nhỏ, loại 3 tệ ấy! - Tôi mỉm cười tươi tắn với nhân viên phục vụ.

Anh chàng đẹp trai kia lạnh lùng liếc nhìn tôi rồi đứng phắt dậy, đi ra khỏi chỗ ngồi.

Hắn ta tỏ thái độ gì vậy? Ngồi đối diện tôi không nuốt nổi chắc? Mặc dù tôi không quá xinh đẹp, ngon lành, nhưng dù sao cũng không xấu đến mức khiến hắn nuốt không trôi chứ? Đây đúng là một sự sỉ nhục! Tôi nắm chặt nắm đấm, lửa giận trong lòng ngùn ngụt bốc lên, chỉ có điều, tôi phải bình tĩnh!

Một lát sau, anh chàng đẹp trai bê bát mì quay lại chỗ ngồi. Tôi thở phào nhẹ nhõm, hóa ra anh ta chỉ đi lấy mì. Đúng là một cậu bé ngoan, tôi lại nở nụ cười rạng rỡ. Anh ta ngẩng đầu lên, thấy tôi đang nhìn anh ta chằm chằm liền mỉm cười rồi cúi xuống ăn mì.

Tôi hay đổ mặt, anh ta không hiểu nhầm là tôi đang phải lòng anh ta đấy chứ? Mặc dù sự thật là...

Đúng lúc ấy thì bát mì của tôi được mang đến. Tôi cầm lọ tương ớt trên bàn lên, múc hai thìa thật to cho vào bát của mình.

Đám học sinh mặc đồng phục ngồi ở bàn bên cạnh, chắc là học sinh trung học đang bá vai bá cổ, cười đùa ầm ĩ. Tôi hơi nhúu mày, rồi cúi đầu ăn.

- Ô, điện thoại của tớ đâu mất rồi? – Đột nhiên, một cô bé trong đám học sinh la lên, hai tay sờ soạng hết các túi áo của mình, vẻ mặt lo lắng. Tiếng la này làm cho không khí ồn ào trong cửa hàng tạm thời lắng xuống, bốn bề yên tĩnh hẳn, các thực khách đều dồn mắt sang đám học sinh.

Tôi chợt dạ sờ vào túi của mình, cũng may là điện thoại của tôi vẫn còn.

- Lúc đến đây cháu có mang theo không? – Chủ cửa hàng hỏi, hi vọng cái điện thoại ấy không phải mất trong cửa hàng của ông ta.

- Cháu có mang theo mà, ban nãy còn nhấn tin cơ! – Cô bé kia nói.

- Để tớ thử gọi vào máy cậu xem nào! – Một cô bé khác cầm điện thoại lên gọi. – Hơ, không liên lạc được!

Tôi ngẩng đầu nhìn anh chàng đẹp trai ngồi đối diện, anh ta vẫn đang cúi đầu chăm chú ăn mì, vẻ mặt rất bình thản, thật chẳng ngờ mặt thì đẹp trai thế kia mà lại là kẻ trộm. Ban nãy anh ta đứng dậy đi bê mì có đi ngang qua bàn của đám học sinh, tôi còn tưởng anh ta lịch sự tự đi lấy mì, nào ngờ lại có âm mưu trộm cắp. Thật chẳng thể ngờ... Tôi thấy hơi tiếc nuối...

Phát hiện ra bàn tay cầm đũa của tôi cứng đờ, ánh mắt đầy dò xét, anh ta liền mỉm cười nhìn tôi, nụ cười ấy thật đẹp, chỉ có điều dường như nó mang một ẩn ý gì đó. Chắc chắn gã này tưởng là tôi đang phải lòng hắn ta rồi! Tôi giận tím mặt, sao tôi có thể phải lòng kẻ trộm chứ? Tôi hết bình tĩnh nổi rồi, tôi thấy mình buộc phải ra mặt. Đầu óc nóng bừng lên, tôi đứng phắt dậy, đi đến trước mặt cô nhóc mất điện thoại, nói:

- Điện thoại của em...

Tôi còn chưa nói hết câu đã nghe thấy có tiếng chuông, hóa ra là tiếng nhạc phát ra từ dưới hông cô bé.

- A, hóa ra là ở đây! – Cô bé sờ tay ra sau, mặt ánh lên vẻ vui mừng, cười ngọt ngào. – Thế mà ban nãy không sờ thấy!

Tôi cúi đầu ử rử quay lại bàn trong tiếng cười đùa vui vẻ của bọn nhóc, thầm thở phào vì may mà điện thoại đổ chuông đúng lúc, nếu không tôi nói hết câu mới phát hiện ra điện thoại của người ta không hề mất thì thật sự chẳng biết giấu mặt vào đâu. Tôi len lén nhìn anh chàng đẹp trai kia, anh ta chỉ khẽ nhếch môi cười rồi tiếp tục ăn.

Đám học sinh kia vừa cười vừa mắng đứa con gái vừa kêu mất điện thoại, con bé ngại ngùng gãi đầu:

- Tớ mặc quần ngực, túi lộn ra đằng sau nên...

“Phụt!” Tôi còn chưa kịp định thần đã phát hiện ra trong bát mì của mình có vật thể lạ, hóa ra là một sợi mì. Tôi lập tức nhận thức được một vấn đề nghiêm trọng: sợi mì đó do anh chàng ngồi đối diện phun sang.

Tay cầm đũa, tôi ngẩng đầu, mặt mày chẳng chút biểu cảm nhìn anh ta. Anh ta hốt hoảng, miệng vẫn còn đang ngậm chỗ mì chưa phun hết, bối rối nhìn tôi không biết phải làm sao.

Hừ, mì mà cũng phun được à? Giỏi thật đấy!

Đúng lúc ấy, điện thoại của tôi đổ chuông:

- Nói đi!

Tôi không buồn đếm xỉa đến việc anh ta đang ngáp ngừng định nói gì mà đưa điện thoại lên nghe.

- Đang ở đâu? – Đầu dây bên kia vang lên giọng của Mạc Lãnh, đồng nghiệp kiêm chiến hữu của tôi.

- Ở quán ăn.

- Ăn cái gì?

- Mỳ ba tẹ, được thêm một sợi mỳ anh chàng ngồi đối diện phun sang nữa. Hay là tở đóng gói mang về cho cậu nhé?

Tôi lạnh lùng nhìn bát mỳ đỏ màu tương ớt với sợi mỳ nằm vắt ngang bát trước mặt, sau đó mỉm cười chẳng chút thiện cảm với anh chàng đối diện, khiến ặt anh ta tím ngắt như gan lợn.

- Không cần đâu! – Mạc Lãnh nghiêm nghị từ chối. – Ăn xong mau về công ty gấp, sếp cậu đang tìm đây!

- Ok!

Thấy tôi cúp điện thoại, anh chàng kia liền e hèm vài tiếng, chỉ vào bát mỳ của tôi, vẻ ái ngại nói:

- Xin lỗi cô, để tôi bảo phục vụ mang cho cô một bát khác nhé!

- Không sao đâu, tôi đang giảm béo mà! – Tôi độ lượng nói, đặt ba tẹ xuống bàn rồi lịch sự đứng dậy rời đi. Trước khi ra khỏi cửa tôi còn liếc anh chàng đẹp trai kia một cái, anh ta vẫn đang ngồi ngây ra đó, chắc vẫn chưa hết bối rối bởi tình huống lúc nãy. Tôi ngao ngán lắc đầu, đúng là đồ con nít ranh! Bạn bảo đàn ông mà không ăn ớt có thể trưởng thành được không?

Lúc quay về công ty, chưa ngồi nóng chỗ đã nhìn thấy sếp từ trong phòng đi ra, chỉ tay về phía chúng tôi, nói:

- Cô, cô, cô... hôm nay phải ở lại làm thêm giờ!

Thật bất hạnh vì một trong số những “cô” mà sếp nhắc đến có cả tôi.

- Tại sao ạ? – Tôi nhìn sếp bằng ánh mắt đầy oán trách.

Sếp nhú mày, sau đó đi về phía tôi, chẳng buồn đếm xỉa đến ánh mắt oán trách của tôi mà cúi đầu, nở nụ cười tươi, nói:

- Có tính tiền làm thêm giờ!

Tôi vội vàng hất tóc, tỏ vẻ nghiêm túc, trịnh trọng nói:

- Với tư cách là nhân viên xuất sắc của công ty, thỉnh thoảng cũng nên hi sinh thời gian riêng vì công việc chung, điều này hết sức hợp lý, đúng không sếp?

- Đúng thế! – Sếp mỉm cười.

Làm thêm giờ có hai loại, một loại không lương và một loại có tính lương.

Không lương cũng có hai loại.

Một loại là việc ban ngày sếp giao cho bạn, bắt buộc phải hoàn thành nhưng bạn không làm hết, lúc này không cần người thông báo bạn cũng phải tự động ở lại làm thêm mà không được trả tiền.

Một loại khác là việc ban ngày sếp của sếp giao cho sếp làm, nhưng sếp làm không hết nên thông báo với cấp dưới “hi sinh bản thân” vì công việc chung: cũng không được trả tiền.

Đương nhiên, loại thứ hai là không thể từ chối, hậu quả của việc từ chối sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Còn có một kiểu làm thêm giờ nữa là có trả tiền, giống như tôi lúc này.

Một bên là đồng tài liệu bừa bộn, một bên là cái máy tính đang vận hành. Một tai nghe tiếng oán thán của các đồng nghiệp vừa đi ăn về vào làm thêm giờ, một tai nghe tiếng gõ bàn phím lách cách.

Đối với những người trên có bố mẹ già, dưới có con nhỏ, cho dù làm thêm giờ có lương cũng không phải chuyện đơn giản, vì vậy tôi hiểu được tiếng kêu oán thán của họ. Tôi thầm trách sếp sao không giữ một mình tôi ở lại làm thêm giờ để tôi kiếm luôn tiền làm thêm của cả ba người.

Ông trời ơi!

- Khi nào thì làm xong? – Một giọng nói vang lên bên tai tôi!

- Kiếp sau! – Tôi chẳng buồn ngẩng đầu lên. Không cần nhìn tôi cũng biết là Mạc Lãnh, chỉ có điều hơi bất ngờ vì không thấy Mạc Lãnh phản bác lại.

Tôi tò mò ngẩng đầu, phát hiện nụ cười nhếch nhếch trên mặt Mạc Lãnh, sau đó mắt tôi như tối sầm lại khi phát hiện ra người đứng sau Mạc Lãnh chính là tổng giám đốc công ty. Tôi nước mắt đầm đìa.

Tôi vội vàng thu lại nụ cười lạnh nhạt, vuốt vuốt mái tóc rối bởi vì làm thêm giờ, mặt mày nghiêm túc nói với Mạc Lãnh:

- Cậu không thấy tớ đang chăm chỉ cày cho công ty hay sao? Thời điểm này mà cậu bảo tớ đi dạo phố với cậu được à? Kiếp sau nhé!

Sau đó tôi giả bộ như không nhìn thấy tổng giám đốc, tiếp tục vùi đầu vào làm việc. Tôi đưa tay lên sờ má, thấy hai má mình bỏng rát. Lâm Sảng ơi là Lâm Sảng, da mặt mày dày tới mức chính bản thân mình cũng cảm thấy ngạc nhiên.

- Mạc Lãnh, đi thôi! – Một lúc lâu sau, cụ thể là bao lâu tôi cũng không rõ nữa, chỉ biết khoảng thời gian ấy đúng là một sự giày vò, mãi cho đến khi tổng giám đốc lên tiếng gọi Mạc Lãnh tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Tôi cười tươi như hoa với Mạc Lãnh:

- Đi cẩn thận, tớ không phải tiền nhé! Ngày mai tớ sẽ đi dạo phố với cậu, nếu như anh ta không rảnh!

Mạc Lãnh, ai bảo cậu là phu nhân tương lai của tổng giám đốc chứ, lúc này mà không lôi cậu vào thì sao xứng với tình bạn hơn chục năm của chúng ta được?

Chẳng bao lâu sau, sếp từ trong phòng đi ra, hai mắt đỏ ngầu, mặt mày hầm hầm tức giận, chỉ vào mặt tôi mà nói:

- Lâm Sảng, cô làm thông đêm!

Hóa ra sếp cũng phải làm thêm giờ. Tôi ngẩng đầu, cười mỉm đáp:

- Tôi hiểu, tôi hiểu, sếp cứ về trước đi ạ!

Tôi ấn phím gọi điện thoại ẹ:

- Mẹ ạ, hôm nay con làm tăng ca, làm qua đêm. Con lại kiếm được một khoản rồi, con muốn ăn thịt, mai mẹ mua về nhé! (Hôm nay bố mẹ tôi đi dự tiệc).

- Ranh con, mẹ không mua thịt cho con ăn khi nào hả?

...

Nửa tiếng sau, tôi cúp điện thoại.

- Cô đang làm cái gì thế hả? – Không biết sếp đứng sau lưng tôi từ lúc nào.

- Tôi gọi điện ẹ báo là mình vẫn sống! – Tôi thản nhiên nói.

- Cứ nhất định phải dùng điện thoại của công ty à?

- Đúng vậy, bởi vì điện thoại của tôi hết pin rồi! – Đây là sự thật.

- Cứ nhất định phải nói cả nửa tiếng đồng hồ?

Tôi ngây người, khốn kiếp, ông ta đứng sau lưng tôi nửa tiếng đồng hồ, thế mà không thấy tê chân nhỉ?

- Đúng thế, bởi vì mẹ tôi nói lắp, một chữ phải nói mất năm phút. Mẹ tôi nói tất cả sáu chữ: “Mẹ.... đợi... con... về.... ăn... cơm...”.

Mấy chữ cuối tôi cố kéo dài giọng và nói thật chậm, mặt sếp càng sầm xuống.

- Lâm Sảng, cô giỏi lắm, tôi đã dung túng cho cô nhiều lắm rồi, giờ tôi không bảo bọc cho cô được nữa đâu!
- Mặt sếp như dài ra.

- Không sao đâu! – Tôi vỗ vai sếp. Sếp không làm được vẫn còn có Mạc Lãnh mà. Đợi khi nào Mạc Lãnh trở thành phu nhân tổng giám đốc rồi, chẳng phải tôi sẽ “một người làm quan, cả họ được nhờ” sao?

Thực ra cũng chẳng biết vì sao sếp tôi phải dung túng cho tôi. Tôi đã từng nghĩ đến hàng vạn lý do, nhưng những lý do ấy lần lượt bị tôi phủ định hết. Tôi còn đang hoài nghi không biết mình có phải là con gái riêng của ông ấy không nữa.

Tôi vô cùng bi quan, bố mẹ tôi đẹp nhường ấy, vậy tại sao tôi lại giống sếp đến thế? À không, không phải giống về ngoại hình, mà là về “khí chất”, điều này khiến tôi vô cùng đau lòng.

Có một lần, không nén được tò mò tôi liền hỏi mẹ:

- Mẹ ơi, con là con nuôi của bố mẹ phải không?

Mẹ nhìn tôi bằng ánh mắt đề phòng:

- Bố mẹ đối xử với mày có chỗ nào không tốt khiến mày sinh nghi mày không phải con đẻ của bố mẹ? Cái con ranh bất hiếu này, mẹ nuôi mày từ lúc mày còn đái dầm, ị đùn đến giờ, mày tưởng làm mẹ dễ lắm đấy hả?

Mẹ tôi vừa lau nước mắt vừa gạt nước mũi, còn bố thì cầm roi lên định đánh cho tôi một trận.

- Đâu, đâu có ạ, bố mẹ đối xử với con rất tốt, con chỉ nghi ngờ không biết tại sao mình chẳng được di truyền sự hiền lành, chăm chỉ, dũng cảm, kiên cường như bố mẹ? – Tôi vội vàng nịnh nọt, mẹ tôi liền nín bặt.

Bố tôi nghiêng răng hỏi:

- Thế con có cần lấy máu đi xét nghiệm không?

- Bố à, bố là bố ruột của con mà! – Tôi sà vào lòng bố, một tay giữ chặt lấy cái roi đang nhắm nhe định quật vào người tôi, miệng gào khóc thật to.

Một khả năng duy nhất: con riêng, cũng sụp đổ hoàn toàn. Tôi vừa nôn ọe vừa nhức óc nghĩ đến giả thiết: lão già này, lão già ương ngạnh này... có khi nào đang để mắt đến tôi?

Chuyện này còn tàn nhẫn hơn cả chuyện là con riêng, tôi đã sa vào bước đường cùng này sao? Chỉ có những lão già mới để mắt đến người như tôi sao? Thật là oan nghiệt!

Nếu tôi hoàn thành công việc trước thời hạn, tiền làm thêm giờ một đồng cũng không được phép thiếu, không thì đâu xứng với công sức đầu tư của tôi? Đúng rồi, nhất định không được về sớm, nhất định thế!

Sau khi xác định tinh thần, tôi liền thu dọn bàn, sau đó đặt chuông đồng hồ. Bấy giờ, đúng rồi, bấy giờ thức dậy quẹt thẻ, không thể làm nô lệ để cho đám tư bản này bóc lột như vậy được! (Tôi chẳng phải đang là nô lệ sao?)

Đang mơ màng, đột nhiên tôi cảm thấy có ai đó đang lay mình. Không thể nào, chắc chắn là mơ. Tôi ngủ tiếp, người ấy lại lay. Tôi vẫn ngủ, người ấy vẫn lay.

- Đủ rồi đấy, cậu làm bà chủ rồi nên đến đây lên mặt đấy à? – Cuối cùng tôi cũng chiến thắng được cơn buồn ngủ, ngẩng phắt dậy, bực tức gắt.

Mở to mắt ra, tôi nhìn thấy trước mặt là một anh chàng đẹp trai, trên tay cầm bao nhiêu là đồ ăn ngon, mỉm cười nhìn tôi chờ đợi.

Đây không phải là nước dãi, chắc chắn không phải là nước dãi. Tôi nhìn chỗ nước bám trên tay mình, vội vàng dúi tay ra sau lưng lau đi. Chỉ có điều anh chàng đẹp trai này sao mà quen thế? Đây chẳng phải là gã đàn ông đã phun mỵ vào bát của tôi lúc ở cửa hàng sao?

- Anh mỵ? – Tôi chỉ vào người đàn ông đứng trước mặt, thốt lên. Tôi vô cùng kinh ngạc, đây là đâu, đây là nơi làm việc của nhân viên cao cấp của công ty mà (toát mồ hôi), người không nhiệm vụ đâu được tùy

tiện đi vào? Anh ta... anh ta không phải đến đây để bịt miệng tôi đấy chứ? Bởi vì tôi đã nhìn thấy bộ dạng đáng xấu hổ của anh ta lúc phun mỳ! Toàn thân tôi mềm nhũn, ngồi phịch xuống ghế.

Mặt anh ta đang từ tươi rói bỗng chốc biến sắc khi nghe thấy tôi gọi anh ta là “anh mỳ”, nụ cười trên môi dường như cứng lại.

- Lâm Sảng!

Tôi run bắn người, hoang mang nhìn anh ta. Thậm chí ngay cả tên tôi anh ta cũng đã điều tra rõ ràng. Tôi có lỗi với bố, với mẹ, với cả nhà, vì tôi mà cả nhà gặp nạn rồi! Bố mẹ ơi, hèn gặp lại bố mẹ dưới tuổi vàng. Tôi cố nén nước mắt, đầu óc liên tục hiện ra những hình ảnh tưởng tượng hết sức vớ vẩn.

- Cô... đói rồi nhỉ? Ăn chút gì đi! – Anh ta đưa chỗ thức ăn trong cái túi trên tay cho tôi, còn cẩn thận mở hộp bánh gato chia ra cho tôi.

- Tôi không ăn! – Tôi từ chối theo phản xạ.

Mặc dù chỗ đồ ăn trước mặt ngon đến mức khiến tôi nhỏ dãi thèm thuồng, nhưng mà... trong cái bánh gato này chắc chắn có thuốc độc.

Anh ta ngậy người nhìn tôi, đặt chiếc bánh gato trở lại bàn, mỉm cười vẻ áy náy:

- Hôm nay tôi bất lịch sự quá, tôi chỉ lo cô ăn chưa no, lại nghe nói cô phải làm việc qua đêm, vì vậy mới đi mua chút gì đến đây cho cô. Thực ra cô cũng không cần giảm béo đâu!

Anh ta nói như đúng rồi, nói như đó là một sự thực hiển nhiên, kiểu như anh ta là đàn ông còn tôi là đàn bà vậy. Tôi thấy sống lưng lạnh toát, anh ta đã biết rõ mồn một mọi hành tung của tôi.

Trong lúc hoảng loạn tôi đã nắm chặt lấy cái bút chì, chìa thẳng vào cổ anh ta, hung hăng tiến lại gần, hỏi như thảm vấn:

- Anh... anh là thám tử tư? Hay anh thuê thám tử tư theo dõi tôi hả? Làm sao anh biết được công ty tôi ở đây? Làm sao anh biết được tôi làm thêm qua đêm? Mau khai ra!

Do bị tôi đột ngột tấn công, gã mỳ kia đương nhiên chẳng kịp phản ứng, giật lùi lại, ngã phịch xuống ghế. Anh ta vội vàng chống tay vào bàn, tay kia gạt cái bút chì trong tay tôi ra, ánh mắt từ căng thẳng chuyển sang hài hước. Anh ta không nói gì, chỉ bặm môi nén cười. Thái độ gì đây? Anh ta đang khinh thường tôi hay khinh thường cái bút chì trong tay tôi? Bút chì? Ngoảnh sang nhìn cái bút chì chẳng thể gây thương tích trong tay mình, tôi như rơi xuống vực thẳm.

- Tôi cũng là nhân viên công ty, tên là Lâm Diệu! – Không biết có phải tôi nghe nhầm không.

- Cái gì, anh cũng họ Lâm à? – Trời diệt tôi rồi. Tôi ngây người mất hai giây, phát hiện khuôn mặt kia đang ở rất gần mình, gần đến mức tôi có thể nhìn rõ từng lỗ chân lông trên mặt anh ta. Mặt tôi nóng bừng lên, cuối cùng tôi cũng lấy lại được bình tĩnh để phân tích tình hình lúc này.

Gã khốn này cứ như con ma, làm tôi cứ tưởng mình đang nằm mơ.

Tôi đã tỉnh táo hoàn toàn, thận trọng đặt cây bút chì xuống, bình thần cầm cái bánh gato lên và bắt đầu ăn. Bánh không mất tiền nên ăn thấy ngon lạ thường.

- Được rồi, để đồ lại đây, còn anh có thể đi được rồi! Tôi sẽ không nói chuyện xấu của anh ra ọi người biết đâu, tôi là người rất có nguyên tắc, anh hiểu chứ? Một tháng lương của anh là bao nhiêu? – Biết anh ta không hề có ác ý, tôi liền an tâm ăn bánh, thực ra tôi cũng đói lắm rồi.

- Cô hỏi cái này làm gì? – “Anh mỳ” khó hiểu hỏi.

- Dùng một tháng lương của anh để mua chuộc tôi đi! – Tôi xoa xoa đầu anh ta, cười gian xảo.

Anh chàng mỳ đầu tiên hơi ngây ra, sau đó từ từ toét miệng cười. Cái thằng nhóc này, sao mà thích cười thế không biết?

Lâm Diệu đương nhiên không đồng ý dùng một tháng lương để mua chuộc rồi. Sự thực là mặc dù tôi tham tiền nhưng những đồng tiền không rõ lai lịch kiểu này xưa nay tôi không bao giờ dám nhận.

3. Chương 1.3

Đúng bảy giờ tôi quẹt thẻ rồi đi về, vừa ra khỏi công ty đã bị Mạc Lãnh tóm lại:

- Lâm Sảng!
- Ó, trùng hợp nhỉ, ha ha ha, sớm thế này mà cậu đã đến rồi à? Ha ha ha! – Tôi liên tục cười giả bộ.
- Con ranh, toàn lợi dụng người ta thôi! Tối qua hại cậu phải ở lại làm cả đêm, thật ngại quá! Tổ mà không đến thăm cậu thì tốt rồi! – Mạc Lãnh tỏ vẻ ái ngại.
- Cậu nhìn cậu xem, đang yên đang lành chạy đến thăm tổ làm gì? Đến thăm thì đến, sao còn dẫn theo bạn trai? Cậu có biết người đàn ông của cậu là Bầu Trời trên đầu bọn tổ không hả? – Tôi than thở.
- Thôi đi! Anh ấy cứ nằng nặc đòi đi cùng tổ, tổ đâu còn cách nào khác, ai bảo chúng ta xinh đẹp lắm cơ?
- Mạc Lãnh nghịch ngợm lộn tóc, nếu như phải dùng từ “xinh đẹp” để miêu tả cô ấy, vậy thì cô ấy thực sự “rất xinh đẹp”.
- Cậu đang chọc tức tổ đấy à? Tổ không đi với cậu đâu, cậu là đồ yêu quái! – Tôi tức điên lên, sao mình có thể làm bạn với một đứa xinh đẹp như vậy cơ chứ?
- Tổ vốn định mời cậu ăn sáng mà... – Mạc Lãnh thì thầm.

- Đợi tổ nửa tiếng, tổ về nhà rửa mặt, đánh răng đã. Gặp nhau ở quán Lão Hữu Ký nhé! Nhớ là giúp tổ gọi một bát mì thịt băm trăm tệ ấy! Nhớ nhé đồng chí! – Tôi vừa lao như bay về nhà vừa dặn dò Mạc Lãnh.
- Cậu nhanh lên đấy, lát nữa Bầu Trời cũng đến đấy!

Bầu trời ở trên đầu... là bầu trời màu đen: trái tim sắp của chúng tôi, có màu đen.

Bầu Trời...

Đại danh: Ngũ Dật Thiên.

Thân phận: Tổng giám đốc công ty

Bạn gái hiện tại: Mạc Lãnh

Sau khi thất nghiệp lần thứ n, nhờ sự giới thiệu của Mạc Lãnh, tôi đã vào được công ty này, bắt đầu một cuộc đấu tranh sinh tồn tối tăm mặt mũi.

Thỉnh thoảng tôi lại thầm ghen tỵ với số phận sung sướng của Mạc Lãnh, sau khi tốt nghiệp cô ấy vào làm việc ở công ty, chẳng quá hai tháng đã được Bầu Trời để mắt đến và theo đuổi, sau n lần được theo đuổi, cuối cùng Mạc Lãnh đã trở thành bạn gái của Bầu Trời, còn suốt ngày khoe khoang trước mặt tôi: Cuộc sống của cô ấy đẹp biết bao, không khí trong lành biết bao, thế giới tươi đẹp biết bao!

- Cậu chết đi! – Tôi ném cái gối vào mặt cô ấy. Mỗi khi nghe Mạc Lãnh kể lể, trong lòng tôi lại dậy lên thứ cảm xúc tầm thường của con người: sự ghen tỵ, một thứ ghen tỵ trần trụi.
- Hay là cậu cũng kiếm một anh đi? – Mạc Lãnh cười đắc chí.
- Ép tổ à? Tổ biết cậu đang ép tổ. Biết thừa tổ không thể kiếm được anh nào vừa đa tình, vừa lắm tiền, lại đẹp trai như Bầu Trời nên trắng trợn ép buộc phải không?

Tôi là kẻ bại trận, đành phải gặt lệ đau thương, sau đó cầm băng vệ sinh bịt miệng Mạc Lãnh, đểu cáng nói:

- Đừng có trách tổ, đều tại cậu ép tổ mà ra đấy!

Sau một trận cười nghiêng ngả, cả hai đều mệt nhoài nằm bò ra giường.

- Cậu nói đi, cậu nói xem sao cậu lại tốt số thế? Có ới người xinh đẹp hơn cậu nhiều, tại sao họ không tốt số như cậu? Cậu dạy tớ vài chiêu cho số tớ bớt khổ, ít khổ hơn một tí cũng được! – Tôi than thở.

- Ranh con, cậu cũng sẽ tốt số thôi! – Mạc Lãnh ôm gối ném trả vào mặt tôi.

Về đến nhà rửa mặt mũi, đánh răng, thay quần áo xong xuôi, tôi nhìn mình trong gương rồi thở dài, hình như tôi đã tiêu tụy đi nhiều. Tôi thật sự không thích hợp với việc làm thêm giờ, một người có chiều sâu như tôi nên ở nhà trồng hoa, đọc sách, uống trà, dất chó đi dạo. Đáng tiếc, trong cuộc đời tôi không có chó, chỉ có máu chó.

Tôi còn nhớ rất rõ năm tôi mười tám tuổi có đi ngang qua một sạp xem tướng dọc đường. Thầy bói hỏi đủ thứ rồi nhắm mắt, bấm đốt ngón tay, nhanh chóng đưa ra kết luận: Cô là người rất có phúc.

Vì câu nói này mà tôi đã hào phóng để năm tệ vào đĩa của ông ta.

Nhưng giờ phúc của tôi ở đâu, nằm ở chỗ nào? Không hiểu cái dái tai dài của tôi có phải là mọc phí công không nữa.

Tôi đã đầu tóc tinh tươm, mẹ tôi đã chuẩn bị đồ ăn sáng sẵn sàng, nhưng không có thịt.

Tôi mắt ươn ướt nói với mẹ rằng Mạc Lãnh đang đợi tôi, tôi phải ra ngoài ăn.

Mẹ lườm tôi một cái:

- Con về từ bao giờ đấy? Mẹ tưởng con không về nên đâu có chuẩn bị phần con!

Tôi khóc. Mẹ à, sao mẹ có thể bỏ qua sự tồn tại của con như vậy chứ? Trừ khi ở trên nick là con ẩn dật thôi chứ thường ngày con làm gì chẳng ồn ào?

Tại cửa hàng ăn sáng, Mạc Lãnh đã gọi sẵn đồ ăn, Bầu Trời cũng đã đến.

Mạc Lãnh đẩy bữa sáng ra trước mặt tôi, Bầu Trời mỉm cười với tôi.

- Lâm Sáng, ban nãy Dật Thiên nói hôm nay công ty sẽ có nhân viên mới đến, được phân vào bộ phận của cậu đấy! – Mạc Lãnh vừa ăn vừa nói.

- Là nam hay nữ? – Tôi hỏi. Thực ra tôi biết có hỏi câu này cũng bằng thừa, tôi vào công ty chưa lâu, ngoài sắp ra, trong phòng tôi chưa từng tuyển đàn ông.

- Nam! – Bầu Trời nói.

Tôi vô cùng ngạc nhiên, buột miệng hỏi:

- Thăng hay là cong?

Hỏi xong tôi mới thấy hối hận, lập tức ngẩng đầu, hoang mang nhìn Bầu Trời, anh ta có hiểu gì không nhỉ? Anh ta có hiểu rằng “cong” là để chỉ những kẻ bị gay không?

- Cái gì? – Bầu Trời quả nhiên không hiểu.

- À, tôi nói là lưng anh ta thẳng hay là cong ấy mà! – Tôi vội vàng lấp liếm, gạt mồ hôi trên trán.

- Công ty ta tuyển dụng người gù bao giờ?

- Không có, công ty ta toàn là nam thanh nữ tú! – Bao gồm cả tôi.

- Thế ư? Mắt của cô có vấn đề gì không? – Bầu Trời thờ ơ hỏi.

- Chẳng phải tối qua vừa bị làm thêm thâu đêm sao? Tôi vừa thức trắng một đêm đấy! – Tôi nói với vẻ tội nghiệp, đều tại anh hại đấy, vẫn còn mặt mũi mà hỏi như vậy à?

- Thế à? – Bầu Trời cười nhạt.

Tôi gượng gạo gật đầu, thật sự tôi đâu có ngủ.

Lúc về văn phòng, tôi tìm người mới đến mà Bầu Trời nhắc đến ban nãy, nhưng đợi đến lúc mọi người đông đủ rồi vẫn không thấy khuôn mặt mới ấy đâu. Mỗi ngày đầu tiên đi làm đã đi muộn, tên này đúng là không

biết trời cao đất dày là gì. Tôi thậm chí còn tưởng tượng ra cảnh sếp chỉ vào mặt anh ta mà chửi. Nói thật là tôi rất thích chứng kiến cảnh người khác bị sếp mắng. Tôi thật xấu xa!

Nghĩ đến sếp là sếp xuất hiện liền.

- Lâm Sảng, cô lên phòng tổng giám đốc ngay nhé! – Mặt sếp tỏ vẻ ái ngại, dường như có điều gì khó nói.
- Không đùa chứ? Hay là chuyện tôi qua mình ngủ đến sáng đã bị phát hiện rồi? – Tôi lăm lăm, nụ cười nhạt của Bầu Trời hiện lên trong đầu tôi.
- Cái gì? Tôi qua cô ngủ đến tận sáng ư? – Tai của sếp còn thính hơn dơi nữa.
- Hóa ra chưa bị phát hiện à? – Tôi thật sự ân hận, đành phải giả bộ như không nhìn thấy vẻ mặt muốn ăn tươi nuốt sống người khác của sếp, lặng lẽ rời đi. Vẻ mặt ái ngại lúc này của sếp là sao? Hay là cãi nhau với Bầu Trời rồi? Có thể nguyên nhân cãi vã là tôi? Hoặc cũng có thể Bầu Trời ra lệnh đuổi tôi. Nhưng nhìn biểu hiện sáng nay của anh ta rất bình thường mà.

Tôi đưa tay sờ lên da tai mình. Phúc ơi, mày phải giúp tao đây!

Trước cửa phòng tổng giám đốc, tôi chỉnh lại quần áo, gõ cửa, đi vào, đứng trước mặt Bầu Trời, mỉm cười, bắt buộc phải mỉm cười, dù đẹp hay xấu cũng vẫn phải cười.

- Tổng giám đốc Ngủ, ngài tìm tôi ạ? – Giọng nói thể hiện sự tôn kính.
- Đúng thế! – Bầu Trời bình thản đáp, xem ra không có sát khí trong giọng nói ấy. Tôi ngược mắt lên, nhìn thấy “anh mỳ” kia đang đứng ở một bên, vẻ mặt kỳ quái.
- Anh? Anh mỳ? – Tôi kinh ngạc nhìn anh ta, không hiểu có chuyện gì đang xảy ra.
- Là Lâm Diệu! – Anh ta bối rối sửa lại.
- Là thế này, đây là nhân viên mới của công ty chúng ta, tên là Lâm Diệu. Cô cũng coi như là bậc tiền bối của công ty, anh ta sẽ theo cô học tập, cô thấy thế có được không? – Bầu Trời lạnh lùng nhìn tôi, trên mặt như viết rõ bốn chữ: “Không thể không được!”.
- Được ạ, có gì mà không được cơ chứ, tôi thích nhất là được dẫn dắt các đàn em đây! (Đặc biệt là những anh chàng đẹp trai chết người như thế này.) Lâm Diệu, sau này cứ gọi tôi là chị Lâm nhé! – Tôi đưa tay ra, chuẩn bị bắt tay thì nào ngờ, cậu ta ôm chầm lấy tôi.
- Đối với chị Lâm thì bắt tay đâu có đủ, nhất định phải ôm mới được! – Một người sống thoáng như tôi cũng phải kinh ngạc trước sự nhiệt tình quá độ của anh ta. Lúc này tôi nhìn thấy vẻ mặt của Bầu Trời, anh ta đang cười thầm. Anh mỳ, tôi thừa nhận anh rất đẹp trai, thật sự rất đẹp trai, đẹp trai đến mức anh ôm tôi khiến tôi chẳng muốn rời tay ra nữa.

Tôi cười như mếu. Cái thằng ranh miệng còn hôi sữa này sao chỉ qua có một đêm mà đã to gan đến thế?

Dẫn “anh mỳ” về văn phòng, anh ta ngồi đúng vào vị trí của tôi, cái ghế duy nhất bị anh ta ngồi mất rồi, vậy tôi ngồi đâu? Cái thằng ranh này sao dám đối xử với đàn chị như vậy chứ? Đây rõ ràng là đang thách thức quyền uy của tôi mà! Tôi nhìn quanh, sếp đang ở trước cửa văn phòng, ra sức ra hiệu bằng mắt với tôi.

Sếp đang ra hiệu bảo tôi thể hiện cho ra dáng bậc đàn chị! Tôi hiểu chứ.

- Nghe này.... – Tôi đang định nhắc nhở “anh mỳ” đứng dậy, tự đi về một cái ghế đến, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh tôi học hỏi, tôi chưa kịp nói gì thì anh ta đã cướp lời.
- Ăn cơm trước đã, tôi đói rồi! – “Anh mỳ” cười nói.

Tôi nhìn đồng hồ. Hả? Mới có mười giờ.

- Ăn sáng hay là ăn trưa? – Tôi nói về châm biếm.
- Chẳng cần biết, đói là phải ăn thôi! – Anh ta ngồi trên ghế của tôi, xoay qua xoay lại, vẻ mặt thản nhiên nhìn tôi.

Tôi vung tay gõ vào đầu anh ta rồi gất lên:

- Ăn, chỉ biết ăn thôi! Giờ đang là giờ làm việc, cậu không sợ chết vì ăn à? Sau này không nghe lời tôi thì cậu ăn đủ!

“Anh mỳ” bị tôi cốc ột cái, mặt mày biến sắc, đưa tay lên xoa xoa đầu, nheo nheo mắt nhìn tôi, chậm rãi thốt ra từng chữ một:

- Có cái gì ngon mà ăn đủ? Chị mau kể ra xem nào, không kể được thì chị chết với tôi!

- Cút.... – Tôi gào to, chẳng buồn để ý đến hình tượng của mình nữa. Đây là địa bàn của tôi, cậu là cái quái gì mà giở thói ngang ngược chứ?

Không khí trong phòng như đông cứng lại, ai nấy đều ngây ra nhìn tôi. Tôi có một linh cảm không lành. Lúc này đây, chẳng ai muốn mình trở thành tiêu điểm cả.

Về mặt trầm ngâm của anh ta như giãn ra, tiếp theo đó là tiếng cười bật ra, phá vỡ không khí tĩnh lặng ngọt ngào. Cái gã mỳ này, ánh mắt ban nãy sao mà đáng sợ thế, cũng may tôi là loại không sợ đao thương. Tôi thầm chửi trong bụng, đang định nói câu gì đó gỡ gạc lại chút thể diện, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì một tiếng quát vang lên.

- Lâm Sảng, vào ngay văn phòng tôi!

Là sếp, người mà tôi đã từng tưởng tượng là “bố rơi” của mình, là gã đàn ông biến thái thâm thích tôi, nhưng xưa nay lại rất quan tâm đến tôi, lúc này đang đứng ở cửa văn phòng ông ta.

- Lâm Sảng à, lần này tôi không thể bênh vực cô được nữa...- sếp đóng cửa lại, mở màn bằng giọng điệu quen thuộc.

- Thôi được rồi, ngài nói vào vấn đề chính đi, chú ý là vấn đề chính nhé!- câu này tôi đã nghe cả ngàn lần rồi, nghe đến mức nhàm cả tai rồi!

Sếp nhìn ra ngoài cửa, dám chắc là không có ai nghe trộm mới ghé sát tai tôi, thì thầm nói: “Nghe nói cậu Lâm Diệu kia chính là con trai riêng của chủ tịch Ngũ, là con trai riêng, hiểu không hả? Ban nãy tôi đã ra hiệu cho cô rồi, sao cô vẫn không hiểu hả? Lại còn gào lên với người ta nữa chứ?”

Nghe sếp nói vậy tôi bắt đầu toát mồ hôi, thật không thể tìm được chút dấu hiệu nào cho thấy ông ấy đang “nói đùa”, thậm chí còn ngược lại, bộ dạng của sếp vô cùng nghiêm túc. Tôi muốn khóc, hóa ra ban nãy ông ấy nháy mắt ra hiệu cho tôi là có ý này, thế mà tôi lại vô tình đắc tội với ông lớn. Nhưng nếu anh ta là con riêng của chủ tịch, vậy còn đến đây học hành cái gì? Anh ta nên học cách tranh tài sản như trong mấy bộ phim truyền hình mới phải.

- Sếp, tin này có đáng tin không?- tôi run rẩy hỏi.

- Đáng tin!- sếp chưa bao giờ nghiêm nghị như vậy cả.

- Sếp, tôi đã tỉnh ngộ rồi, một lời ngài nói làm tôi như người tỉnh lại từ trong mơ, tôi thật sự đã tỉnh rồi ạ!- câu trả lời của sếp làm cho tôi rùng mình, tôi xúc động nắm chặt lấy tay sếp, hồi lâu sau mới bỏ ra.

Lúc về chỗ ngồi, tôi vội vàng chuyển một cái ghế dễ chịu nhất sang cho anh chàng mỳ kia, bảo anh ta ngồi xuống bên cạnh tôi.

- Cái cậu... à không... Mì.... À không phải, Lâm Diệu đúng không nhỉ?- tôi cố nở nụ cười lấy lòng.

- Hả? – anh ta nhướn mày mỉm cười với tôi, sống mũi thẳng tắp, hàng lông mi dài, làn da hơi đen nhưng không hề thô ráp, khoe môi khê nhếch sang hai bên để lộ nụ cười mê đắm lòng người. Sao hán ta vẫn chưa hết cười thế nhỉ? Tôi khó nhọc nuốt nước bọt.

- Tại sao anh muốn vào công ty này?- tôi cẩn thận dò hỏi.

- Lúc phỏng vấn tôi đã trả lời rồi!- anh ta thờ ơ nói, dường như không muốn trả lời câu hỏi của tôi. Cái thằng nhóc này, là đàn chị mà tôi không thể hỏi lại một lần hay sao? Nể mặt anh là con riêng... tôi nhìn anh!

- Ủm, năm nay anh bao nhiêu tuổi?- tôi điều tra sâu hơn.

- Hai mươi!- hài, bao nhiêu vẫn còn con nít! Chỉ có điều tôi cũng hai mươi, thế sao tôi lại không con nít như vậy? Thật là đau lòng, anh ta gọi tôi là “Chị Lâm”.

- Bố mẹ anh thì sao?- tôi buộc phải hỏi câu hỏi này.

- Chị hỏi cái này làm gì? Điều tra lý lịch à?- mặt Lâm Diệu hơi thay đổi, ánh mắt chợt sáng lên. Vậy là thông tin tôi thu được từ sếp lại tăng thêm 10% độ tin cậy rồi.

- Không, chỉ tiện miệng hỏi chơi thôi! Đồng nghiệp phải hiểu rõ về nhau, anh hiểu chứ?- tôi cười ngọt ngào, hai tay cầm danh thiếp đưa cho anh ta: “Sau này mong anh chỉ bảo thêm!”

Lâm Diệu đón lấy tấm danh thiếp trên tay tôi, liếc sơ qua rồi tiện tay đặt xuống bàn, ghé mặt sát vào tôi, thì thầm: “Tất cả những gì về chị tôi đều hiểu hết rồi, sau này chị phải tìm hiểu tôi nhiều hơn đấy!”

Anh hiểu hết về tôi ư? Chẳng qua chỉ phun có một sợi mì vào bát người ta, người ta còn chưa ăn mà đã tưởng rằng mình là con giun trong bụng người ta rồi sao? Nhãi ranh, đừng có giả bộ trước mặt chị mày! Còn cả nộ cười chết tiệt kia nữa, nhìn thấy là chỉ muốn bóp chết anh ta thôi!

- Tiếp theo sẽ làm gì?

- Hôm nay xem qua tài liệu đi, mai tôi sẽ dạy anh cụ thể! Nửa tháng sau là anh có thể tự mình làm việc rồi!- tôi mỉm cười gật đầu đầy thiện chí với Lâm Diệu: “Công việc chính của chúng ta là tiếp nhận đơn hàng, sau đó đối phó với những khách hàng đang nổi cơn thịnh nộ vì công ty chưa kịp giao hàng.”

- Có gì khó đâu!- anh chàng mì nhún vai rồi lật giở những đơn hàng trên mặt bàn.

Không khó, thật sự không khó. Tôi làm việc ở công ty này hơn nửa năm rồi, tóc đã giảm đi một phần ba, ngày nào cũng nằm mơ thấy khách hàng cầm dao đến chém mình, mang axit đến tạt vào mình, chỉ bởi vì công ty không kịp giao hàng.

Nhưng mà hàng này có phải do tôi sản xuất đâu, chém tôi, tạt axit tôi có tác dụng gì chứ? Muốn chém muốn tạt phải tìm “bầu trời” mà xử.

Vì vậy hoàn toàn có thể hiểu được vì sao tôi mới hai mươi tuổi mà đã lồi đời như vậy, không sao, chỉ khoảng nửa năm nữa thôi là tôi có thể gọi anh là “Chú ơi” được rồi. Ha ha, tôi cười đầy tinh quái.

Cái chỗ ngồi vốn chỉ thích hợp ột người ngồi nay bỗng nhiên có thêm một người nữa vào chen chúc thật không thể tưởng tượng được, làm gì cũng phải cẩn thận để tránh đụng chạm tay chân, chuyện này khiến cho tôi vừa cười thâm vừa khó xử. Mặc dù tôi phải thừa nhận rằng có chút động chạm với một anh chàng đẹp trai như thế này chẳng hề thiệt thòi gì ỉnh, nhưng tôi vẫn phải cực kì cảnh giác với gã con riêng của chủ tịch này.

Điều đáng ghét là, vốn dĩ chuyện chạm chân chạm tay chỉ là một việc hết sức bình thường, cứ bất cẩn một chút là xảy ra, nhưng nhìn ánh mắt anh ta dường như đang cố tình đụng chạm tôi vậy. Cái bộ dạng đêu cáng ấy chỉ khiến tôi tức muốn moi mắt anh ta ra. Vì vậy mỗi lần đi qua chỗ anh ta, tôi chỉ muốn đạp cho anh ta sang một bên.

Đau đầu!

Một tay tôi chống đầu, một tay cầm bút chì vẽ lên giấy, thỉnh thoảng lại liếc sang gã đàn ông đẹp trai ngồi bên cạnh. Đúng là một khuôn mặt tuyệt mỹ! Cho dù anh ta không phải là con riêng của chủ tịch thì tôi chắc cũng chẳng nỡ đạp anh ta nữa phát ấy chứ, ai bảo tôi quá lương thiện cơ!

- Có vấn đề!- đang thần người nghĩ ngợi, đột nhiên anh chàng mì lên tiếng.

- Ở đâu có vấn đề?- tôi ngồi thẳng người lại, lập tức chú ý vào công việc.

- Tại sao chị cứ nhìn tôi chằm chằm thế?

Lâm Diệu có thể nói chuyện này bằng giọng điệu cực kì nghiêm túc cơ đấy! Máu nóng dồn lên đầu, tôi cảm thấy mặt mình nóng bừng... nhưng tôi phải bình tĩnh!

- Hèm hèm, anh không nhìn tôi sao biết tôi đang nhìn anh?- mặc dù trả lời như vậy có hơi tầm thường, nhưng tạm thời tôi chưa nghĩ ra được câu trả lời nào hay hơn thế!

- Tôi nhìn chị đấy!- Anh chàng mì mau mẩn thừa nhận, trên khuôn mặt nghiêm chỉnh kia vụt hiện lên nụ cười tinh quái. Thích khiêu chiến với tôi hả? Đừng tưởng tôi không trị được cậu!

- Tôi biết là anh đang nhìn tôi nên tôi mới nhìn anh!

Anh chàng mì ngây ra hồi lâu mới định thần lại, neho neho mắt, khoe môi nhếch lên. Con gà trống bại trận vẫn còn cười được sao? Khả năng chịu đựng của anh ta đâu phải dạng tầm thường. Nhưng rõ ràng tôi không phải là một kẻ dễ dàng buông tha cho ai đó. Tôi nhìn thẳng vào khuôn mặt đếu cáng của anh ta, nhếch môi cười khinh bỉ: Dám đấu khẩu với tôi à? Anh còn non lắm!

Tôi có khả năng làm cho người khác “vui vẻ chấp nhận”, ngay cả tôi cũng không thể không khâm phục bản thân mình.

Đang mải mê đắc chí thì đột nhiên tôi cảm thấy cơ thể mình như đang lắc lư, không chỉ cơ thể mà cả cái máy tính trên bàn cũng đang lắc lư, cái bút chì vốn dĩ đang nằm yên cũng bắt đầu run lên bần bật.

- Hình như là có động đất!- Lâm Diệu nói.

- Ủ!

Tôi nắm chặt cây bút chì, vẽ vẽ lên giấy, nhưng vẽ mãi vẫn không được, đường thẳng cứ biến thành đường cong. Lại bắt đầu động đất rồi, mãi không thấy hết. Chết rồi!

- Động đất đấy, mau xuống lầu đi! Đừng đi cầu thang máy!- sếp từ trong văn phòng lao vụt ra, lớn tiếng gọi chúng tôi rồi lao thẳng ra ngoài như một mũi tên bắn.

Các đồng nghiệp bắt đầu la hét om sòm, vứt hết công việc đang dang dở và lao ra ngoài. Tôi và Lâm Diệu cũng không phải ngoại lệ.

Ra đến ngoài cửa văn phòng tôi mới chợt nhớ ra là mình quên chưa cầm cái ví liền chạy trở lại, cầm cái ví ở trên bàn lên. Trong văn phòng trống không ngoài tôi ra vẫn còn một người nữa chưa chạy. Dương Lệ Lệ thu mình trong góc bàn, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ.

- Lệ Lệ, cô sao thế?- tôi vội vàng chạy đến trước mặt cô ấy, hỏi.

- Tôi... chân tôi mềm nhũn ra rồi!- Lệ Lệ ngẩng đầu, hoang mang nhìn tôi, xem ra cô ấy sợ mất vía rồi.

- Cô có sao không? Lúc này mà chân lại mềm nhũn ra sao?

Lệ Lệ mỉm cười ảm đạm.

- Nào, lên đây tôi công cô!- tôi quỳ xuống trước mặt Lệ Lệ, chẳng nghĩ ngợi được gì nữa, mặc dù trận động đất này cũng không nghiêm trọng lắm nhưng đề phòng vẫn hơn, phải xuống trước rồi mới tính tiếp được!

Dương Lệ Lệ chẳng chút khách sao, leo ngay lên lưng tôi.

Lệ Lệ mặc dù không nặng nhưng đây đang là tầng năm đấy. Ôi mẹ ơi, mẹ phải thấy tự hào về con gái của mẹ đấy!

Sau một trận lắc lư, chao đảo, cuối cùng cơn động đất cũng dừng lại. Lúc tôi công Dương Lệ Lệ lê lét bám vào tường, thở hồng hộc xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người, tiếng ồn ào mới lắng xuống. Hình tượng của tôi phút chốc được nâng lên cao vút.

Lâm Diệu chạy đến đầu tiên, đỡ Dương Lệ Lệ xuống khỏi lưng tôi, quan tâm hỏi: “Chị không sao chứ?”

Tôi đang định trả lời anh thử công cô ấy đi thì biết ngay, nhưng Dương Lệ Lệ đã cướp lời tôi: “Không sao, cảm ơn anh!”

Cái cô này, tôi công cô xuống đây không phải là để cô cảm ơn anh ta đâu! Thôi bỏ đi, tôi chẳng thêm so đo với cô làm gì!

Giờ đến lượt chân tôi mềm nhũn ra. Lệ Lệ vừa xuống khỏi lưng tôi là tôi ngồi bệt ra đất, thở hồng hộc.

-Lâm Sảng, cảm ơn cô!- Dương Lệ Lệ cảm kích nói.

Cuối cùng cũng nhớ ra tôi rồi à? Tôi mỉm cười với Lệ Lệ, mệt không nói được ra hơi nữa.

- Lâm Sảng, chị thật là vĩ đại!

- Lâm Sảng...

Các đồng nghiệp vây lấy tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Sếp tôi mới thật là phò trợ, cái bộ dạng vui mừng ấy cứ như thể sắp bật khóc đến nơi. Tôi không thể không lần nữa nghi ngờ rằng ông ấy đang để mắt đến mình.

4. Chương 1.4

Lâm Diệu quỳ xuống trước mặt tôi, tôi đưa điện thoại cho anh ta:

- Nhân tiện cầm luôn cả điện thoại cho anh này!

- Tôi thật không biết nên nói gì với chị! – Lâm Diệu đón lấy điện thoại, ánh mắt vô cùng phức tạp, vừa vui mừng, vừa bất lực, vừa phẫn nộ... và có cả sự lo lắng.

- Thế thì anh im đi cho tôi nhờ!

- Nếu bạn này chị mà không xuất hiện là tôi lao lên lầu đấy!

- Lo lắng cho tôi à? – Tôi nhếch môi cười, hóa ra anh ta cũng còn chút lương thiện. Trái tim tôi khẽ rung lên, có chút hoang mang xen lẫn cảm động.

- Sao có thể không lo lắng chứ? Dù gì chị cũng là con người mà! – Lâm Diệu nói đều! Tôi tức khí trợn mắt lườm anh ta. Anh ta mỉm cười khê lắc đầu, vỗ vỗ vào vai tôi rồi ngồi bệt xuống cạnh tôi.

Giờ tôi xin giới thiệu một chút về công việc của mình.

Công việc thường ngày: gửi fax, nhận điện thoại, đặt hàng, thúc hàng và bị thúc hàng.

Trước khi Lâm Diệu đến, ngoài giám đốc bộ phận là đàn ông ra thì nhân viên toàn là nữ hết. Bởi vì tiêu chuẩn tuyển nhân viên theo dõi đơn hàng của công ty gồm: phụ nữ, chữ viết rõ ràng, giọng nói ngọt ngào. Cũng may là tôi có cả ba tiêu chuẩn này. Vì vậy tôi nghĩ cho dù không nhờ vào quan hệ của Mạc Lãnh thì việc vào làm ở công ty này với tôi chỉ là chuyện vặt.

Từ trước đến giờ tôi rất thích nam nữ phối hợp làm việc cho đỡ mệt nên việc công ty toàn là con gái, trong khi lãnh đạo chúng tôi lại là một người đàn ông khiến cho tôi luôn cảm thấy không hài lòng, cảm giác chuyện này như một sự phân biệt giới tính. Nhưng sếp tôi nói, khách hàng đa số là đàn ông, vì vậy người theo dõi đơn hàng bắt buộc phải là nữ. Tôi cảm thấy sếp nói vậy là có ẩn ý, nhưng càng nghĩ nhiều tôi càng cảm thấy đầu óc mình không được trong sáng.

Vì vậy ban đầu tôi không hài lòng lắm với công việc này. Tôi thầm mong sẽ tìm một mối tình nơi công sở, nhưng khi nhìn thấy cả phòng toàn là nữ, tôi thật sự thất vọng đến cùng cực.

Chỉ có điều tôi đã thất nghiệp đến n lần rồi, nói như lời mẹ tôi thì tôi chẳng làm được việc gì lâu dài cả, lúc nào cũng chỉ hết thời gian thử việc là nghỉ.

Tôi cũng muốn tìm được một công việc có thể làm lâu dài, nhưng lúc nào cũng gặp phải một nguyên nhân gì đó khiến tôi không thể làm tiếp tục. Mỗi lần nghỉ việc tôi đều về kể khổ với mẹ, nói rằng ông chủ đối xử với tôi thế nọ thế kia.

Mẹ tôi nghe đến nhàm cả tai rồi. Vào lần cuối cùng tôi nghỉ việc và kể khổ với mẹ, mẹ tôi mặt không chút cảm xúc, nói:

- Lúc đi học con nói thầy giáo không phải với con; đi làm con nói ông chủ không phải với con; thế đợi đến khi con nghỉ thông suốt rồi, con sẽ nói hai cái thân già này không phải với con chứ gì?

Tôi biết mẹ tôi nói vậy là vì lo lắng cho tôi, vì vậy tôi quyết định sẽ làm một công việc gì đó thật lâu dài ẹ tôi thấy. Thế nên mặc dù không hài lòng với công việc này nhưng tôi vẫn nghiêng rằng chịu đựng.

Ban đầu mới vào làm, tôi bị khách hàng nói cho cứng họng, tay cầm điện thoại mà miệng lắp bắp mãi không nói nên lời, bị khách hàng mắng cho tức phát điên lên nhưng lại cảm thấy không giao được hàng đúng hẹn là lỗi của chúng tôi. Về sau sếp bảo với tôi rằng, mặt phải dày lên một chút, nhất định phải dày, phải biết cách đối phó với khách hàng, dù gì bọn họ cũng chẳng biết mặt mình, không giao được hàng cho họ, họ cũng chẳng lao đến cắn xé mình được, cùng lắm chỉ chửi vài câu cho bõ tức, đặt điện thoại xuống là mình cũng có thể lớn tiếng chửi lại họ như thường.

Chiêu này của sếp quả là lợi hại, xem ra gừng càng già càng cay. Giờ thì tôi chẳng còn lo không tìm được chiêu nào để đối phó với khách hàng nữa.

Mong mỗi bấy lâu cuối cùng cũng chờ được đến ngày văn phòng có thêm một người đàn ông. Chuyện này khiến cho các cô gái còn độc thân ở trong phòng như mở cờ trong bụng, chỉ có điều chỉ có tôi mới biết, người đàn ông này là con riêng, là một cái gai có độc, không thể động vào.

Thực ra tôi cũng không hoàn toàn tin tưởng vào những gì sếp nói. Bất cứ chuyện gì nếu không có bằng chứng xác thực, tôi không bao giờ tin tưởng tuyệt đối, chỉ có điều chuyện này khiến tôi càng để ý đến anh ta nhiều hơn.

Anh chàng mỳ thường nói chuyện khá dịu dàng, trừ những lúc sầm mặt xuống thì về cơ bản cũng không giống như những thiếu gia con nhà giàu thích ra vẻ ta đây, nhưng cũng có thể đây chỉ là một cách giấu giếm thân phận của anh ta. Chỉ có điều anh ta ngày nào cũng lái xe Audi đi làm, tin tức này càng làm tăng thêm độ tin cậy cho thông tin của sếp. Thử nghĩ mà xem, một nhân viên theo dõi đơn hàng nhỏ nhoi, cần gì phải có xe đưa đón? Lại còn là loại xe đắt tiền như Audi. Tổng giám đốc Ngũ của chúng ta là con trai chính thất cũng vẫn đi một con xe Honda tầm thường, thế mà một đứa con riêng như Lâm Diệu lại đi xe Audi.

Sau một thời gian làm việc chung, tôi thấy Lâm Diệu rất biết nghe lời. Những công việc mà tôi giao anh ta đều làm rất cẩn thận, đã biết cách đối phó với những khách hàng nhẹ nhàng, tốc độ làm việc cũng nhanh đến mức đáng ngạc nhiên. Nhớ lại lúc đầu, một người thông minh như tôi mà còn phải ngồi bên cạnh đàn chị hơn một tuần mới bắt đầu biết làm. Nhưng với tốc độ của Lâm Diệu, chắc chỉ không quá một tuần là có thể độc lập làm việc rồi.

Nhìn thấy anh ta nhẹ nhàng đặt đơn hàng, chữ viết lại đẹp mê hồn, tôi lần nữa lại như bị điểm trúng tử huyệt. Từ nhỏ tôi đã mê những người đàn ông viết chữ đẹp, hướng hồ anh ta không những chữ đẹp mà người cũng đẹp. Ấy vậy mà ngày nào anh ta cũng ngồi bên cạnh tôi, thế này chẳng khác gì cám dỗ tôi phạm tội cả!

Bầu Trời nhất định phải làm vậy sao? Tôi thầm chửi rửa trong lòng.

Chỉ có điều, Bầu Trời có biết Lâm Diệu là con trai của bố anh ta không nhỉ? Người giàu thường đa tình, thật không ngờ Chủ tịch Ngũ thời trai trẻ phong lưu như vậy, cũng thật chẳng ngờ những tình tiết tưởng rằng chỉ có ở trên phim giờ lại đang diễn ra rất sống động trước mắt tôi. Tôi không biết có nên nhắc nhở Mạc Lãnh rằng “anh mỳ” kia rất có thể sẽ trở thành vật cản trên con đường tranh giành tài sản sau này của họ hay không nữa?

Nghĩ đến đây tôi lại thấy khó xử. Nếu tôi nói ra, e rằng Lâm Diệu khó mà tiếp tục làm việc ở đây, biết đâu chừng sẽ có một trận chiến đẫm máu xảy ra. Thần tiên đánh nhau ai thắng ai thua còn chưa biết, nhưng ngộ ngộ họa rơi vào mình thì chẳng phải tự chuốc vạ vào thân hay sao? Nhưng nếu như tôi không nói, sau

này nếu Mạc Lãnh biết tôi đã biết rõ chân tướng từ lâu nhưng cứ im đi, thế thì chẳng phải hai người bọn họ sẽ xé xác tôi ra hay sao?

Nhưng có nói hay không thì sớm muộn gì họ cũng biết, tôi cần gì phải ôm rơm nặng bụng? Khó khăn lắm văn phòng mới có một “đực rựa”, lại còn đẹp trai như vậy, để anh ta lại bỏ mất cũng tốt mà! (Cuối cùng thì vẫn là thói háo sắc của tôi chiến thắng!)

Lâm Diệu quả thật rất “ngon mắt”, ngay cả bộ dạng ngồi không của anh ta cũng rất “ngon mắt”. Không phải chứ? Anh ta dám ngồi rồi việc à? Tôi đang chuẩn bị giao cho anh ta một đơn hàng thì điện thoại đổ chuông, tôi ra hiệu bảo Lâm Diệu nghe. Thường đều là như vậy, những việc anh ta có thể làm tôi sẽ giao cho anh ta làm, còn những việc anh ta chưa làm được tôi sẽ đích thân ra tay, song kiếm hợp bích...

Lâm Diệu: “Xin chào, công ty Dật Thiên xin nghe!”

Đối phương: “.....”

Lâm Diệu: “Ông Trần ạ, tôi đang định gọi cho ông đây ạ!”. Lại nói dối rồi! Vừa nghe thấy cái tên ông Trần là tôi có thể đoán ra là ai rồi, đã chậm giao hàng cho người ta đến ba ngày, anh dám chủ động gọi sang để ăn chửi sao? Đúng là nực cười.

Đối phương: “.....”

Lâm Diệu: “Không phải như vậy đâu ạ! Chúng tôi không hề cố tình chậm giao hàng cho bên ông, sao chúng tôi dám làm vậy chứ?”. Lại là những lời lẽ mang tính xả giao đối phó. Tôi nhú mày, sao mãi anh không học được phong cách của tôi chứ?

Đối phương: “.....”

Lâm Diệu đưa điện thoại cho tôi, vẻ mặt tức tối nói: “Bảo cô nghe điện thoại!”. Tôi cười thầm, chắc là bị ăn mắng rồi chứ gì!

- Vâng ạ, vâng thưa ông Trần, đây hoàn toàn là một sự cố ngoài ý muốn, ngài biết đấy, để kịp giao hàng cho ngài, bên tôi đã không được nghỉ mấy tuần rồi, nhưng chúng tôi đâu dám than khổ, bởi vì được giao hàng cho bên ngài là vinh dự và tự hào lớn của chúng tôi. Tôi vẫn đang đắm chìm trong ánh hào quang và niềm tự hào ấy mà không thể thoát ra được đây... – Tôi một tay cầm điện thoại, một tay gạt mồ hôi, cố gắng hết sức để nịnh nọt.

Nào ngờ ông Trần kia không hề mắc bẫy, nói bằng giọng hậm hực:

- Không cần phải khách sáo, cô nói xem hôm nay mấy giờ sẽ có hàng?

Tôi nhắm mắt tưởng tượng ra bộ mặt của đối phương, chắc chắn ông ta mặt mày lúc này chẳng chút biểu cảm rồi.

- Ông Trần, chúng tôi sao có thể làm lỡ thời gian của ông? Hàng vừa đóng gói xong là chúng tôi lập tức chuyển lên xe chở đến chỗ ông! – Sao tôi có thể nói cho ông biết mấy giờ được chứ?

- Mấy giờ? – Lúc này tôi đoán mặt ông Trần đang sầm sì, hắc ám lắm rồi, nhưng sầm sì cũng chẳng sao, quan trọng là phải khiến ặt ông ta từ sầm sì chuyển sang sáng sủa.

- Ông Trần, hợp tác đã lâu như vậy rồi, chẳng nhẽ ông còn không tin chúng tôi sao? Tôi đã bao giờ chậm hàng cho ông đâu, không giao được hàng tôi sót ruột thế nào ông có biết không? Nếu tôi có thể sản xuất được thì tôi đã sản xuất hàng cho ông ngay rồi! – Tôi nói bằng giọng thành khẩn.

- Thế thì rốt cuộc là khi nào đây? – Ông ta dụ giọng nói, chắc là mặt đã bớt hắc ám rồi.

- Ngày mai, nếu ngày mai mà còn không mang hàng đến cho ông, tôi sẽ mang đầu đến gặp ông!

- Cái con ranh này, tôi đến chịu cô đấy! Ngày mai nhất định phải giao hàng, nếu không đừng trách tôi không nể nang! – Ông Trần đã cười rồi, cười rất ngọt, cười như hoa nở mùa xuân.

- Dạ, chắc chắn ạ! – Tôi đắc chí liếc Lâm Diệu: Nhìn đấy mà học tập! Đây chính là bản lĩnh của đàn chị đấy!

Anh ta nhìn tôi khinh bỉ. Muốn chết phải không?

Tôi cười tươi cúp điện thoại, sau đó lập tức sầm mặt xuống, nghiêm khắc nhìn Lâm Diệu:

- Nhìn thấy chưa? Phải có bài hết đây!

- Đồ dở hơi! – Lâm Diệu cau kỉnh nói. – Không giao được thì thôi, chậm có mấy ngày mà cứ như chết đến nơi ấy!

- Anh nói ngang thế hả? Đồ chết tiệt, chẳng nhẽ anh tưởng mấy chục năm xem phim TVB của tôi là công cốc à? Chẳng nhẽ anh tưởng tôi không hiểu anh đang nói gì à? – Tôi tức tối nhìn Lâm Diệu.

- Cô giỏi nhỉ, ngay cả tiếng Quảng Đông cũng biết nói! – “Anh mỳ” không vì bị tôi mắng mà bực mình, trái lại anh ta còn thích thú nhìn tôi bằng ánh mắt kinh ngạc.

- Ngay cả tiếng Nhật tôi còn biết nữa là! – Tôi nói bừa.

- Hả? Hay nhỉ, tôi cũng học tiếng Nhật, nói vài câu tôi nghe xem nào! – Lâm Diệu nheo mắt nhìn tôi, vẻ không tin.

- Anh nghe cho kỹ nhé! – Tôi nói nhanh gấp ba lần tốc độ bình thường. – Anh đỡ tôi, tôi đỡ anh, thực ra chỉ là một chuyện vật! (Câu này tôi nói bằng giọng Trùng Khánh.)

Lâm Diệu nhú mày, dường như cảm thấy có hơi hơi giống nhưng không nghe ra là tôi nói gì, thế nên đành nhìn tôi bằng ánh mắt nghi hoặc.

Tôi bật cười, đồ ngốc, dám đối đầu với tôi à, tôi nể mặt anh là con riêng nên chưa xé xác anh ra đây! Ha ha ha.

- Có hiểu không đây? – Tôi hỏi. “Anh mỳ” khẽ nhú mày lắc đầu.

- Để chị dịch à nghe nhé! – Tôi lại nói bằng tốc độ chậm gấp ba lần so với bình thường. – Anh đỡ tôi, tôi đỡ anh, thực ra chỉ là một chuyện vật!. Ha ha ha ha

Chết anh chưa?

Điện thoại luôn đổ chuông rất đúng lúc. Tôi còn chưa nhìn thấy bộ mặt tím tái vì tức của Lâm Diệu thì đã phải toét miệng cười nhận điện thoại rồi.

- Lâm Sáng, đừng có nói với anh hàng lại chậm nhé!

- Làm gì có chuyện đó? Chậm của ai chứ sao dám chậm của ngài ạ?

- Thế lúc nào thì có hàng?

Tôi vẫn cười tươi như hoa, sau đó nói nhẹ nhàng vào ống nghe: “Kiếp sau nhé!” rồi cúp rụp điện thoại.

Không nằm ngoài dự đoán của tôi, nửa phút sau, điện thoại di động của tôi đổ chuông, tôi ngắt đi. Điện thoại lại réo, tôi lại ngắt, cứ như vậy cho đến khi điện thoại đổ chuông đến lần thứ năm, tôi mới nhấc điện thoại, nói vào ống nghe:

- Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy, xin vui lòng gọi lại sau!

- Lâm Sáng, không giao được hàng thì em cũng không sống yên ổn đâu. Công là công, tư là tư, em làm như vậy bảo chúng ta làm sao hợp tác đây? Lẽ nào em muốn anh đi kiện em à? – Trương Hạo ái ngại nói.

- Lâm Diệu, ghi lại số điện thoại này cho tôi, 138xxxxxxx. Tên Trương Hạo, hết giờ đi báo công an cho tôi với tội danh đe dọa.

Lâm Diệu không đáp lời, mặt chẳng chút biểu cảm nhìn tôi.

Tôi nghe thấy có tiếng cúp điện thoại bên Trương Hạo.

- Có điện thoại thì anh nghe nhé, tôi đi vệ sinh, không được phép động vào nick của tôi! – Tôi dặn dò rồi lao ra khỏi văn phòng.

Trương Hạo. Tôi cười nhạt. Mặt không xấu nhưng lòng dạ lại xấu xa hơn bất kỳ ai.

Lúc mới vào công ty, khách hàng đầu tiên tôi phải đối phó là anh ta. Lúc đấy anh ta dường như là đối thủ nặng ký của các chị em trong văn phòng, chẳng ai dám nói với anh ta rằng chưa giao được hàng. Như vậy có thể tưởng tượng anh ta khó đối phó đến nhường nào. Nhân viên trong phòng cứ nghe thấy điện thoại anh ta gọi đến thúc hàng là mặt mày biến sắc, ai cũng sợ một phép, chỉ biết im lặng nghe anh ta chửi bới. Đánh không lại (đánh ở đây là bằng miệng), đành phải xuống nước hết cỡ để nịnh nọt anh ta, lại còn phải cười giả lả với anh ta nữa chứ.

Có lần nhân dịp cuối tuần, tôi đích thân theo xe công ty đến công ty anh ta một chuyến. Kể từ khoảnh khắc nhìn thấy anh ta cho đến khi xe lái đi, nụ cười trên mặt tôi dường như đông cứng lại. Cũng may là không phí công đến. Cứ thế đôi lần qua lại, mối quan hệ của đôi bên cũng tốt hơn, anh ta cũng không làm khó gì tôi cả. Sau vài lần qua lại, anh ta hẹn tôi ra ngoài uống trà, bàn chuyện phải làm sao để tôi không tìm mọi cách tránh mặt anh ta nữa. Sau vài lần né tránh, tôi trả lời thẳng luôn: “Anh muốn tôi không tránh anh thì anh phải tán đổ được tôi”. Tôi chỉ nói đùa nào ngờ anh ta tưởng thật, thế là tán tỉnh tôi luôn. Tôi đâu ngờ mình đào hoa thế, chỉ đùa một câu đã vợ được một thằng đàn ông về mình.

Tôi không phải là một người thực dụng, tôi không coi trọng gia thế, điều tôi coi trọng nhất là tướng mạo, bởi vì tôi tự nhận thấy mình không phải là quốc sắc thiên hương, lại cực kỳ thích những đứa bé đáng yêu. Tôi từng nói với một người bạn chat rằng: “Nếu sau này con tôi đẻ ra không xinh xắn, tôi sẽ bóp chết luôn!”. Đương nhiên đây chỉ là một câu nói đùa, nhưng nó có thể phản ánh được sự kỳ vọng của tôi vào những đứa con trong tương lai. Nếu như lấy một người xấu xí, sau này làm sao tôi có thể sinh ra một đứa con đẹp trai như Cổ Thiên Lạc được?

Vì vậy tôi tạm chấp nhận anh ta, hẹn hò nhau được hai tháng, sống trong hạnh phúc được hai tháng. Hai tháng sau, khi tôi định dẫn anh ta về ra mắt bố mẹ thì cũng là lúc tôi tỉnh giấc mơ. Anh ta sắp kết hôn.

Người tôi yêu kết hôn, nhưng cô dâu không phải là tôi.

Về sau tôi nghe ngóng được người đàn bà ấy là người yêu cũ của Trương Hạo. Đã bỏ nhau nhưng sau khi anh đi lại với tôi, người đàn bà kia lại quay lại tìm anh ta, nói rằng mình đã có thai, là con anh ta, sau đó bọn họ diễn vở kịch máu mủ với nhau, còn tôi bị gạt sang một bên. Mang bầu thì có gì mà to tát chứ? Dám bắt nạt tôi vì tôi không thể có thai à?

Đáng tiếc là tôi chưa từng lên giường với Trương Hạo.

Trong nhà vệ sinh, tôi lấy điện thoại gọi cho Mạc Lãnh.

- A lô, tớ vừa chửi nhau với Trương Hạo, nếu như anh ta muốn tố cáo tớ, cậu giúp tớ xử lý nhé! Không ngăn được cũng phải ngăn, tớ tin là cậu làm được! – Không để cho Mạc Lãnh kịp từ chối, tôi cúp luôn điện thoại.

Tôi ngồi bệt xuống bồn cầu, châm một điếu thuốc rồi để mặc cho nó cháy.

Trương Hạo, anh vẫn làm cho tôi đau lòng, anh là một thằng đàn ông khôn kiếp.

Anh tin chắc rằng đứa bé ấy là con anh ư? Cho dù là của anh thật, phá đi là xong thôi mà. Anh chẳng từng buông tay tôi như vậy sao? Anh thừa biết bề ngoài tôi mạnh mẽ nhưng thực sự rất mềm yếu, vậy mà anh nỡ làm tổn thương tôi như vậy sao?

Từ trong nhà vệ sinh đi ra, tôi đã lấy lại tinh thần, tuổi trẻ ai chưa từng bị tổn thương chứ? Nếu như nhớ lại những chuyện này chỉ khiến tim đau nhói, vậy thì cần gì phải nhớ lại? Không trải qua mưa gió sao nhìn thấy cầu vồng rực rỡ, tôi tin rằng cầu vồng đang ở cách tôi không xa, tôi có thể đợi được.

Về lại chỗ ngồi, “anh mỳ” lạnh lùng hỏi:

- Người đàn ông đó là ai?

- Cái gì? Người đàn ông nào? Có đàn ông à? – Tôi giả vờ ngốc. Tôi đã không muốn nhắc đến mà anh ta cứ nhắc đến, anh ta chưa từng đọc Tam Tự Kinh sao: Người không nhắc, ta không nhắc.

- Lâm Sảng! – Lâm Diệu nổi cáu, tờ đơn hàng bất hạnh nhăn nhúm lại trong tay anh ta.

- Đây “anh mỳ”, anh tỏ thái độ gì chứ? Anh có thể ghê gớm hơn tôi sao? – Tôi cũng bực mình, đừng có mà chọc vào lúc tôi đang khó chịu.

- Lâm Sảng...! – Giọng của Lâm Diệu trở nên trầm đục.

Con riêng... con riêng... Điều này như được nhắc đi nhắc lại trong đầu tôi.

- Lâm Diệu, muốn nghe chuyện của tôi không? – Tôi không muốn cãi nhau với anh.

- Cô nói đi, tôi nghe đây! – Nhìn về mặt của anh ta, tôi có cảm giác cho dù có chuyện gì anh ta cũng sẵn sàng chia sẻ với tôi. Một sự cảm động nho nhỏ dâng lên trong lòng. Sau khi vận hết trí tưởng tượng của mình, tôi bắt đầu kể cho anh ta nghe một câu chuyện tình thê lương.

- Mùa hè năm ấy, đúng vào lúc nóng nực nhất trong năm, tôi gặp anh ta. Anh ta rất đẹp trai, còn đẹp trai hơn cả anh.

Nói đến đây, tôi cố ý liếc Lâm Diệu, thực ra Trương Hạo đâu có đẹp trai bằng anh ta. Lâm Diệu cười khẩy ra vẻ mỉa mai, thật kiêu ngạo. Chỉ có điều anh ta có tư cách để kiêu ngạo.

Tôi nói tiếp:

- Tôi rất hiểu người mình thích là người thế nào. Tôi không để tâm đến chuyện đối phương là người giàu có hay không, cũng không quan tâm đối phương đẹp trai đến cỡ nào, điều tôi quan tâm chính là cảm giác, cảm giác, anh hiểu không? Chính là cái cảm giác tim loạn nhịp khi nhìn thấy nhau, không gặp nhau là ngày nhớ đêm mong!

- Mau nói vào trọng tâm đi! – Lâm Diệu lạnh nhạt cắt ngang.

Tôi trợn mắt nhìn Lâm Diệu:

- Ngay từ câu đầu tiên mà anh ta nói với tôi đã khiến cho tôi có cảm giác ấy. Anh ta nói: “Cô Lâm, đã giao hàng được chưa?”. Mặc dù là thúc hàng nhưng giọng nói lại vô cùng quyến rũ, khiến cho tôi muốn thoát ra mà không được. Thế là tôi cố ý kéo dài thời gian giao hàng, đợi anh ta đến thúc, thậm chí lấy dao kề vào cổ tôi, tôi cũng không để tâm. Anh ta thường đích thân đến tận công ty chúng ta để nói chuyện với tôi, giục gửi hàng. Mỗi lần tôi đều bị anh ta mê hoặc đến hồn điên đảo phách, à quên hồn điên phách đảo. Tôi thực sự rất muốn gặp anh ta. Cho đến một ngày, anh ta nói với tôi: “Anh mà theo đuổi em thì em có thể không chậm giao hàng cho anh nữa không”. Tôi đáp chắc nịch: “Có”. Sau đó anh ta theo đuổi tôi. Tôi biết đó chỉ là một cái cớ của anh ta, mục đích thực sự của anh ta là theo đuổi tôi. Anh có cảm thấy như vậy không? Được một người mà mình thích theo đuổi, đó là một cảm giác vô cùng hạnh phúc và ngọt ngào. Tôi có, lúc ấy tôi thật sự có cảm giác đó. Nhưng rồi có một lần, đồng nghiệp tổ chức sinh nhật, lúc chúng tôi đến quán rượu chúc mừng cô ấy, chúng tôi đã nhìn thấy một cái bóng cực kỳ quen mà cũng cực kỳ xa lạ đang lắc lư nhảy nhót trên sàn.

5. Chương 1.5

Lúc này, tôi cúi đầu xuống phối hợp với tình tiết câu chuyện, nhắm mắt đau khổ rồi hỏi Lâm Diệu:

- Anh có biết tôi nhìn thấy gì không?

- Không biết!

Tôi đau khổ lắc đầu:

- Tôi nhìn thấy anh ta đang hóa trang thành đàn bà, nhảy nhót trên sàn. Đến tận khi tôi lại gần mà anh ta vẫn hoàn toàn không hay biết, về sau anh ta thẳng thắn thừa nhận với tôi rằng anh ta luôn muốn trở thành một người đàn bà, anh ta đang để dành tiền để làm phẫu thuật chuyển giới. Anh nói xem tôi phải chấp nhận chuyện này ra sao đây?

Lúc này tôi đã cố nặn ra mấy giọt nước mắt.

Lâm Diệu dường như bị cảm động trước câu chuyện của tôi, vội vàng cầm lấy tay tôi, an ủi:

- Lâm Sảng, câu chuyện chị bịa ra thật là cảm động, tôi thật sự cảm động! Thực ra tôi cũng quen Trương Hạo, lúc anh ta kết hôn tôi cũng đã đến tham dự!

Thằng nhãi ranh, dám trêu ta à! Tôi vung tay gõ cho anh ta một phát vào đầu, nhìn bộ mặt cười đếu cẳng ấy, trong đầu tôi lại hiện lên hai chữ “con riêng”.

Tôi lại bại trận.

Cuối cùng thì Trương Hạo cũng không tố cáo tôi, xem ra anh ta vẫn còn chút tử tế. Xem như anh biết điều, anh không cần tôi thì cũng đừng có dây đến tôi!

Tôi xuống xưởng tìm hiểu tiến độ đơn hàng của ông Trần, cũng may là ngày mai có thể xuất xưởng đúng thời hạn, nếu không chắc tôi phải mang đầu đến gặp ông ta mất. Để biểu thị thành ý, tôi quyết định hôm sau sẽ đi theo xe hàng đến tận nơi. Đây thực ra chỉ là cái cớ để tôi làm biếng một chút, dù gì chuyện ở công ty cũng đã có Lâm Diệu lo rồi.

Giọng của ông Trần trong điện thoại ngọt ngào đến mát cả ruột, nếu mà vẽ ngoài khả quan một chút thì... Tôi lại ảo tưởng, mong mỗi những chuyện chỉ có ở trong phim diễn ra với mình.

- Chị nghĩ gì mà ngồi đó cười như con ngốc thế hả? - Lâm Diệu nghe điện thoại xong, chắc lại bị khách hàng mắng mỏ, nhìn thấy tôi cười nên chường mắt liền bực bội hỏi.

- Nhìn thấy anh dường như tôi nhìn thấy chính mình năm đó, tôi cũng đã từng như vậy. Một nhân viên theo dõi đơn hàng mà chưa từng bị ăn chửi thì không khá lên được đâu! - Tôi tỏ vẻ an ủi.

- Chị lại biết là tôi bị ăn mắng à?

- Nhìn cái bộ mặt đơ đả của anh là tôi biết ngay. Cưng à, muốn khóc thì cứ khóc đi, khóc được sẽ thấy nhẹ nhõm hơn đấy!

- Vậy cho tôi mượn vai chị một lát!

Vội giật lùi lại:

- Chị thân mình ngọc ngà...

- Chị đừng có tự đề ỉnh quá như vậy! - Lâm Diệu lườm tôi sắc lém.

- À phải rồi, ngày mai tôi phải theo xe hàng đến chỗ ông Trần, có việc gì cậu không giải quyết được cứ gọi vào máy của tôi nhé!

- Chị thấy có khách hàng nào tôi không giải quyết được không? - Lâm Diệu thản nhiên nói.

Không biết là ai đang tự đề ỉnh nữa đây?

- Chà, cô còn đích thân đưa hàng đến tận đây cơ à? - Ông Trần kinh ngạc reo lên, nụ cười đẹp hiện lên khuôn mặt.

Tôi vừa ngạc nhiên vừa thích thú, đúng là không phí công đi chuyến này. Tôi xúc động tới mức rơm rớm nước mắt, cố giấu đi vẻ đanh đá của mình, vui vẻ nói: “Chuyện tôi nhận lời ngài đương nhiên phải làm cho bằng được rồi!”. Nói rồi tôi liếc nhìn ông ta, nào ngờ ông ta đã quay người đi rót cho tôi cốc nước, không nhận được tín hiệu của tôi. Nhưng không sao, còn nhiều cơ hội mà.

- Làm ăn với công ty cô đã lâu, đã đổi không biết bao nhân viên theo dõi đơn hàng, cô là người đầu tiên tôi được gặp mặt đây! Đúng là phúc ba đời! - Ông Trần đưa cho tôi cốc nước, nếu như tôi không nhìn nhầm thì hình như ông ta đang liếc mắt đưa tình với tôi. Tôi ra sức chớp chớp mắt, bàn tay cầm cốc nước hơi run lên.

Tôi định thần lại, tỏ vẻ lảng lơ nói:

- Ngài nói gì vậy, tôi mới là người thấy phúc ba đời vì gặp được ngài mới phải!

- A ha ha ha! - Ông Trần cười sang sảng.

Không khí rất vui vẻ, tôi lại ném cho ông ta một cái nhìn lẳng lơ, lần này thì ông ta lại có điện thoại nên vẫn không nhận được tín hiệu.

Tôi bắt đầu thấy sốt ruột! Sao ông lảm chuyện thế không biết? Mau nói ông theo đuổi tôi để tôi không chậm hàng của ông nữa đi!

Nhưng mà cuộc điện thoại này lâu thật đấy, tôi chờ mà thấy mệt hết cả óc.

- Lâm Sảng! Lâm Sảng! Lâm Sảng!

Chắc là lái xe giục tôi đi rồi, còn chưa quyền rũ thành công, sao tôi có thể đi được? Tôi thậm chí đã có ý lao đến cướp cái điện thoại kia khỏi tay ông ta.

- Lâm Sảng! Lâm Sảng! Lâm Sảng!

Mở to mắt ra, tôi nghe thấy tiếng gọi của mẹ, sao mình lại nằm mơ như vậy nhỉ? Hầy, cho dù có mơ cũng phải mơ cho hết đã chứ, tôi còn chưa nghe thấy ông ta tỏ tình với mình cơ mà.

Cố gắng nhớ lại nhưng không sao nhớ ra được bộ dạng của ông Trần, chỉ có điều không sao, tôi sắp được gặp người thật rồi. Tôi đang háo hức chờ đợi đây.

Chọn một bộ quần áo thật đẹp, xịt nước hoa, bận rộn suốt cả buổi, ngay cả bữa sáng cũng chẳng kịp ăn, tôi lao ngay đến công ty.

Hàng thường xuất kho vào buổi chiều, vì vậy buổi sáng tôi vẫn có thời gian giải quyết một số việc gấp, nhân tiện xem xem Lâm Diệu có gặp phải khó khăn gì không. Nhân lúc còn chưa đi thì cố mà giải quyết cho xong, không nhớ xảy ra chuyện gì thì người bị ăn mắng chính là tôi. Với tính cách của sếp, chắc chắn ông ấy chẳng dám “thi hành bạo lực” với tên Lâm Diệu con riêng kia rồi.

- Hôm nay chị đi giao hàng hay là đi xem mặt thế hả?

- Lâm Diệu vừa nhìn thấy tôi đã sầm mặt hỏi. - Đi giao hàng! - Tôi lườm anh ta sắc lẹm rồi giở các đơn hàng trên bàn ra.

- Sao chị lại ăn mặc lố lăng thế này? Còn xịt cả nước hoa nữa, mùi khiếp quá! - Lâm Diệu tỏ vẻ khó chịu.

Thằng nhóc, dám bảo mình lố lăng à? Tôi cáu tiết, cốc cho anh ta một cái, nói:

- Anh thông minh một chút có được không hả? Tôi đại diện cho hình ảnh công ty, đương nhiên phải quý phái, phải sang trọng rồi! Chẳng nhẽ anh bảo tôi ăn mặc lôi thôi để sang đó xin ăn à?

- Tôi đi với chị! - Lâm Diệu thấy tôi nói vậy liền trầm ngâm một lát rồi nói.

- Ai thêm đi với anh chứ? Anh đi rồi ai nhận điện thoại ai nhận đơn hàng?

- Đi có chốc lát thôi mà!

- Sao anh kém cỏi thế hả? Anh không thể tự làm việc một lúc hay sao? Rồi tôi ra là anh không làm việc được à? Thường ngày tôi dạy anh là công toi rồi phải không?

- Thằng nhóc, muốn phá hoại việc của chị mà ư?

Lâm Diệu trừng mắt, sau đó ghé vào tai tôi thì thầm:

- Chị thật thà chút cho tôi nhờ!

Trời đất, tôi làm gì mà bảo không thật thà? Tôi mà không thật thà thì anh có tồn tại được ở công ty này không hả?

Tôi chẳng buồn so đo với anh ta! Chỉ có điều bộ mặt ghé gớm của anh ta ban nãy đúng là nằm ngoài sức tưởng tượng của tôi.

Lúc gặp ông Trần, hai từ “đau khổ” không thể nào miêu tả được hết tâm trạng của tôi lúc ấy. Điều duy nhất mà tôi nghĩ đến lúc này chính là một bài hát của Triệu Huyền: Tôi xấu nhưng tôi dịu dàng.

Ông Trần rất ngạc nhiên, nói rằng tôi không cần đích thân đến đây, giọng nói thì dịu dàng như vậy, ấy thế mà sao tôi không hề thấy khuôn mặt với cái giọng nói ấy có chút gì liên quan đến nhau.

Chỉ có điều con người ông ta cũng không tồi, rất nhiệt tình giới thiệu tôi với các đồng nghiệp công ty, còn khen tôi là một nhân viên theo dõi đơn hàng vui tính nhất mà ông ta từng hợp tác. Tôi cũng khen ngợi ông ta là một khách hàng thân thiết nhất của công ty mình. Nói chuyện một lúc, ông ta thỉnh thoảng cũng thêm vào dăm ba câu đùa, tiếng cười sang sảng, nụ cười cũng không đến nỗi khó coi lắm, thế nên tim tôi cũng bớt đau buốt.

Thực ra tôi biết trên đời đâu thể đi đâu cũng gặp được trai đẹp, biết đâu trong lòng ông ta lúc này cũng đang vô cùng thất vọng. Thêm nữa chúng tôi cũng đâu phải đi xem mặt, chẳng qua chỉ là khách hàng thôi mà.

- Lúc cô chưa đến, anh Lâm còn gọi điện mấy lần hỏi cô đã đến chưa đấy! - Ông Trần người ngọt ngào. - Anh ta ấy à? Anh ta mới đến làm việc, mong ông chiếu cố nhiều hơn!

- Có cô chiếu cố là được rồi, anh ta mà học hỏi được một nửa kinh nghiệm của cô thì chẳng khác nào cá gặp nước rồi!

- Ông Trần, ông đề cao tôi quá, chủ yếu là nhờ các ông tốt bụng, không nỡ ép chúng tôi!

Hai chúng tôi thi nhau tăng bốc đối phương, đúng lúc này có điện thoại gọi đến, ông Trần nói:

- Chắc là lại cậu Lâm gọi đến đấy!

Ông Trần nghe điện thoại, nói:

- Đến rồi, vừa mới đến, anh nói chuyện với cô ấy nhé!

Nói rồi ông ta đưa điện thoại cho tôi. Có chuyện gì sao anh ta không gọi vào máy của tôi nhỉ?

Tôi nhạc nhiên đón lấy điện thoại, hỏi:

Sao thế?

- Thế nào?

- Cái gì thế nào?

- Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

- Gặp người ta rồi chứ? - Giọng nói nhẹ bẫng của Lâm Diệu vang lên, cuối cùng tôi cũng hiểu anh ta đang hỏi cái gì. Sao còn nóng ruột hơn cả tôi nữa thế?

- Đương nhiên!

Hợp khẩu vị của cô chứ?

- Tôi đến để giao hàng nhé! - Tôi cười ngọt ngào rồi cúp điện thoại trước cái nhìn chăm chú của ông Trần, trong lòng bực bội không hiểu sao anh ta dám coi tôi là loại người đó.

Mà cho dù có ý nghĩ này thật sao anh ta không đợi đến khi tôi về hãy hỏi? Ai lại đi gọi đến máy bàn của người ta, rõ ràng là muốn khiến tôi mất mặt mà! Thằng ranh con, tôi không chơi anh thì thôi, anh dám chơi lại tôi à? Mặc dù không nhìn thấy Lâm Diệu nhưng sao tôi lại cảm thấy khuôn mặt lúc này của anh ta vô cùng hắc ám nhỉ? Lẽ nào đây là ảo giác của tôi? Chẳng qua chỉ là không dẫn anh ra ngoài chơi thôi mà, cần gì phải hẹp hòi thế?

Đợi công nhân kiểm tra hàng và ký tên xong xuôi, tôi từ biệt ông Trần ra về.

Tiếp đó tôi lại đến mấy công ty khác, bởi vì không liên hệ trước, lại sợ làm nhỡ thời gian của các công ty khác nên tôi không đi chào hỏi từng người một, chỉ giao xong hàng là đi luôn. Lúc xong việc đã năm giờ chiều, ngồi xe về cũng phải hơn tiếng đồng hồ, không chỉ quá giờ làm mà còn gặp cảnh tắc đường nữa chứ. Tôi có cảm giác hôm nay đúng là mình tự ngược đãi mình.

Về đến nhà, tôi nói với mẹ ăn cơm muộn một chút rồi đi thẳng vào phòng, nằm lãn ra giường vì mệt mỏi.

Một lúc sau, điện thoại đổ chuông, liếc mắt nhìn màn hình điện thoại, hóa ra là Lâm Diệu.

- A lô! - Tôi yếu ớt trả lời.

- Giọng chị làm sao thế hả?

- Say xe chứ sao! Giờ thì anh biết vì sao tôi không để cho anh đi rồi chứ, tôi vừa mới về đến nhà đấy! Anh xem, tôi thương anh đến mức nào!

- Ha ha... - Lâm Diệu bật cười. - Ăn cơm chưa?

- Chưa, tạm thời không muốn ăn, dạ dày hơi khó chịu!

- Ra ngoài đi, tôi mời chị ăn cơm!

- Ra ngoài lại phải ngồi xe, anh muốn tôi chết à?

- Nhà chị cách công ty bao xa?

- Cũng không xa lắm, đi bộ chỉ khoảng hai mươi phút là đến!

- Chị qua đây đi, tôi vẫn còn ở công ty, tôi cứ tưởng chị sẽ về công ty chứ!

- Anh đang đợi tôi à? - Trong đêm tĩnh mịch, một người đàn ông đang đợi tôi, sao tôi có thể thờ ơ?

- Ủ, có một hình vẽ tôi xem không hiểu lắm, lát nữa chị qua đây xem giúp tôi, sau đó chúng ta đi ăn nhé!

Máu nóng đang dồn lên đỉnh đầu bỗng nhiên nguội ngắt, chẳng nhẽ anh không thể nói dối vài lời?

Muộn thế này rồi mà vẫn chưa về, chắc là anh ta gặp phải khó khăn gì thật. Thôi thì cứ coi như làm việc tốt đi, dù sao cũng chẳng xa lắm, đi bộ cũng tốt, trong nhà ngột ngạt quá. Chẳng mấy khi người ta mời mình ăn cơm, không nhân cơ hội này chém đẹp anh ta đâu phải là tác phong của tôi?

Đến công ty, nhìn thấy Lâm Diệu ngồi ngây ra trước một hình vẽ, thấy tôi đến liền vẫy tay gọi. Dưới ánh đèn, khuôn mặt kia vẫn chẳng giảm bớt độ đẹp trai. Chủ tịch Ngô quả là có giống tốt, Bầu Trời đã đẹp trai lắm rồi, ấy vậy mà Lâm Diệu còn trội hơn hẳn, đáng tiếc tại sao anh lại là con nhà giàu có nhỉ? Đã vậy còn là con riêng nữa chứ? Một người có xuất thân như vậy đâu có thể trở thành đối tượng ra tay của một dân thường như tôi?

Tôi chán ngán lại gần rồi ngồi xuống cái ghế bên cạnh anh ta, đón lấy hình vẽ trên tay anh ta, liếc mắt nhìn, máu nóng bốc lên đỉnh đầu. Ngay cả kẻ ngốc cũng hiểu hình vẽ này là cái gì, ấy thế mà anh ta nói không hiểu, tôi không nhịn được liền hỏi:

- Anh không hiểu chỗ nào?

- Ở đây không viết rõ, không biết là bao nhiêu độ? - Lâm Diệu chỉ vào bức hình, nhú mày, nghiêm túc nói.

- Ừm, ý của anh là, tôi có thần giao cách cảm với hình vẽ này hay là tôi là cha đẻ của nó hả? - Tôi hỏi, mặt chẳng chút biểu cảm.

- Chẳng phải chị đã nhìn quen rồi sao?

- Lâm Diệu cười. - Thôi được rồi, cái đơn hàng này chuyển tới lúc nào vậy?

- Lúc chiều.

- Anh không biết gọi điện hỏi tôi à?

- Tôi gọi rồi, nhưng không ai nghe máy! - Lâm Diệu trừng mắt, cao giọng như thể bị trách oan vậy.

Tôi trừng mắt nhìn thẳng vào mắt anh ta, muốn tìm ra bằng chứng nói dối của anh ta, nhưng anh ta khá lỳ, mặt chẳng hề biến sắc. Tôi ngao ngán nhún vai. Nhưng cho dù anh không nói dối đi nữa thì nhất định cứ phải biết ngay bây giờ ư? Mục đích sống của người giàu chỉ là đùa cợt với người nghèo thôi sao?

- Tôi cũng không hiểu, ngày mai gọi điện hỏi đi!

Tốt nhất không nên so đo với gã con riêng ấy.

- Ok, vậy chúng ta đi ăn cơm đi! - Lâm Diệu hình như khá nhiệt tình trong chuyện này.

- Tôi không đi xe đâu!

- Thì đi bộ!

Lâm Diệu thu dọn bàn làm việc, kiểm tra nguồn điện ở từng chỗ ngồi rồi tắt hết những công tắc điện mà các đồng nghiệp quên không tắt, đổi giấy trong máy fax, chuyển điện thoại đến phòng trực ban. Thật hiếm có một người đàn ông nào cẩn thận và tỉ mỉ như vậy!

Anh ta không đi lấy xe thật mà vừa đi vừa hỏi tôi muốn ăn gì. Tôi nói ăn gì cũng được, anh có mặt dày mời tôi đi ăn mỳ tôi cũng chấp nhận.

Lâm Diệu cười ha ha, hỏi tôi:

- Ông Trần trông thế nào?

- Cũng được!

- Lọt vào mắt chị rồi à? - Lâm Diệu đột nhiên tóm lấy cánh tay tôi.

- Anh tưởng là tôi khát đàn ông lắm hả? - Tôi nổi đóa, hất tay anh ta ra rồi gõ một cái vào đầu anh ta.

- Sao lúc nào chị cũng đánh người khác thế hả? - Lâm Diệu mỉm cười, miệng oán thán. - Chị có thể dịu dàng một chút được không hả? Có cô gái nào giống như chị không?

Tôi dịu dàng nhưng phải xem đối tượng là ai! - Tôi cố kéo dài giọng, đánh mắt sang phía Lâm Diệu, anh ta ngoảnh mặt đi, trực giác của phụ nữ cho tôi biết anh ta có vẻ không vui.

6. Chương 1.6

Ý, bác kia đang làm gì vậy? Cứ ra sức nháy mắt ra hiệu cho tôi, miệng hình như đang nói hai từ “điện thoại”. Tôi giật mình sờ đến túi của mình, sững người không thấy điện thoại của mình đâu. Nhìn theo hướng chỉ của bác gái nọ, tôi thấy một thanh niên đang sải bước bỏ đi.

Tôi vội vàng chạy đến tóm lấy vai người đó, hét lên:

- Bỏ ra đây mau!

- Cái gì? - Hắn ta giả bộ không biết có chuyện gì. Ngay lập tức có một thanh niên tiến lại gần, ánh mắt hung hãn nhìn tôi.

- Điện thoại của tôi!

Mãi đến khi tôi nói đến hai từ “điện thoại”, Lâm Diệu mới hiểu chuyện gì đang xảy ra. Anh ta nhanh tay tóm lấy vai người thanh niên kia, lạnh lùng nói:

- Mang ra đây!

- Muốn đánh nhau phải không? - Gã thanh niên nọ lộ rõ chân tướng, hung hãn nhìn hai chúng tôi, ra sức giằng vai ra khỏi tay chúng tôi.

Thằng ranh, muốn hù dọa phải không, bà mày còn lâu mới sợ nhé! Dám lấy trộm điện thoại của tao à, đã vậy tao sẽ xé thịt mày! Tôi đưa mắt nhìn quanh, một đám đông hiếu kỳ đã vây đến, gã thanh niên đứng bên cạnh, ánh mắt chẳng chút thiện chí kia chắc chắn là đồng bọn của tên móc túi này. Hai thằng thanh niên gầy trơ xương lại học đòi đi làm kẻ trộm sao?

- Đánh nhau? Anh không phải là đối thủ của chúng tôi đâu! - Tôi đoán Lâm Diệu có thể đánh cho hai gã này bò lết trên đường.

Tên trộm thấy tình hình không có lợi liền nhìn sang gã đồng bọn, hắn ta ra sức bĩu môi ra hiệu cho đồng bọn. Tôi than thầm trong bụng, tưởng rằng bọn chúng định ra tay thật, vội vàng nhìn sang Lâm Diệu, Lâm Diệu cũng đang nhìn tôi.

Đúng vào lúc chúng tôi mất cảnh giác, tên trộm đột nhiên vùng ra khỏi tay tôi, chạy như bay trốn mất.

Ôi trời đất ơi, tôi cuống cuống đuổi theo. Lâm Diệu cũng phản xạ rất nhanh, tôi còn chưa phản ứng kịp thì anh ta đã hành động rồi, chỉ vài bước đã tóm được tên trộm. Lúc này tên trộm như chó cùng dút giậu, vùng nấp đầm về phía Lâm Diệu. Chết rồi, Lâm Diệu quả này ăn đầm là chắc rồi. Tôi vùng tay định chặn tên trộm kia lại nhưng không kịp. Cũng may là Lâm Diệu né sang một bên, tránh được cú đầm ấy.

Nhìn thấy hắn ta dám đối phó với “anh mỳ” của tôi, tôi vô cùng phẫn nộ! Lúc hắn còn đang giằng co với Lâm Diệu, tôi đã vùng tay tát bốp vào mặt hắn rồi gào lên:

- Tao bảo mày mang ra đây cơ mà!

Cái tát ấy không chỉ làm tên trộm ngây ra mà ngay cả Lâm Diệu cũng thờ người nhìn tôi.

- Cô gái, cô bảo bạn cô thử gọi đến số di động của cô xem có liên lạc được không? Nếu như hắn ta trộm điện thoại của cô thật, tôi nghĩ chắc hắn chưa kịp tắt máy nhanh như vậy đâu! - Đám đông vây xung quanh liền lên tiếng nhắc nhở.

Đúng rồi, sao mình lại ngu ngốc như vậy chứ! Tôi đang chuẩn bị bảo Lâm Diệu gọi điện thì tên trộm kia cuối cùng cũng thừa nhận. Tên đồng bọn của hắn nhìn thấy tình hình không ổn đã len lén bỏ đi.

Lâm Diệu thả tay ra, tên trộm lấy điện thoại từ trong túi ra đưa cho tôi. Ôi cái Nokia của tôi, cuối cùng nó cũng trở lại với tôi rồi, tôi nước mắt lưng tròng, kiểm tra xem điện thoại có hư hỏng gì không, đám đông xung quanh cũng từ từ tản đi.

- Điện thoại trả lại cô rồi, người cô cũng đánh rồi, tôi có thể đi được chưa?

- Tên trộm chán nản nói. Nghe hắn ta nói tôi mới chợt bừng tỉnh, thấy mình đã quá nóng vội. Tôi đánh hắn rồi, lần sau gặp lại hắn trên đường thì sao? Tôi biết đi đâu tìm Lâm Diệu giúp đỡ đây? Tôi đành phải vận dụng hết tất cả kinh nghiệm ăn nói của mình để đối phó với tên trộm:

- Anh nhìn anh đi, mới tí tuổi đầu, khuôn mặt lại sáng sủa thế kia, làm gì không làm, lại đi làm cái việc xấu xa này! Anh làm gì sao không cân nhắc trước hử? Anh phải biết đối tượng anh ra tay là ai chứ? Cậu tôi là Cục trưởng Cục Công an đấy, anh có biết anh ấy không hử? - Tôi chỉ Lâm Diệu nói.

- Anh ta mà đi một vòng quanh đây thì đảm bảo đi đến đâu cũng có người quen biết anh ta đấy! Tôi vừa khen hắn ta đẹp trai vừa tạo áp lực cho hắn ta.

Tên trộm nghe xong quả nhiên ngoan ngoãn nói:

- Trước đây tôi chưa từng làm chuyện này, đây là lần đầu tiên...

- Tôi vốn định dẫn anh về gặp cậu tôi, nhưng nghĩ để một khuôn mặt đẹp trai thế này phải vào ngồi tù mấy tháng tôi cũng thấy không đành lòng thôi được rồi, tha cho anh!

Hắn ta nghe tôi dọa thì sợ hết hồn, lúc nghe thấy tôi bảo thả hắn, hắn mừng như bắt được vàng, luôn miệng cảm ơn rồi mau mắn chuồn lẹ. Lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm, gạt mồ hôi trên trán.

- Cậu của chị là ai thế? - Lâm Diệu không nhịn được cười.

- Cục trưởng Cục Công an! - Mặt tôi không hề biến sắc.

- Thế còn tôi là ai? - Lâm Diệu cười thành tiếng.

Anh là con riêng! Suýt chút nữa thì tôi nói ra câu đó...

- Anh là “anh mỳ”! - Tôi đáp, anh cười đi, có giỏi thì cười đi, tôi phải nhắc cho anh nhớ chuyện xấu hổ của anh, xem anh có còn dám chọc tức tôi nữa không!

- Chị đừng nhắc chuyện ấy nữa, ai bảo con bé kia đùa kiểu đó. Hơn nữa tôi cũng đâu có cố ý! - Lâm Diệu bối rối nói.

- Người bị chọc nhiều không đếm xuể, nếu anh cứ bị chọc là phun mỳ vào tôi thì chẳng phải ngày nào tôi cũng bị ăn nước bọt của anh à? - Tôi lườm Lâm Diệu.

- À, ý của chị là sau này ngày nào cũng đi ăn với tôi? - Lâm Diệu chớp chớp mắt, cười tinh quái.

Tim tôi đập thình thịch liên hồi. Cái thằng ranh này, dám đùa kiểu đó à?

- À, nếu như anh không ngại ngày nào cũng phải trả tiền ăn thì đương nhiên tôi chẳng có ý kiến gì!

- Tôi thì có ý kiến đây! - Lâm Diệu nói về chàm chọc.

Đột nhiên tôi cảm thấy không khí có vẻ tình tứ, bọn tôi như thế này có phải là đang tán tỉnh nhau không nhỉ?

- Đi thôi, đừng có đứng ngây ra đó nữa! - Tôi đẩy anh ta.

Chúng tôi đi ăn lẩu. Đi vào trong cửa hàng, tôi hí hửng đợi khuôn mặt của Lâm Diệu sẽ xị ra, biết thừa là anh ta không ăn được ớt, thế mà cứ một mực đòi anh ta dẫn đi ăn lẩu.

Nhưng Lâm Diệu không hề bí xị, cũng chẳng hề nổi cáu, chỉ bình thản nói với nhân viên phục vụ:

- Một nồi lẩu uyên ương!

Hơ, mặt tôi nóng bừng, không biết anh ta có nghĩ tôi cố ý không nữa.

- Lâm Diệu, anh với Tổng giám đốc Ngũ rất thân nhau phải không? - Dù gì anh ta cũng là người mà Bầu Trời đích thân giao phó... Tôi cứ cảm thấy trong chuyện này có vấn đề gì đó, cho dù Bầu Trời không biết anh ta là con riêng thì chắc giữa hai người này cũng phải có mối quan hệ gần gũi.

- Không quen! - Lâm Diệu đáp gọn lỏn.

- Thế tại sao Tổng giám đốc Ngũ dường như lại rất quan tâm đến anh, tất cả những nhân viên mới vào làm việc đều do phòng nhân sự tiếp đón, sao anh lại ngoại lệ?

- Tôi cũng là do bộ phận nhân sự nhận vào, tôi vốn đến đây để xin vào vị trí theo dõi đơn hàng, nhưng bọn họ nói nhân viên theo dõi đơn hàng đều là nữ, không tuyển nam, bảo tôi làm ở bộ phận nhân sự. Thế là tôi đến thẳng phòng Tổng giám đốc Ngũ để nói chuyện. Tổng giám đốc Ngũ cũng không tôi, nói rằng tôi có thể thử, còn nói phải tìm một người giỏi nhất để dẫn dắt tôi, người đó chính là chị!

Anh ta nói năng trôi chảy, có tình có lý, lại còn nhân tiện nịnh nọt tôi nữa... Thật khó để tìm hiểu được cái gì từ anh ta!

Chỉ có điều chuyện Bầu Trời không biết gì về thân thế của Lâm Diệu chắc không phải là nói dối, tôi cũng không tiện tiếp tục dò hỏi, dù sao thì chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến tôi.

- Thực ra anh cũng học hỏi rất nhanh, cứ như người đã từng làm trong ngành này vậy! - Tôi chẳng ngần ngại khen ngợi anh ta.

- Tôi chưa làm bao giờ! - Anh ta lập tức phủ nhận rồi lảng sang vấn đề khác. - Ban này đáng nhẽ ra chị không nên ra tay. Chị là con gái, ai lại đi đánh người giữa đường như vậy? Nếu hấn trả đòn thì sao?

- Sao tôi lại không nên ra tay chứ? Hấn ta trộm đồ của tôi, còn định đánh anh nữa, tội lỗi đầy mình, tôi mới bạt tai hấn một cái là còn nhẹ đấy! - Tôi bất mãn nói.

- Chính vì hấn ta định ra tay đánh tôi sao? - Bàn tay đang lau bát đũa của Lâm Diệu như khựng lại, anh ta ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt sáng lấp lánh.

Tim tôi hơi rung lên, mặt chẳng hiểu sao lại đỏ bừng. Cái gã mỳ chết tiệt này, sao hấn lại đẹp trai thế cơ chứ? Không được, không thể để hấn ta tiếp tục ngông cuồng như thế này được. Tôi cố ý vênh mặt lên nói:

- Đương nhiên là không phải rồi! Anh còn dám nói à, lảm chuyện như đàn bà, tôi đi gặp khách hàng mà anh nói cứ như thể tôi đi tìm người yêu ấy! Nếu như không phải anh cứ cầm rơm suốt đường đi thì tôi đâu có mất tập trung như thế?

Nếu tôi không mất tập trung hấn ta làm sao móc trộm được điện thoại của tôi chứ?

Nói đến chuyện này là tôi lại nổi cáu, chẳng nhẽ trên mặt tôi có khắc mấy chữ “Tôi thiếu đàn ông” hay sao?

- Ha ha, xem ra ông Trần không lọt vào mắt chị nhỉ! - “Anh mỳ” cười tươi như hoa, mặt chẳng hề lộ vẻ bị đả kích gì cả. - Rốt cuộc chị thích mẫu đàn ông thể nào?

- Chuyện này áy mà... - Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi nói. - Đầu tiên phải là người đã!

- Vớ vẩn!

- Sau đó phải là một người đàn ông!

- Nói vào điểm chính đi!

- Sau đó phải là một người đàn ông bình thường!

- Cắt bớt phần lời thôi đi!

- Đẹp trai một chút là được!

Tiêu chuẩn là trai đẹp? - Lâm Diệu bĩu môi.

- Nếu có điều kiện kinh tế nữa là ổn rồi!

Người đàn bà thực dụng điển hình! - Lâm Diệu khinh bỉ nhìn tôi.

Tôi lấy một cái đũa gõ vào đầu anh ta, nói:

- Tôi bực rồi đấy, tôi nói một câu anh cãi một câu là sao? Có gã đàn ông nào lại lấm mồm như anh không hả?

Lâm Diệu xoa xoa chỗ bị tôi gõ, vẻ mặt đầy ảm ức:

- Ban đầu tôi tưởng chị chỉ mồm mép ghê gớm thôi, nào ngờ bây giờ mới biết hóa ra thân thủ của chị cũng chẳng phải dạng tầm thường. Tôi chưa bao giờ gặp một người phụ nữ nào giống như chị, đúng là thất lễ quá!

- Anh thì biết gì chứ, đàn bà mà không ghê gớm một chút sẽ bị kẻ khác bắt nạt đấy!

- Đàn bà ghê gớm thì thằng đàn ông nào dám lại gần hả?

- Vì vậy nên tôi mới bị người ta rũ bỏ rồi! - Câu nói của Lâm Diệu đã động vào vết thương lòng của tôi. Cảm giác oai phong khi đấu trí thành công với tên trộm ban nãy phút chốc tiêu tan, một người đàn bà chẳng thể giữ nổi người đàn ông của mình thì có tư cách gì để mà khoe khoang?

- Đừng như vậy, chẳng mấy chốc chị sẽ gặp được người đàn ông yêu thương chị, mau ăn đi! - Lâm Diệu gấp ột củ sen, lên tiếng an ủi tôi.

Sau khi ăn xong, Lâm Diệu đưa tôi về nhà, vừa vào cửa đã bị mẹ tôi tóm được:

- Nói mau, ai vừa đi cùng với con?

- Là đồng nghiệp ạ! Cùng đi ăn tối với con thôi!

- Chỉ có hai người à?

- Dạ!

- Có khả năng phát triển không con?

- Ôi mẹ ơi, cùng nhau ăn một bữa cơm thì có khả năng gì ạ? Nếu thế thì đàn ông trên đường đều có khả năng với con hết. Mẹ à, người ta trên cao chót vót, con với không tới mẹ ạ!

- Con ranh con, thật vô dụng! - Mẹ trừng mắt lườm tôi.

Hết chương 1

7. Chương 2.1

Chương 2: Sẽ có người phụ nữ dám ra tay với anh

Chưa đến nửa tháng như tôi dự đoán, Lâm Diệu đã có thể ung dung đối phó với mọi kiểu khách hàng, hơn nữa chỉ cần nghe giọng anh ta đã nhận ra là “thần thánh phương nào rồi”. Sếp thông báo Lâm Diệu có thể tự nhận đơn hàng, cuối cùng thì anh ta cũng ko cần ngồi bên cạnh tôi nữa, tôi thở phào nhẹ nhõm

Thực ra ở nơi nào đó trong sâu thẳm cõi lòng, tôi vẫn cảm thấy có hơi hụt hẫng. Trai đẹp ngồi ở xa rồi, tôi không thể sai khiến anh ta làm việc nọ việc kia nữa. Lâm Diệu ngồi ở một góc cách tôi hơn mười bước chân.

Sếp rất chiều cổ anh chàng con riêng này nên chỉ giao cho anh ta một ít đơn hàng nhỏ, thời hạn giao hàng dài. Chúng tôi bận bịu tới tấp, trong khi đó anh ta cả ngày rảnh rang đứng bên cạnh tôi nghe tôi mặc cả với khách hàng. Riêng chuyện này cũng khiến cho đám con gái trong văn phòng vô cùng bất mãn, nói rằng Lâm Diệu thiên vị.

Lâm Diệu ngay lập tức sẽ đáp một cách cường điệu rằng:

- Lâm Sảng là sư phụ của tôi mà

Tôi vô cùng đắc chí. Cũng đúng thôi, người xưa có câu: “Một ngày làm thầy, cả đời làm cha” . Đấy, phải tuyển thêm vài nhân viên kiểu như vậy. Tôi phải tìm cơ hội ra hiệu cho Mạc Lãnh, bảo với cô ấy rằng bộ phận này thiếu trai đẹp, thiếu trai đẹp! Một người đàn ông vừa đẹp trai, tính tình hoà đồng như Lâm Diệu, ở trong một văn phòng toàn nữ như thế này đương nhiên là sẽ thu hút không ít ánh mắt. Từ ánh mắt của những cô chưa chồng trong Lâm Diệu có thể thấy, anh ta được “ưa chuộng” đến mức nào. Nếu như không phải sớm biết anh ta là con riêng thì trong đám con gái để mắt tới anh ta chắc chắn không thiếu tôi, Lâm Sảng này. Vì vậy, không thể ra tay với Lâm Diệu thì việc tuyển thêm một vài trai đẹp đến đây là điều cần thiết.

Đúng vào lúc này, trong bộ phận tôi cuối cùng có người không thể ngồi yên đã bắt đầu tấn công Lâm Diệu.

Cô gái đó chính là Dương Lệ Lệ. Nói về nhan sắc, mặc dù không phải quốc sắc thiên hương nhưng cũng có thể coi là ưa nhìn, thường ngày khá nhỏ nhẹ, nói chuyện với khách hàng trong điện thoại rất nhẹ nhàng, là mẫu con gái dịu dàng, hiền lành. Dương Lệ Lệ chính là cô gái mà sau khi được tôi công xuống lầu trong trận động đất lại quay sang cảm ơn Lâm Diệu trước.

Thủ đoạn tấn công của cô ta khá đặc biệt, trước tiên là ra tay với tôi.

Một hôm, cô ta cầm một bức hình đến hỏi tôi, tôi nhìn thấy sắc mặt người hướng dẫn cô ta thật khó coi.

- Sao cô không hỏi cô Bình ấy?- Cô Bình là người hướng dẫn của Lệ Lệ.

- Chị ấy bận lắm! - Lệ Lệ khẽ nói.

- Tôi thấy cô ấy đang rảnh rồi mà.- Mặt cô ta lập tức đỏ ửng lên. Da mặt mỏng như vậy làm sao mà ở nơi này?

- Thực ra tôi có chuyện này muốn nhờ chị giúp một tay!

- Ồ, cô cứ nói!

- Chị và Lâm Diệu đang hẹn hò à?- Lệ Lệ hỏi.

- Cô dựa vào đâu mà bảo chúng tôi đang hẹn hò? – Tôi cười.

-Tôi thấy hai người khá thân thiết với nhau!- Lệ Lệ cười bối rối.

-Tôi hướng dẫn anh ta. Anh ta không thân với tôi thì thân với ai?

- Thế anh ta có bạn gái chưa?

- Có bạn gái hay chưa sao tôi biết được? Để tôi hỏi giúp cô

- Thế thì cảm ơn chị nhiều!

Lệ Lệ cảm bức hình hân hoan về chỗ ngồi. Tôi không biết nên than vãn rằng Lâm Diệu có sức hút lớn hay là cái xe của anh ta có sức hút lớn nữa. Thường ngày một cô gái nhút nhát như vậy nay bỗng nhiên trở nên dũng cảm, dám chủ động cư xử với anh ta. Tôi cảm thấy buồn thay cho Lệ Lệ, tôi cảm thấy Lâm Diệu chưa chắc đã để mắt đến kiểu con gái như cô ta, hơn nữa khả năng anh ta chưa có bạn gái là rất nhỏ, chỉ có điều tôi đã nhận lời người ta thì kiểu gì cũng phải cho người ta một cái đáp án.

Đang mải mê nghĩ xem phải dùng cách nào để hỏi thì đột nhiên Lâm Diệu đến bên cạnh tôi.

- Anh làm gì thế hả?- Tôi trợn mắt quát Lâm Diệu.

- Vừa mới bị khách hàng chửi ột trận, nói là tại sao lại đổi người, rõ ràng là cô Lâm theo dõi đơn hàng, sao lại trở thành anh Lâm rồi?

- Thế anh trả lời ra sao?

- Tôi nói cô Lâm chuyển giới rồi, giờ thành anh Lâm!

- Thế người ta có hỏi anh làm phẫu thuật chuyển giới ở đâu không? Để anh ta cũng đi làm phẫu thuật thành đàn bà, sau này tôi còn theo anh ta chứ!

- Chị thích theo hần thế à? – Lâm Diệu sầm mặt xuống. Lúc nào nói không lại tôi anh ta đều sầm sì mặt mày như vậy.

Hầy, tôi không quản lý nổi cái miệng của mình, đáng nhẽ ra tôi không nên cãi lại anh ta mới phải.

- Này, anh có bạn gái chưa?

- Chị hỏi chuyện này làm gì? – Anh ta chớp chớp mắt.

- Chị quan tâm đến chú, dù gì chúng ta ngồi cùng một bàn bao lâu nay, chẳng phải đã nói sẽ tìm hiểu về nhau sao?

- Chưa có

- Chẳng trách gan nóng thế.

- Thế chúng ta... tạm thời làm một đôi đi?

- Tôi có thể coi lời anh nói là thật chứ?

- Chị thấy sao?

Cái gã này mỗi lần nói không lại tôi không những nổi cáu mà còn mang cái khuôn mặt đẹp trai chết người kia ra để chọc tức tôi. Tôi tuyệt đối không trả lời câu hỏi của anh ta.

- Lâm Sáng, chị cũng có lúc không nói được ra lời à? – Lâm Diệu cười vang, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ta cười thoải mái, tự nhiên và sáng khoái như vậy.

- Tránh ra chỗ khác, đừng cản trở tôi làm việc

- Tối nay có thời gian rảnh không, tôi mời chị đi ăn, coi như tạ ơn sự phụ!Chị đừng tưởng cứ thế mà bỏ mặc tôi không thèm đếm xỉa đến nhé, có khách hàng nào không giải quyết được tôi sẽ ném sang cho chị đấy!

- Cứ vậy đi! – Tôi cười ngọt ngào rồi đứng dậy, lớn tiếng nói.- Mọi người dừng tay một chút, tối nay Lâm Diệu mở tiệc cảm tạ sự phụ, mọi người cũng đến dự cho vui nhé!

- Oa, Lâm Diệu hào phóng thế! Lâm Sảng cô có một đồ đệ tuyệt vời đấy! Tôi ngưỡng mộ cô quá! - Một đám con gái hò reo ầm ĩ rồi xúm lại hỏi địa điểm cụ thể. Lâm Diệu vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, nói với người biết thời gian và địa điểm.

- Oa, là khách sạn năm sao đấy! Lâm Diệu đúng là hào phóng, đáng nhẽ Tổng giám đốc Ngô phải giao anh cho tôi phụ trách mới phải! - Cô Bình lúc nói câu này còn cố ý đưa mắt liếc Dương Lệ Lệ. Dương Lệ Lệ ngại ngùng cúi thấp đầu, không dám lên tiếng

Đợi các đồng nghiệp từ từ giải tán, Lâm Diệu mới quay sang cười nhạt với tôi:

- Lâm Sảng, chị giỏi lắm!

Ánh mắt của anh ta khiến tôi rất khó chịu:

- Tôi chỉ đang giúp anh xây dựng mối quan hệ với các đồng nghiệp trong phòng! Anh phải hiểu cho nỗi lòng của tôi chứ? Đúng là đồ vô ơn! Tối nay tôi không rảnh, anh muốn mời ai thì mời

Thật kỳ quặc, địa điểm là một khách sạn năm sao thế mà tôi chẳng có hứng thú tham gia gì cả.

-Không rảnh thật sao? - Lâm Diệu mặt mày sầm sì.

- Thực ra tôi rất rảnh, chưa bao giờ rảnh thế này!- Tôi lập tức nở nụ cười.

- Hừ! – Lâm Diệu hừ giọng quát mắt nhìn tôi rồi bỏ đi.

Lúc nghỉ trưa, tôi cố ý tránh cô Bình, âm thầm hẹn Lệ Lệ ra ngoài, kiếm một bữa ăn của cô ta rồi nói cho cô ta biết chuyện Lâm Diệu chưa có bạn gái, bảo cô ta tối nay ăn mặc đẹp để một chút, tôi chỉ có thể giúp cô ta như vậy thôi.

Lệ Lệ vô cùng cảm động, hai mắt đỏ hoe, thân thiết gọi:

- Chị Lâm...

Các đồng nghiệp quả nhiên rất nể mặt, không chỉ đến đông đủ mà còn gọi cả sếp cùng đến. Cũng may là tôi đã có sự chuẩn bị vì biết rằng bọn họ sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào phô bày bản thân. Vừa vào đã thấy, ai nấy ăn mặc đẹp đẽ, trang điểm chải chuốt cầu kỳ. Chỉ có điều tôi cũng đã có sự chuẩn bị để không thua chị kém em, tôi đã kêu Mạc Lãnh đến cửa hàng quần áo, thay đổi hoàn toàn diện mạo của mình.

Lâm Diệu và Dương Lệ Lệ ngồi cạnh nhau, đang nói chuyện vui vẻ, hai người cười với nhau rất ngọt. Tốc độ của Lệ Lệ quả là phi thường. Tôi ngoảnh đầu lại nhìn, thấy sếp đang bị một đám con gái giễu nhỉnh bao vây, cười tươi như hoa.

Cảnh tượng này thật tình tứ, lãng mạn...nhưng nhân vật chính có còn là tôi không?

- Đã nhìn thấy chưa, ai nấy đều lảng lơ như vậy đấy! – Tôi quay sang nói với Mạc Lãnh bằng giọng khinh khỉnh

- Cậu nên đặc chí mới phải, tớ nghe Ngũ Dật Thiên nói trong công ty chưa có ai bày tiệc cảm ơn sư phụ bao giờ đâu!

- đương nhiên rồi, ha h

Mọi người nhìn Mạc Lãnh đến liền đứng hết cả dậy, nói rằng Tổng giám đốc Ngũ cử phu nhân đến dự tiệc là nể mặt Lâm Diệu lắm đấy. Chỉ có điều, sao sếp cứ nhìn tôi chòng chọc thế?

- Mau ngồi xuống đi! Mọi người đã đến đông đủ rồi thì gọi món đi! - Mạc Lãnh vừa được người ta gọi một tiếng là phu nhân tổng giám đốc đã rối tung không biết đông tay nam bắc gì rồi, cậu tưởng là cậu chủ trì tiệc hôm nay đấy à?

Lâm Diệu cười với hai chúng tôi, gọi phục vụ mang món ăn lên rồi cúi đầu nói chuyện với Lệ Lệ. Trời đất, cũng thân thiết nhau quá chừng

Tôi để Mạc Lãnh ngồi bên cạnh Lâm Diệu, đang định ngồi xuống thì sếp đã đứng ngay sau lưng tôi, kéo áo tôi ra ý bảo tôi ra ngoài.

- Cô làm cái trò gì thế hả?

- Làm cái trò gì là trò gì ạ? – Tôi ngơ ngác hỏi lại.

- Làm gì mà phô trương thế, còn bắt người ta bày tiệc cảm ơn? - Sếp tức đến nhăn nhó mặt mày, bộ dạng thật khó coi.

- Có phải tôi yêu cầu đâu? - Rồi khề phản bác.

- Cô có thể từ chối mà! Muốn cảm ơn hai người đi ăn là đủ rồi, còn phải sĩ diện bày vẽ ra làm gì, còn gọi cả Mạc Lãnh tới. Tôi thấy cô đúng là kiểu trong tay có báu vật gì là phải phô ra hết. Đâu phải cô không biết thân thể của người ta đã thế còn làm vậy, cô mà đặc tội với người ta thì chỉ có tiêu đời!

- Tôi đâu có sĩ diện, chuyện thực ra là thế này, Lệ Lệ hình như có cảm tình đặc biệt với Lâm Diệu, thế nên tôi chỉ muốn tác thành hai bọn họ, nếu như chỉ gọi một mình Lệ Lệ ra chắc chắn mọi người đều ngại ngùng, thế nên tôi mới gọi mọi người cùng đến. Chẳng phải hai người họ đang nói chuyện vui vẻ lắm hay sao?

- Tôi không cần biết, lát nữa cô nói ít đi một chút!- Sếp tức giận đi thẳng vào phòng.

Ông có còn chút thể diện nào không hả? Không vui ông có thể không đến mà, ban nãy được người ta nịnh nọt thì cười toe cười toét, thế mà giờ còn mắng tôi thế nọ thế kia, đúng là giả tạo, giả tạo!

Bị mắng ột trận xong là tôi chẳng còn chút hứng thú nào nữa. Vốn dĩ định kiếm bữa ăn từ gà con riêng kia, giờ lại thành ra là tôi thích khoe khoang, phô trương. Tôi bực bội trừng mắt nhìn Lâm Diệu, hoá lửa giận thành sức mạnh ăn uống, trút hết cơn giận vào thức ăn.

- Chị Lâm, phu nhân tổng giám đốc tương lai, tôi kính hai người một ly! Cảm ơn chị Lâm đã chỉ bảo cho tôi những ngày qua, cảm ơn tổng giám đốc đã giới thiệu ột người thầy tốt như vậy! – Lâm Diệu sau khi bị tôi lườm, tâm trạng có vẻ vui hẳn lên, toét miệng cười ngọt ngào rót rượu cho Mạc Lãnh.

Hai tay tôi còn đang mãi bóc tôm, miệng vẫn còn đang nhai tôm thì Lâm Diệu đã bê rượu đến bên cạnh.

Mạc Lãnh vui vẻ cạn ly với Lâm Diệu, tôi vốn dĩ không uống rượu, lúc này cũng đành phải nâng ly với anh ta. Chợt Lệ Lệ lọt vào tầm mắt của tôi, tôi liền nói:

- Lê Lê, cô cũng cạn với chúng tôi đi!

Không khí chợt đông cứng lại.

Mặt Lệ Lệ lập tức đỏ lựng lên, sếp đang ăn ngon lành cũng khựng lại, không hiểu có chuyện gì đang xảy ra. Lâm Diệu mặt chẳng chút biểu cảm nhìn tôi, chỉ có điều ly rượu trong tay hơi nghiêng đi, rượu đổ hết ra ngoài. Mạc Lãnh đang uống cũng không biết nên uống tiếp hay thôi.

Lâm Diệu lạnh lùng nhìn tôi, nhìn tới mức tôi muốn dựng tóc gáy. Lẽ nào sếp nói đúng, tôi đã làm những chuyện đắc tội với anh ta rồi?

- Lê Lê, nếu chị Lâm đã mời như vậy thì cô cũng cùng cạn ly đi! – Lâm Diệu lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt đó. Lệ Lệ nghe thấy vậy liền bèn lên đứng dậy, bốn người cùng nâng cốc chạm vào nhau rồi khó nhọc nuốt hết ly rượu vào bụng.

Sau khi uống rượu xong, mọi người lại bắt đầu ăn. Tôi vừa ăn vừa quan sát hai người đó, phát hiện ra Lâm Diệu không hề nói với Lệ Lệ thêm một câu nào nữa.

Hồng việc rồi, nhưng đâu phải lỗi tại tôi. Tôi đã dốc toàn lực giúp cô, chỉ tại “tín hiệu” của cô ta kém, Lâm Diệu mà dễ hạ gục thì đâu đến ượt cô?

Ăn được nửa chừng thì Mạc Lãnh nhận được điện thoại của Bầu Trời, anh ta đang đợi Mạc Lãnh ở dưới.

Mạc Lãnh đứng dậy từ biệt, nói vài lời cảm ơn mọi người, tôi cũng nhân cơ hội này định đánh bài chuồn.

- Chị cũng định đi à? – Lâm Diệu ngạc nhiên hỏi

- Đúng thế, ở nhà tôi còn cả đồng quần áo chưa giặt!

- Thế tôi không tiễn! – Lâm Diệu lạnh lùng nói. Vì anh ta cúi đầu nên tôi không nhìn rõ biểu cảm trên mặt anh ta, chỉ cảm thấy giọng nói anh ta có vẻ thất vọng. Không phải tôi đa nghi quá chứ?

Trơ mặt ngồi vào xe của tổng giám đốc, Mạc Lãnh bắt đầu oán trách tôi:

- Lâm Diệu chỉ chúc có hai chúng ta, cậu lôi Lệ Lệ vào làm gì?

- Cậu sáng mắt ra chút có được không? Cậu không thấy cô Lệ Lệ đó có ý với Lâm Diệu à? Tớ làm vậy chẳng phải để giúp họ hay sao?

- Lệ Lệ nào? - Bầu trời xen vào.

- Một cô sinh viên mới vào, tên Dương Lệ Lệ! – Tôi đáp.

- Cô ta muốn theo đuổi Lâm Diệu?

- Đúng thế!

- Cô đổi nghề làm mai mối rồi à? Đừng có ôm rơm nặng bụng!

Tôi ghen hòng không nói được gì, chỉ lắp bắp: “ Anh...anh...anh...” Tức tối vì không làm gì được Bầu Trời, tôi đành quay sang trừng mắt với Mạc Lãnh.

Mạc Lãnh nhận được tín hiệu của tôi liền lập tức phản kích Bầu Trời:

- Anh nói khó nghe thế, Lâm Sảng chẳng qua chỉ vì tốt trong bụng thôi mà!

Đồ khốn, hai anh em cùng hùa vào bắt nạt một đứa con gái yếu đuối, các anh không sợ s đánh chết hay sao? Đúng là cùng một cái lò mà ra, ăn nói quá đáng như nhau. Tôi không dây được chẳng nhẽ tôi không biết tránh?

Lệ Lệ tỏ ra vô cùng cảm kích trước sự giúp đỡ của tôi, nói rằng muốn hẹn tôi ra ngoài ăn cơm để cảm ơn nhưng tôi từ chối, nói rằng sau này cô ta chỉ có thể dựa vào khả năng của chính bản thân. Lâm Diệu không phải là loại dễ tán tỉnh đâu. Tôi không nói hé rằng chuyện Lâm Diệu là con riêng cho cô ta biết, cũng không nhần tâm nói ra sự thực rằng Lâm Diệu chẳng có ý gì với cô ta. Thực ra tôi cũng sợ ngộ nhỡ Lâm Diệu có tình cảm với người ta thật mà lại bị tôi phá hoại, thế chẳng phải tôi thành người có tội hay sao? Giờ tôi chỉ có thể giữ im lặng mà thôi.

Sau bữa tiệc hôm ấy, tôi và Lâm Diệu bắt đầu chiến tranh lạnh. Thực ra cũng không hẳn là chiến tranh lạnh, chỉ có điều anh ta chẳng buồn đếm xỉa gì đến tôi nữa. Thỉnh thoảng lúc tâm trạng tốt tôi có chủ động chào hỏi anh ta, nhưng anh ta cứ coi như không nhìn thấy tôi vậy. Hầy, những đứa trẻ con một, tính cách thường lập dị như vậy đấy.

Trong khoảng thời gian tôi cũng không gây chuyện gì thêm, chỉ ngoan ngoãn làm đúng bổn phận của mình, chẳng phải Bầu Trời đã bảo tôi đừng có ôm rơm nặng bụng rồi sao?

Lệ Lệ gần đây bắt đầu tiếp cận Lâm Diệu bằng cách cầm hình vẽ đến hỏi Lâm Diệu như với tôi trước đây. Tôi âm thầm quan sát phản ứng của Lâm Diệu, anh ta chỉ nói dăm ba câu chẳng nóng chẳng lạnh rồi tìm cách đuổi Lệ Lệ đi, sau đó ngoảnh phắt nhìn sang tôi, bắt quả tang tôi đang nhìn trộm anh ta, liền cười khinh khỉnh.

Tôi thấy đầu óc rối bời, anh ta sao càng lúc càng khó nắm bắt thế nhỉ? Trong cái bộ mặt khó hiểu ấy ra để dọa ai chứ? Bà đây còn lâu mới sợ nhé! Tôi không ngồi yên được nữa nên đứng bật dậy, bắt đầu nói chuyện phiếm:

- Bình ơi, trong nhà vệ sinh hết giấy rồi à?

- Làm sao tôi biết được? – Cô Bình ngáy ra.

- Chẳng phải cô vừa đi vệ sinh sao?

- Người vừa đi chẳng phải là cô sao?

- À, tôi nhớ nhầm!

Nghe thấy tôi “à” lên một tiếng, cả văn phòng cười ầm lên bao gồm cả Lâm Diệu.

Khoé miệng tôi khe giật giật. Sao dạo này mình hay hăm hăm thế nhỉ? Điều tại cái tên Lâm Diệu ấy gây ra. Tôi sẽ không bao giờ quan sát hai người bọn họ nữa, cứ để mọi chuyện diễn ra theo tự nhiên đi. Cứ như vậy, tôi và Lâm Diệu duy trì trạng thái chiến tranh lạnh cho đến tận lúc Mạc Lãnh cưới.

Nhận được tin mừng nửa tháng nữa Mạc Lãnh sẽ kết hôn, tôi nhắm mắt lại, cố gắng để sự ghen tỵ của mình không bộc lộ ra ngoài

- Nhân lúc tớ chưa phát điên, cậu mau biến đi!

- Con ranh! - Mạc Lãnh ôm lấy tôi, nói. – Đàn bà mà, lúc nào tớ cũng mong mình có thể nói với cậu câu này! Khi nào thì cậu lấy chồng đây, tớ rất muốn nhìn thấy cậu sống thật hạnh phúc!

Hãy, đừng nói là đàn ông ngay cả một người đàn bà như tôi cũng không thể chống lại sự cám dỗ này.

- Đừng có mong tớ sẽ tặng quà! Đừng có mong tớ sẽ ăn ít! Đừng có mong tớ dẫn bố mẹ đi cùng! Đừng có mong...

- Được rồi được rồi! Tớ chỉ mong cậu làm phù dâu cho tớ có được không?

- Được, đừng có mong tớ ăn diện đến nâng váy cho cậu!

Thực ra trong lòng tôi rất vui. Mạc Lãnh cuối cùng cũng lập gia đình rồi, như vậy có nghĩa là sau này tôi tha hồ hoành hành trong công ty. A ha ha, ông trời quả là có mắt!

Mẹ ơi, ông trời ơi... con cũng phải cố gắng để lấy chồng thôi!

Ngày tổ chức hôn lễ, tôi cố tình chải chuốt rất tỉ mỉ. Cái gì có thể phô bày nét đẹp tôi đều đeo lên người, cái gì có thể che đi khuyết điểm tôi đều trát lên mặt, dù sao cũng đâu phải tiền tôi bỏ ra. Hãy, nhờ đó mà cái mặt tôi trông cũng chẳng đến nỗi nào! Đúng là phép lạ biến vịt thành thiên nga.

Tôi chưa kịp vui hết đã thấy khuôn mặt đều cáng của Lâm Diệu xuất hiện, anh ta đang đứng dựa đầu vào cửa, cười tinh quái với t

- Nhìn gì mà nhìn, chưa thấy người đẹp bao giờ à? - Chẳng phải anh không đếm xỉa với tôi nữa sao? Hừ, còn lâu tôi mới chịu thua nhé!

- Tôi đang chờ phù dâu của tôi! – Lâm Diệu cười khẩy.

- Hả, ý của anh là, anh là phù rể ư? – Tôi hoang mang

- Tôi có ý đó đấy! Hơn nữa lại vô cùng rõ ràng! – Lâm Diệu không lạnh lùng nữa, xem ra anh ta định bắt tay giảng hoà với tôi rồi, hoặc có thể anh ta đang gặp phải một khách hàng nào đó không thể giải quyết được. Cho dù thế nào đi nữa, khuôn mặt kia cũng rất đẹp trai! Tôi nuốt nước bọt đánh ực một cái. Đúng là con riêng có khác, tiếp cận người khác cũng có chiêu cả, mới có mấy ngày mà đã thân thiết với Bầu Trời vậy rồi.

Chủ trì hôn lễ đang khua môi múa mép, cô dâu chú rể tiến vào lễ đường dưới ánh mắt quan sát của mọi người, tôi với Lâm Diệu đóng vai trò là chân lon ton, rót rượu, đưa hoa, đưa nhẫn cưới... mệt đến toát mồ hôi. Thử tục lẳng nhăng mắt cả buổi sáng, tôi đứng trên đôi giày cao đến mười phân mà chân như tê dại. Tôi hận bản thân vì sao cứ muốn cao hơn cô dâu mà tự đi giày vò bản thân như thế này cơ chứ? Cho dù có cao hơn cô dâu thì mày cũng đâu đẹp bằng cô dâu? Cho dù có đẹp hơn cô dâu đi nữa chỉ cô dâu cũng đâu phải là mày? Tôi ân hận quá, đức Chúa nhân từ ơi hãy cứu lấy con!

Đợi hôn lễ hoàn tất, khách khứa cơm no rượu say ra về, tôi mới lao đến cái ghế dựa như lao vào Bò Tát sống, ngồi phịch xuống ghế không muốn đứng lên nữa.

- Sao thế? – Lâm Diệu nhú mày hỏi.

- Hãy lấy cho tôi bát cơm trắng, tôi sẽ hôn lên chân của anh! – Tôi ngẩng đầu yếu ớt nói. – Mau đi đơm cho chị bát cơm đi, chị sẽ mua kẹo à ăn, nhé!

Lâm Diệu cười xoa, cầm lấy bát của tôi và đi về phía nồi cơm.

Tôi ăn ngấu nghiến như hổ đói, chén liền một lúc ba bát cơm đầy, lau sạch đầu mỡ trên môi rồi toét miệng cười.

- Đi thôi, mọi người về hết cả rồi, về nhà thay quần áo nghỉ ngơi một lát, tối nay đi đỡ rượu cho họ đấy!

- Tại sao chứ?

- Vì người ta còn phải động phòng!

- Động phòng? – Tôi ngây người, cái đầu anh ta sao mà xấu xa thế, lại còn “đêm xuân đáng giá nghìn vàng” nữa chứ. Tôi nghĩ anh ta chắc đã có cả tỷ lượng vàng rồi ấy chứ.

- Cho dù thế nào thì tối nay cũng là đêm tân hôn của họ, những chuyện trước đây đều không tính! – Lâm Diệu định dìu tôi đứng dậy

- Tôi đi không nổi nữa rồi! – Tôi ngồi gục xuống bàn, lười biếng nói. – Anh vào thay chân bố hay mẹ tôi chơi bài đi hoặc không thì thay chân sếp cũng được

Lâm Diệu sầm mặt, nhắc tôi lên vai rồi đi thẳng ra xe.

8. Chương 2.2

Toàn thân tôi như mềm nhũn ra! Thôi xong rồi, bệnh hám trai đẹp của tôi lại nổi lên rồi! Cái gã này ngay cả lúc hung dữ cũng thật cá tính! Tôi bị anh ta vác đi như vác một con gà ra ngoài. Bố mẹ tôi hoàn toàn không phát hiện ra, rốt cuộc hai người đang đánh mặt chược ở đâu chứ, con gái bố mẹ đang bị người ta “ngược đãi” đây này! Hơn nữa Mạc Lãnh và Bầu Trời cũng chẳng hề phát hiện.

- Anh...anh có biết đường không đấy? - Cuối cùng tôi cũng định thần lại, phát hiện ra đường anh ta đang đi không dẫn về nhà tôi.

- Không biết đường nên đành phải vác chị về nhà tôi vậy! Yên tâm, trong nhà tôi có mấy bộ quần áo dành cho người giúp việc, chắc là hợp với chị lắm! – Lâm Diệu nói mà chẳng thèm quay sang liếc tôi đến nửa cái.

Người giúp việc? Tôi tức điên lên, trợn mắt nhìn anh ta.

- Này, anh định mang quần áo của người làm ra cho tôi mặc thật đấy à? Dù gì tôi cũng là phù dâu, dù gì đây cũng là thể diện của anh, anh làm như vậy còn ra cái thể thống gì nữa? – Có đánh chết tôi cũng sẽ không mặc quần áo người làm.

- Chị cứ bình tĩnh đã nào! Nhà số mấy, tầng mấy? Chìa khoá đưa đây, giờ tôi về nhà chị lấy quần áo cho chị là được chứ gì! – Anh ta cười tinh quái nhìn tôi.

- Anh định vào nhà tôi lấy trộm đồ à? – Tôi trừng mắt gắt, sau đó tôi mới sực nhớ ra và dẹp ngay cái suy nghĩ vớ vẩn ấy.

- Tôi đi lấy quần áo cho chị thay! – Lâm Diệu có vẻ càng lúc càng bức.

Tôi lấy chìa khoá ra, mắt ngân ngấn nước:

- Lấy cái màu đỏ ấy, màu đỏ ấy...

...

Tôi nghe thấy tiếng đóng sầm cửa, đưa mắt nhìn quanh căn phòng, đồ đạc không nhiều, nhưng rất ngăn nắp, bài trí rất có phong cách, quả không hổ danh là con riêng của chủ tịch. Mở cánh cửa tủ quần áo ra, tôi ngây người rồi chửi thầm: Đồ cặn bã, súc sinh... Cả một tủ đầy quần áo, giày dép bày ngay ngắn, toàn là hàng hiệu. Cái xã hội này thật đáng ghét, giữa người với người sao lại cách biệt quá lớn như vậy?

Tôi chọn một bộ quần áo thể thao có vẻ đắt giá nhất rồi bắt đầu tắm rửa. Lúc gột sạch lớp phấn trang điểm trên mặt, nhìn vào trong gương, lại lần nữa tôi cảm thấy đau lòng. Cùng một con người ở trong các giai đoạn khác nhau đã khác biệt rất lớn, hướng hồ không phải là một người.

Đáng tiếc là cái quần rộng bụng quá, không có cách nào khác, tôi đành dùng một tay xé quần để cho nó khỏi tụt xuống.

Cửa mở, “con riêng” bước vào, nhìn thấy tôi, kinh ngạc hỏi:

- Sao chị lại ăn mặc thế này?

- Anh còn cái gì thích hợp hơn cho tôi mặc không? – Tôi nhăn nhó.

- Tôi mang quần áo ngủ lại cho chị đây này! - Nói rồi anh ta ném về phía tôi, tôi vội vàng lao vào nhà vệ sinh thay bộ quần áo thể thao kia ra. Trên bộ quần áo có mùi thơm thoang thoảng, rất giống mùi hương trên người chủ nhân của nó. Á, thôi ngay! Mình lại bắt đầu rồi đây!

Cuối cùng tôi cũng đã chìm vào giấc ngủ trên chiếc giường của anh ta.

Nhưng mà cái điện thoại chết tiệt kia, tại sao mà cứ phải ông ổng bên tai tao đúng lúc tao đang ngủ ngon chứ?

- Nói đi! – Tôi áp điện thoại vào tai.

- Lâm Sảng, đồ vô lương tâm, cậu đang ở đâu hả? - Mạc Lãnh gào lên.

- Vô lương tâm ư? Cậu có lương tâm thế có biết tớ đã rời khỏi khách sạn như thế nào không hả? Cậu có lương tâm thế có biết tớ hiện giờ tớ đang ở đâu không? Cậu có lương tâm có biết trưa nay tớ ăn mấy bát cơm không? Hừ! – Xét về tài ăn nói thì xưa này tôi chưa bao giờ thua Mạc Lãnh, đương nhiên bao gồm rất nhiều người khác ngoài Mạc Lãnh.

- Vậy...vậy cậu mau đến đi! Con ranh, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất đời tớ, cả đời chỉ có một lần thôi, cậu không cãi lại tớ thì chết à? - Mạc Lãnh tức điên lên.

- Hầy, đến ngay đây! – Con người tôi thật quá lương thiện mà!

Thay quần áo đi ra, phát hiện Lâm Diệu đang ngủ trên ghế sofa phòng khách, tôi cúi đầu nhìn đôi mắt của anh ta, nhìn đôi lông mày, nhìn đôi môi...ừm...cực kỳ đẹp trai! Lúc nhắm mắt lại càng đẹp trai! Người này mà là con trai tôi thì cho dù có bắt tôi già đi ba mươi tuổi tôi cũng cam lòng.

Đột nhiên Lâm Diệu mở mắt, cười ranh mãnh với tôi. Tôi cũng nhăn nhó cười đáp lại.

- Nhìn đủ chưa? – Lâm Diệu hỏi.

- Chưa! – Tôi trả lời chắc nịch.

- Hả? – Lâm Diệu có vẻ bất ngờ..

- Đúng vậy, tôi đang quan sát, rốt cuộc anh có điểm nào giống con người, ha ha ha!

Cười mãi cười mãi, cuối cùng tôi không cười nổi nữa, Lâm Diệu đang nhìn tôi chăm chú bằng đôi mắt đen láy của anh ta, khuôn mặt từ từ ghé sát vào tôi, một bầu không khí âm u bao trùm lấy chúng tôi. Tôi đứng bật dậy, chạy vù ra ngoài cửa, không cần biết anh ta có chạy theo không.

Uống nhiều rồi.

Không phải tôi uống mà là Lâm Diệu uống nhiều, bởi vì anh ta liên tục uống thay tôi, uống tới mức say mèm.

Nhìn Lâm Diệu nằm bất động trên ghế sofa, cô dâu chú rể đổ dồn ánh mắt về phía tôi, cứ như thể muốn nói: Người ta say là vì cô đấy, vì vậy cô phải đưa người ta đi!

Tôi run bắn. Tôi định nói thật ra tôi và anh ta không thân lắm, chỉ có điều tôi biết có nói cũng vô dụng liền hấp tấp cầm điện thoại lên:

- Mẹ à, dạ, cái gì? Bệnh dạ dày của mẹ lại tái phát à? Ôi trời đất ơi, mẹ ơi là mẹ, con mua thuốc về ẹ ngay đây! Mẹ cố chịu đựng một lát nhé!

Nói rồi tôi chạy như bay ra khỏi cửa.

Ngày hôm sau đi làm, không nhìn thấy Lâm Diệu, tôi cười thầm, cậu nhóc hôm qua cứ ra sức đỡ rượu cho tôi, anh ta đâu có biết, một mình tôi có thể uống thắng mấy thằng đàn ông cơ đấy. Chỉ có điều trong lòng vẫn cảm thấy có chút xúu cảm động, lâu lắm rồi không có người đàn ông nào chăm sóc cho tôi như vậy. Sự sĩ diện lại dâng lên trong lòng tôi, tôi đang háo hức chờ đợi các đồng nghiệp chạy đến hỏi tôi: “Lâm Diệu sao hôm nay không đi làm”, đến lúc ấy tôi sẽ hồ hởi kể cho họ nghe, để cho họ chết vì ngưỡng mộ và ghen tỵ. Tôi cảm thấy bản thân mình càng lúc càng đen tối.

Tôi đưa mắt liếc nhìn Lệ Lệ, thấy cô ta cũng đang nhìn mình, vẻ mặt lạnh lùng. Thấy tôi đang nhìn, cô ta liền cúi đầu xuống làm việc. Cô ta không coi tôi là tình địch của cô ta đấy chứ?

- Chào Lâm Sảng! – Tôi còn đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì Lâm Diệu bước vào, giọng nói đầy lời cuốn lướt qua tai tôi.

- Chào! – Tôi ngẩng đầu đáp lại bằng một nụ cười mê hồn nhất. – Hôm nay đến muộn thế?

Lâm Diệu nheo nheo mắt nhìn tôi, nhún vai đáp:

- Tôi qua uống nhiều quá, đầu vẫn còn đau!

Tôi cố tình mở to mắt, lên sờ trán anh ta, nói:

- Anh không sao chứ? Hôm qua thấy anh uống thành ra như vậy, tôi chỉ mong người gục xuống là tôi, thế mà đúc lúc ấy bệnh dạ dày của mẹ tôi lại tái phát, tay tôi lại chẳng đủ dài để vừa chăm anh bên này lại chăm mẹ tôi bên kia! Anh hiểu chứ? – Tôi vừa nói vừa tỏ vẻ đáng thương.

- Tôi hiểu! - Lâm Diệu đột ngột ghé sát lại. - Chị thấy chuyện hôm qua nên tính thế nào đây?

Thế anh định thế nào? Tôi ngẩng đầu, suýt chút nữa thì đập vào mặt anh ta, câu nói chuẩn bị ra khỏi miệng lập tức bị nghẹn lại cổ họng, không thể để anh ta nắm quyền chủ động được.

Nhưng mà trời ơi, anh ta đang nhìn tôi bằng ánh mắt cực kỳ lôi cuốn. Tim ơi, tao xin mày đừng có bán đứng tao lúc này, mày đừng có đập mạnh như vậy!

Không thể nào, Lâm Sảng này tuyệt đối không thể thua!

- Còn lâu! – Tôi vênh mặt nói. - Cưới Tổng giám đốc Ngũ chứ đâu phải cưới tôi, anh uống say là do lỗi của anh ta, muốn tính thì đến tìm anh ta mà tính toán nhé!

- Nhưng mà tối qua hai người họ đã giao phó tôi cho chị mà!

Bầu Trời, tôi phải giết anh! Anh dám bán đứng bạn thân của vợ mình như vậy? Lâm Diệu, đồ khốn kiếp, còn chưa được nắm quyền đã bắt đầu lên mặt với tôi à, chẳng qua tôi chỉ không chăm sóc anh tối qua được, có cần thiết phải tính toán vậy không?

- Thế anh muốn thế nào? – Tôi ưỡn ngực, hừ giọng.

- Hay là...đền thịt đi? - Thấy tôi không nói gì, anh ta liền ghé sát tai tôi thì thầm, lời lẽ đầy tình tứ.

Tôi rùng hết cả mình. Thăng nhóc, có tiến bộ, theo tôi chưa được được mấy ngày mà đã mạnh bạo gớm, dám vênh mặt thách thức tôi à, quả nhiên là có gen của Chủ tịch Ngũ, rất lẳng lơ, rất đa tình!

Tôi cười ngọt ngào với anh ta, trong lúc anh ta mãi nheo nheo mắt suy nghĩ về ẩn ý trong nụ cười của tôi thì tôi bất chợt đập mạnh vào chân anh ta. Tong lúc anh ta gậpuống nhăn nhó, tôi liền túm lấy cổ áo của anh ta, khinh bỉ thì thầm:

- Cút ngay, bản cô nương đây bán nghệ chứ không bán thân nhé!

Lâm Diệu nhăn nhó mặt mày, tờ đơn hàng trên tay anh ta bị vò nhăn nhúm lại. Lâm Diệu thì thầm:

- Chị thật là, tôi chỉ đùa chút thôi, có cần hung dữ vậy không?

Lần này đến lượt tôi ngây ra rồi...anh ta...anh ta nói vậy là sao? Hoá ra anh ta đang đùa với tôi à? Thế mà tôi lại tưởng thật! Lâm Sảng ơi là Lâm Sảng, mày không nhìn lại mình đi, cho dù mày có muốn “đền thịt” cho người ta thật thì chắc gì người ta đã thèm, mất mặt quá! Lòng tự trọng của tôi bị tổn thương nghiêm trọng, tôi đi lướt qua Lâm Diệu, mặt không chút biểu cảm, chỉ mong không bao giờ phải nhìn thấy mặt anh ta nữa.

- Này, trưa nay đợi tôi nhé!

- Đợi anh làm cái gì? - Chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt lành cả, mặc xác anh!

Buổi trưa, đang chuẩn bị âm thầm chuồn đi thì bị Lâm Diệu tóm được.

- Làm gì vậy? Định đền thịt bây giờ à? – Tôi hỏi chẳng chút thiện chí. Đùa chứ gì, tôi cũng đùa. Tôi nói hơi lớn tiếng khiến xung quanh đều đổ dồn con mắt về phía chúng tôi. Lâm Diệu mặt thoáng biến sắc.

- Đền thịt? – Lâm Diệu hít một hơi thật sâu, nhìn tôi từ đầu đến chân rồi nói bằng vẻ chán ngán.

- Hay thôi đi, chị mời tôi ăn cơm là được rồi

- Tôi không có tiền! – Tôi thẳng thừng từ chối, muốn lợi dụng tôi à, đừng mơ!

- Chị? – Trán Lâm Diệu nhăn tít lại, mắt hơi nheo nheo.

- Nhưng mỳ thì được! Loại ba tẻ đấy! Thế nào? – Nhìn thấy bộ dạng thất vọng của anh ta, tôi lại không đành lòng, thôi thì coi như làm “từ thiện” đi!

- Đ

- Anh sẽ không phun mỳ lần hai đấy chứ? – Tôi cười nhạt

- Tôi sẽ! – Lâm Diệu nói rồi lúi túi xềnh xệch.

Anh ta vẫn ăn bát mì màu trắng ớn, trong khi bát của tôi thì đỏ rực.

- Anh nói xem, một thiếu gia như anh sao lại lưu lạc đến nơi này để ăn mì hả? – Tôi tò mò hỏi.

- Chẳng phải vì chị mời hay sao? – Lâm Diệu ngẩng đầu, đặt đũa xuống, nheo nheo mắt nhìn tôi.

- Tôi nói lần trước cơ! – Anh không cần phải mỉa mai thế đâu! Đồ xấu xa!

- Ủ, đột nhiên tôi muốn ăn thôi! – Lý do này khá hợp lý.

Tôi khinh khỉnh nhìn anh ta, không ăn ớt, đàn ông không ăn ớt sao mà lớp nổi? Nhưng ngay lúc này đây tôi phải thừa nhận rằng anh ta đích thực đã lớn rồi, thậm chí lớn lắm rồi. Thật bất công, Lâm Sảng này đọc ngang thiên hạ, đánh bại bao anh hùng, sao lần này lại nhìn nhầm một con sói xám thành cừu non chứ? Hoá ra anh ta ăn ớt tàng hình, đúng là người có tiền có khác!

- Chúng ta đổi bát đi! – Tôi đẩy bát mì đến trước mặt anh ta.

- Sao thế? – Anh ta ngậy ra nhìn tôi, tay với giấy ăn lau miệng.

- Tôi muốn thử món ớt tàng hình! – Tôi buột miệng.

- Nhưng tôi đâu có ăn ớt? – Anh ta từ tốn nói, khoe miệng khê nhếch lên cười.

- Anh không ăn ớt ư? Anh dựa vào cái gì mà không ăn ớt?

Chẳng nhẽ anh không biết tôi xinh đẹp và giỏi giang thế này là nhờ ăn ớt à? Anh dám khinh thường ớt à, sao anh lại có cái suy nghĩ điên khùng như vậy, anh...

Tôi còn chưa kịp nói xong đã thấy anh ta đổi bát mì cho tôi, làm tôi không kịp “phanh” lại, không biết có hạt “mưa xuân nào bắn vào mặt anh ta không nữa.

Sau đó tôi ngồi nhìn anh ta ăn. Tôi cho ớt hơi quá tay, chẳng mấy chốc đã thấy trán anh ta lấm tẩm mồ hôi, thế nhưng anh ta vẫn ăn ngon lành. Món mì này ngon đến thế sao? Nếu cay quá thì sao? Nếu anh ta bị đau dạ dày thì sao? Nếu bị trĩ thì làm thế nào? Tôi thấy hơi áy náy vì đã bắt anh ta ăn cay.

Lâm Diệu ăn nốt miếng cuối cùng, thậm chí còn uống hết nửa bát nước mỳ, lúc này mới thấy anh ta ngẩng mặt lên, mặt hỏ hỏ, gọi phục vụ đến dọn bát. Nhìn bát mỳ trắng chưa hề động đũa, mặt Lâm Diệu sa sầm xuống. Anh ta nhìn tôi, tức tối nói:

- Chị không ăn à?

- Đương nhiên là không ăn rồi, có dính nước bọt của anh rồi bảo tôi ăn kiểu gì? – Tôi nói như lẽ đương nhiên. Anh ta mãi ăn quên cả rồi, ngay cả việc tôi không hề động đũa, anh ta cũng chẳng biết.

- Lâm Sảng... - Giọng Lâm Diệu càng lúc càng lạnh, mặt mày càng lúc càng sầm sì.

Tôi ái ngại gọi nhân viên phục vụ:

- Em ơi!

Nhân viên phục vụ còn chưa kịp đi xa, thấy tôi gọi liền ngoảnh đầu lại nhìn tôi.

- Bát mỳ này còn chưa ăn xong, em đã mang đi rồi à? – Tôi căn vặn.

- Chị bảo em mang đi còn gì! – Cô phục vụ ầm ừc nói.

- Bát mỳ này là của anh này gọi đấy chứ, mặc dù chị bảo em cầm đi nhưng anh ta có bảo em mang đi đâu? Làm ăn không thể thế này, phải giữ chữ tín chứ?

Nhân viên phục vụ sầm mặt xuống, bực bội đặt bát mỳ lại bàn. Hầy, không thể không ăn, chỉ có điều mỳ mà không có ớt còn gì mà mỳ? Tôi vừa ăn vừa liếc trộm Lâm Diệu, bộ dạng anh ta lúc này đang hỏn hỏn lỏm.

Đúng là cái gã con riêng khó hầu hạ! Chỉ có điều sao tôi phải hầu hạ anh ta chứ? Lâm Sảng ơi là Lâm Sảng, mày có tư tưởng dung túng ckhi nào thế?

Ăn xong chúng tôi về công ty. Trên xe, tôi cứ nhìn Lâm Diệu chăm chăm.

- Rốt cuộc chị đã nhìn đủ chưa? – Lâm Diệu cuối cùng không chịu được nữa liền lên tiếng.

- Tôi muốn hỏi anh một vấn đề, anh có thể thành thực nói với tôi được không? – Tôi càng lúc càng cảm thấy anh ta thú vị.

- Hỏi đi!

- Anh yêu tôi à?

Lâm Diệu phanh gấp, ngoảnh đầu sang nhìn tôi bằng ánh mắt nghi hoặc. Muốn chết hả? Tôi chửi thề.

- Sao chị lại hỏi vậy? – Lâm Diệu trầm ngâm một lát nhưng không hề phủ nhận.

- Tôi chỉ đoán thôi. Kể từ khi anh vào công ty, tại sao anh cứ bám riết lấy tôi thế hả? À, có thể từ “bám riết” dùng chưa chính xác, nhưng tôi không hiểu tại sao kể từ khi anh vào công ty, lúc nào anh cũng ở bên cạnh tôi thế hả?

- Thế nếu tôi thích chị thật thì sao? - Vẻ mặt của Lâm Diệu rất khó đoán, tôi không sao hiểu được biểu cảm trên mặt anh ta lúc này là có ý gì. Lại nữa rồi, lại nữa rồi! Anh cứ nhất định phải khiến cho trái tim bé bỏng của tôi bắn ra ngoài hay sao?

- Thế thì tôi sẽ sinh cho anh một thằng con trai! – Tôi đáp không do dự.

Lâm Diệu nhú mày.

- Không thích con trai à? Vậy sinh con gái cũng được! – Tôi vỗ bụng

- Chị nóng lòng muốn gả mình đi đến thế à?

- Đúng thế, muốn đến chết đi được – Tôi ử rử nhìn ra cửa, nói đến con trai, con gái là tôi lại nhớ đến Trương Hạo.

- Anh nói xem vợ Trương Hạo sẽ đẻ con trai hay con gái? – Tôi hỏi Lâm Diệu.

- Làm sao tôi biết được?

- Chắc chắn không phải là thằng cu! – Tôi bực bội nói.

- Vậy thì là con gái!

- Không, là con trai, nhưng không có “thằng cu”

- Chị thật xấu xa! – Lâm Diệu bật cười.

- Tôi còn có thể xấu xa hơn đây! Tôi còn hi vọng nó không có mông...Hi hi hi! – Tôi bật cười sảng sặc, nhưng chẳng hiểu sao nước mắt lại ứa ra

Lâm Diệu không nói gì, anh ta im lặng suốt đoạn đường về.

Đàn bà lúc nào cũng mong muốn bên cạnh mình có một người đàn ông vừa đẹp trai mà vừa giàu có, lại hết mực yêu chiều mình. Trước khi ngủ, họ thường chọn một người đàn ông nào đó mà mình thích để đưa vào trong câu chuyện tình cảm lãng mạn rồi thản nhiên biến mình thành nhân vật chính.

Thực ra tôi cũng chẳng phải là ngoại lệ, tôi từng nằm mơ được cùng một minh tinh nào đó đến Trùng Khánh, sau đó đứng bên cạnh anh, khoác tay anh đi qua đám đông người hâm mộ. Đây cũng là một câu chuyện nực cười nhất thế kỷ. Tôi phải thừa nhận rằng tôi có sở thích này.

Vì vậy khi Trương Hạo xuất hiện, minh tinh tưởng tượng bên cạnh tôi lập tức biến thành anh ta, anh ta rõ ràng là hiện thực hơn minh tinh.

Kể từ khi ở bên Trương Hạo, lúc chán nản thường nhờ anh nhổ tóc sâu. Thực ra tôi cũng chỉ có dăm ba sợi tóc bạc, thế nhưng Trương Hạo giỏi lắm, nhổ hết tóc trắng anh ta liền quay sang nhổ cả tóc đen của tôi. Tôi nổi trận lôi đình, nhảy lên đánh cho anh ta một trận.

- Cái tóc ấy có xu hướng biến thành tóc trắng rồi mà! – Trương Hạo chống chế.

- Anh đang nói đến gàu phải không? – Tôi trợn mắt lườm Trương Hạo.

này em đừng nhuộm tóc nữa, chẳng ra đỏ cũng chẳng ra trắng, anh không thích thế đâu!

Tôi cớp mấy cái tóc trên tay anh, đếm từng sợi, vừa đếm vừa nói:

- Sợi này mọc vào lần đầu tiên anh thúc hàng. Sợi này mọc vào lần thứ hai anh thúc hàng, sợi này mọc vào lần thứ ba...

Trương Hạo nhăn nhó:

- Chẳng nhẽ khách hàng của công ty em chỉ có mình anh thúc hàng thôi sao?

- Không phải, bởi vì bọn họ đều bị em ru ngủ hết rồi, còn anh thì ngược lại, là em bị anh ru ngủ thì có! Thế nên em không thể tha thứ cho anh được! – Tôi cười ma mãnh.

- Vậy thì phải làm sao?

- Anh nói phải làm sao? – Tôi cười nham hiểm

- Anh đền tiền!

- Một sợi là một nghìn tệ! – Tôi đánh giọng.

- Có thể rẻ hơn chút không? Một tệ nhé!

- Anh tưởng trên đầu em mọc cỏ à? – Tôi xoè những móng vuốt ra trước mặt anh.

Anh móc ví, moi năm trăm tệ ra đưa tôi:

- Anh chỉ có ngần này thôi!

Tôi đếm số tóc, tất cả là mười tám sợi.

- Vậy mau viết một cái giấy nợ, nói rằng anh nợ em mười bảy nghìn năm trăm tệ chẵn, viết bằng số là: 17500

Trương Hạo lúc ấy cũng đành phải viết giấy nợ cho tôi.

Giờ nhìn lại tờ giấy nợ ấy...tôi có nên dùng nó để đòi lại thiệt hại tuổi xuân ình không? Dù gì mình cũng theo anh ta mấy tháng trời. Hầy, đây cũng là vấn đề đấy!

Tôi đi ra khỏi phòng, nhìn thấy bố tôi đang ở trong phòng khách xem tivi. Tôi liếc qua tivi, là chương trình pháp chế trực tuyến, chương trình này tôi cũng thích nên liền ngồi xuống xem với bố.

Nội dung chương trình nói về một cô gái và một chàng trai lấy nhau vì cô gái có thai, ngay ngày thứ hai anh chàng đó đòi ly hôn, lý do vì đứa trẻ không phải con của anh ta. Cô gái kia một mực khẳng định đó là con của anh ta. Thế nhưng lấy cái gì ra để kiểm tra DNA đây? Anh chàng kia nói cho dù có là con anh ta thì cũng không phải anh ta muốn có, lý do là vì tối hôm đó quan hệ tình dục, cô gái đã cho chàng trai uống thuốc, thế nên anh ta làm ra chuyện này...

- Cầm thú! – Tôi chửi. Bố liếc nhìn tôi nhưng không nói năng gì.

Sau đó cô gái kia nói vì anh chàng kia bị đau đầu nên cô ta mới mang cho anh ta một viên thuốc đau đầu chứ hoàn toàn không phải thuốc vợ vẫn như anh ta nói.

Anh chàng kia một mực đòi ly hôn, cô gái kia không một mực đòi theo người đàn ông kia nhưng lý do ly hôn của anh ta đưa ra khiến cho cô không sao chấp nhận được, cũng không thể chấp nhận được ánh mắt mà người đời nhìn mình sau này.

Cuối cùng, chưa có kết luận cuối cùng thì chương trình đã hết, phải chờ tiếp chương trình lần sau.

- Bố à, bố nhìn nhận chuyện này ra sao?

- Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh thôi! – Nghe bố nói câu này làm tôi cụt hết cả hứng.

- Bố à, con có một món nợ không biết có nên đòi không?

- Bao nhiêu? - Bố tôi căng thẳng hỏi.

- Cũng không nhiều lắm, chỉ hơn mười nghìn thôi!

- Cái gì? Hơn mười nghìn, con cho người ta vay hơn mười nghìn? Con lấy đâu ra mà lắm tiền thế hả? Con nói đi, ở đâu ra? - Mẹ không biết ở đâu lao vụt đến, bóp chặt cổ tôi, ánh mắt dữ tợn

- Thả...Khụ khụ...cứu... - Tôi kéo tay bố.

- Nghe con nó nói đã nào! - Vẫn là bố thương tôi nhất.

- Một người đàn ông nợ con! – Tôi nghiêm nghị nói.

- Con đem tiền cho trai à? - Mẹ tôi gắt lên.

- Đúng thế, cuối cùng người ta chạy mất rồi, con gái mẹ phải làm sao đây?

Không khí như đông cứng lại, một giọt nước nhỏ lăn trên trán tôi xuống. Là mồ hôi.

Sát khí, sát khí đằng đằng. Tiếp đó tôi nhìn thấy bố tôi chạy vào trong bếp, cầm một con dao chặt thịt ra, lớn tiếng hỏi:

- Thằng đó ở đâu, giờ chúng ta đến đòi nợ! Nếu nó không trả, bố liều mạng với nó!

- Bố, bố định làm gì?

- Chặt nát cửa nhà nó ra!

Bố à, bố oai phong quá đi mất, ngay cả các bang chủ võ lâm cũng chưa oai bằng bố. Tôi tưởng tượng ra cảnh, bố tôi là một bang chủ võ lâm, còn Trương Hạo đang quỳ trước mặt ông với bộ dạng cực kỳ đáng thương, luôn mồm cầu xin ông tha chết.

- Nói mau, nhà ngươi đã tiết lộ bí kíp của bản môn ra ngoài từ khi nào? - Bố tôi nổi trận lôi đình sau khi biết trong môn phái của mình có phản đồ. Mẹ tôi đứng bên cạnh, một tay vỗ lưng bố tôi, một tay phe phẩy cái quạt. Còn tôi, lạnh lùng nhìn tên phản đồ bằng ánh mắt khinh bỉ.

- Con sẽ không nói đâu, một ngày làm phản, cả đời làm phản, đây là nguyên tắc làm phản của con! – Trương Hạo ngang ngạnh nói.

- Hừ, ta sẽ khiến cho ngươi phải nói ra. Nhà ngươi có biết cách chết tàn khốc nhất trên đời này là gì không? Không phải cắt từng miếng thịt trên người ngươi ra, cho ngươi sống không bằng chết, mà là cắt liên tiếp hai miếng thịt một trên người nhà ngươi ra, cho ngươi chết không bằng sống! - Bố tôi nói lộn xộn rồi.

- Hừ, sợ chết thì đừng làm cách mạng!

- Được lắm! - Bố tôi đập bàn đứng phắt dậy. – Ta sẽ tác thành cho nhà ngươi! Người đâu, cạo sạch tóc trên đầu nó cho ta!

- Ông thật độc ác! Đại trượng phu chặt tay chứ không cắt tóc, quân tử cạo da chứ không cạo đầu, tôi sẽ không để ông đắc chí đâu! – Trương Hạo nói rồi đâm thẳng đầu vào tường, máu tuôn xối xả, sau đó ngã vật về phía tôi, khóc không thành tiếng. - Sảng Sảng, mau gọi cấp cứu cho anh!

Tôi toát mồ hôi.

- Nói mau! - Bố tôi lại gầm lên, kéo tôi ra khỏi những suy nghĩ viển vông.

- Dạ, nói gì ạ? – Tôi hoang mang.

- Địa chỉ!

- Nhưng mà anh ta chỉ nợ con có hơn mười nghìn won thôi, có nhất thiết phải làm vậy không? – Tôi hốt hoảng buột miệng, không khí lập tức chìm vào im lặng.

9. Chương 2.3

Lần này cả bố và mẹ đều chưa kịp chồm đến thì tôi đã chuồn mất rồi.

Ngày hôm sau, tôi đến văn phòng luật sư, tìm một luật sư quen để tư vấn chuyện này, anh ta nói nên “đánh”, khả năng thắng là rất cao. Tôi nói cũng chẳng cần đánh, bảo anh ta gửi một bức thư lấy danh nghĩa văn phòng luật sư này để hù dọa anh ta chơi.

Cuối cùng Trương Hạo cũng phải gọi cho tôi.

- Lâm Sảng, em nhất định bắt anh phải trả tiền sao? – Anh ta nói bằng giọng điệu bình thản khiến cho tôi rất thất vọng.

- Đương nhiên! – Tôi hận anh ta.

- Vậy anh sẽ chuyển vào khoản cho em, số tài khoản của em là bao nhiêu.

Suýt chút nữa thì tôi tức đến phát khóc. Tên khốn này, anh tưởng tôi đòi tiền anh ta thật, anh ta sợ tôi đeo bám anh ta đến vậy ư? Đồ khốn, đồ chết tiệt, đồ ngốc

- Trương Hạo, anh chết đi! – Tôi găm lên trong cổ họng.

- Lâm Sảng, đứa con không phải của anh! - Giọng nói của Trương Hạo vừa mệt mỏi vừa có vẻ nhẹ nhõm, lẽ nào bộ dạng này của tôi khiến cho anh ta hoảng sợ thật?

- Cái gì mà đứa con không phải của anh, chẳng phải anh muốn có nó hay sao, chẳng phải cô ta cho anh uống thuốc mê sao? Anh muốn ly hôn rồi chứ gì? Anh có phải là cầm thú không hả? – Trong đầu tôi lại hiện lên những tình tiết trong chương trình tối qua.

- Lâm Sảng, con của cô ta không phải là của anh! – Trương Hạo lặp lại.

Tôi đột nhiên bình tĩnh, cái tin gây sốc này đã khiến cho tôi quên bẵng mất những điều không vui của việc đòi nợ, chỉ số vui vẻ tăng vọt, tôi cười đắc chí. Báo ứng, là báo ứng, người xưa nói không sai, không phải là không có báo ứng mà cứ đến lúc báo ứng mà thôi.

- Trương Hạo, anh nghĩ tôi nên vui hay buồn đây?

- Lâm Sảng, anh biết anh làm vậy là không đúng, anh có lỗi với em! Lúc anh biết cô ta có thai, là một thằng đàn ông anh không thể không gánh vác trách nhiệm này. Mặc dù lúc anh cũng có hơi nghi ngờ, nhưng bộ dạng chắc như đinh đóng cột của cô ta khiến cho anh không dám làm điều mạo hiểm. Em nói anh có thể làm thế nào khác? Nếu như bỏ mặc tất cả, để cô ta tự sinh tự diệt, chẳng phải em cũng sẽ nghĩ rằng anh là một người đàn ông không đáng tin cậy để nương tựa cả đời sao? Anh biết anh làm vậy sẽ khiến em chịu thiệt thòi, nhưng trong tình huống ấy anh thật sự không còn cách nào khác cả, em bảo anh phải làm sao? Em thường nói đàn ông chẳng có kẻ nào tốt đẹp, đúng, anh làm vậy là tốt với cô ta, nhưng lại không tốt với em. Anh thực sự không có ý gì khác, giờ tâm trạng của anh đang rất phức tạp, anh cũng không biết phải làm sao. Anh chỉ muốn tìm ai đó để nói chuyện. Anh biết là mình chẳng có tư cách gì để cầu xin em tha thứ. Lâm Sảng, em vẫn đang nghe chứ...

- Ý của anh là giờ không có xương nên muốn quay về ăn cơm trắng, à không, không có cơm trắng nên muốn quay về gặm xương chứ gì?

- Lâm Sảng...

Tôi lạnh lùng cúp điện thoại.

Trương Hạo, từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ là một người đàn bà lương thiện và dễ mềm lòng, tôi sẽ không đồng tình với anh đâu, và càng không tha thứ cho anh. Một kết cục thế này chính là kết cục tôi thường mơ, rồi xa tôi rồi, nếu anh hạnh phúc tôi sẽ buồn, chỉ khi anh bất hạnh tôi mới thấy vui vẻ. Tôi nghĩ không biết mình có nên ăn mừng không, ăn mừng vì người đàn ông bỏ rơi tôi cuối cùng đã không được sống một cuộc sống hạnh phúc như trong lý tưởng của anh ta.

- Tối nay mọi người rảnh cả chứ? – Trong phòng sếp không có ai, thế nên tôi to gan leo lên bàn, đứng cao hơn hẳn mọi người để tuyên bố. – Tôi mời mọi người ăn cơm sau đó đi hát karaoke! Có ai hưởng ứng không nhỉ?

Thật bất ngờ, chẳng có ai hưởng ứng. Lẽ nào tôi chưa đủ thành ý? Tôi tưởng rằng mình đã mời rất trang trọng rồi mà.

- Tôi đi! – “con riêng” lên tiếng hưởng ứng. Anh đúng là vị cứu tinh, là đấng cứu thế của tôi!

Về mặt của “con riêng” suốt đường đi có vẻ không tốt lắm, trông còn u ám hơn nội tâm của tôi. Xe đi qua một quán ăn nhỏ, tôi vội vàng bảo anh ta dừng xe. Lâm Diệu liếc tôi rồi đưa mắt nhìn quán ăn bên đường, vẻ mặt càng thêm u ám. Anh tưởng tôi sẽ mời anh một bàn đầy thức ăn chắc? Đừng có mơ, nhóc ạ!

Bữa tối chính là bát mì ba tệ, còn karaoke là về nhà anh ta và cắm micro vào đầu đĩa, hát chẳng theo nhịp điệu gì:

Đừng có lại gần người đàn bà anh đã làm tổn thương

Người đàn bà bị bỏ rơi thực sự rất tàn nhẫn

Đều tại anh trước khi ra đi còn làm tôi tổn thương
Thấy tôi tan xương nát thịt còn ngang nhiên châm thêm mỗi lửa
Trái tim đã chết nhưng nỗi hận càng đầy
Cầu trời hãy trừng phạt gã đàn ông này
Vẫn tin rằng trong màn kịch này, vận mệnh an bài phải chờ đợi anh
Báo ứng sẽ đến tính sổ với anh
Nỗi đau của tôi ngày hôm nay sẽ là của anh sau này
Những người yêu thương và trân trọng nhất
Cũng có thể huỷ hoại cuộc đời anh chẳng chút đắn đo...

.....

Tôi hát bài Anh sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp suốt buổi tối, lời bài hát đương nhiên là tôi tự biên. Vì tâm trạng quá rối bời nên tôi gần như chẳng để ý đến vẻ mặt sầm sì của Lâm Diệu.

Mãi cho đến khi có người gõ cửa tôi mới ngừng lại. Lâm Diệu chạy ra mở cửa, là nhân viên quản lý chung cư.

- Anh Lâm, có người phản ánh nhà anh ồn ào quá!

- Dạ thật ngại quá! Đã làm phiền mọi người rồi! Tôi ngưng ngay đây! – Lâm Diệu quay lại lườm tôi rồi lịch sự xin lỗi nhân viên quản lý.

Lườm cái gì mà lườm, tôi còn chưa hát đã mà! Tôi đang chuẩn bị cầm micro hát tiếp

Lâm Diệu đã giữ chặt lấy tay tôi.

Tôi muốn dang ra nhưng không được. Tôi định quát anh ta, nhưng thấy mặt anh ta hắc ám quá, mà nơi này lại là địa bàn của anh ta nên tôi đành phải nhịn.

- À... tôi không hát nữa, tôi khát quá! – Tôi cười giả lả lấy lòng anh ta, có giữ tay tôi cũng đâu cần phải chặt như thế.

Lâm Diệu hít một hơi thật sâu rồi từ tốn nói:

- Uống gì?

Cuối cùng thì Lâm Diệu cũng chịu thả tay tôi ra. Thật tội nghiệp, tay tôi đỏ hết cả lên rồi. Tôi xoa xoa vết đỏ trên tay, ném về phía Lâm Diệu một cái nhìn khinh khỉnh.

Đón lấy lon Coca từ tay Lâm Diệu tôi tu ừng ực, bụng nghĩ: uống xong thì té cho sớm. Cũng may tôi không hát ở nhà mình, cứ nhìn bộ mặt Lâm Diệu lúc này là có thể tưởng tượng ra cảnh mẹ cầm chổi đuổi tôi chạy quanh nhà.

- Trút hết bực bội rồi chứ? – Lâm Diệu nhìn tôi, vẻ mặt vẫn u ám.

- Cái gì? – Tôi giả bộ ngốc, ngoảnh đầu đi không nhìn anh ta, mắt dán chặt vào chiếc tivi trên tường.

- Lâm Sáng! – Lâm Diệu ngồi sát lại gần tôi, giật lon Coca ra khỏi tay tôi khiến tôi không thể không nhìn thẳng anh ta. Lâm Diệu lạnh lùng nhìn tôi. - Chị đã trút hết rồi chứ?

- À phải, hết rồi! – Tôi cười hi hi

- Có chuyện gì mà kích động thế? – Lâm Diệu khẽ nhếch khoé môi.

- Kích động cái mẹ gì? Anh biết không, cái thai trong bụng vợ Trương Hạo không phải là con của anh ta, Trương Hạo bị cấm sừng rồi! Anh ta xanh mặt rồi, ngay cả “thằng nhỏ” của anh ta cũng xanh rồi! Đáng đời anh ta! – Tôi hoa chân múa tay, nghển cổ nhìn trời.

- Lâm Sáng, chị có phải là phụ nữ không hả?

Nhìn thấy Lâm Diệu cố nén cơn tức giận, tội nghiệp anh ta vừa bị quản lý chung cư sỉ vả ột trận, tôi biết lúc này không nên chọc giận anh ta nữa. Nhưng mà tôi vẫn chưa cam lòng. Trương Hạo, anh là cái thá gì mà nói với tôi rằng đứa bé đó không phải là của anh? Anh dựa vào đâu mà bắt tôi phải cùng vùng vẫy, phải tuyệt vọng?

- Phải chứ, sao lại không phải? Anh có cần kiểm tra người tôi không? Phí kiểm tra là bao nhiêu? Thiếu một trăm tôi cũng không làm! – Tôi lấy tay ôm chặt ngực, chờ đợi anh ta mặc cả.

- Chị cút đi cho tôi! – Lâm Diệu gất lên.

Anh ta trút giận lên tôi thật rồi, chẳng qua tôi chỉ hù dọa hàng xóm nhà anh ta thôi mà, chẳng qua anh ta chỉ bị nhân viên quản lý mắng mỏ vài câu thôi mà, có đến mức như vậy không? Dù gì cũng là đồng nghiệp với nhau. Cút thì cút, ai sợ ai chứ, mẹ tôi đuổi tôi đi tôi còn chẳng sợ nữa là anh!

Xí!

Tôi sải bước nhẹ nhõm về nhà.

Hôm nay thật vui, vui đến mức bước chân về nhà cũng loạn xạ. Trên đường đi, những thứ vào tầm mắt tôi đều trở nên mơ hồ, tôi đang vui đến rơi nước mắt tôi đều trở nên mơ hồ, tôi đang vui đến rơi nước mắt.

Về đến nhà, tôi nằm lăn ra giường, khóc không thành tiếng. Tôi thừa nhận, tôi sẵn sàng làm chân “dự bị”, sẵn sàng làm khúc xương đó. Trương Hạo là người đàn ông duy nhất tôi từng yêu thương, đến giờ vẫn còn yêu thương. Vào giây phút anh ta nói rằng đứa bé không phải là tôi đã tha thứ cho anh ta rồi.

Sau khi chỉnh đốn lại tâm trạng, tôi lặng lẽ đến công ty làm việc, không còn cười đùa vui vẻ như bình thường. Tôi đang chờ đợi điện thoại đổ chuông. Tôi nghĩ Trương Hạo sẽ gọi cho tôi. Chỉ cần anh ấy gọi đến, hỏi tôi có còn yêu anh ấy không, tôi sẽ không do dự mà trả lời: Yêu, vẫn còn yêu.

Thế nhưng Trương Hạo không gọi đến. Hết ngày này qua ngày khác. Một tuần đã trôi qua, thậm chí ngay cả một tin nhắn cũng không có. Lâm Diệu hàng ngày nhìn thấy tôi đều tỏ vẻ lạnh lùng. Đúng là đồ trẻ con, đồ hẹp hòi, chẳng qua tôi chỉ đến nhà anh hát hò có một buổi, có cần phải tỏ thái độ thế không? Chỉ có điều dạo này tôi cũng chẳng có hơi sức đâu mà so đo với anh. Giờ tôi chỉ quan tâm đến Trương Hạo mà thôi, rốt cuộc anh có gọi đến không thì bảo?

Hai tuần trôi qua, tôi không nhịn nổi nữa. Thôi được rồi, tôi gọi, tôi gọi, tôi mặt dày gọi cho anh một lần. Tôi nhắc máy gọi đến số của Trương Hạo.

- Lâm Sáng? - Giọng nói cho thấy Trương Hạo rất ngạc nhiên và mừng rỡ.

- Đúng thế! – Tôi cố nói thật bình tĩnh.

- Có chuyện gì không?

Chết mất, có chuyện gì không? Tôi chỉ gọi để hỏi anh ta có muốn quay về bên cạnh tôi không? Nhưng tôi đã cảnh cáo bản thân, không được nói ra lời đáng xấu hổ này, anh bảo tôi làm sao nói ra đằng miệng được?

- Ồ, Tôi gọi hỏi anh khi nào trả tôi tiền! – Cũng may là còn chuyện khác làm bình phong. Nghĩ lại thấy thật may mắn vì bị anh ta nhổ tóc.

- Nhưng mà hình như em chưa nói cho anh biết số tài khoản của em.

- Thế chiều nay anh mang tiền mặt đến cho tôi, tôi đợi anh ở cửa công ty! - Ừm, cái tôi cần là cuộc gặp mặt. Nhìn thấy tôi là anh sẽ hồn điên phách đảo, tôi là Lâm Sáng mà anh yêu thương nhất ngày xưa mà.

- Vậy... vậy cứ thế nhé!

Nếu như tôi không nghe nhầm thì giọng nói của Trương Hạo có vẻ rất thất vọng. Vậy anh ta hi vọng điều gì? Hi vọng không phải trả tiền cho tôi hay là hi vọng có thể bớt đi tí chút? Chỉ có điều cho dù anh ta hi vọng cái gì, tôi chỉ hi vọng chúng tôi có thể bắt đầu lại từ đầu.

Vì cuộc gặp mặt buổi chiều, suốt cả ngày đầu óc tôi cứ căng ra như dây đàn, thậm chí ngay việc hít thở ra sao lúc gặp mặt, tôi cũng phải tập luyện trước gương hết lần này đến lần khác.

Trước khi hết giờ làm, tôi vào nhà vệ sinh chỉnh trang lại đôi chút. Tôi vẫn tươi trẻ và tràn đầy sức sống như vậy. Trương Hạo ơi là Trương Hạo, ban đầu sao anh có thể lựa chọn một “con gà ốm” mà từ bỏ một người khoẻ đẹp như tôi? Cũng may là anh biết quay đầu lại, tôi sẽ bao dung cho anh bằng một trái tim vĩ đại! Mau quay về đi!

Nhận được điện thoại của Trương Hạo, anh ta nói anh ta chờ tôi ở nhà để xe.

Lúc nhìn thấy Trương Hạo, anh ta trông gầy đi nhiều, đáng đời! Không có tôi sao anh có thể béo tốt được? Tôi cười đều đặn.

Anh ta vẫy tay gọi tôi. Tôi đi về phía đó, lạnh nhạt nhìn anh ta. Vẫn nụ cười quen thuộc ấy, nhớ lại hồi ức trước đây... đi qua đoạn đường này rồi có phải chúng tôi sẽ lại được ở bên nhau? Tôi thấy cổ họng mình nghẹn ngào. Tôi biết nếu như tôi không nói gì đó, nước mắt tôi sẽ lại trào ra.

- Sao thế, có phải quên mất đến đây để làm gì rồi không?

- Nhìn thấy em vẫn còn tràn đầy năng lượng như vậy, đột nhiên anh cảm thấy rất hạnh phúc. Thực ra anh cứ nghĩ, cho dù anh có không ở bên cạnh em, em cũng vẫn sống rất tốt. Em biết không, lúc trước ở bên nhau, cho dù là khi nào, tâm trạng có ra sao thì khi gặp anh em vẫn sẽ cười, đây cũng là nguyên nhân khiến cho anh yêu em! – Trương Hạo nhẹ nhàng nói, nhưng có vẻ rất chân thành. Tôi có thể nhận ra điều đó.

Đương nhiên, đó là ưu điểm của tôi mà.

Trương Hạo đưa cho tôi một cái túi giấy, nói: “Trong này là mười bảy nghìn năm trăm tệ, giấy nợ em cứ giữ lại làm kỷ niệm đi!”

Kỷ niệm, kỷ niệm gì? Tôi hoang mang.

- Anh nói vậy là có ý gì?

- Anh đã không còn tư cách nói yêu em nữa, đứa bé không phải là của anh, anh cũng chẳng có nghĩa vụ chăm sóc cô ta, anh đang làm thủ tục ly hôn với cô ta, sau này anh sẽ rời khỏi đây. Vốn dĩ anh vẫn chưa yên tâm về em, hôm nay nhìn thấy em thế này, anh cũng đỡ lo rồi. Lâm Sảng, chúng ta không thể đi đến cuối con đường, anh rất có lỗi với em... Sau này em phải tự chăm sóc tốt bản thân, em nhất định phải hạnh phúc đấy!

Mắt Trương Hạo đỏ hoe, anh vội vàng ngồi vào trong xe, ngoảnh đầu lại mỉm cười với tôi, cố giấu đi sự đau đớn trong lòng. Tại sao chúng tôi cứ phải như thế này? Lúc em vừa định nói anh hãy ở lại, tại sao anh lại ra đi

Đồ ngốc!

Tôi co giò đuổi theo, nhưng bị ai đó kéo lại. Ngoảnh đầu lại nhìn, là “Con riêng”

- Anh đỡ hơi à, không thấy tôi đang đuổi theo người đàn ông của tôi sao? – Tôi gần như phát điên lên

- Chị mà còn nói nữa, tôi sẽ cho chị biết tay! – “Con riêng” lúc này đã không còn giữ được thái độ bình tĩnh thường ngày, bộ dạng anh ta cứ như chuẩn bị cầm dao đâm chém người đến nơi.

- Anh mà còn kéo tôi, tôi cũng sẽ cho anh biết tay! – Tôi hoàn toàn không còn tâm trí đâu mà nghĩ đến thái độ bất thường của anh ta. Tôi chỉ biết anh ta đang ngăn cản tôi giữ lại người quan trọng nhất trong đời mình

- Lên xe! - Cuối cùng “con riêng” đành phải thoả hiệp, kéo tôi lên xe.

Tôi lên xe, càng nghĩ càng thấy không cam lòng. Tôi liền lấy điện thoại ra, gọi cho Trương Hạo.

- Tôi vẫn còn yêu anh, tôi không cho anh đi, anh mà không quay lại tôi sẽ giết anh, giết cả nhà anh! – Tôi khóc lóc, đau đớn tột cùng, tôi chỉ sợ Trương Hạo sẽ nói: “Xin lỗi, anh yêu em, nhưng anh thật sự phải đi!”

Cũng may Trương Hạo không nói vậy, anh chỉ ngậy ra vài giây rồi nói bằng giọng hân hoan:

- Em đang ở đâu

- Em... - Tôi còn chưa nói hết thì “Con riêng” đã phanh gấp. Điện thoại bị ngắt tín hiệu.

Tôi đang định quay lại gõ đầu anh ta thì Lâm Diệu đã lạnh lùng lên tiếng, đầu cũng chẳng buồn ngoảnh lại:

- Cút xuống!

Mặc dù lúc này tôi đã nhận ra “Con riêng” có thể... có thể thật sự cũng có hơi hơi thích tôi, nhưng giữa hạnh phúc của tôi và “Con riêng”, tôi vẫn không do dự lựa chọn về đầu tiên. Lúc này đây, điều quan trọng nhất với tôi vẫn là người đàn ông ấy.

Tôi vừa lao xuống xe vừa gọi đến số của Trương Hạo:

- Em ở...

hết chương 2

10. Chương 3.1

Chương 3: Mất hạt kê nhạt được đưa hầu.

Người đàn ông của tôi đã quay trở lại, mùa xuân của tôi đã trở lại, Lâm Diệu cũng không còn đeo bám tôi nữa. Dương Lệ Lệ dường như thấy có chút hi vọng nên lại bắt đầu mon men tiếp cận Lâm Diệu

Thực ra trong lòng tôi vẫn có chút không thoải mái, tại sao tôi không thể được tận hưởng cái cảm giác vừa được người mình yêu ôm ấp trong vòng tay, vừa được một người đàn ông có điều kiện theo đuổi? Sau đó hai người ấy vì tôi và cạnh tranh, ghen tuông, đấu đá, một người nằm trong bệnh viện, một người nằm trong nhà xác, à nằm ở nhà. Cuối cùng hai người đó yêu cầu tôi phải chọn ra một người, tôi rơi vào cảnh bế tắc. Một mặt, Trương Hạo là người tôi yêu, nhưng vẫn chưa ly hôn được. Mặt khác “con riêng” lại rất có điều kiện, nhưng với gia đình quyền quý ấy, tôi e mình không chịu đựng được áp lực. Tôi giao phó vận mệnh của mình cho đầu xu, ném lên trời, nói: “ Nếu như là sấp thì chọn Trương Hạo, nếu như là ngửa thì chọn Lâm Diệu”. Tôi giương mắt nhìn đồng xu rơi xuống, kết quả đồng xu lăn đầu mặt, tôi chỉ còn biết đứng trơ ra đó mà cười. Tại sao những chuyện chỉ có ở trong phim này lại xảy ra với tôi? Một giọng nói nhẹ nhàng cất lên: “ Bởi vì cô là đồ ngốc!”

Là ai, ai to gan dám nói ra sự thật đó? Tôi thở dài, hoá ra là chính

Tình cảm lại trở lại như xưa, hàng ngày ngồi lên xe của Trương Hạo, một nụ hôn nhẹ nhàng, cảm giác như giấc mơ. Trong lòng thực sự thấy hân hoan nhưng không hiểu sao vẫn thấy thiếu thiếu một cái gì đó. Có thể là do tình yêu quay trở lại quá đột ngột, khiến cho tôi trong chốc lát chưa thể thích nghi.

Trong khi đó, Lâm Diệu lại làm sai một đơn hàng, viết nhầm 1/6 thành 6. Giám đốc bộ phận cầm đơn hàng và những thiết bị bị trả lại, lớn tiếng mắng mỏ Lâm Diệu, nói rằng từ trước đến giờ chưa bao giờ làm cái nào có đường kính to như thế này, lần này nhất định phải truy cứu trách nhiệm.

Lâm Diệu không nói nửa lời, chỉ im lặng nhìn giám đốc nổi đóa.

Tôi đành phải gỡ đơn đặt hàng trên bàn của Lâm Diệu ra xem theo mệnh lệnh của giám đốc. Ôi trời ơi, Lâm Diệu làm cái gì thế này? Trong đơn hàng đã viết rõ ràng như vậy rồi, sao lại nhầm lẫn như thế cơ chứ? Tôi tức tối nói anh ta mấy câu, thế mà Lâm Diệu thậm chí còn chẳng buồn nhìn tôi lấy một cái.

- Giám đốc, anh ấy mới đến làm chưa đủ lâu! – Thôi được rồi, dù gì người ta cũng là “con riêng”, xảy ra chuyện tôi cũng phải gánh vác một phần trách nhiệm. Mặc dù sếp nhanh chóng cho Lâm Diệu ra làm việc

độc lập, nhưng cũng ngầm dặn dò tôi phải kiểm tra kỹ lưỡng đơn hàng của anh ta, tôi cứ nghĩ chắc sắp căng thật quá mức, nào ngờ lại xảy ra vấn đề thật.

- Gọi sếp của các người ra đây! – Giám đốc bộ phận chẳng hề nể mặt tôi, cứ nhất định phải truy cứu trách nhiệm.

- Có chuyện gì thế?

Ngoảnh đầu lại nhìn, cả Bầu Trời và sếp cùng xuất hiện. Sếp thật ma mãnh, bản thân anh ta cũng không giám đốc tội với Lâm Diệu liền lôi tổng giám đốc vào cuộc.

- Tổng giám đốc Ngũ, lô hàng này chúng tôi đã làm rất khổ cực, thế mà làm ra lại thành đồ bỏ đi! Bọn họ thật bất cẩn quá mức! – Giám đốc sản xuất thấy Bầu Trời xuất hiện liền ăn nói lễ độ hẳn.

Bầu Trời lần lượt xem qua phế phẩm và đơn hàng, nhăn nhó cười và lắc đầu, bảo giám đốc sản xuất và sếp về trước, để anh ta

Giám đốc bộ phận trước khi đi còn không quên trợn mắt lườm Lâm Diệu. Còn sếp thì đương nhiên rất vui vẻ ra về. Tôi đứng bên cạnh, không biết nên nói đỡ Lâm Diệu ra sao.

- Lâm Diệu, anh đến văn phòng tôi một chuyến! - Bầu Trời nói.

Lâm Diệu đứng dậy, đi theo Bầu Trời. Tôi nhìn theo bóng họ, cảm thấy lồng ngực đau tức.

Lâm Diệu, không phải là tôi không yêu anh, tôi chỉ không dám yêu anh, bởi vì tôi sợ không giữ nổi anh.

Hôm đó sau khi về nhà, lúc ăn cơm tôi liền nói với mẹ:

- Con gái mẹ năm nay chắc chắn sẽ lấy chồng.

Trước sự cản vạ liên tục của bố mẹ, tôi quyết định sẽ dẫn Trương Hạo về nhà.

Lựa chọn Trương Hạo... tôi cho rằng đây là một quyết định đúng.

Hôm nay mới sáng sớm đã nhìn thấy người đẹp ôm bó hoa tươi to đùng đi vào trong phòng. Tôi hí hửng trong lòng, chắc chắn là của mình rồi. Đồ ngốc Trương Hạo mà cũng biết tặng hoa cơ đấy, đã thế còn gửi đến tận văn phòng nữa. Hành động này đã thoả mãn lòng sĩ diện hai mươi mấy năm của tôi.

- Xin hỏi chị Lâm Diệu có ở đây không? – Cô gái kia hỏi.

Cả phòng phút chốc như hoá đá, tôi còn chưa kịp phản ứng gì, chỉ nghĩ được rằng hoá ra không phải của mình. Tôi chửi thầm trong bụng: Đồ ngốc cuối cùng cũng vẫn là đồ ngốc, ngay cả chuyện tặng hoa đơn giản như vậy cũng không làm được, làm đàn ông như vậy còn có ý nghĩa gì nữa?

- Tôi là Lâm Diệu, nhưng tôi không phải là “chị”! – Lâm Diệu nói bằng giọng trầm trầm.

Xem ra mùa xuân của “con riêng” cũng đến rồi, chẳng trách mà không thèm bám tôi nữa. Hầy, cũng may tôi không đánh giá quá cao sức hút của mình. Mặc dù có hơi thất vọng nhưng cũng không nuối tiếc mấy, cái gì không thuộc về mình thì cuối cùng sẽ không ở bên cạnh mình.

Một lát sau lại có một cô gái ôm một bó hơi vào, hỏi:

- Xin hỏi chị Lâm Sảng có ở đây không ạ?

Tôi giật mình kinh ngạc, vội vàng chạy đến, nói: “ Là tôi đây!” sau đó đón lấy bó hoa, trên tấm thiệp có viết: “ Người đẹp, em lại già đi một tuổi rồi, anh lại được bớt một năm nuôi em rồi! Trương Hạo.”

Ngày mai mới là ngày sinh nhật của tôi mà! Đồ đáng ghét, dám nhớ sai ngày sinh nhật của tôi! Chỉ có điều đến giờ tôi cũng chẳng nhớ ngày sinh nhật của Trương Hạo, thế nên tôi tha lỗi cho anh.

- Hai người ăn ý thật đấy, cùng được nhận hoa cơ đấy, sau này có cưới cũng cưới cùng một ngày nhé! - Mọi người trong phòng bắt đầu xì xào bàn tán.

Lâm Diệu chẳng buồn ngoảnh đầu lại, tôi cũng biết ý im lặng không lên tiếng.

Hết giờ làm, tôi nhả nhó leo lên xe của Trương Hạo.

- Sao thế? Ai chọc tức em à? – Trương Hạo hỏi.

- Là anh đấy! – Tôi nghiêng răng.

- Anh làm gì em? Hoa không đẹp à, hay là anh không đủ đẹp? – Trương Hạo nở nụ cười đầy quyến rũ, để lộ hai hàm răng trắng tinh nhưng không được đều cho lắm.

- Nói đi, sinh nhật em ngày mấy?

- Ngày mai, hai mươi.

- Vậy tại sao anh lại tặng hoa hôm nay?

- Hôm nay anh nhận được hoa của một phụ nhân, không muốn lãng phí nên chuyển sang cho em.

- Của ai?

- Của mẹ anh!

- Mẹ anh tặng anh hoa làm gì?

- Bảo anh mang tặng cho con dâu! – Trương Hạo cười gian xảo.

- Là em à? – Tôi mặt mày chẳng chút biểu cảm.

- Chắc là vậy!

- Anh không thể khẳng định à?

- Anh có thể, chỉ sợ em không dám khẳng định thôi!

Tôi gõ đầu Trương Hạo than thở:

- Đàn ông đúng là một tác phẩm hỏng của Thượng đế!

Trương Hạo xoa xoa đầu, không hiểu ý tôi là gì.

Tôi ngán ngẩm thở dài:

- Sao lúc Thượng đế tạo ra anh lại không làm bộ não cho anh nhỉ?

- Bởi vì Thượng đế không muốn anh có trí khôn để cãi lại em mà! – Trương Hạo vỗ vỗ đầu.

- Thế cũng phải! Đi thôi, về nhà gặp bố mẹ em, khẩu đầu tạ tội với hai cụ, nói rằng tiền anh nợ em đã trả rồi, còn chuẩn bị đủ một triệu lượng vàng, cầu xin hai cụ giao phó đứa con gái độc nhất cho anh, sau này anh chính là chồng em. Đương nhiên anh cũng phải nói anh đã là chồng của người khác, nhưng hiện giờ anh chỉ muốn làm chồng em thôi, anh hiểu chưa?

- Nhất định phải nói thật như vậy à?

- Nhất định, trừ phi anh không muốn cưới.

- Muốn chứ, sao lại không muốn? Nói thật thì nói thật, bố mẹ em chắc cũng là người hiểu lý lẽ! – Trương Hạo tự an ủi.

- Đương nhiên rồi, nếu không sao có thể sinh ra một đứa con gái giỏi giang như em? Anh thấy có đúng không? – Tôi toét miệng cười.

- Đúng đúng...

- Thế còn không mau

Đối với bố mẹ tôi, có những chuyện không thể không cho họ biết rõ. Họ nên biết con rể tương lai của họ từng làm gì với con gái họ, đã làm tổn thương con gái họ như thế nào, nhưng có thể mang lại cho họ những gì. Tôi nhất định phải để bố mẹ tôi biết. Nếu như tương lai tôi rất hạnh phúc, tôi sẽ cất cao tiếng hát ca ngợi con mắt của mình. Còn ngộ nhỡ nếu tôi không hạnh phúc, tôi sẽ oán trách bố mẹ, hỏi đó sao biết tội ác của anh ta chất thành núi như vậy mà vẫn đồng ý gả tôi cho anh ta? Tôi rất tự hào với kế hoạch này của mình.

Sau khi về nhà, giới thiệu Trương Hạo với bố mẹ, hai cụ cười hỉ hả mời Trương Hạo ở lại ăn cơm.

Ăn cơm xong, chúng tôi ngồi trong phòng khách uống trà, Trương Hạo kính cẩn đi đến trước mặt hai cụ, quỳ xuống, mở miệng nói:

- Bố, mẹ, sau này xin bố mẹ cho Lâm Sảng đến ở với con ạ!

Tôi lặng lẽ quan sát sắc mặt của mẹ: thay đổi hẳn. Tôi quan sát sắc mặt của bố: cũng thay đổi lớn. Trương Hạo, anh nói chuyện thẳng thắn chút được không hả? Tôi thầm than thở.

- Chuyện này...con cái ở nhà mình cũng ổn lắm mà! - Bố tôi cất lời phá tan cục diện bế tắc rồi khoát tay ra hiệu cho Trương Hạo đứng dậy, nhưng Trương Hạo không đứng dậy.

- Sau khi kết hôn tốt nhất vẫn nên ở nhà con, ở nhà mẹ sợ người ngoài chê cười! – Tôi quan sát sắc mặt của mẹ: xanh lét. Tôi quan sát sắc mặt của bố: cũng xanh không kém.

- Chúng ta già rồi, chuyện của con cái cứ để chúng nó tự quyết định là được rồi! - Bố tôi nói.

Thuận lợi đến đáng ngạc nhiên, bố mẹ tôi không hề để tâm đến chuyện trước đây của Trương Hạo, có thể bố mẹ tôi cảm thấy người đàn ông này biết quay đầu tìm về với con gái mình là một chuyện đáng vui mừng,

buổi tối mẹ còn đặc biệt uống hẳn hai cốc rượu. Tôi không hiểu tại sao bố mẹ tôi bình thường dữ dằn là vậy, thế mà chẳng lên mặt với Trương Hạo tạo nào, cứ như thể đang nóng lòng muốn bán con gái mình đi lắm ấy. Lấy chồng dễ dàng như vậy thì chán quá, chẳng phù hợp với tưởng tượng của tôi chút nào. Bố ơi, con còn nghĩ bố sẽ cầm con dao thái thịt như bữa nọ, dọa cho Trương Hạo sợ chết khiếp một phen, để cho anh ta sau này không dám bắt nạt con gái bố nữa chứ?

Tôi bắt mãi nghĩ, sự việc đáng nhẽ ra phải diễn ra như vậy! Đầu óc tôi lại bắt đầu mơ tưởng...

- Trưởng môn, con với tiểu sư muội thật lòng với nhau! – Trương Hạo quỳ xuống, nước mắt nước mũi đầm đìa.

- Cha, xin hãy tác thành cho chúng con! – Tôi cũng nước mắt xối xả, nắm chặt lấy tay Trương Hạo, quỳ xuống trước mặt ông.

- Không được! - Bố tôi gầm lên. – Con gái ta phải nghe theo lời ta!

- Hạo ca, muội chọn huynh, muội yêu huynh! – Tôi cố gắng phản kháng.

- Muội ấy là lẽ sống của đời con!

- Hồn xược! - bố tôi gầm lên. – Không được, từ khi Tiểu Sảng mát xa cho ta, lưng ta đã hết đau, chân ta đã hết nhức, một hơi leo được tận năm tầng, lại còn có sức luyện võ nữa, làm sao ta có thể bán rẻ nó cho người được?

- Cha, cha chỉ cần uống thuốc bổ xung canxi, mỗi ngày một viên, dung thêm cả cao dán Salonpas nữa! – Tôi tỏ vẻ quan tâm.

- Thế tiền thuốc ai chi? – Bố tôi có hơi động lòng.

- Con chi, con sẽ chi, đương nhiên là con chi! – Trương Hạo vội vàng nói.

- Đã định ngày chưa? - Mẹ tôi lên tiếng rất kịp thời khiến tôi sực tỉnh.

- Ngày mai ạ! – Tôi buột miệng

Bố mẹ tôi há hốc mồm kinh ngạc.

- Con nói là ngày mai sinh nhật con, để qua ngày mai rồi tính ạ! – Tôi cười nhạt hai tiếng, lấy tay gạt mồ hôi trên trán.

Hôm sinh nhật tôi có khách không mời mà đến. Là Lâm Diệu, do Bầu Trời dẫn đến. Mẹ tôi vui vẻ nói đây là chuyện vui, khách càng đông càng vui.

Trong buổi tiệc Trương Hạo tuyên bố với mọi người chuyện vui của chúng tôi.

Mặt Lâm Diệu tái xanh, Bầu Trời cũng có vẻ lo lắng điều gì đó, chỉ có Mạc Lãnh là cười vô tư lự.

- Nào nào nào, cả nhà ăn cơm đi! - Bố tôi nhiệt tình mời.

- Xin lỗi cả nhà, cháu có chút việc, cháu xin phép đi trước ạ! – Lâm Diệu đứng dậy, không đợi chúng tôi đáp lời liền bỏ đi luôn.

Tôi liền đuổi theo, gõ một cái vào đầu anh ta, nói:

- Này, sao anh bất lịch sự thế hả?

Câu được con rùa vàng

Không Hữu Cố Sự

[previous page](#) [next page](#)

- Tôi ngốc thật, để cho chị cảm thấy tôi rất vui khi bị chị đánh!

Tôi ngây ra, anh ta bị tôi đánh nhiều quá hoá ngốc thật hay sao ấy?

11. Chương 3.2

Tôi bỏ tay xuống, chìa ra trước mặt anh ta.

- Cái gì, bảo tôi đánh lại à?

- Quà đâu?

- Không có.

- Không có thì đưa tiền!

Ngần ngừ mãi Lâm Diệu mới lấy trong túi ra một cái hộp, đặt vào tay tôi rồi bỏ đi.

Tôi nôn nóng mở ra, trái tim như thót lại: là một chiếc nhẫn. Tất cả niềm vui phút chốc hoá thành mây mù, ánh mắt ngây dại nhìn theo cái bóng của Lâm Diệu. Anh chàng này, ngốc thật rồi!

Gần ngày Quốc khánh, tôi và Trương Hạo có bàn bạc, tôi bảo giải quyết chuyện của chúng tôi xong, nhưng Trương Hạo trầm ngâm. Tôi biết anh có chuyện gì đó.

- Nói đi, có chuyện gì? – Tôi nhéo tay Trương Hạo.

- cô ấy không chịu ly hôn, bọn anh đã bàn bạc rất nhiều, nhưng cô ấy một mực không chịu. Cuối cùng anh dứt khoát đề đơn ra toà đòi ly hôn, lý do đưa con không phải của anh. Cô ấy nói cô ấy phải xét nghiệm DNA lại lần nữa, cô ấy khẳng định đứa bé là của anh.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó cô ấy dẫn nó đi xét nghiệm DNA, đang chờ kết quả.

- Nếu như đứa con là của anh thì sao? Nếu như lần đầu tiên bệnh viện xét nghiệm sai, hoặc anh lấy nhầm báo cáo thì sao?

Trương Hạo trầm ngâm, bầu trời của tôi như muốn sụp xuống, tôi biết lần này mình sẽ lại mất Trương Hạo

Cô ta nói đúng, ai là bố đứa trẻ, chỉ có cô ta là rõ nhất. Thực ra không cần đợi đến khi có kết quả DNA tôi cũng đoán được kết cục của chúng tôi. Chỉ có điều tôi vẫn ôm hi vọng may mắn, nói với Trương Hạo:

- Vậy thì chúng ta cùng đợi!

Những ngày tháng chờ đợi thật khó chịu, chờ đợi một kết quả mặc định là khó chịu, nhưng chờ đợi một kết quả biết trước nhưng vẫn không thể chấp nhận sự thực còn khó chịu hơn. Tôi đặt chiếc nhẫn đính hôn mà Trương Hạo đã mua, mười bảy nghìn năm trăm tệ tiền mặt, còn cả tờ giấy ghi nợ kia vào một cái hộp, bọc kín lại, sau đó ôm thật chặt, giống như ôm chặt lấy Trương Hạo không muốn rời tay ra vậy.

Kết quả quả nhiên đúng như tôi dự đoán, đứa bé là con anh ấy.

Sắc mặt Trương Hạo tái xanh, kết quả này đã chứng minh cho sự trong sạch của cô ta, còn tôi, chỉ còn biết ra đi trong im lặng.

Mặc dù tôi lại lần nữa trở thành kẻ bị bỏ rơi, nhưng lúc này trong lòng tôi đã chẳng còn chút oán hận, chỉ còn lại sự nuối tiếc.

Trương Hạo, tôi khâm phục người đàn ông này, một người đàn ông chấp nhận gánh vác trách nhiệm cho đến cùng. Lần đầu tiên bị bỏ rơi, sở dĩ tôi phần nộ là bởi vì tôi không dám khẳng định là tình cảm đã phản bội lại tôi hay là trách nhiệm đã chiến thắng tôi.

Nhưng lần này, tôi thoải mái buông tay và chúc phúc cho anh.

Tôi sẽ không hối hận đã yêu một người đàn ông như vậy.

Lúc trả lại cái hộp cho Trương Hạo, tôi nói:

- Trong này có nhẫn, mười bảy nghìn năm trăm tệ tiền mặt, giấy nợ của anh, giờ trả lại hết cho anh!

Rồi tôi vỗ vào vai anh, chậm rãi nói từng tiếng một:

- Nghe này, nếu lần này lại là một trò đùa, anh mà quay lại thì đúng là một thằng tồi!

Trương Hạo nhìn tôi hồi lâu mà không nói nên lời, đột nhiên vòng tay ôm lấy tôi, siết chặt tôi trong vòng tay ấm áp.

- Anh từng nghĩ xem mình nên nói gì trong khoảnh khắc này. Anh muốn nói: “Lâm Sảng, anh thật sự rất yêu em, nhưng chúng ta có duyên không có phận, kiếp này cứ ta không thể ở bên nhau, hẹn gặp lại em ở kiếp sau. Kiếp sau anh chắc chắn không phụ lòng em!”. Nhưng mà anh không dám, anh biết em sẽ mắng anh. Anh lại muốn nói: “Sự kiên cường của em không phải là lý do khiến cho anh bỏ rơi em, nhưng đứa bé là vô tội!”, nhưng anh cũng không dám, anh biết em sẽ đánh anh. Vì vậy Lâm Sảng à, giờ anh sẽ không nói gì cả, cứ để anh ôm em như thế này, lần cuối cùng ôm em như thế này.

Chúng tôi cứ ôm nhau như vậy, cho đến khi tôi bỏ anh ra. Anh quay người đi vào trong xe, lái xe đi, không bao giờ còn ngoảnh đầu lại nhìn tôi.

Có ai đó khẽ vỗ vào vai tôi, tôi ngoảnh đầu lại, là Mạc Lãnh. Tôi cố nặn ra một nụ cười:

- A, trùng hợp nhỉ!

Rồi trước mắt tôi như tối sầm, tôi chẳng còn biết gì nữa.

Lúc tỉnh lại tôi thấy mình ở trong bệnh viện, bố mẹ và Mạc Lãnh đang ở bên cạnh. Thấy tôi tỉnh lại, ba người xúm lại dịu tôi ngồi dậy, luôn miệng hỏi tôi khó chịu ở đâu, đầu còn đau không, có khát không, có đói không, chỉ có điều chẳng ai nhắc đến chuyện của Trương Hạo cả.

Tôi nhìn cái chăn trắng tinh ở bên cạnh, rồi lại nhìn các bệnh nhân ở giường bên cạnh, chợt rùng mình, hoá ra tôi đã ở bệnh viện rồi.

Tôi khóc, sao tôi lại làm chuyện mất mặt thế cơ chứ? Bị đàn ông đá còn chưa hết nhục, lại còn thảm hại đến mức phải vào nằm viện sao?

- Mẹ, con... - Tôi ử rử nhìn mẹ, tôi lại cô đơn rồi.

Mẹ không để tôi nói tiếp, lên tiếng cắt ngang lời tôi:

- Bác sĩ nói con bị huyết áp thấp.

- Hả, huyết áp thấp? – Mình bị huyết áp thấp từ bao giờ thế? Tôi liền trút nỗi ảm ức trong lòng lên người mẹ. - Mẹ à, thường ngày mẹ ngược đãi con thế nào mà để con bị huyết áp thấp thế này? Tại sao mẹ không cho con ăn thịt? Cái gì bổ béo, dinh dưỡng mẹ đều không cho con ăn, mẹ không được đối xử với con như vậy, tháng nào mà con chẳng nộp tiền đầy đủ?

Mẹ tôi nổi đoá.

- Cậu suy nghĩ cái kiểu gì thế hả? Huyết áp thấp có liên quan gì đến ăn uống? - Mạc Lãnh nghiêm nghị nói.

Cái con ranh ngốc nghếch, chơi với người ta bao nhiêu năm mà vẫn không hiểu phương thức biểu đạt tình cảm của hai mẹ con tôi. Đột nhiên tôi nhìn thấy một cái bóng thấp thoáng bên ngoài, cánh cửa từ từ khép lại.

Tôi nhận ra cái bóng ấy, là cái bóng không thể nào quen thuộc hơn, là Trương Hạo, anh ấy không đi vào.

Do chỉ bị huyết áp thấp, không có bệnh tật gì khác nên sau khi tỉnh lại tôi xuất viện luôn. Bố tôi vội vàng đi mua thuốc, tôi gạt đi, bảo còn ít tuổi thuốc thang lắm, sau này già thành ra nghiện thì sao? Bố tôi thấy tôi kịch liệt phản đối liền lập tức bỏ ngay ý định mua thuốc.

Xe của Bầu Trời đang đỗ trước cổng viện. Một nhân viên quen ra viện mà đích thân tổng giám đốc đến đón thật khiến tôi áy náy. Mở cửa xe ra, đang định bước vào, nào ngờ Bầu Trời nói:

- Tôi đến đón Mạc Lãnh thôi!

Bàn tay tôi khựng lại giữa không trung, không chỉ tay mà toàn bộ thân người đều như cứng lại. Chẳng lẽ anh không thể coi tôi như một b nhân sao? Thêm một người ngồi vào xe này thì anh chết chắc?

Mạc Lãnh đứng bên cạnh mặt cũng tái xanh, vừa định mở miệng nói gì thì Bầu Trời đã chỉ tay ra sau, tôi ngoảnh đầu lại, nhìn thấy Lâm Diệu.

Sống mũi tôi chột cay cay.

Bố mẹ tôi bị Mạc Lãnh kéo vào trong xe của Bầu Trời, chiếc xe lăn bánh.

Chỉ còn lại mình tôi.

Lên xe của Lâm Diệu, Lâm Diệu cười nói:

- Chị giỏi thật, ngay cả bệnh viện cũng được ở rồi! Dùng phương pháp gì vậy? Khí ga hay là thuốc ngủ?

- Bị nước bọt của anh đầu độc! - Mặc dù bị đá rồi nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sẽ yếu thế hơn anh. Tôi vẫn là tôi của ngày xưa, vẫn là một kẻ bên ngoài thì nhỏ nhẽ như nội tâm thì điên cuồng.

- Thế sao? - Lâm Diệu không nói gì nữa mà tạt xe vào lề đường, từ từ ghé đầu lại phía tôi và chu mỏ lên.

- Anh định hôn tôi đấy à? - Tôi hỏi.

- Không, tôi định đầu độc chị thêm lần nữa! - Anh ta cười.

- Anh bỏ ra bao nhiêu?

- Cái gì mà bỏ ra bao nhiêu? - Lâm Diệu ngơ ngác.

- Bao nhiêu tiền một lần? - Muốn lời dụng tôi à, không dễ thế đâu!

- Chị nói xem bao nhiêu? - Anh ta hỏi.

- Mười nghìn! - Tôi nhìn anh ta chăm chăm, cười thâm trong bụng: Nhóc con, giãm phải “mìn” rồi hử, sắc mặt khó coi quá!

- Ok! – Nói rồi anh ta liền chồm đến hôn lên môi tôi. Tôi chờ người ra, đầu óc quay cuồng... tôi tỉnh táo hoàn toàn mà, tôi tự bán đứng bản thân rồi. Tôi còn chưa kịp cho anh ta một cái tát thì môi anh ta đã rời khỏi môi tôi. Lâm Diệu móc trong ví ra mười nghìn, đặt vào tay tôi, mỉm cười tiếp tục lái xe.

Tôi ngốc sao? Để cho anh ta hôn như vậy?

- Dừng xe, tôi muốn xuống xe! – Tôi gào lên. – Anh là đồ biến thái, anh là đồ cặn bã, anh dám... anh dám... anh dám mang cả mười nghìn tiền mặt trong người à?

Tôi đang nói cái gì vậy? Tôi mang bản thân ra rao bán lại còn trách người ta mang đủ tiền sao? Ôi mẹ ơi, mẹ có thể tin đã sinh ra một đứa con gái như con không cơ chứ?

- Lâm Sáng, chị muốn vào viện lần nữa à? Nhân tiện dẫn tôi theo?

Lúc này tôi mới phát hiện ra là tay mình đang giữ chặt vô lăng, còn chân thì đạp loạn xạ.

- Anh lái xe cẩn thận chút đi, tôi còn chưa mua bảo hiểm đâu! – Tôi dừng giằng co, tạm thời ngồi yên một chỗ.

Lâm Diệu lại bật cười thích thú, tôi nhét tiền vào trong ví, mang kính mắt ra, cố ý lắc lắc cái đầu.

Lâm Diệu quả nhiên trúng kế:

- Chị cận thị à?

- Đúng thế!

- Sao trước đây không thấy chị đeo kính?

- Trước đây cảm thấy vẫn ổn, không đẹp vẫn nhìn rõ mọi thứ, gần đây thì không ổn rồi, bắt đầu không nhìn rõ ai với ai cả!

- Không nhìn rõ người á? - Lâm Diệu căng thẳng hỏi.

- Đúng thế, nếu tôi mà nhìn rõ anh thì ban nãy tôi phải ra cái giá là một trăm nghìn mới phải! – Lúc này tôi mới bắt đầu cười.

- Không thành vấn đề, chị có ra cái giá một triệu tôi cũng trả! – Lâm Diệu chẳng hề để bụng, ngoảnh đầu lại nói. - Chỉ có điều là tiền âm phủ, tôi sẽ đốt cho chị.

Tôi thờ người, cái thằng nhóc này, anh ta học cách đối đáp tôi từ bao giờ thế nhỉ?

Xe dừng lại trước toà chung cư nơi Lâm Diệu ở, tôi hơi bất ngờ, chỉ có điều lúc này tôi không muốn về nhà, tôi không biết về nhà rồi nên giải thích thế nào với hai cụ, cũng có thể bố mẹ tôi đã biết rồi, nhưng tôi vẫn không biết làm sao để đối mặt với ánh mắt không biết xót thương hay oán trách của họ. Tôi đã mệt lắm rồi.

Vào nhà, Lâm Diệu lấy bộ quần áo ngủ của tôi từ trong tủ ra, ra hiệu bảo tôi đi tắm.

Tôi gửi bộ quần áo ngủ, có mùi vị của nắng, chắc đã được giặt sạch sẽ. Tôi ngồi rất lâu trong phòng tắm, đầu óc nặng trĩu như vô cùng tỉnh táo. Tôi không phải một con bé ngốc nghếch, nhớ lại sự xuất hiện của Lâm Diệu, đến lúc này, điều duy nhất tôi có thể kết luận là: Lâm Diệu đã đem lòng yêu tôi. Cái kết luận này khiến cho tôi cảm thấy phấn khích.

Con riêng... nghĩ đến cái thân phận này... tôi lại bắt đầu đau đầu. Lâm Sảng tôi có tài đức gì mà đòi gả vào gia đình quyền quý?

Tôi nói tôi muốn ngủ, sau đó đi vào phòng ngủ của Lâm Diệu, phát hiện ra trên đầu giường có một bao thuốc đã bóc, tôi liền rút ra và châm lửa.

Lúc Lâm Diệu bước vào phòng, điều thuốc của tôi còn chưa tắt. Mặt anh chợt biến sắc, tôi biết anh ta không hài lòng vì tôi hút thuốc.

- Tôi không xinh đẹp, tính tình không tốt, tôi lại thích đánh người, bị một người đàn ông đá đến hai lần, tôi tham tiền, tôi hút thuốc! – Tôi tiến lại gần Lâm Diệu, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh ta, mắt ngân ngấn nước, nói. – Anh đâu có thích tôi như vậy đúng không?

Lâm Diệu nhìn tôi rất lâu, cho đến khi tin rằng tôi đang nói nghiêm túc mới ôm tôi vào lòng, nói:

- Anh thích em như vậy từ lâu lắm rồi, chỉ có điều... không bao gồm việc hút thuốc

Tôi cười thầm: Nhóc con, bị chị quyến rũ rồi chứ gì, chẳng nhẽ nhóc không biết bộ dạng hút thuốc của chị là quyến rũ nhất à?

Điện thoại đột ngột đổ chuông, tôi lấy ra xem, là mẹ tôi.

- Vâng, con về ngay đây! – Tôi không để mẹ lên tiếng liền nói luôn. Nói rồi đẩy Lâm Diệu ra, thay quần áo, vừa chải đầu vừa buộc tóc lên. Tôi bỗng phát hiện thấy mình rụng rất nhiều tóc.

Đầu óc tôi nặng trĩu, có một linh cảm không lành ập đến. Tôi thấp thỏm đi ra khỏi phòng, nói với Lâm Diệu tôi phải về ngay và dứt khoát không để anh ta đưa về. Sau đó tôi lao vào một phòng khám ở dưới khu tôi ở, chờ đợi anh bác sĩ đẹp trai vô địch thiên hạ gọi tôi vào kiểm tra.

Doctor Hoàng đẹp trai đúng là hoàng tử trong cổ tích. Năm năm trước anh ta mở phòng khám ở đây, mặc dù thiết bị không bằng bệnh viện nhưng giá cả phải chăng. Ban đầu bởi vì bác sĩ trong phòng khám của anh ta đều trẻ nên ít người đến khám chữa bệnh, nhưng “vàng thật đâu sợ thử lửa”, sau khi chữa khỏi bệnh viêm mũi cho ông Ngô ở trong khu, tiếng lành đồn xa, thế là bệnh nhân ùn ùn kéo đến đây khám bệnh

Đương nhiên với thực lực của một thanh niên trẻ, muốn mở được phòng khám như thế này là điều không tưởng, tôi nghĩ chắc chắn phải có sự hỗ trợ từ gia đình.

Cuối cùng cũng chờ được đến khi y tá gọi tên mình. Tôi ủ rũ đi vào phòng khám.

- Sao thế? Lại đến xin giấy chứng nhận à? – Doctor Hoàng đã rất quen thuộc với tôi. Hồi trước lúc còn đi học, mỗi lần đến đây tôi đều giả bộ đau bụng, đau không chịu nổi, sau đó xin giấy chứng nhận của chỗ anh nhằm danh chính ngôn thuận bùng học. Mới đầu anh không chịu giúp tôi, mặc dù cái mặt nhăn nhó của tôi rất có sức thuyết phục nhưng bác sĩ luôn có cách quan sát riêng, chỉ cần nhìn qua là biết ngay tôi giả bộ. Anh nói đấy là đạo đức nghề nghiệp, anh còn nói anh là thiên thần áo trắng. Tôi không để anh nói hết, liền chuẩn bị cởi quần...

- Em làm cái gì thế hả? – Doctor Hoàng toát mồ hôi.

- Có phải anh muốn kiểm tra không? – Tôi cười gian xảo.

Cuối cùng, nói theo cách của anh thì anh đã làm trái với lương tâm, đi ngược với đạo đức nghề nghiệp của mình. Thậm chí còn hết lần này đến lần khác đi ngược và làm trái. Chỉ có điều khi tôi không cần giấy chứng nhận vẫn có thể bùng học được thì tôi cũng đã trở thành khách quen của anh rồi. Nguyên nhân do bệnh dạ dày của mẹ tôi, nhất định phải có thuốc của anh mới ổn định được

- Bác sĩ Hoàng, anh nhìn xem em có bị cái gì không? – Tôi chìa nắm tóc rụng ra trước mặt anh, mặt mày ủ dột.

- Bị cái gì là bị cái gì? Có bầu ư? – Doctor Hoàng ngơ ngác.

- Có bầu mà bị rụng tóc ư? – Tôi nổi cáu. - Trước đây em không bị rụng tóc bao giờ, gần đây cứ chải đầu là thấy rụng hẳn ba sợi tóc, anh nói xem, liệu em có bị bệnh nan y không?

Doctor Hoàng nhìn tôi bằng vẻ mặt thương cảm:

- Rụng hẳn ba sợi cơ à? Sao mà rụng lắm thế nhỉ? Gần đây cô đang suy nghĩ gì thế?

- Đàn ông! – Tôi thành thật đáp. Đúng vậy, Trương Hạo này, Lâm Diệu này, không thể không nghĩ được.

Doctor Hoàng ngây người ngạc nhiên, sau đó giúp tôi đo huyết áp và nhiệt độ cơ thể rồi bảo:

- Huyết áp hơi thấp, nhiệt độ cơ thể vẫn bình thường, chắc là không bị cái gì đó đâu!

- Cái gì đó... cái gì đó chỉ cần kiểm tra thể này thôi sao? – Tôi nghi hoặc hỏi.

- Đúng vậy! – Anh ta nghiêm túc nói, rồi hỏi. – Có bạn trai chưa?

- Hả? - Lần này đến phiên tôi ngây ra, chuyện này thì có liên quan gì đến chuyện có bạn trai?

- Có ạ! - Chỉ có điều tôi vẫn phải thành thật trả lời, bởi vì trước mặt bác sĩ, giấu giếm chẳng khác nào tự hại mình.

Anh cầm cú viết viết rồi ngẩng đầu lên nhìn tôi hỏi:

- Ở với nhau à?

- Hả? – Tôi cẩn thận suy xét câu hỏi của anh ta, ở với nhau là sao? Đương nhiên ở vậy rồi, không lẽ người ở Bắc cực, người ở Nam Cực?

Tôi đáp:

- Vâng, ở cùng.

- Bao lâu rồi?

- Chưa lâu.

- Hoà thuận chứ?

- Mới đầu cũng không ổn lắm, chỉ có điều hi vọng từ nay về sau hoặc từ ngày mai sẽ bắt đầu cải thiện! – Tôi trả lời thành thật, hôm nay mới coi như làm rõ mối quan hệ, chỉ có điều những chuyện kiểu như hẹn hò đi ăn cơm, nắm tay nhau đi dạo phố hay gì đó chắc phải kể từ ngày mai.

Gọng kính của Doctor Hoàng xệ xuống sống mũi, anh lấy tay đẩy lên rồi cẩn thận ghi chép. Sau đó đưa thuốc cho tôi. Tôi hỏi xin anh cốc nước, chuẩn bị uống.

- Uống sau khi ăn! – Doctor Hoàng cẩn thận nhắc nhở.

- Em thật sự không bị cái gì đó chứ? – Đi ra ngoài cửa rồi tôi vẫn không yên tâm, lại quay đầu lại hỏi.

- Thật! – Doctor Hoàng tỏ vẻ bức bối.

Lúc này tôi mới yên tâm đi về.

12. Chương 3.3

Về đến nhà, bố mẹ đang ngồi trong phòng khách xem tivi, tôi lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh, miệng lẩm bẩm: “Rụng tóc rồi, còn trẻ mà đã rụng tóc rồi, sau này sống ra sao đây?”, nói rồi thọc tay vào túi xách lấy thuốc Doctor Hoàng kê đơn, miệng lại lẩm bẩm: “Không uống thuốc là không được!”

Lặng lẽ quan sát bố mẹ, không thấy có phản ứng gì.

Tôi bắt đầu cầm một miếng dưa hấu lên gặm, vừa gặm vừa nói:

- Mẹ, mẹ còn chưa nấu cơm à, con sắp chết đói rồi đây!

- Chỉ biết ăn thôi! - Mẹ lườm tôi rồi đi vào bếp

Ăn cơm xong, tôi rót trà cho hai cụ, sau đó bê đến trước mặt rồi quỳ xuống.

- Bố mẹ, bố mẹ hãy tin tưởng vào con gái, sau này nhất định con sẽ hạnh phúc! – Nói rồi mắt tôi đỏ hoe, không nói thêm được nữa.

Hai cụ quay sang nhìn nhau, vội vàng đứng dậy đi vào phòng ngủ. Thế này là sao?

Dù gì tôi cũng là con gái của bố mẹ, sao có thể thờ ơ như không nhìn thấy tôi như vậy?

Uống thuốc xong, tôi liền nằm ra giường.

Nhưng tôi càng ngủ càng thấy khó chịu, thân thể sao nóng bừng như thế này, đặc biệt là khu vực ở phía bụng dưới. Thế này là thế nào, tôi đang “phát dục” chẳng?

Càng lúc càng khát, càng lúc càng cần hạ nhiệt độ, càng lúc càng cần... đàn ông. Tôi cầm điện thoại lên, thân thể đã kiểm soát hết mọi tư duy của tôi, tôi gọi cho Lâm Diệu:

- Đến nhà em ngay, cứu em!

Tôi khoác áo khoác lên người, lao đi xuống lầu. Chẳng mấy chốc đã thấy Lâm Diệu lái xe như bay đến, không đợi anh kịp đỗ hẳn xe lại, tôi đã nhảy ngay vào, nói:

- Lái xe đi!

- Đi đâu? – Lâm Diệu hỏi.

- Đến cái ngõ nhỏ chết tiệt ở trước mặt kia kia!

- Làm gì? – Lâm Diệu vừa lái xe vừa hỏi.

- Đừng hỏi, xin anh đẩy!

Xe đỗ lại, tôi đã hoàn toàn mất đi lý trí, lao vào người Lâm Diệu, bắt đầu cởi áo của anh ta ra.

- Em làm cái gì vậy? – Lâm Diệu giữ chặt tay tôi lại, găm lên.

- Em khó chịu! – Tôi rên rỉ, cố giật tay mình ra, bắt đầu rờ rẫm tìm cách cởi quần anh ta ra. Trong cơn mơ màng tôi nhìn thấy mắt Lâm Diệu như toé lửa, hơi thở gấp gáp. Hơi thở của anh phả vào cổ càng khiến cho tôi mất kiểm soát tôi chỉ biết hiện giờ tôi thực sự rất muốn, rất muốn... làm tình với anh ta.

Lâm Diệu lại lần nữa tóm chặt tay tôi, hỏi:

- Em đã ăn cái gì hả?

- CƠM và THUỐC! – Tôi cố gắng giật tay ra khỏi tay anh.

Ngay sau đó tôi thấy mình bị Lâm Diệu lôi xuống xe. Anh ra sức đổ nước vào miệng tôi, tôi nuốt mãi, tôi không thể nuốt được nữa, nhưng Lâm Diệu vẫn đổ vào, dạ dày cuộn lên, có cái gì đó trào lên tận cổ họng. Cuối cùng tôi đẩy anh ta ra, không chịu nổi nữa... nôn hết ra ngoài. Đầu óc nặng nề, còn chưa kịp định thần lại đã thấy một chai nước tiếp tục đổ vào miệng mình, quá trình lặp đi lặp lại, tôi lại nôn.

- Đủ rồi! – Tôi tóm chặt áo Lâm Diệu mới có thể đứng vững được. Miệng mồm đắng nghét, nôn hết cả mật vàng. Sau một hồi vật vã, cuối cùng cơ thể tôi cũng trở lại bình thường, cái cảm giác thèm khát tình dục phút chốc tan biến.

Lâm Diệu dìu tôi vào trong xe, khoác áo khoác lên cho tôi rồi nhìn tôi, im lặng không nói gì.

Tôi bị Lâm Diệu nhìn tới mức đỏ mặt, cho dù anh không nhìn tôi như vậy thì với hành động ban nãy, chỉ nghĩ lại thôi cũng khiến cho tôi cảm thấy toàn thân không thoải mái rồi.

- Anh hỏi đi! – Tôi ngại ngần nói.

- Lúc buổi chiều, với ban nãy nữa... là chuyện gì? - Mắt anh đã đỏ vầng lên, hơi thở cũng trở nên nặng nhọc.

- Lúc chiều em phát hiện mình bị rụng tóc, sau đó em đi khám, bác sĩ kê đơn cho em, bảo em ăn cơm xong thì uống thuốc, sau đó... như ban nãy anh thấy đấy! – Tôi thành thật khai báo, chỉ thấy căm hận cái tên Doctor Hoàng kia, anh ta cho tôi uống cái thuốc gì thế nhỉ? Ngày mai tôi phải đến đập cái phòng khám ấy mới được!

- Nếu như hôm nay anh không đến bệnh viện đón em, nếu như cả ngày hôm nay em không gặp anh, lúc này em sẽ gọi cho ai hả? – Lâm Diệu nghiến răng trêu trọc.

- Cổ Thiên Lạc! – Tôi buột miệng nói mà không hề

Đáp án của tôi khiến cho Lâm Diệu sa sầm mặt mày, trán nổi toàn gân xanh, bàn tay nắm tay tôi càng siết chặt, đôi mắt nheo lại, dịu dàng đe dọa tôi:

- Lâm Sảng, ban nãy anh đã nhịn em đến mức không nhịn nổi nữa, em đừng có ép anh phải ra tay!

- Em không biết, có thể em sẽ đập đầu chết, hoặc đi bệnh viện, chỉ có điều đi bệnh viện thì mất mặt lắm! – Tôi bịt chặt mắt, chỉ để lại khe hở ở mắt để nhìn anh, sau đó nhìn thấy anh bắt đầu trầm ngâm rồi từ từ hé môi cười.

Lâm Diệu cười rồi, nhưng tôi không cười nổi. Thật vô lý, ban nãy tôi chủ động hiến thân cho anh, thế mà anh vẫn đủ lý trí để ép tôi uống nước, đây đúng là một sự sỉ nhục lớn đối với sức quyến rũ của tôi. Tôi cắn vụn:

- Này, có phải anh có vấn đề về chuyện đó không hả?

- Giờ em có muốn thử không? – Lâm Diệu vừa cởi áo vừa cười ma mãnh.

- Không được cởi! – Tôi đập bốp vào đầu anh một cái. – Anh mà cởi nữa là chết với em!

Lâm Diệu thở dài, cởi áo đắp lên người tôi:

- Anh thấy áo em hơi ướt nên cởi ra cho em mặc thôi. Em có dùng cái đầu để nghĩ không hả, đây đâu phải là nơi để làm việc ấy? Em suy nghĩ xấu xa thật đấy!

Mặt tôi đỏ lựng lên, trợn mắt lườm anh. Lâm Diệu đột nhiên ghé sát mặt lại, nhẹ nhàng chạm vào môi tôi.

Tôi... lại thảm bại rồi.

Sáng hôm sau, tôi hùng hổ đến phòng khám, không thềm đợi lấy số, tôi liền đi thẳng vào phòng của Doctor Hoàng, giữa đường tôi bị y tá chặn lại, tôi hung hăng gào lên: “ Cô thử ngăn tôi xem? Giờ tôi mà ngã ra đây không đứng dậy được cô có chịu được trách nhiệm không hả?” Cô y tá bị bộ dạng hùng hổ của tôi làm cho phát khiếp, hoặc cũng có thể nhìn thấy tôi là bệnh nhân quen của bác sĩ Hoàng nên vội vàng tránh ra.

Tôi đập cửa xông vào, cây bút trên tay Doctor Hoàng rơi xuống đất, cái ví tiền trên tay bà lão ngồi đối diện cũng rơi xuống đất. Tôi hít một hơi thật sâu, sau đó nói với bà lão:

- Bác à, nếu bác không gấp, cháu muốn nói chuyện với bác sĩ Hoàng một chút ạ!

- Khám bệnh phải xếp hàng chứ! - Mặc dù tôi đã gọi “bác à” ngọt xớt khiến cho bà ấy toét miệng cười thích thú, thế mà bà ấy vẫn không chịu nhường.

- Cháu không phải là bệnh nhân, cháu là mẹ anh ta! – Tôi nhìn bà lão bằng ánh mắt kiên quyết.

Bà lão ngậy người, hết nhìn tôi lại nhìn bác sĩ Hoàng.

- Ồ, vậy thì tốt, tôi ra ngoài trước! – Bà lão đứng dậy định đi nhưng bị tôi ngăn lại.

- Dạ thôi, không cần đâu, để hai mẹ con em tự ra ngoài!

Sau đó tôi kéo áo bác sĩ Hoàng lôi vào phòng vệ sinh nữ. Tôi đập mấy cánh cửa trong nhà vệ sinh ra, thấy không có người liền khoá cửa lại.

- Có phải hiệu lực thuốc quá mạnh? – Doctor Hoàng đương nhiên biết mình đã làm gì, ánh mắt có vẻ căng thẳng nhìn tôi thăm dò.

- Không quá nhẹ! – Tôi lạnh lùng đáp.

- Hả? – Bác sĩ Hoàng ngạc nhiên tròn tròn mắt.

- Đúng thế, tôi đã đi tư vấn luật sư, nói với những vụ như thế này nhiều nhất có thể bắt anh bồi thường mười nghìn tệ. Nếu như mạnh thêm chút nữa, tôi làm chuyện đó với anh ta rồi, ít nhất có thể yêu cầu anh bồi thường một triệu! – Tôi lấy trong túi ra một điều thuốc, đặt lên môi nhưng không châm lửa, ít nhất cũng phải khiến ình trông thật đầu gấu một chút, như thế mới áp đảo được đối phương.

- Tôi chỉ kê đơn theo sự miêu tả của cô thôi. Cô nói rằng cô nghĩ đến đàn ông, cô bảo quan hệ của cô với bạn trai không được tốt lắm, tôi chỉ cho ít thuốc để hai người gần bó nhau hơn, thế là có vấn đề à? – Doctor Hoàng cũng lấy lại bình tĩnh, mỉm cười rút điều thuốc ra khỏi miệng tôi, ném trong bồn cầu rồi x

- Mặc dù tôi có vấn đề như vậy thật nhưng cũng không nhất định phải bán thuốc kích dục cho tôi! – Tôi lại định kéo cổ áo của anh ta nhưng lại bị anh ta giữ tay lại. Tôi giật tay ra không được, liền nhìn anh ta bằng ánh mắt giết người. – Có biết vì sao tôi kéo anh ra đây không? Cũng là vì danh dự của anh thôi, đừng để tôi cào rách mặt rồi tố cáo anh có hành vi bất chính, định dùng thuốc mê để làm nhục tôi. À phải rồi, đơn thuốc của anh kê tôi vẫn giữ một bản, tôi quên nói cho anh biết tôi có thói quen này!

Doctor Hoàng dường như không bị tôi dọa nạt, chỉ cười nói:

- Cô muốn bao nhiêu?

- Mười nghìn. – Tôi ngẫm nghĩ rồi đáp.

Tôi biết nếu tôi mở miệng nói ra một trăm nghìn chắc chắn chẳng có kịch hay để xem, cuối cùng nếu kiện cáo nhau ra toà, thắng thua ra sao không nói, quan trọng là những điều tôi nói với anh ta sẽ bị đưa ra trước đám đông, tôi không muốn mất mặt như vậy.

Vì vậy tôi không dám há miệng quá to, tôi đã tính toán anh ta có thể bỏ ra số tiền này nên mới đưa ra con số ấy. Hừ, tôi có cướp cũng cướp một cách có lý nhé!

- Ok, ngày mai đến chỗ tôi lấy chi phiếu! – Doctor Hoàng nháy mắt, thoải mái nhận lời rồi kéo tôi chuẩn bị đi ra.

- Không được, phải trong hôm nay! – Anh ta càng thoải mái tôi càng không dám sơ ý, đêm dài lắm mộng, tôi không thể mắc lừa anh ta được.

- Tôi nói mai là mai! - Giọng điệu của Doctor Hoàng rất kiên quyết không cho người khác có cơ hội bàn cãi, nói rồi anh ta đẩy tôi ra khỏi nhà vệ sinh. Cửa vừa mở ra, tôi đã sững người, bên ngoài cửa có biết bao nhiêu là người. Ôi trời, cái nhà vệ sinh này có cách âm tốt không đấy?

- Không có gì, cô ấy bị ngất ở trong nhà vệ sinh thôi! – Doctor Hoàng thản nhiên nói, mặc kệ anh mắt của người khác đang nhìn, anh ta thản nhiên đưa tôi ra ngoài.

Tôi mỉm cười đắc thắng, sải bước về nhà. Từ xa tôi nhìn thấy xe của Lâm Diệu đang từ từ đỗ lại, ngay sau đó điện thoại của tôi đổ c

- Anh đang ở dưới nhà em.

- A, anh không phải đi làm à, em đang... em đang giải quyết một số việc! – Tôi vẫn định vui vẻ chạy về phía Lâm Diệu nhưng cái suy nghĩ này vừa loé lên đã bị dập tắt. Nếu bị bố mẹ tôi nhìn thấy thì phải làm sao? Nếu tôi nói là đồng nghiệp, Lâm Diệu có khi nào sẽ giết tôi không? Nếu tôi nói là bạn trai, vậy sau này tôi lại bị đá nữa, mẹ tôi chắc sẽ giết tôi mất? Âm ảnh chuyện Trương Hạo huỷ hôn vẫn chưa tan đi, lúc này không thể nhen nhóm hi vọng ẹ tôi được.

- Thế em ở đâu, anh qua đón em!

- Anh không phải đi làm à, em giờ vẫn là bệnh nhân, anh không định đón em đi làm đấy chứ? Sếp hỏi lộ cho anh cái gì để anh huỷ hoại em thế hả? – Tôi chuyển chủ đề.

- Anh xin nghỉ phép để chăm sóc bệnh nhân, rốt cuộc em ở đâu? – Nghe giọng điệu có vẻ Lâm Diệu đang nổi giận, cũng có vẻ hơi thất vọng.

- Em đang ở phòng khám bệnh xử lý gã bác sĩ hôm qua, phòng khám bệnh Nhân Ái, ở gần nhà em, anh có tìm được không?

- Được, em đợi anh! – Anh nói rồi cúp điện thoại luôn.

Tôi vội vàng tìm đường tắt rồi chạy một mạch đến trước cửa phòng khám. Đến nơi vẫn chưa thấy xe của Lâm Diệu cũng may là tôi chạy nhanh. Một lát sau, Lâm Diệu đến, nhìn thấy tôi mồ hôi mồ kê nhễ nhại, sắc mặt hơi nhợt nhạt liền hỏi về bất mãn:

- Em làm gì mà mệt thế này?

- Em định cho gã bác sĩ một trận, chắc là về nhà đến mẹ anh ta cũng không nhận ra con trai nữa đâu. Anh ta nói sẽ bồi thường cho em mười nghìn, vốn dĩ em không đòi... anh biết đấy, em cũng không phải loại con gái tham tiền, nhưng nghĩ lại thấy đây không phải chỉ là vấn đề tiền bạc đây là vấn đề nguyên tắc, đúng không, thế nên em mới nhận! – Tôi bắt đầu thêm mắm dặm muối cho câu chuyện của mình, sắc mặt Lâm Diệu đã từ từ dịu lại, lúc này tôi mới thở phào, kéo tay Lâm Diệu hỏi:

- Sao anh lại nghỉ làm? Thế là tiền lương ngày hôm nay toi rồi, sau này anh nuôi em kiểu gì, em giỏi ăn lắm đấy!

- Vậy thì đổi sang em nuôi anh vậy! – Lâm Diệu lườm tôi.

- Anh đừng mơ! – Tôi leo lên xe Lâm Diệu. – Anh chuẩn bị lời em đi đâu để chăm sóc đây?

- Về nhà em! – Lâm Diệu chăm chú nhìn tôi, tôi đọc được ý thăm dò trong mắt anh.

- Không được! – Tôi kiên quyết đáp.

- Sao thế? – Mặt Lâm Diệu biến sắc.

- Mẹ em mà nhìn thấy em đưa đàn ông về nhà chắc chắn sẽ đánh gãy chân em!

- Thế thì em cứ nói là đồng nghiệp là được! – Lâm Diệu quan sát tôi, nhưng tôi đã luyện thành tinh rồi.

- Không được, như vậy thiệt thòi cho anh quá! Theo em mà không có danh phận gì! – Tôi dụi dụi đầu vào vai Lâm Diệu làm nũng.

- Thế thì nói anh là bạn trai của em! – Anh ôm tôi, thì thầm vào vai tôi

- Không được, mẹ em sẽ bảo em lăng lơ đa tình, tham lam vô độ.

- Tham lam vô độ là sao chứ? – Lâm Diệu bật cười.

- Em cũng không biết, tóm lại mẹ em sẽ nói vậy! – Tôi ngao ngán đáp.

- Thôi được, vậy đến nhà anh đi! – Lâm Diệu dường như đã chấp nhận lời giải thích hợp lý của tôi nên anh tôi không hỏi thêm.

Tôi thở phào, Lâm Sảng ơi là Lâm Sảng, cuối cùng cũng thuyết phục được rồi!

Đến nhà Lâm Diệu, anh chẳng buồn đếm xỉa đến tôi mà đi thẳng vào bếp. Tôi định vào giúp một tay thì bị anh chặn lại bên ngoài, nói:

- Giờ anh bắt đầu chăm sóc em đây!

Tr lòng tôi trào lên một cảm xúc ngọt ngào. Cậu cóc này có triển vọng phết, sau này mà tranh gia tài chắc chắn không thua.

Tôi ngồi yên ở phòng khách chờ ăn, mặc dù âm thanh trong nhà bếp chẳng khác gì đang có một vụ ẩu đả xảy ra, chỉ có điều tôi vẫn giữ trạng thái bình thản. Tôi biết, âm thanh này đã nói với tôi rằng, anh ấy đang rất nỗ lực, rất cố gắng để chăm sóc tôi.

- Ăn cơm thôi!

Món ăn đã được bày biện lên bàn. Tôi ngây người nhìn trông như là cá mơn, cái này mà cho người ăn à? Mắt tôi ngân ngấn nước nhìn Lâm Diệu, ầm ỨC nói:

- Anh chăm sóc em thế này à?

Anh xoa xoa đầu tôi, tỏ vẻ rất tâm lý:

- Em là bệnh nhân, phải ăn uống thanh đạm một chút.

Tôi còn định nói thêm nhưng nhìn thấy những giọt mồ hôi trên trán Lâm Diệu, câu nói ra đến miệng lại đành nuốt vào trong cùng với thức ăn.

Tôi nhú mồm, thực sự không thể nuốt được. Tôi đặt đũa xuống, nhả hết thức ăn trong miệng ra, nói với Lâm Diệu bằng vẻ mặt hết sức đồng cảm:

- Lâm Diệu, anh bị người ta lừa rồi!

Lâm Diệu đang múc canh cho tôi, thấy vậy liền ngạc nhiên hỏi:

- Bị ai lừa?

- Người bán rau lừa! – Tôi nói mà mặt không hề biến sắc.

Lâm Diệu đổ lại bát canh vào bát to, đặt bát xuống, ngồi thẳng lại, mặt chẳng chút biểu cảm hỏi:

- Lừa thế nào?

- Rau này còn già hơn cả bà ngoại em, ăn làm sao được? Sao anh ngây thơ thế, ngay cả người bán rau cũng lừa được anh! – Tôi bực bội ra khỏi bàn ăn, bất ngờ bị anh kéo lại.

Hình như anh định nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi. Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh hồi lâu cùng Lâm Diệu đành thỏa hiệp:

- Thôi bỏ đi, chúng ta ra ngoài ăn vậy!

Anh đứng dậy, đi vào phòng thay quần áo.

- Hôm nay anh mời em ăn, mai em sẽ mời anh một bữa ra trò, hôm nay em kiếm được hẳn mười nghìn đấy!
– Tôi nói với theo, chỉ nghe một tiếng “ Rầm”, cánh cửa đóng sầm lại.

Tôi thè lưỡi, làm gì mà nóng thế? Mặc dù tôi không ăn món ăn anh hì hục nấu nướng nhưng có cần thiết phải tức tối như vậy không? Mất công tôi phải bịa chuyện anh bị người bán rau lừa, tôn trọng cảm xúc của anh như vậy còn gì, chẳng mấy khi tôi được dịu dàng như thế đâu. Thế mà còn bất mãn à? Đại trượng phu biết mềm nắn rắn buông, làm gì mà phải nổi đóa lên thế?

Sau đó, trừ lúc ăn cơm ra, tôi được Lâm Diệu chăm sóc cả ngày trên xe. Anh không nói năng gì, lái xe lòng vòng khắp nơi. Cuối cùng tôi vẫn viện cớ như lúc sáng để từ chối anh đưa về. Ngày hôm nay được Lâm Diệu chăm sóc đến một bữa cả người.

Tắm xong, đang chuẩn bị đi ngủ thì điện thoại đổ chuông. Liếc qua thấy số điện thoại của sếp thân yêu gọi đến.

- Lâm Sáng, ngày mai đi làm nhé! - Giọng sếp vang lên.

- Nhưng mà ngày mai tôi vẫn còn một ngày phép mà! – Tôi phản đối.

- Không được chống đối! - Giọng của sếp vô cùng cương quyết.

Tôi đành thoả hiệp, bảo Ok, chỉ có điều buổi sáng phải muộn một chút mới tới được, tôi còn phải đi thu tiền chứ. Sếp vui vẻ bảo có thể đến được là tốt rồi. Tôi định hỏi đến giờ tan làm tôi đến có được không nhưng không dám mở miệng, tôi sợ mái đầu ít tóc của sếp bị tôi làm cho tức quá rụng trụi mất.

Sáng hôm sau, tôi chạy đến chỗ Doctor Hoàng lấy tiền. Anh ta đưa cho tôi một tấm chi phiếu, tôi đang định ngoác miệng cười, nhưng vừa nhìn thấy mấy chữ: “ kéo dài thời hạn”, thời hạn kéo dài là một tháng.

- Sao lại thế này? – Tôi kinh ngạc hỏi. – Anh đừng nói với tôi rằng không chuyển khoản được đây!

- Không, chuyển được, chỉ có điều tôi sợ cô hối hận! – Doctor Hoàng mặc áo blouse, đeo kính vào, mỉm cười nhìn tôi.

Tôi nổi cơn thịnh nộ, không hiểu sao đột nhiên tôi cảm thấy tấm chi phiếu trong tay giống như một hòn đá đè nặng lên ngực, tuyên án tôi là một kẻ tham tiền không biết liêm sỉ. Tôi cố dấu sự áy náy trong lòng, hung dữ nói:

- Anh đừng mong lương tâm của tôi sẽ bất an mà thay đổi ý định. Tôi nói cho anh biết, lương tâm của tôi rất yên ổn, nếu một tháng sau tôi vẫn không lấy được tiền, tôi sẽ cầm tấm chi phiếu này đi kiện anh!

- Cô đừng có suốt ngày kiện tới kiện lui được không hả? – Doctor Hoàng đã bị tôi đánh bại, tay đẩy gọng kính trên sống mũi, lắc đầu ngao ngán nói.

- Tôi nói cho anh biết, đây là xã hội có pháp luật nhé! – Nói rồi tôi quay phắt người, đi thẳng một mạch, bên tai còn vang lên tiếng kính rơi xuống đất.

Thực sự tôi hoàn toàn không cảm thấy hành vi tham tiền của mình là điều đáng xấu hổ, trên đời này có ai không thích tiền cơ chứ? Tiền bạc là xấu xa, tôi cũng rất xấu xa, vậy thì cứ để tôi với nó là một giuộc, tại sao tôi phải hối hận chứ?

13. Chương 4.1

Chương 4: Ôn lại chuyện xưa.

Lúc về công ty, các đồng nghiệp xúm đến hỏi han này nọ, oán trách bản thân biết tin này quá muộn, người đã ra viện rồi mới hay tin, thế nên không đến bệnh viện thăm tôi được. Tôi ngoài miệng thì nói không sao nhưng trong bụng thì nghĩ: Giờ cho tiền vẫn chưa muộn đâu. Sau đó tôi bị sếp gọi vào văn phòng.

- Cô làm cái gì thế hả, có tí chuyện cỡ con con ấy mà cũng phải vào viện à? - Sếp vừa nhìn thấy tôi đã đặt ngay đồng tài liệu trong tay xuống, đứng dậy rót cho tôi cốc nước.

Bê cốc nước mà chẳng hiểu sao tôi thấy lòng ảm ức suýt khóc.

- Sếp tưởng là tôi muốn vậy à? Ai bảo mẹ tôi không cho tôi ăn thịt chứ! - Tôi vội vàng đưa cốc nước lên miệng, cố giấu đi đôi mắt đỏ hoe.>

Sếp ái ngại lắc đầu, cúi xuống ngăn kéo lấy ra một hộp thuốc đưa cho tôi. Tôi thần mặt ra, lại là thuốc?

- Cái này... cái này... dùng để làm gì ạ? Tôi đặt cốc nước xuống, hoang mang hỏi.

- Biết cô bị ốm, tôi vốn định đến thăm nhưng không kịp. Sau nghe mẹ cô nói cô bị huyết áp thấp, lại bảo cô không chịu uống thuốc. Như thế đâu có được, đừng có ngược đãi bản thân, chẳng qua chỉ là một gã đàn ông thôi mà, cô thông minh nhanh nhẹn như vậy, còn sợ không có người để ý sao? - Sếp bình thường rất nghiêm nghị, thế mà hôm nay lại ngọt nhạt khuyên nhủ tôi.

Nhưng tôi không nghe lọt tai, chỉ nghe rõ một câu “ Nghe mẹ cô nói”

Tôi thất kinh, chẳng nhẽ bị tôi đoán trúng rồi, tôi là con riêng của sếp ư? Tôi ngáy người nhìn sếp, khuôn mặt ấy, kiểu tóc ấy, đôi mắt ấy, cái mũi ấy, cái miệng ấy... chẳng có chỗ nào khiến tôi muốn giống ông ta cả. Tôi khóc không ra nước mắt.

- Bố cô nói tính tình cô ương ngạnh, cũng không dám hỏi cô cái gì. Cô thử nhìn cô xem, lớn bằng ngần ấy rồi, sao còn để bố mẹ phải lo lắng như vậy? - Sếp hoàn toàn không nhận ra vẻ mặt bất thường của tôi, vẫn nhỏ to khuyên nhủ.

Bố tôi cũng biết ư? Chuyện này sao mà hoang đường thế?

- Khoan đã, sao sắp lại quen mẹ tôi?- Tôi ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, thế nên quyết định hỏi cho cặn kẽ.

- Mẹ cô không nói gì cho cô à? - Lần này đến lượt sắp ngạc nhiên.

- Chuyện này sắp bảo mẹ tôi nói với tôi thế nào được? – Tôi hỏi vặn lại.

- Sao không thể nói cho cô được? Tôi với bố mẹ cô là bạn học cũ mấy chục năm với nhau, quan tâm đến cô một chút thì có gì phải ngại?

- Bạn học cũ? Chỉ đơn giản vậy thôi sao? - Mọi chuyện đã sáng tỏ.

- Còn có thể phức tạp đến thế nào nữa? - Sếp chìa hộp thuốc ra trước mặt tôi.

Tôi nhận lấy hộp thuốc, vỗ vỗ ngực, cũng may chuyện này không như tôi tưởng tượng. Sao đầu óc tôi lúc nào cũng nghĩ ba cái thức lăng nhăng thế nhỉ? Bị huyết áp thấp là còn may đấy, chứ nếu bị tâm thần phân liệt e là nguy to.

Nhưng mà tại sao không nghe thấy bố mẹ tôi nhắc đến chuyện này nhỉ? Lẽ nào họ sợ tôi oán trách họ giúp tôi đi cửa sau? Thế thì xem thường tôi quá rồi, cho dù họ có mở một cái cửa sau cho tôi lên làm giám đốc tôi cũng chẳng cảm thấy ngại chứ đừng nói một chân nhân viên quèn.

Ra khỏi văn phòng của sếp, tôi nhìn thấy Mạc Lãnh đang ngồi ở chỗ chờ tôi.

- Ngày mai đi họp lớp, quy định phải dẫn đuôi theo nhớ đừng quên đấy! - Mạc Lãnh nói nhỏ với tôi.

- Ồ, không quên đâu! - Một năm họp lớp một lần nhưng chẳng qua đến đấy cũng chỉ là để khoe khoang mà thôi. Đàn ông khoe sự nghiệp, đàn bà khoe người đàn ông của mình, nói tóm lại là cái gì mang ra khoe được là họ khoe tất.

- Có dẫn Lâm Diệu đi không?

- Ồ, để tớ về hỏi bố mẹ tớ xem ai rảnh thì đi! – Tôi kéo Mạc Lãnh ra khỏi ghế rồi bật máy tính lên làm việc.

- Cậu điên à, tớ đang nói chuyện nghiêm túc mà, không dẫn Lâm Diệu, chẳng dẫn ai cả, còn nữa, cậu cũng không được phép dẫn đàn ông theo, cậu mà dẫn theo tớ trở mặt với cậu luôn! – Tôi nhìn thẳng vào mặt Mạc Lãnh, nghiêm túc nói.

- Anh ấy đã biết rồi, còn cố tình bỏ vụ tiếp khách ngày mai để đi với tớ nữa! - Mạc Lãnh cười ngọt ngào.

- Nói với anh ta, năm nay không họp lớp nữa! – Tôi đưa ra một chủ ý tồi cho Mạc Lãnh.

- Nhưng mà các bạn học đều biết tớ đã lấy chồng sao có thể không dẫn đi chứ? Họ nói nếu không dẫn đi sẽ bị phạt rượu, đến lúc đó cậu đỡ hộ tớ chắc?

- Thì cứ nói cậu ly hôn rồi!

- Lâm Sảng! - Mạc Lãnh gắt lên, mặt đỏ bừng.

Lúc này tôi mới ý thức được rằng mình đã phạm sai lầm, vội vàng xin lỗi. Vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Lâm Diệu đi vào văn phòng, tôi liền đẩy Mạc Lãnh , thì thầm nói:

- Có gì để hết giờ nói tiếp, cậu không được nói lộ ra đâu đấy, nếu không đừng trách tớ trở mặt!

Mạc Lãnh tỏ vẻ không vui, hậm hực bỏ đi, lúc đi ngang qua Lâm Diệu còn trợn mắt lườm anh. Tim tôi như thót lại.

- Cô ấy sao thế? – Lâm Diệu ngạc nhiên trước cái lườm của Mạc Lãnh, ngơ ngác hỏi. – Em nói xấu gì anh phải không?

- Anh nhìn xem, em đang ngập trong đống đơn hàng, anh không giúp đỡ thì thôi còn nói vậy, anh có còn là con người không hả? Có ai chăm sóc người ta như anh không hả? – Tôi chỉ vào đống đơn hàng chất cao như núi, chỉ mới có ba ngày mà đã nhiều thế này rồi, đúng là giết người mà!

- Không sao, anh sẽ ôm về chỗ anh, em nhập viện rồi anh còn tâm trí nào mà làm việc? Chẳng phải của anh cũng cũng chất đống kia sao? – Lâm Diệu chỉ về phía bàn mình. - Sếp đã giải quyết hết những việc gấp rồi, những việc còn lại mình phải làm thôi!

- Ban nãy em chỉ trích chồng Mạc Lãnh bạc đãi nhân viên, thế là cậu ta không vui. Mới cưới mà đã bênh chồng mình chăm chăm, không biết sau này còn thế nào nữa? – Tôi khéo léo che giấu sự thật.

- Hoá ra em đắc tội với người đàn ông của cô ấy, thế là cô ấy trút căm hận sang người đàn ông của em. Em thật là, nếu Mạc Lãnh chỉ trích anh trước mặt em, em có bênh anh không hả? – Lâm Diệu vừa thu dọn đống đơn hàng trên bàn vừa cười vừa hỏi.

- Không bênh anh thì bênh ai hả? – Nói rồi tôi giật lại đống đơn hàng trên tay anh, nói. – Anh cũng cả đống kia kia, chúng ta cùng làm đi!

- Biết xót anh rồi à? – Lâm Diệu nhìn tôi, cười mãn nguyện. – Đúng là không uống công yêu em

Mặt tôi đỏ lựng lên, len lén ngoảnh sang nhìn các đồng nghiệp xung quanh. Cũng may là mới sáng ra nên mọi người đang bận rộn gửi fax, nhận điện thoại, chẳng ai chú ý đến chúng tôi cả.

- Hôm qua em nói mời anh đi ăn một bữa ngon, em đã nghĩ ra chỗ nào chưa? – Lâm Diệu đang định về bàn thì chợt nhớ ra chuyện này, liền quay lại hỏi.

Anh nhắc đến chuyện này lại khiến tôi nhớ để tẩm chi phiếu sáng nay, tâm trạng vui vẻ phút chốc biến mất. Tôi lấy bút viết lên một tờ giấy trắng ba chữ “Bữa ăn ngon”, sau đó lùi ngày lại một tháng sau và đưa cho Lâm Diệu:

- Đây là bữa ăn của anh.

Lâm Diệu thờ người nhìn tờ giấy, đỏ khóc đỏ cười:

- Đây là bữa ăn ngon sao?

- Đúng thế, chi phiếu bị kéo hạn, bữa ăn ngon cũng phải lùi lại thôi!

Lâm Diệu lắc đầu, chán nản nói:

- Em thực dụng quá đấy!

Hết giờ làm, tôi nói ban sáng đắc tội với Mạc Lãnh nên phải đi dỗ dành cô ấy, sau đó bỏ lại Lâm Diệu một mình, còn mình thì kéo Mạc Lãnh về nhà tôi bàn bạc kế sách.

Mẹ tôi nhìn thấy Mạc Lãnh đến thì vui lắm, vội vàng đi lấy hoa quả và đồ ăn vặt cho chúng tôi, chất đầy cả lên bàn, còn bảo bố tôi đi mua thức ăn về. Tôi lườm hai cụ:

- Hầy, con mới là con đẻ của bố mẹ đấy ạ!

Mẹ tôi không buồn đếm xỉa đến tôi, đi thẳng vào bếp trở tài nghệ.

- Dì ơi, dì làm gì cháu cũng thích ăn mà! - Mạc Lãnh nịnh nọt chắc là mẹ thôi sưng đên lên mặt. Bố mẹ bận rộn trong bếp cũng tốt, hai chúng tôi càng yêm tâm bàn chuyện. Tôi nhét vào tay Mạc Lãnh mấy gói khoai sấy rồi cầm theo mấy quả táo và kéo Mạc Lãnh vào trong phòng tôi, khoá trái cửa lại.

- Sao cậu không dẫn Lâm Diệu theo, anh ấy sẽ không làm cậu mất mặt đâu! - Mạc Lãnh vứt túi xách xuống, ném mấy gói khoai sấy lên giường rồi nằm lăn xuống giường.

- Sao cậu biết bọn tớ đi lại với nhau? - Tôi nghi hoặc hỏi.

- Cậu vừa nhập viện một cái là Lâm Diệu như người mất hồn, cũng may là cậu tỉnh rồi là ra viện ngay, không có chắc ngày nào anh ấy cũng cơm nước mang vào cho cậu đấy! Về sau chẳng phải cậu đã lên xe của anh ấy rồi đấy thôi?

Những điều Mạc Lãnh nói khiến cho tôi nghe mà mát hết cả ruột gan.

- Tớ đang hỏi cậu đấy, tại sao không dẫn Lâm Diệu theo? - Mạc Lãnh hỏi.

- Cậu nói xem, lần này tớ dẫn Lâm Diệu theo, sau này bọn tớ giải tán thì làm thế nào? - Tôi ngồi xuống giường, bóc một túi khoai sấy ra, nhét vào miệng.

Mạc Lãnh nghe vậy liền ngồi bật dậy, tò mò hỏi:

- Cậu và Lâm Diệu có vấn đề gì à?

- Vấn đề thì không có, chỉ có điều phải nhìn xa một chút. Một người có tiền như Lâm Diệu, một ngày chưa lấy được là chưa thể yên tâm. - Tôi nhét cái gói vào lòng Mạc Lãnh, rồi ôm lấy một cái khác, tỉ mỉ phân tích tình hình cho cô ấy nghe.

- Nhà Lâm Diệu rất giàu có à? - Mạc Lãnh hào hứng, cầm một quả táo lên gặm một miếng.

Tôi nhìn đáng vẻ ngây thơ gặm táo của Mạc Lãnh, vẻ mặt chẳng biết chuyện gì, thăm than: Giờ cậu không biết, sau này mà tranh giành tài sản, biết đâu chừng hai đứa mình cũng xảy ra chiến tranh ấy chứ.

- Chắc là vậy, nếu không sao anh ta có thể sống trong một căn nhà toàn hàng hiệu chứ? - Tôi không nói chuyện Lâm Diệu là con riêng của chủ tịch cho Mạc Lãnh nghe, bởi vì trên thực tế đây cũng chỉ là ý kiến phiến diện của sếp, tôi cũng không dám chắc.

- Ủ, cứ coi như cậu có lý. Nếu như, tớ nói là nếu như, hai đứa cậu giải tán, cậu còn sợ cậu không tìm được người khác ư?

- Tớ không sợ không tìm được người khác, chỉ sợ không tìm người đàn ông nào tốt hơn Lâm Diệu! - Tôi thở dài, nằm xuống giường, những thứ mình càng trân trọng thì càng sợ mất đi.

- Nghĩ nhiều thế làm gì? Cứ như tớ đây này, tớ chưa bao giờ lo lắng một ngày nào đó sẽ phải chia tay Dật Thiên, chẳng phải giờ bọn tớ đã cưới nhau rồi sao?

- Tớ làm sao so với cậu được! - Tôi thở dài. - Tớ bị một người đàn ông đá đến hai lần, là hai lần đấy, tâm lý vẫn còn ám ảnh, cậu hiểu không? Ám ảnh. Nói tóm lại ngày mai cậu không được dẫn chồng theo, kiểu gì cũng phải có người đi một mình như tớ. Ngộ nhớ có người hỏi, cậu bảo chồng cậu đi công tác, tớ đỡ rượu giúp cậu là được chứ gì?

- Cậu nói đấy nhé! OK! Chỉ có điều, tớ thấy cậu nghĩ hơi nhiều, trong lòng cậu lúc nào cũng nghĩ này nghĩ nọ trong khi ngoài mặt cứ tỏ vẻ thờ ơ như không có chuyện gì. Tớ thấy mệt thay cho cậu đấy! - Mạc Lãnh nhún mày.

- Thôi được rồi, ra ngoài đi, nếu không mẹ tớ lại tưởng bọn mình bị les!

Một cái gối bay vèo đến trước mặt tôi. Tôi đỡ được.

Kết quả là còn chưa kịp cơm nước thì Mạc Lãnh đã bị Bầu Trời đón về. Lúc tiễn Mạc Lãnh ra cửa, tôi lại lần nữa dặn dò Mạc Lãnh không được mang theo chồng, còn phải cho tôi mượn quần áo mặc cho ngày mai rồi mới để cho Mạc Lãnh về.

Sau khi ăn cơm xong, tôi gọi cho Lâm Diệu, nói rằng không đỡ được Mạc Lãnh, ngày mai lại phải tiếp tục, ý là bảo anh tiếp tục một mình đi. Lâm Diệu bảo tôi cứ đỡ Mạc Lãnh đi, không cần phải đỡ anh làm gì rồi cúp điện thoại. Tôi biết anh giận nên gọi lại nhưng anh không nghe máy. Cuối cùng tôi đành gửi tin nhắn: “Em qua tìm anh, anh có nhà không?”, một lát sau Lâm Diệu nhắn lại: “Không cần anh đến đón em chứ gì?”.

Tôi chột giật mình, hoá ra anh vẫn để bụng chuyện tôi không cho anh đến nhà.

Tôi lấy cớ đi ra phòng khám đo huyết áp rồi bắt xe đến nhà Lâm Diệu.

Lâm Diệu vừa tắm xong, tôi li lấy lòng anh bằng cách sấy tóc cho anh. Lâm Diệu nguyệt tôi một cái, không nói gì rồi ngồi xuống ghế đọc báo.

Tôi ngồi sau lưng anh, đầu óc nghĩ ngợi mông lung.

Có phải tình yêu đến quá nhanh khiến cho chúng tôi không dám nắm chặt.

Mới giây trước tôi vừa mới thả tay Trương Hạo ra, khóc đến đứt ruột đứt gan, thế mà chỉ một giây sau suýt nữa tôi đã làm chuyện đó với Lâm Diệu rồi. Tôi bản tính lãng lơ hay vốn dĩ tôi đã yêu anh từ lâu rồi?

Chỉ có điều, Vi Tiểu Bảo (nhân vật nam chính trong tác phẩm Lộc Đỉnh Ký của Kim Dung) còn cùng lúc lấy bảy vợ, tôi cùng lúc yêu hai người đàn ông cũng có gì là quá quắt? Tôi tự an ủi mình, thấy tâm trạng cũng nhẹ nhõm đi nhiều, ít nhất nó có thể chứng minh rằng tình cảm của tôi không thay đổi quá nhanh, cũng không phải tôi lằng lự, tôi chỉ hơi đa tình thôi.

Thực ra tôi cũng muốn dẫn Lâm Diệu đi dự họp lớp, tôi thậm chí còn mong có thể dán đầy giấy lên người anh, trên đó có viết là: “Tôi là người đàn ông của Lâm Sảng.” sau đó bảo anh, gặp ai cũng phải nói: “Tôi đẹp trai, tôi giàu có, tôi yêu Lâm Sảng.”

Tôi thừa nhận bản thân tôi rất sĩ diện, nhưng trên đời này có ai không sĩ diện chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui, ngoảnh sang nhìn Lâm Diệu, tôi không nhịn được bật cười, tóc anh bị tôi sấy dựng đứng hết cả lên.

Lâm Diệu thấy tôi cười sằng sặc thì ngơ ngác không hiểu có chuyện gì. Tôi liền cầm điện thoại chụp cho anh một tấm ảnh rồi đưa anh xem. Lâm Diệu xem xong liền vội vàng sửa sang lại đầu tóc rồi ôm tôi vào lòng, bàn tay siết rất chặt. Tôi ngoan ngoãn dựa vào ngực anh, sau bao nhiêu chuyện chúng tôi vẫn có thể lặng lẽ ngồi bên nhau như thế này khiến cho tôi chợt cảm thấy, có thể tôi được sinh ra trên đời này chỉ là để tình cờ gặp được anh.

Buổi họp lớp cuối cùng trở thành buổi biểu diễn của một mình anh chàng giàu xổi Lưu Hi Hoa. Tiền cơm cậu ta trả, cuối buổi còn bao nguyên một quán rượu to nhất thành phố, cho chúng tôi thoải mái chọn đồ. Ai nấy tỏ vẻ không được vui, chỉ có mình tôi là vui như nhặt được vàng. Thế này mà chia đầu người không biết tôi phải xử lý bao nhiêu đơn đặt hàng mới kiếm đủ

Tôi và Mạc Lãnh cố tình chọn một góc tương đối tối và uống nước hoa quả. Lúc ăn cơm tôi giúp Mạc Lãnh đỡ ba cốc, bản thân cũng phải uống ba cốc, nhưng chẳng sao hết, hoá ra rượu ngon không làm người ta say.

- Cậu nói xem, sao Khang Lợi lại làm hoà với Trương Hằng nhỉ? - Mạc Lãnh lúc ăn cơm đã muốn hỏi tôi vấn đề này nhưng bị tôi nháy mắt ra hiệu stop ngay.

- Sao họ không thể làm hoà chứ? - Tôi lườm Mạc Lãnh - Tổ với Lâm Diệu còn có thể thành một cặp được, trên đời này còn có chuyện gì không thể xảy ra chứ?

- Tổ còn nhớ hồi đó Khang Lợi cũng là một người rất có cá tính, dám tỏ tình với Trương Hằng trước mặt cả lớp, lúc ấy Trương Hằng nói thế nào: “Em không thích anh điểm nào anh sẽ sửa điểm đó!”. Năm ngoái lúc đi họp lớp, hai người họ còn thù hận nhau lắm mà, sao giờ đã lại thế này rồi?

Mạc Lãnh thật chẳng có đầu óc tưởng tượng gì cả. Tôi thật chỉ mong mở cái đầu cô ấy ra để xem xem bên trong chứa não hay là bã đậu nữa.

- Cậu thì biết cái gì? Cậu chỉ biết mỗi cái ăn no là không đói thôi! - Tôi trừng mắt nhìn Mạc Lãnh. - Con mắt nào của cậu nhìn thấy bọn họ thù hận nhau hồi học lớp năm ngoái? Cậu quên rồi à, cuối cùng chẳng phải Trương Hằng vẫn đưa Khang Lợi về đây sao?

Tôi uống một ngụm nước, đang chuẩn bị nói tiếp thì tên giàu xổi chạy đến chỗ chúng tôi.

Tại sao lại gọi cậu ta là “giàu xổi”? thế giới này là như thế này, nếu như bạn là tổng giám đốc gì đó, bạn mở công ty. Cho dù bạn mở công ty gì, cho dù bạn có thể kiếm ra tiền hay không, cho dù nhân viên dưới trướng bạn có bao nhiêu người, bạn vẫn là tổng giám đốc, cái mũ hào quang trên đầu bạn vẫn là người có tiền. Còn nếu như bạn chỉ buôn bán hay làm thuê, cho dù bạn có kiếm bao nhiêu tiền, vòng hào quang trên đầu bạn cũng vẫn chỉ là giàu xổi thôi. Nghe nói Lưu Hi Hoa cùng bố cậu ta làm chủ thầu xây dựng, vì có khá nhiều mối quen biết nên cũng nhận được không ít công trình, chủ đề nói chuyện toàn là khu đất xây dựng với vật liệu xây dựng, chẳng phù hợp với đề tài trong giới quý tộc, vì vậy bọn họ chỉ có thể xếp vào họ “giàu xổi”.

14. Chương 4.2

- Sao không ra hát? Tổ nhớ Mạc Lãnh trước đây hát hay lắm mà! - Lưu Hi Hoa

Đồ giàu xổi chết tiệt, chỉ nhớ mỗi người đẹp hát hay thôi, không nhớ rằng bà mày đây hát từng đoạt giải đây à

- Mạc Lãnh bây giờ chỉ hát cho người đàn ông của cậu ấy nghe thôi! - Tôi đáp lại, để xem hắn còn dám khoa trương nữa không.

- Thế thì chồng cậu thật có phúc! Lưu Hi Hoa lại nhìn sang tôi, hỏi - Còn cậu thì sao?

Tôi chỉ hận không cắn được vào lưỡi của mình, chuyện gì không nhắc lại đi nhắc đến chuyện đàn ông

- Tổ toàn ở nhà luyện hát, hát không được hay nên không được ra ngoài gặp gỡ ai cả!

- Ha ha, cậu vẫn cá tính như vậy! - Lưu Hi Hoa cười nhạt.

Thật ra dáng vẻ của Lưu Hi Hoa chẳng giống hộ giàu xổi chút nào, cậu ta trông rất thư sinh, hồi ấy cũng là một trong mười hotboy của lớp tôi, nếu như cậu ta không mở miệng ra là ông thoát nước với chả xìmăng này nọ thì hoàn toàn có thể đặt vào vị trí “có tiền”.

- Cậu xem bạn gái của cậu sao mà kỳ quặc, suốt cả tối chẳng nói tiếng nào, hai người trông cũng chẳng mấy thân mật, có phải không tình cảm lắm không? - Tôi tò mò hỏi.

- Bị cậu nhìn ra rồi à? Cô ấy chẳng qua là chỉ là nhân viên của tớ, để đối phó buổi họp lớp này nên tớ đành phải dẫn cô ấy đi, tính tiền làm thêm giờ cho cô ấy! - Cậu ta thì thầm.

- Cái gì? Cậu giỏi thật đấy! Cậu là chủ thầu mà có nhân viên nữ xinh đẹp thế này cơ à? Hơn nữa, ban này tớ phải uống tận sáu cốc, giờ tính sau, tính sao hả? - Tôi đập bàn đứng dậy - Mỗi cốc một trăm tệ!

- Lâm Sảng, cậu không thấy xấu hổ à, tớ còn ngượng thay cho cậu đấy! Cậu không được gặp ai cũng đòi tiền như thế được - Mạc Lãnh giật giật gấu áo tôi, vẻ mặt lo lắng.

- Ha ha, tớ chỉ đùa với cậu ta thôi, cậu tưởng thật à? - Tôi gãi gãi đầu, ngại ngùng ngồi xuống.

À, phải rồi, Lâm Sảng, có phải cậu đổi số điện thoại rồi không, nếu như không phải cậu và Mạc Lãnh thân nhau thì tớ chẳng biết tìm cậu kiểu gì nữa! - Lưu Hi Hoa lấy điện thoại ra. - Số của cậu là bao nhiêu, để tớ ghi lại!

Tôi cầm lấy điện thoại của cậu ta, nhập số của mình vào.

- Tôi không đổi số, có thời gian rồi thì đến uống nước nhé! Lúc Mạc Lãnh cưới tôi đang ở vùng khác, không về kịp, thật ngại quá! - Lưu Hi Hoa cười ái ngại.

- Không sao đâu, không phải ai cũng có thời gian mà! - Mạc Lãnh lúc nào cũng rất tâm lý, về điểm này, hai đứa tôi hoàn toàn trái ngược nhau.

- Người không đến cũng không sao, cứ tặng quà là được rồi! - Tôi đúng là hết thuốc chữa, cứ mở miệng ra là tiền.

Cả hai người kia bật cười.

- Lưu Hi Hoa, không phải tớ nói cậu, nhưng hôm nay cậu làm vậy là không đúng đâu. Cậu nhìn mọi người đi, mặt ai cũng biến sắc, cậu thật chẳng biết cái gì sát! Khoe thì khoe, nhưng cậu có cần phải làm quá lên như vậy không?

- Sao cậu lại nghĩ như vậy, tớ thật sự không có ý đó, chẳng qua chỉ là một bữa ăn thôi mà, có đáng bao nhiêu đâu? - Lưu Hi Hoa thật ngây thơ, hoàn toàn không nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

- Thế còn quán rượu này? - Tôi vẫn không chịu buông tha. Nếu đổi lại là Lâm Diệu nhà tôi, tôi cũng không thể để anh ấy bỏ ra ngần đó tiền được.

- Quán rượu này là của tớ với một người bạn cùng mở, bởi vì thường ngày tớ không có thời gian rảnh ghé đến nên hôm nay muốn bù đắp cho người ta chút ít, thế nên đã bao trọn gói, nhân tiện để mọi người vui vẻ một bữa! - Lưu Hi Hoa ngại ngùng nói.

Lúc này tôi mới ngậy người ra, tốt nghiệp đã gần ấy năm rồi, ai cũng thành yêu tinh hết cả, muốn phát tài là phát tài được, chỉ có tôi, làm đủ mọi cách mà không phát tài được.

Về nhà nhất định phải thuyết phục bố đổi vị trí mộ phần của tổ tiên

Sau buổi họp lớp hôm ấy, mấy ngày liền mặt mày Lâm Diệu cứ như đưa đám, thỉnh thoảng nhìn tôi định nói cái gì đó nhưng lại thôi. Lúc tôi tưởng anh định mở miệng nói chuyện thì chỉ thấy anh thở dài, sau đó ôm tôi vào lòng.

Điều này càng khiến tôi nhận thức rõ ràng hơn, ở bên người có tiền thật chẳng phải chuyện thoải mái gì. Chỉ có điều Lâm Sáng này đã dính vào anh rồi, sẽ không dễ dàng buông tay như vậy đâu. Chuyện anh là con riêng trước sau gì cũng phải nói với tôi, tôi không thoải mái, chắc anh cũng chẳng dễ chịu hơn. Không sao, có là bão lớn hơn nữa em cũng sẽ ở bên anh, tôi thắm thề trong lòng.

Chẳng bao lâu sau, tôi nhận được điện thoại của Lưu Hi Hoa, cậu ta nói muốn hàn huyên với tôi, nói rằng trước đây quan hệ giữa chúng tôi thật chẳng ra làm sao, ra trường rồi càng thêm xa cách, có rất nhiều chuyện cậu ra chưa kịp nói với tôi, ngay cả số điện thoại tôi cũng đổi rồi.

Tôi thấy hơi băn khoăn, đã nói rằng quan hệ giữa chúng tôi chẳng ra làm sao, thế thì lấy đâu ra lắm chuyện để mà nói. Tôi đồng ý và hẹn ngày mai, đúng vào cuối tuần, bảo cậu ta mời tôi bữa cơm, nhân tiện kể cho tôi nghe “lịch sử phát tài” của nhà cậu ta để tôi học hỏi kinh nghiệm. Lưu Hi Hoa vui vẻ nhận lời.

Lúc đến nhà hàng, Lưu Hi Hoa vẫn chưa đến, tôi chọn một cái bàn gần cửa sổ ngồi đợi cậu ta. Nhân viên phục vụ đi đến bảo tôi gọi món nhưng tôi nói vẫn đang chờ bạn, chưa dám gọi. Tôi sợ đến lúc cậu ta cho tôi leo cây thì ai sẽ trả tiền đây? Một lúc sau Lưu Hi Hoa đến, tôi vẫy tay gọi cậu ta, Lưu Hi Hoa vừa gọi nhân viên phục vụ đến vừa luôn miệng xin lỗi, nói rằng tắc đường nên đến muộn. Tôi bảo không sao, cũng chưa chờ lâu lắm, chỉ uống hết có hai cốc nước và đi vệ sinh một lần mà thôi.

- Nói đi, tìm tôi có chuyện gì, tôi nghĩ chắc không đơn giản chỉ là ôn lại chuyện xưa đâu nhỉ? - Tôi nhấp một ngụm nước.

Lưu Hi Hoa cười cười, bảo tôi gọi món trước rồi vừa ăn vừa nói. Tôi liền gọi vài món đắt nhất rồi hỏi cậu ta:

- Cậu uống rượu g

- Không uống đâu, tôi làm sao uống lại cậu!

Tôi cũng không nói gì thêm, thăm suy đoán chuyện cậu ta sắp nói. Thỏ lộ tình cảm? Không đời nào, bao nhiêu năm rồi, nếu yêu đã bày tỏ từ lâu rồi, cậu ta cũng chẳng phải loại thanh niên ngây thơ chỉ biết yêu thầm. Mượn tiền ư? Càng không thể, cậu ta giàu có như vậy, làm gì đếm lượt một kẻ nghèo kiết xác như tôi cho cậu ta mượn tiền.

- Thực ra chỉ đơn giản là ôn lại chuyện cũ thôi, tớ vẫn định hẹn cả Mạc Lãnh ra đây nhưng cô ấy đã có chồng rồi, e không tiện! - Lưu Hi Hoa cười hi hi.

- Có gì mà không tiện chứ?

- Hôm họp lớp không thấy chồng Mạc Lãnh đến, có phải tình cảm giữa họ có vấn đề không?

- Đã bảo là đi công tác rồi còn gì?

- Ồ!

- Nay, Lưu Hi Hoa, rốt cuộc cậu tìm tớ có chuyện gì? Không phải là để nói chuyện về chồng của Mạc Lãnh đấy chứ?

- Đương nhiên là không phải! Tớ chỉ tiện miệng nhắc đến thế thôi! - Lưu Hi Hoa có vẻ căng thẳng thấy rõ:

- Thực ra, thực ra...

Lưu Hi Hoa cứ “thực ra” cả buổi mà không nói được.

- Thực ra... - Đột nhiên, mắt Lưu Hi Hoa loé lên, giống như vừa mới phát hiện ra một điều gì đó. - Cậu có một người anh họ phải không? Tớ từng gặp một lần, lần ấy anh họ cậu mang đồ tới trường cho cậu, lúc ấy đám con gái đều đổ ra nhìn như kiểu nhìn thấy minh tinh ấy, giờ anh ấy có bạn gái chưa?

Tôi ngây người, cậu ta ậm ừ cả buổi không nói ra được hoá ra là vì chuyện này. Cái tên giàu xổi này không hững hờ với tôi mà là anh họ tôi sao?? Bàn tay đang gấp thức ăn của tôi khựng lại giữa không trung, tôi ngẩng đầu nhìn cậu ta, hồi lâu không nói nên lời.

chuyện này cũng khó trách cậu ta được, ai bảo anh họ tôi đẹp trai quá cơ. Nói theo lời của Mạc Lãnh thì anh họ tôi là sự tổng hoà giữa Giang Hoa và Trương Trí Lâm (Diễn viên nổi tiếng Trung Quốc). Lúc trước đài truyền hình Đông Nam tuyển gương mặt mới, tôi đã cổ vũ anh họ tôi đi, nhưng anh họ tôi lại hỏi tôi thế này: “Lên đó anh biểu diễn cái gì?”. Anh họ tôi hát không hay, chân tay cứng đờ, nhảy múa cũng chẳng giỏi, chỉ có điều chẳng có gì làm khó được Lâm Sảng này. Tôi bảo anh họ: “Anh biểu diễn chơi mặt chược, đến lúc đó cả em và bố mẹ em lên nữa là đủ một bàn! Để cho họ mở rộng tầm mắt!”. Sau đó tôi bị bố mắng ột trận.

Tôi đặt đĩa xuống, nhìn cậu ta bằng ánh mắt thương cảm, một thằng đàn ông đẹp như vậy mà...hài...

- Cậu... không nghĩ là tớ bị cái đó đấy chứ! - Nhìn thấy tôi ngồi ngây ra, Lưu Hi Hoa lập tức lên tiếng giải thích. - Không phải như cậu nghĩ đâu. Thực ra tớ có một cô em họ, tính tình hướng nội, cô tớ suốt ngày lo nó không tìm được bạn trai, bảo tớ quen biết nhiều nên giới thiệu cho nó một người. Tớ nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy con người cậu không tồi, chắc anh họ cậu cũng vậy!

Bạn nói xem, đầu óc cậu ta có phải có vấn đề không? Giới thiệu đối tượng cho em họ mà nhớ đến anh họ tôi à? Tôi có nghĩ thế nào cũng chẳng thể ngờ cậu ta tìm tôi hoá ra là để giới thiệu anh họ tôi cho em họ cậu ta.

- Lâm Sảng, tính cách cậu rất tốt. Hồi ấy trong đám con gái ở trường, tớ ngưỡng mộ cậu nhất, cậu không chỉ lạc quan mà còn luôn khiến cho những người ở bên cạnh cậu thấy vui vẻ. Hồi ấy tớ rất muốn làm bạn với cậu. Về sau nghe nói cậu không ưa gì tớ, nói tớ suốt ngày bày đặt ra vẻ lạnh lùng, thực ra cậu hiểu nhầm tớ rồi, tôi thật sự không biết cách ăn nói! - Cậu ta nhấp một ngụm nước. - Em họ tớ cũng không biết ăn nói, lại làm công việc văn phòng nên ngoài đồng nghiệp ra chẳng quen biết nhiều. Tớ nghĩ nếu như nó thường xuyên đi với cậu, chắc sẽ được ảnh hưởng ít nhiều. Cậu nhìn tớ hiện giờ mà xem, bởi vì công việc thường xuyên phải tiếp xúc với người khác, giờ cậu có còn thấy tớ lạnh nữa không?

Tôi bật cười sảng sặc.

- Thực ra lúc ấy tớ nghĩ cậu cao xa quá với không tới nên mới cố ý nói vậy! - Tôi múc một bát canh ình rồi múc luôn cho cậu ta. - Anh họ tớ chưa có bạn gái, tớ có thể nói chuyện này với anh ấy, chỉ có điều mặc dù điều kiện gia đình anh họ tớ không tồi nhưng anh ấy chưa có việc là bên đó không để ý chứ?

- Không sao đâu, về công việc tớ có thể giải quyết giúp. Chuyện này cậu cứ yên tâm! - Lưu Hi Hoa đón lấy bát canh, vẻ mặt cảm kích.

Đúng lúc ấy, điện thoại đổ chuông, là Lâm Diệu gọi đến. Tôi cười cáo lỗi với Lưu Hi Hoa, ý bảo tôi ra ngoài nghe điện thoại.

- Nhớ em rồi, em đang ở đâu thế? - Giọng nói của Lâm Diệu có vẻ buồn buồn.

Tôi thấy trong lòng ảm áp, liền hỏi:

- Anh đang ở đâu?

- Anh đang ở nhà, chưa ăn cơm.

- Em đang... - Tôi ngoảnh lại nhìn Lưu Hi Hoa, rồi thì thầm nói. - Em đang ở bệnh viện ẹ uống thuốc, đợi em đưa mẹ về rồi qua nhà anh, nấu cơm cho anh ăn nhé!

Không hiểu sao tôi không muốn để Lâm Diệu biết tôi đi ăn riêng với đàn ông, mặc dù chúng tôi hoàn toàn trong sáng. Tôi luôn cảm thấy phải cẩn thận bảo vệ mối tình này.

- Thế sao? - Giọng nói của Lâm Diệu thay đổi hẳn, không chỉ trầm mà còn lạnh tanh vô tình. - Vậy em ngoảnh đầu nhìn ra cửa sổ đi!

Tôi ngoảnh đầu lại, mặt biến sắc: Lâm Diệu, anh ấy... anh ấy đang đỗ xe ở bên ngoài.

- Xin lỗi cậu nhé, tôi phải đi trước đây, liên hệ sau nhé! - Tôi chào Lưu Hi Hoa một câu rồi vội vàng cầm túi xách chạy ra ngoài.

Lúc tôi chạy đến cửa thì xem cửa Lâm Diệu đã phóng đi mất rồi. Tôi đứng bên đường, bất mãi mà không được taxi, chỉ biết trơ mắt nhìn xe của Lâm Diệu đang ngày một xa dần.

Gọi điện thoại cho anh thì tắt máy.

Lưu Hi Hoa đuổi theo, hỏi tôi:

- Có chuyện gì vậy?

Tôi không đáp lời anh ta, chỉ biết chỉ về hướng xe của Lâm Diệu mà nói:

- Đuổi... đuổi theo!

Lưu Hi Hoa mở cửa xe cho tôi rồi khởi động xe, hỏi:

- Đuổi theo hướng nào?

Đuổi theo hướng nào? Tôi làm sao biết được phải đuổi theo hướng nào? Tôi làm sao biết anh ấy đang ở đâu?

- Đưa tôi về nhà đi?

- Có chuyện gì xảy ra thế?

- Bạn trai tôi hình như hiểu nhầm hai chúng ta!

- Thế có cần tôi gọi điện giải thích cho anh ta không? - Lưu Hi Hoa còn căng thẳng hơn cả tôi nữa.

- Điện thoại tắt máy rồi, không sao đâu! - Tôi an ủi.

Về đến nhà, tôi nhắn cho Lâm Diệu ba tin nhắn liền.

Tin thứ nhất: “Mở máy lên thì nhớ gọi cho em.” Mười phút sau không thấy hồi âm, tôi lại nhắn tiếp: “Mở máy lên nhớ nhắn tin cho em.” Lại mười phút mà không thấy hồi âm, tôi nhắn tiếp tin thứ ba: “Rốt cuộc anh có bật máy lên không hả?” Đợi cả nửa tiếng đồng hồ vẫn không thấy hồi âm, tôi đành gọi đi, vẫn tắt máy.

Lâm Diệu, anh giỏi lắm, thích tắt máy phải không? Được, đã vậy thì chúng ta cùng tắt máy, đi ngủ!

Nhưng lúc này rồi tôi ngủ sao nổi? Cứ cách mấy phút tôi lại mở máy, gọi thử xem Lâm Diệu đã bật máy chưa nhưng không gọi được. Tôi bực mình lại tắt máy đi. Cứ như vậy cứ hết mở máy lại tắt máy, cả đêm vật vã, cuối cùng Lâm Diệu cũng chịu mở máy.

- Lâm Diệu, Lâm Diệu! - Tôi hào hứng gọi.

Điện thoại bên kia cúp máy luôn. Tôi gọi lại nhưng Lâm Diệu lại bình thản cúp máy.

Mẹ kiếp, giờ thì tôi nổi điên thật rồi. Tôi nghĩ, cho dù lúc ấy tôi không nói thật đi chăng nữa, vì chuyện này mà tôi đã vật vã từ ban ngày đến tận đêm khuya, chỉ để xin lỗi anh. Vậy mà anh thì một mực không nhận điện thoại, dám chơi tôi à? Đã thế tôi mặc kệ, anh tưởng anh là con riêng thì có quyền kênh kiệu à?

Lần cuối cùng tôi tắt máy rồi không bật máy lên nữa, ngủ một mạch đến tận sáng.

Lúc đến công ty, tôi nhìn qua chỗ Lâm Diệu theo thói quen, chưa thấy đến. Xem ra anh chàng này cũng ghen tuông ác phết đấy! Tôi thấp thỏm chờ đợi đến mười giờ sáng, cuối cùng cũng không nhìn được nữa liền lên vào văn phòng sếp.

- Sếp ơi, Lâm Diệu xin nghỉ phép ạ - Tôi hỏi.

- Xin nghỉ mà tại sao cô không biết? - Sếp cười đầy ẩn ý.

- Chú thấy cháu có cần biết không ạ? - Tôi bực bội nói.

- Hai người dạo này thân thiết nhau như vậy, đúng là tôi nghĩ cô phải biết cơ đấy! Tôi nghĩ hai người trừ lúc ngủ ra thì về cơ bản lúc nào chả ở cạnh nhau. Thế nào? Lại cãi nhau à?

- Không, không có ạ! Chú tưởng anh ta cãi lại được cháu à? Nực cười! Sếp ơi, thực ra sếp không cần nói thẳng ra như vậy đâu!

Ngay cả sếp cũng nhận ra quan hệ của tôi và Lâm Diệu, như vậy có nghĩa là cả văn phòng này đều biết chuyện. Nếu như tôi và Lâm Diệu vì chuyện này mà tan vỡ, chắc chắn sẽ bị bọn họ cười thối mũi. Tôi liếc mắt quan sát đám đông, lén lút như kẻ trộm.

Ánh mắt vô tình chạm vào ánh mắt Dương Lệ Lệ, tôi gượng cười với cô ta, nhưng cô ta chẳng buồn đáp lại, chỉ cúi đầu xuống làm việc tiếp.

Nếu tôi và Lâm Diệu cứ thế này mà chia tay, tôi nghĩ người cười vui nhất chính là cô ta, chỉ có điều, tại sao tôi phải cho cô cười chứ?

Tôi không nhịn được lại gọi đến số của Lâm Diệu, máy vẫn tắt, sau đó tôi lại sợ nhỡ nhìn thấy số của tôi anh ấy lại tắt máy thì sao? Cố nhịn, tôi phải nhẫn nhịn! Tôi không tin là Lâm Diệu lại bực đến thế

Một ngày cứ thế trôi qua, lúc hết giờ tôi còn tưởng sẽ nhìn thấy xe của Lâm Diệu đỗ ở ngoài cổng công ty, chỉ có điều tôi lại thất vọng thêm lần nữa.

Ngày hôm sau, Lâm Diệu vẫn không đến công ty, tôi vỗ trán, hình như hôm qua tôi quên hỏi Lâm Diệu xin nghỉ mấy ngày. Đang định vào phòng sếp hỏi thì đột nhiên thấy Lâm Diệu đến. Khoảnh khắc nhìn thấy Lâm Diệu, tôi xúc động đến mức gần như muốn lao đến ôm chầm lấy anh mà khóc nức nở, giống như những phân cảnh trong các tác phẩm của Quỳnh Dao. Chỉ có điều tôi vẫn phải cố kìm nén.

Lâm Diệu mỉm cười chào hỏi các đồng nghiệp. Lúc đi đến cạnh tôi, anh dừng lại, lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi thầm thở dài, đúng là đồ trẻ con, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh, cũng im lặng không nói gì.

Chúng tôi bắt đầu xuất chiêu: địch chuyển động, tôi chuyển động; địch bất động, tôi bất động theo. Xem ra giờ tôi vẫn đang chiếm thế thượng phong vì anh đang đứng ở cạnh chỗ tôi. Chỉ có điều mắt tôi có hơi cay cay.

- Lâm Diệu, Lâm Sáng, hai người mới sáng ra đừng có mà liếc mắt đưa tình như thế có được không hả? - Một đồng nghiệp nào đó lên tiếng.

- Đúng đấy! - Một người khác đồng tình.

Chết mất, các người nhìn kiểu gì vậy? Thế này mà là liếc mắt đưa tình à, hai con người của tôi sắp lòi ra đến nơi rồi, chẳng nhẽ các người không thấy chúng tôi đang đánh nhau bằng ánh mắt sao?

- Nhìn bộ dạng như là cãi nhau rồi! - Một đồng nghiệp khác thì thầm.

- Cũng có hơi giống! - Người bên cạnh phụ họa.

Trời, cuối cùng cũng có người nhìn ra, đáp án chính xác, cho cô mười điểm. Các người mau qua đây mà khiêng bức tượng Lâm Diệu đi cho tôi nhờ, tôi đang muốn khóc mà không được đây.

- Em tắt máy à? - Lâm Diệu còn dám nói thế à, tôi tức muốn ói máu.

- Tiết kiệm pin! - Dù sao người ta cũng mở miệng rồi, tôi đâu thể giả câm được nữa.

- Em nghèo lắm à?

- Hai người rảnh thế à? - Sếp không biết đến từ lúc nào, đang đứng phía sau chúng tôi, lớn tiếng quát, sau đó thì thầm - Đang giờ làm việc, phải chú ý một chút chứ! Lâm Diệu, về chỗ cậu ngồi đi, hai người muốn yêu đương thì để sau giờ làm việc đi!

Lâm Diệu lạnh lùng nhìn tôi rồi đi về bàn.

- Không phải cãi nhau thật đấy chứ? - Hoá ra sếp không ngốc, liếc qua là biết ngay. Xem ra sếp thật lòng đến giải vây cho tôi.

- Tự nhiên lên cơn chứ! Chuyện quái quỷ gì thế này? Có thằng đàn ông nào lại nhỏ mọn như anh ta không, cháu hết chịu nổi rồi! - Tôi bực bội nói.

- Cô cũng một vừa hai phải thôi, khó khăn lắm mới tìm được một người đàn ông, đừng có để nó chạy mất đấy! - Sếp nghiêm túc nói.

Tôi còn chưa hết tức thì sếp lại bồi cho câu này. Sếp ơi là sếp, tôi biết là sếp muốn tốt cho tôi, nhưng mà sếp nói gì cũng phải suy nghĩ cho kỹ chứ? Cái gì mà “khó khăn lắm mới tìm được một người đàn ông”? Không có Lâm Diệu chẳng nhẽ tôi chết già hay sao?

Lúc gần hết giờ làm, quản lý sản xuất hùng hổ xông vào, ngoác miệng ra mắng tôi:

- Lâm Sáng, cô uống nhầm thuốc rồi hả? Cô xem tháng nào có 32 ngày không mà dám bảo tôi giao hàng ngày 32. Còn cả cái này nữa, hôm nay là ngày bao nhiêu, hôm nay là 25 rồi, thế mà cô bảo tôi giao hàng ngày 23, cô điên à?

Quản lý sản xuất tím mặt vì tức, ném thẳng tờ đơn hàng lên bàn tôi. Nhìn bộ dạng ông ta tôi chỉ thấy buồn cười. Tôi cầm đơn hàng lên xem, sửa lại ngày giao hàng rồi đưa lại cho ông ta, hỏi:

- Hôm nay ông đã giao hàng chưa?

- Cô điên à - Ông ta trừng mắt quát tôi rồi giật phắt tờ đơn hàng, bực bội bỏ đi.

Tôi nghe thấy Lâm Diệu đang khúkhích cười. Càng lúc tôi càng khâm phục đôi tai của mình, ở xa thế này mà cũng nghe thấy anh ấy cười, hơn nữa tiếng cười ấy còn cho thấy anh ấy đã hết giận tôi rồi? Lâm Diệu cả ngày chẳng nói với tôi câu nào. Tôi giống như một con gà chọi bại trận, ủ rũ suốt cả ngày.

Hết giờ, Lâm Diệu đi qua chỗ tôi, tôi vẫy tay định gọi anh lại nhưng anh đã lướt qua rồi. Tôi bĩu môi ném theo một cái nhìn khinh bỉ.

Xe của Lâm Diệu đỗ ở bên ngoài cổng công ty, dù gì cũng phải có một người xuống nước trước. Dù gì tôi cũng là người sai trước, lần này tôi đành xuống nước vậy. Không cần biết là Lâm Diệu có đúng là đang chờ tôi hay không, tôi vẫn mở cửa xe, ngồi vào bên trong. Lâm Diệu lạnh lùng nhìn tôi, tôi căng thẳng tới mức lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Lúc này chỉ cần Lâm Diệu nói một câu: “Xuống xe!” cũng khiến cho tôi không thể tiếp cận anh được.

Đôi lông mày vốn nhíu chặt lại của anh từ từ giãn ra, anh thở dài rồi lái xe đi. Tôi thở phào, cuối cùng mưa gió cũng qua đi.

Lâm Diệu lái xe một mạch về nhà anh. Vào nhà, anh bật máy tính lên, vồ vồ vào ghế bên cạnh anh, ra ý bảo tôi ngồi xuống bên cạnh. Tôi hớn hở ngồi xuống cạnh anh.

- Giờ có phải em nên giải thích một chút về quan hệ giữa em với người đàn ông đó không? - Lâm Diệu lạnh lùng hỏi.

- Là bạn học của em! - Tôi thật thà khai báo.

- Anh không thể gặp hay là không muốn để anh gặp?

- Hầy, cưng à, em sợ cậu ta nhìn thấy sẽ đem lòng yêu anh mất! - Tôi hài hước nói.

- Nói thật đi!

- Cậu ta muốn giới thiệu em họ cậu ta cho anh họ em!

- Anh không hỏi cái này, tại sao em lại dối anh? Em đi ăn với bạn học tại sao không nói thật? - Lâm Diệu tức thật rồi, giọng anh trầm hẳn xuống.

Tôi biết nói sao đây? Nếu tôi nói sợ anh sẽ không vui, chắc chắn anh sẽ giết tôi mất.

- Anh đã nhìn rõ bạn em chưa? - Tôi không đáp mà quay sang hỏi ngược lại. Vào thời khắc quan trọng này cần phải phát huy sở trường của tôi thôi.

Lâm Diệu ngậy ra chừng nửa giây, chắc đang phân tích mục đích câu hỏi của tôi, cuối cùng gật đầu.

- Anh nói xem cậu ta có điểm nào bì được với anh nào?

Lần này thì tôi nịnh đúng chỗ rồi, mặt anh từ từ giãn ra.

- Anh biết em lo lắng cái gì, anh thật sự không phải là người nhỏ mọn như vậy, sau này em đi ăn với bạn nhớ gọi anh đi cùng đấy! - Ánh mắt chờ đợi của anh khiến tôi hối hận đã không dẫn anh đến buổi họp lớp hôm trước.

Tôi chu môi phụng phịu:

- Được rồi mà!

Lâm Diệu mỉm cười, lúc anh không cười nhạt và cười đều, nụ cười anh thật sự rất ấm áp. Nụ cười ấy của anh làm tôi xích lại gần anh hơn, rồi thò tay ra bẹo lưng anh một cái, hậm hực:

- Là kẻ nào tức tới mức không thèm nghe điện thoại của em? Còn tắt máy, em tưởng anh biến mất luôn rồi chứ?

- Cho em nhớ đời, ai bảo dám nói dối anh! - Lâm Diệu vênh mặt nói. - Lần sau em mà còn dối anh nữa, anh biến mất luôn cho em biết mặt!

- Chị thương em nhất đấy, sao nỡ nói dối em! Nào, để chị xem xem có vì tức quá mà xuống sắc không nào!
- Tôi ôm mặt anh, cười khúc khích.

- Em đâu có lớn hơn anh, đừng có mà một câu chị, hai câu chị có được không hả? Xem ra anh phải sớm lấy em, tránh để em suốt ngày nghĩ bậy nghĩ bạ! - Lâm Diệu bẹo má rồi hôn chụt lên môi tôi.

- Thật không? - Tôi hào hứng, vội vàng đẩy anh ra, hỏi tiếp. - Thế anh có dẫn em đi gặp bố mẹ anh không đấy?

Lâm Diệu không nói gì, chỉ có ánh mắt lấp lánh. Lúc này tôi mới chợt nhận ra thân phận con riêng của anh, tình hình khá phức tạp. Hơn nữa Lâm Diệu lại mang họ Lâm theo họ mẹ, thế này thì làm sao gặp bố mẹ anh được? Chỉ có điều nếu Lâm Diệu đã đến công ty tôi làm việc thì chắc không có mâu thuẫn gì với Chủ tịch Ngũ rồi, nhưng không biết Bầu Trời có biết chuyện này không?

- Chắc chắn phải gặp bố mẹ anh rồi, nhưng mà em phải chuẩn bị tâm lý đấy!

- Chắc chắn rồi! - Tôi trịnh trọng gật đầu.

15. Chương 5.1

Chương 5 : Chuẩn bị ra mắt mẹ chồng

Sau khi hay tin Lâm Diệu sắp dẫn tôi đi gặp bố mẹ, những ngày sau đó tôi giống như chuẩn bị đi đánh giặc, bắt tay vào chuẩn bị chu đáo cho ngày ra mắt bố mẹ chồng.

Chủ tịch Ngũ tôi chỉ gặp mới có một lần, chính là vào ngày Mạc Lãnh kết hôn. Còn về mẹ của anh ấy, tôi thấy hơi bối rối, không biết là đi gặp mẹ đẻ hay mẹ kế ? Chuyện này phải tìm hiểu mối quan hệ giữa mẹ đẻ của Lâm Diệu và Chủ tịch Ngũ. Đầu đầu, không biết bắt tay từ đâu.

Tôi đang ngây người ra trước máy vi tính thì “Kẻ Trộm” gọi tôi trên mạng.

“Kẻ Trộm” là bạn chat tôi quen biết đã nhiều năm, là đàn ông Hồ Bắc, gầy như con mấm. Theo lời anh ta thì sống ở đời phải thoải mái một chút, đói thì mới ăn, buồn ngủ mới ngủ; đừng vì đến giờ ăn là phải ăn, đến giờ lên giường là phải ngủ, như vậy chẳng khác gì cái thi thể biết đi cả. Chỉ có điều mỗi người có một cách sống khác nhau.

Tôi trả lời : Gọi tôi có việc gì thế ?

Anh ta : Tôi chuẩn bị đi nước ngoài rồi!

Tôi : Đi làm gì ?

Anh : Đi vì công việc.

Tôi : Việc gì, Cao bồi lúc nửa đêm à?

Anh : Chết đi, tôi nói nghiêm túc mà cô cứ đùa, công việc cụ thể là gì giờ vẫn chưa biết, đợi làm visa xong sẽ qua đó, bạn bè tôi ở bên đó hết rồi !

Tôi : Thế thì trước khi đi anh nhớ gửi quà sinh nhật cho tôi trước nhé !

Anh : Chẳng phải sinh nhật cô đã qua rồi hay sao ?

Tôi : Đúng là qua rồi, chỉ có điều quà của anh vẫn chưa thấy !

Anh : Đúng là cầm thú !

...

Tán chuyện một hồi, tôi liền nói dạo này gặp phải vài chuyện phiền phức, muốn anh ta chỉ cách giải quyết giúp. Nhưng anh ta không chịu, thế là tôi đành xuống nước nịnh nọt, một câu “Anh Trộm”, hai câu “ Trộm đại ca”, sau đó tôi kể cho anh nghe chuyện chuẩn bị đi gặp bố mẹ Lâm Diệu, đương nhiên còn cả chi tiết Lâm Diệu là con riêng nữa.

- Có hơi khó khăn đấy, chỉ có điều có khó khăn đến mấy cũng là chuyện của anh chàng đó, lúc ấy cô chỉ cần ăn nhiệt tình là được rồi. Các cụ cứ nhìn thấy ăn được là mừng rồi, ăn được là phúc, đặc biệt là trong một gia đình như vậy. Cô mà cứ giả vờ nhu mì, e dè là sai đấy ! Người ta sẽ nghĩ cô sức khỏe yếu ớt, chắc là có bệnh! – “Kẻ Trộm” giúp tôi phân tích tình hình. – Còn nữa, phải cười nhiều, nói cái gì cũng phải cười!

- Như thế người ta lại tưởng mình đụt thì sao ? – Tôi nghi hoặc hỏi.

- Cứ để người ta tưởng mình đụt thì đã sao. Cô nghĩ mà xem, người yêu cô chỉ là con riêng, con trai nhà người ta mới là con chính thống, kết cục cuối cùng của gia đình quyền quý là cái gì, cuối cùng chẳng phải là tranh giành tài sản hay sao. Mẹ kế liệu có muốn chia tài sản cho anh ta không ? Còn về mẹ đẻ của anh ta, nghĩ ra chắc cũng là một người đàn bà yếu đuối, nếu bà ấy mà mạnh mẽ một chút thì người mang thân phận con riêng đã chẳng phải là anh chàng của cô rồi! Vì vậy chỉ cần cô giả bộ ngốc nghếch, người ta mới yên tâm về cô được!

Tôi toát mồ hôi hột, hóa ra còn có chuyện này nữa.

- Còn gì nữa nhỉ? À phải rồi, cô vợ của anh con trai chính thống k bạn thân của tôi, mới kết hôn chưa đến nửa năm, có giá trị lợi dụng không ? – Tôi bĩ ối, tôi vô liêm sỉ, tôi bán bạn cầu vinh, chỉ có điều vì hạnh phúc của mình, tôi không còn cách nào khác.

- Còn về cô bạn thân của cô, có thể thông qua cô ta để lấy lòng các cụ. Chỉ có điều cứ nghĩ đến chuyện sau này hai cô đấu tranh với nhau là tôi lại thấy hào hứng! – Đúng là đồ đều cẳng.

Nhưng rất có thể sự việc sẽ phát triển theo hướng này.

- Có một điểm phải nhắc nhở cô, nếu như cô yêu con người của anh ta, thế thì chẳng cần phải để tâm quá đến chuyện gia thế của anh ta; còn nếu như cô yêu gia tài của nhà anh ta, tôi phải buồn thay cho cô rồi!

- Tôi yêu cả hai! Mà này, anh ra nước ngoài nhớ tán mấy em gái tây, mang vinh quang về cho tổ quốc nhá!

- Đây là điều đương nhiên rồi!

- Còn nữa, chuyện này anh tuyệt đối đừng nói ra ngoài, không phải ai tôi cũng kể chuyện này đâu!

- Cảm ơn! – “Kẻ Trộm” cảm kích.

Muốn moi ít “tài liệu” từ miệng Mạc Lãnh cũng không có gì là khó, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con. Vì vậy tôi quyết định sẽ tấn công vào “nội bộ” kẻ thù.

Khi bạn đang vận đồ, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Đúng lúc tôi đang râu rĩ vì không biết làm thế nào để viếng thăm nhà Mạc Lãnh thì Mạc Lãnh gọi điện đến, nói rằng hai tháng rồi chưa thấy cô nàng kinh nguyệt viếng thăm. Thế là chúng tôi hồi hộp kéo nhau đến bệnh viện.

Sau khi có kết quả kiểm tra, chúng tôi cười hơn hở. Có rồi! Đến thăm bà bầu, đây đúng là một lý do không tồi.

- Mạc Lãnh, nhiệm vụ hiện giờ của cậu là yên tâm dưỡng thai, có thời gian tớ sẽ tới nhà thăm cậu! – Tôi hồ hởi nói. Từ ngày ở bên cạnh Lâm Diệu, tôi càng ngày càng giỏi tính toán, trước đây tôi đâu có như vậy,

- Biết rồi! – Mặt Mạc Lãnh ánh lên sự hạnh phúc.

- Nhưng mà, bố mẹ chồng cậu, vợ chồng Chủ tịch Ngũ...có dễ tính không? Thường ngày hay có sở thích gì?
- Mặc dù trời không nóng nhưng tay tôi cứ rịn mồ hôi, tôi đúng là không có khả năng làm việc xấu mà.

- Bố mẹ chồng tớ rất tốt bụng, đối xử với tớ rất tốt, hồi đầu mới lấy chồng, mẹ tớ còn lo lắng, nói rằng nhà giàu lắm phép tắc, tính tình cổ quái, cứ lo tớ bị bắt nạt, giờ cũng yên tâm nhiều rồi. Lâm Sáng, tớ cảm thấy mình thật hạnh phúc! – Có thể nhận thấy rõ ràng Mạc Lãnh rất hài lòng với cuộc hôn nhân hiện tại. Nếu là tôi thì tôi cũng hài lòng, chồng vừa giàu vừa đẹp trai, bố mẹ chồng lại dễ tính, đây đúng là giấc mộng của mỗi người phụ nữ rồi còn gì. Chỉ có điều tôi cũng chẳng còn cách đích đến quá xa. Mạc Lãnh, chờ tớ nhé! Chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ cùng nhau tiến lên. Nhìn Mạc Lãnh, nhớ lại gần đây năm làm bạn với nhau, tôi chợt phát hiện ra rằng tranh giành tài sản chẳng phải là chuyện gì quan trọng.

- Thường ngày bố mẹ tớ rất thích nghe kịch, xem tiểu phẩm! – Mạc Lãnh mỉm cười hạnh phúc, chẳng hề phát hiện ra âm mưu của tôi.

Tôi ngây người, nghe kịch và xem tiểu phẩm ư, có thể đổi sang thứ khác không ?

- À, Lâm Sảng, cậu hỏi những điều này làm gì ?

- Đương nhiên phải hỏi rồi, sau này lúc đến thăm cậu, tớ cũng phải biết đề tài mà nói chuyện với họ chứ! Dù gì cũng là ông chủ công ty, có cơ hội tốt để nịnh nọt tuyệt đối không thể bỏ lỡ!

- Ha ha, thế thì cậu phải thường xuyên đến nhé !

- Chắc chắn rồi! – Sau này cậu có muốn không gặp tớ cũng không được đâu.

Có lần Lưu Hi Hoa gọi điện hỏi chuyện giữa tôi và Lâm Diệu đã giải quyết xong chưa, thực ra tôi biết điều cậu ta quan tâm là chuyện em gái họ cậu ta với anh họ tôi thôi. Giờ tôi làm gì còn thời gian mà nghĩ đến chuyện bọn họ, có bao nhiêu tâm trí tôi dồn hết vào “ cuộc chiến danh gia” này rồi. Tôi bảo hiểu nhầm đã được giải quyết rồi, chỉ có điều hiện giờ tôi đang bận chuyện của bản thân, còn chuyện của em họ cậu ta với anh họ tôi để vài ngày nữa sẽ bàn. Lưu Hi Hoa nói không phải vội, bảo tôi cứ lo chuyện của tôi trước. Rồi cậu ta lại hỏi tôi chuyện của Mạc Lãnh, tôi hào hứng kể cho cậu ta nghe chuyện Mạc Lãnh có bầu, bảo cậu ta chuẩn bị phong bao rồi bổ sung luôn cả quà cưới cho họ. Phản ứng của cậu ta có vẻ lạnh nhạt, nói rằng phong bao chắc chắn sẽ c

Lâm Diệu gần đây có vẻ rất vui, nói là đã nói chuyện của chúng tôi cho bố mẹ anh ấy, bảo bố mẹ nhanh chóng chọn ngày đi gặp mặt.

- Anh đã nói những ưu điểm gì của em cho bố mẹ anh nghe rồi ? – Tôi hỏi hộp hỏi.

- Anh nói với họ là em giống như một người qua đường vậy !

Tôi nghiêng rằng bẹo Lâm Diệu.

- À tốt hơn người qua đường một tẹo! – Lâm Diệu cười ha ha.

- Thay đổi nhanh gọn !

- Anh nói em thường xuyên đánh anh, mắng anh, lừa anh, còn không cho anh ăn cơm! – Lâm Diệu thu mình vào góc ghế sofa, vẻ mặt âm ỉ.

- Có phải họ khen em rất có cá tính không ?

- Bố mẹ anh nói không biết ai lại sinh ra được một cô con gái như vậy nữa, phải gặp mặt kết nghĩa mới được! – Lâm Diệu không giả bộ đáng thương nữa mà đứng dậy ôm chầm lấy tôi, dựa đầu vào vai tôi và hít mùi hương trên tóc tôi.

- Lâm Diệu, nếu em làm hỏng việc thì sao ? – Tôi thấy hơi lo lắng.

- Không sao, có anh đây rồi! Hỏng thì hỏng, cùng lắm hai đứa mình bỏ trốn! – Lâm Diệu thản nhiên như chẳng có gì đáng lo.

Trong lòng tôi ấm áp lạ thường, tôi quay lại, nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Tôi nghĩ tôi thật sự rất yêu người đàn ông này, một người dám vì tôi mà bất chấp tất cả.

Để tạo ra một hình ảnh đẹp trước mặt bố mẹ Lâm Diệu, tôi đã phá lệ đi thẩm mỹ viện một lần, mặc dù không thể khiến bản thân thành sắc nước hương trời nhưng cũng phải dễ nhìn một chút.

Lang thang trên đường mất mười mất phút, đủ các biển quảng cáo thẩm mỹ viện khiến tôi rối tung lên không biết vào chỗ nào. Quảng cáo thì cái nào chả tốt, nào là xăm mày, hút mỡ, cắt mí, nâng ngực...cái gì cũng có, tôi nhìn mà muốn hoa mắt.

Đúng vào lúc tôi đang do dự thì thấy có ai đó gọi tên mình, ngoảnh đầu lại nhìn, là một gương mặt khá quen thuộc, trang điểm rất dịu dàng,

- Tiểu Phụng, là cậu à ? – Tôi nghi hoặc hỏi.

- Là tớ đây! Bảo sao tớ cứ thấy quen quen ! – Tiểu Phụng gặp tôi thì mừng lắm, vội vàng kéo tay tôi vào một thẩm mỹ viện gần đó.

- Đợi đã, làm sao cậu biết tớ định đi làm mặt ? – Tôi nghi hoặc hỏi, tôi cứ tưởng mình thông minh tuyệt đỉnh, có thể nhìn thấu tâm can người khác, nào ngờ Tiểu Phụng cũng có khả năng này,

- Cậu định làm mặt thật à ? Ha ha, đúng là trùng hợp, cái spa này là do tớ mới mở, vốn định kéo cậu vào trong đó ngồi nói chuyện một lúc, nào ngờ lại tìm được khách hàng à? – Tiểu Phụng cười tươi như hoa.

Đi vào bên trong, đảo mắt nhìn quanh, quy mô không lớn lắm nhưng bài trí khá độc đáo, các cô nhân viên ở đây ai nấy đều xinh đẹp, lại rất niềm nở. Nghe Tiểu Phụng nói mới mở một năm nay, làm ăn cũng tạm được, đủ nuôi cái miệng.

Bà chủ của spa này là hàng xóm, bạn hồi nhỏ của tôi. Lúc ấy khu chung cư cũ chưa bị tháo dỡ, những nhà ở trong khu ấy chỉ cần có người ở nhà đều mở toang cửa, vì vậy quan hệ hàng xóm làng giềng tương đối hòa thuận, vui vẻ chứ không giống như hiện nay, nhà nào cũng đóng cửa im ỉm, nhà nào biết nhà nấy.

Tôi luôn nghĩ việc Tiểu Phụng mở spa là điều đương nhiên, vì ngay từ bé lúc còn đi học, ông bà của Tiểu Phụng đã than thở :” Hài, Tiểu Phụng nhà ta đi học thật uống phí, cặp sách đựng mỹ phẩm còn nhiều hơn sách vở!”.

Về sau chung cư cũ bị phá bỏ, mỗi người chuyển đi một nơi, lúc ấy không có điện thoại nên mất liên lạc với nhau. Thật không ngờ nhiều năm sau gặp lại, Tiểu Phụng lại mở spa và trở thành bà chủ thật.

Tôi nằm trên giường để làm mặt, Tiểu Phụng đích thân làm cho tôi, bảo tôi nên tẩy lông mày, uốn mi và thường xuyên đến làm mặt, rồi còn giới thiệu một loạt sản phẩm chăm sóc a cho tôi. Tôi len lén sờ vào túi, hình như tôi không mang nhiều tiền.

- Cậu làm việc ở đâu thế ? – Tiểu Phụng vừa mát xa vừa hỏi.

- Tôi làm việc ở công ty Dật Thiên, làm nhân viên theo dõi đơn hàng.

- Có bạn trai chưa?

- Có rồi, làm cùng công ty, chỉ có điều xuất thân hơi đặc biệt nên không tiện nói. À phải rồi, tên là Lâm Diệu.

- Xuất thân thế nào mà đặc biệt ?

- Sau này sẽ nói cho cậu biết, nói chung là gia đình cũng khá giả, ngoại hình cũng được! – Tôi khoe khoang.

- Thế là cậu nhặt được vàng rồi còn gì! Khi nào dẫn đến đây cho tớ gặp mặt nhé!

- Lúc nào cũng Ok! – Tôi chỉ mong lập tức dẫn Lâm Diệu đến đây để khoe khoang.

Sau một hồi mát xa, cảm giác dễ chịu hơn nhiều. Tiểu Phụng khá tốt bụng, ngoài tiền mỹ phẩm ra thì không lấy tiền công làm mặt cho tôi. Tôi vui vẻ ra quầy tính tiền, phát hiện ra người nằm làm mặt ở giường bên cũng đi ra.

Cô ta nhìn tôi rất kì quặc, trả tiền rồi đi thẳng.

- Người đó là ai thế ? Sao cứ nhìn tớ chăm chăm vậy ? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Là khách quen ở đây, ban nãy cậu lớn tiếng khoe khoang anh chàng của cậu, người ta chắc muốn xem xem rốt cục mặt mũi cậu ra sao ấy mà!

- Cô ta mà nhìn kiểu gì cũng sốc, cô ta làm sao xinh bằng tớ được! – Tôi nói rất ngông cuồng.

- Đến bao giờ thì cậu mới biết khiêm tốn một chút hả? – Tiểu Phụng lườm tôi một cái sắc lẻm.

Tôi bật cười, người gặp chuyện vui mà, không muốn thật thà cũng không được. Tôi đang chuẩn bị đi gặp mẹ chồng, làm sao có thể không xinh đẹp cho được?

Tôi tìm được mấy đĩa kịch và tiểu phẩm ở trên mạng, cũng không biết nhà họ Ngũ đã có chưa, chẳng phải Mạc Lãnh nói bọn họ thích nghe kịch và xem tiểu phẩm sao, vì vậy tôi phải đầu tư cho thật tốt. Sau đó tôi lại một ít hoa quả, bắt xe đến nhà họ Ngũ. Trên đường đi, tâm trạng tôi vô cùng căng thẳng, trong đầu lặp đi lặp lại những câu đối đáp mà mình đã chuẩn bị sẵn.

Ngẩng đầu nhìn khu đô thị dành cho người giàu này, nơi nào cũng thấy những biệt thự sang trọng, tòa này nối tiếp tòa kia, tôi thầm thở dài : Có tiền thật là thích! Rồi tôi nhắc máy gọi cho Mạc Lãnh, nói đã đến cổng nhà cô ấy rồi. Một lát sau có người làm ra mở cửa, tôi liền đi vào bên trong.

Chủ tịch Ngũ và vợ đều đang ở nhà, Mạc Lãnh nhìn thấy tôi liền đứng dậy ra đón :

-Đây là lần đầu tiên cậu đến đây nhỉ!

Tôi cười, đưa túi hoa quả cho người làm rồi đi đến trước mặt vợ chồng Chủ tịch Ngũ, mang mấy cái đĩa ra, cung kính đưa ra trước mặt họ và nói:

-Thưa chủ tịch, thưa phu nhân, cháu là bạn của Mạc Lãnh, cháu cũng là nhân viên của công ty nhà mình, cháu nghe Mạc Lãnh nói hai bác rất thích nghe kịch và xem tiểu phẩm...đây là chút quà mọn, mong hai bác nhận cho ạ!

Bà Ngũ vui vẻ nhận lấy:

-Đến chơi là được rồi, còn khách sáo mang quà cáp đến nữa, cứ gọi là chú với dì được rồi! Đều là bạn bè của con cái, cần gì phải xưng hô khách sáo vậy!

16. Chương 5.2

Tôi lại cười, trong đầu con nhó như in lời dặn của “Kẻ Trộm” : nhất định phải cười!

Chủ tịch Ngũ thấy tôi đến cũng vui lắm, quan tâm hỏi han tôi làm việc có vất vả không, tôi đương nhiên nói không vất vả, công ty còn ầm ập hơn cả ở nhà, nói rồi tôi lại bật cười.

-Con bé này thật khéo ăn khéo nói! – Bà Ngũ vui vẻ xoa đầu tôi.

- Mẹ à, mẹ còn chưa nhìn thấy tài năng của Lâm Sảng đấy, cậu ấy nói chuyện đến người chết cũng phải sống lại ấy chứ. Khách hàng của công ty cứ vào tay Lâm Sảng, cho dù có nóng nảy thế nào cũng bị cậu ấy chọc cho phải cười! – Mạc Lãnh thao thao bất tuyệt, vẻ mặt ánh lên sự sùng bái. Tôi cảm thấy vô cùng cảm kích, Mạc Lãnh à, thường ngày tớ quý mến cậu quả không uổng!

- Hả? Thế sao ? Ha ha ha! – bật cười.

- Đâu có, đâu có ạ, đều là nhờ tiếng tăm của công ty mình cả, cháu chỉ sống nhờ vào hào quang của công ty nhà mình thôi ạ! – Tôi khiêm tốn đáp.

- Lâm Sảng, chúng ta lên gác đi, đừng làm phiền bố mẹ tớ nghe kịch! – Mạc Lãnh kéo tay tôi.

- Thế này....- Tôi còn chưa xong việc, lên gác làm gì chứ?

- Không phiền đâu, con bé này thật khéo nói chuyện, tí nữa ăn cơm mẹ gọi hai đứa nhé! – Tôi biết ngay mà, ai gặp tôi mà chẳng quý. Tôi ngoảnh đầu lại gửi đến họ một nụ cười ngọt ngào.

Vào đến phòng ngủ của Mạc Lãnh tôi mới thoải mái được đôi chút, các thứ thật trên mặt giờ mới bắt đầu giãn ra.

Trận thứ nhất : thắng lợi nhỏ.

- Lâm Sảng, sau này cậu nhất định thật sự phải dành thời gian rảnh rỗi đến thăm tớ rồi, bố mẹ tớ biết tớ có rồi, không cho tớ ra ngoài đi lại, đi đâu cũng phải có người đi cùng, chồng tớ lại đi công tác, tớ đang chán chết đây! – Mạc Lãnh đưa tay lên xoa xoa cái bụng mình.

- Cậu sờ cái gì mà sờ chứ ? Cậu sờ vài cái cháu nó sẽ nhảy ra ngay chắc? – nhìn vẻ say sưa của Mạc Lãnh, tôi cũng bắt đầu thấy hào hứng.

- Nếu nó nhảy ra thật thì đã tốt, cứ nghĩ đến việc mấy tháng nữa cái bụng to ra, lúc đi hai tay phải chống lưng là tớ lại thấy sợ rồi ! – Mạc Lãnh giở mấy cuốn tạp chí phụ nữ mang bầu ra, đặt trước mặt tôi, nói. – Cậu nhìn xem, quần áo bà bầu đã chuẩn bị hết cả rồi, mấy thứ này đúng là không phải cho người mặc mà!

- Con đẻ ra mà mặt mày nhăn nhó như con khỉ mới sợ!

- Không đâu, con mình đẻ ra thì nhìn thế nào cũng thấy dễ thương!

Chúng tôi tán phét cho đến tận khi có người gọi xuống ăn cơm. Mạc Lãnh than thở thời gian trôi nhanh thế, mới chớp mắt mà mình đã sắp làm mẹ đến nơi. Nói rồi Mạc Lãnh còn giục tôi mau mau chóng chóng đẻ một đứa con gái để gả cho con trai của họ.

-Cậu biết chắc cái th trong bụng là con trai à? – Tôi bật cười.

- Tổ đi xem bói rồi, thầy bói phán rằng chắc chắn là con trai! Ông này bói đúng lắm, hay là cậu cũng đi xem thử đi! Xem xem lúc nào thì cậu cưới! – Mạc Lãnh kéo tôi – Tổ dẫn cậu đi!

- Không cần đến thầy bói, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của bản cô nương rồi! – tôi tự tin nói.

Trận chiến thứ hai bắt đầu. Chỉ có điều ăn cơm sớm quá nhỉ, mới là mười một giờ mà đã ăn rồi sao? Cũng may là mình đã có sự chuẩn bị trước khi đến đây, tối qua tôi đâu có ăn cơm.

-Lâm Sảng, ăn nhiều vào, cứ coi đây như nhà mình, đừng khách sáo nhé!

Bà Ngũ liền gấp thức ăn cho tôi, tôi đưa bát ra nhận hết. Thường ngày thịt có dính chút mỡ tôi cũng không ăn, thế mà giờ trong bát toàn thịt mỡ. Nhìn bát cơm mà tôi thầm than trời. Tôi nhắm mắt cắn một miếng, miếng thịt mỡ vừa vào đến cổ họng tôi đã thấy dạ dày mình như trào lên, miệng muốn nôn ngay ra cho rồi. Tôi vội vàng uống một ngụm canh nuốt chửng nó xuống dạ dày. Tôi cố nén nước mắt nuốt vào bụng, còn khó chịu hơn cả uống thuốc.

- Mẹ ơi, Lâm Sảng không ăn thịt mỡ đâu! – Mạc Lãnh nhìn bát cơm của tôi rồi nhúm mày nói.

- Ai bảo tổ không ăn thịt mỡ nào, nạc mỡ gì ăn hết, thế mới đủ chất, cơ thể mới phát triển tốt được! – Tôi vội vàng tiếp lời Mạc Lãnh.

- Ha ha, con bé này thật hài hước! – Chủ tịch Ngũ cười lớn.

Tôi ăn mãi, ăn mãi, ăn mãi, vừa ăn vừa nói:

- Sáng nay cháu đã ăn một bát mỳ, hai quả trứng gà, một hộp sữa, ra ngoài còn ăn thêm hai cái quẩy, một túi nước đậu nành, thế mà chưa đến mười giờ đã đói rồi!

Sau đó đứng dậy đem bát cơm thứ tư, miệng cười nói:

-Mạc Lãnh, cơm nhà cậu ngon quá, chẳng trách mà cậu cứ béo trắng ra!

Đúng lúc ấy tôi ngẩng đầu lên nhìn vợ chồng Chủ tịch Ngũ và Mạc Lãnh, thấy ai nấy đều ngậy ra nhìn tôi, tôi lười đáp lại họ.

Lúc ra về, Mạc Lãnh thì thăm hỏi :

- Cậu vẫn ổn chứ ? Thường ngày cậu có ăn nhiều thế đâu ?

- Tớ đói mà! – tôi nhăn nhó mặt mày.

Lúc tiễn tôi hai vợ chồng Chủ tịch Ngũ còn dặn lần sau có thời gian rảnh lại ghé chơi, tôi lại cười gật đầu vâng dạ rồi rít. Nghĩ bụng, lần này chắc tôi đã để lại ấn tượng một người ăn rất khỏe trong lòng họ rồi.

Trận chiến thứ hai, tôi lại thắng.

Ra đến ngoài cổng, tôi liền vội vàng bắt taxi, nói với lái xe:

-Đến bệnh viện ! À thôi, về nhà thì hơn!

Tôi lê lét bò lên tầng sáu, bò lên rồi lại lét xuống, lại bò lên, lại lét xuống...cứ như vậy một hơi bò lên lét xuống đến năm lần. Lúc này tôi mới ngồi bệt xuống cầu thang thở dốc, chợt nhìn thấy mẹ tôi xách làn thức ăn đang đi lên.

- Ô Lâm Sảng, sao về sớm thế ? Đã cơm nước gì chưa con ? – Mẹ tôi lại chọc đúng vào nỗi đau của tôi. Tôi kéo tay mẹ, nhăn nhó nói. – Mẹ à, từ sau mẹ đừng nhắc tới hai chữ “cơm nước” với con nữa!

Tối đó lên mạng chat với “Kẻ Trộm”, tôi liền thông báo tình hình ngày hôm nay cho anh ta nghe, nói xong liền kết luận một câu :” Giờ cứ nghĩ đến nhà bếp là em muốn nôn rồi!”.

Sau khi “xử” vợ chồng Chủ tịch Ngũ, tôi cách thành công không còn quá xa. Giờ tôi mới có thời gian lo chuyện của em họ Lưu Hi Hoa với anh họ tôi.

Cuối tuần tôi đến nhà anh họ một chuyến, lúc ấy anh ấy vẫn còn chưa tỉnh. Tôi thăm thỏ dài cuộc đời thật khó lường, ai mà ngờ một người đẹp trai như anh lại sống như thế này?

Kể từ khi tôi biết nhận thức, tôi luôn cảm thấy ông bà nội không thích tôi, chỉ thích anh họ tôi. Tôi thường cho rằng các cụ già ai cũng vậy, tư tưởng trọng nam khinh nữ khá nặng nề, bởi vì anh họ tôi là cháu đích tôn, lại đẹp trai nên bao nhiêu tình cảm của người lớn đều đổ dồn cho anh hết, còn tôi có thể giả bộ như không quan tâm, nhưng cũng may chuyện này không ảnh hưởng gì đến tính cảm của hai anh em tôi.

Về sau tôi mới từ từ phát hiện, hóa ra những lý do tôi không được yêu quý như anh họ đều không phải là lý do chủ yếu, lý do chủ yếu là bởi vì nhà tôi nghèo. Bởi vì nghèo nên không được yêu mến, bởi vì nghèo nên không được tôn trọng, thậm chí còn không thể vì nghèo mà được ông bà chăm sóc đặc biệt. Mẹ tôi luôn nhắc nhở tôi rằng, sau này lớn nhất định phải phấn đấu.

Đương nhiên tôi cũng có lòng kiêu ngạo của mình. Lúc còn đi học, trong tất cả các anh chị em trong nhà, tôi là đứa có thành tích học tập tốt nhất, chữ viết cũng đẹp nhất. Ông nội tôi thích viết thư pháp, vì thế mỗi khi viết thường gọi tôi đến viết cùng, chỉ có tôi mới chăm chỉ học tập, chỉ có điều có học giỏi cũng chẳng đổi lại được chút tình thương.

Nhưng không sao, người nghèo là như vậy đấy! Sau này tôi quay sang ghét luôn cả anh họ.

Hoàn toàn ngược với tôi, anh họ là người học hành kém nhất trong số tất cả các anh chị em, cũng là đứa nghịch ngợm nhất, ngay cả cấp hai cũng không tốt nghiệp được, có dán tiền lên người anh ấy mà cũng chẳng trường nào dám nhận. Lúc ấy tôi hỏi anh, anh thường đứng thứ mấy trong lớp? Anh họ lúc đó thường thần nhiên nói: Thứ hai từ dưới lên! Tôi trêu anh, bảo sao anh không vươn lên đội sổ đi, anh bảo cố cũng không được, vì đứa kia độc chiếm mất rồi, anh “đánh” không lại nó. Đến tận bây giờ anh vẫn chưa đi làm chính thức ở đâu, chỉ quanh quẩn ở nhà trông nom cửa hàng, không thì lại đến trông nom sòng bạc ấy cậu.

Thực ra đối với anh họ mà nói, một gia đình giàu có liệu là hạnh phúc hay bất hạnh?

Anh từng hẹn hò với một cô gái, dáng không cao lắm, cũng không xinh, chẳng xứng với anh chút nào, nhưng gia đình cô gái một mực phản đối, ngay cả khi hai người ở chung với nhau rồi mà nhà gái cũng không đồng ý. Nghe nói là bởi vì mấy cậu của anh họ tôi tính tình đều như xã hội đen, hơn nữa lại mở sòng bài. Về sau hai nhà hết cách đành phải chia tay nhau. Anh họ tôi buồn lắm, nhưng tôi đâu giúp gì được? Nếu như không phải Lưu Hi Hoa nhắc đến chuyện này, có khi tôi còn chẳng nhớ chuyện anh tôi cần một người vợ.

Tôi bàn bạc chuyện này với bố mẹ anh trước. Hai bác nghe nói đối phương đã có thể sắp xếp công việc cho anh họ tôi, lại cộng thêm việc họ hàng có người làm chủ thầu xây dựng nên đồng ý ngay, bảo tôi sớm lo liệu chuyện gả. Tôi buồn rầu nghĩ: “Nhà các bác cũng đâu thiếu thốn gì, thế mà đã bao giờ cháu được thơm lây tí nào đâu?”. Nhưng giờ chẳng phải lúc tính toán so đo, chuyện này để xem ý anh họ tôi ra sao đã.

Anh họ tôi nghe xong liền bảo cứ gặp mặt trước đã. Nhìn bộ dạng lười nhác của anh, lửa giận trong lòng tôi liền bùng lên. Tôi vung tay vỗ đánh bốp một cái vào đầu anh. (Chiều này tôi cũng chẳng biết mình học của anh nữa.)

- Em nói cho anh biết, nếu như không thành thì thôi; còn nếu như thành, anh biết điều một chút cho em nhờ, có việc rồi thì làm ăn cho tử tế, có bạn gái thì đối xử người ta cho đàng hoàng, đừng để em nhìn thấy anh vào sòng bài lần nữa, nếu không em sẽ bấm nát tay anh ra đấy!

Anh họ bị tôi dọa cho sợ xanh mặt, xoa xoa đầu, nhần nhó cười. Có lẽ từ trước đến giờ chưa bao giờ tôi nói chuyện nghiêm túc với anh như vậy, thường lần nào cũng chỉ đùa cợt cho vui thôi.

- Yên tâm đi, anh sẽ không làm em mất mặt đâu! – Nụ cười ấm áp của anh họ khiến tôi thấy yên tâm đôi chút.

Buổi gặp mặt phụ huynh được định vào tối nay, điều đó có nghĩa là tôi phải chuẩn bị bắt đầu trận chiến thứ ba, thắng hay bại đều phụ thuộc vào trận chiến này.

Lâm Diệu liên tục cổ vũ cho tôi, bảo tôi phải yên tâm, nói rằng bố mẹ anh là người tốt, là Phật sống. Mặc dù tôi đã gặp một lần rồi, biết hai cụ không phải là người khó tính, nhưng lần này đi gặp với thân phận khác, tình hình thế nào khó mà dự đoán được. Vì vậy mà tôi vẫn cứ căng thẳng đến nghẹt thở.

Tôi nên làm gì đây ? Đầu tiên là phải trang điểm cho thật xinh đẹp, nhưng không được trang điểm đậm quá, như vậy dễ khiến ẹ Lâm Diệu nghĩ tôi lẳng lơ, hết tẩn tĩnh con lại chuyển sang tán tỉnh bố. Xí, còn lâu tôi mới có hứng thú này. Trang điểm xong thì chọn một bộ quần áo thích hợp, nhất định phải là hàng hiệu, như vậy mới không bị mất mặt. Cuối cùng là phải tập cười, phải duy trì được trình độ như lần gặp đầu, vì vậy tôi đã không ăn cơm trưa. Còn nữa, còn gì nữa nhỉ?

- Lâm Diệu, anh mau giúp em nghĩ cách đi, còn gì nữa? – tôi cướp lấy tờ báo của Lâm Diệu, mang giấy bút ra, chuẩn bị ghi chép những lời Lâm Diệu dặn dò.

- Cái gì mà còn cái gì nữa ? Anh làm sao biết được em đang nghĩ cái gì? ngơ ngác nhìn tôi. – Anh cũng chẳng biết em định làm gì, trưa nay cũng chẳng buồn ăn cơm, em tưởng nhìn một bữa là có thể giảm bớt mỡ trên người ngay đấy à? Hơn nữa người em có béo đâu mà phải giảm? Anh còn mong em béo lên thêm một chút nữa đấy, người gì mà toàn xương!

Đúng rồi, tôi hỏi Lâm Diệu làm gì chứ ? Có khi lúc này Lâm Diệu đang lo sốt vó lên ấy chứ, tôi không thể làm ọi việc thêm rối rắm được!

- Không có gì, anh đọc báo tiếp đi! Cứ duy trì tâm trạng thoải mái là được, mọi việc đã có em! – Tôi dịu dàng xoa xoa ngực anh,

- Rốt cuộc em định làm gì hả ? – Lâm Diệu lắc đầu kéo tay tôi lại. – Tối nay em sẽ mặc như thế này sao?

Đúng thế, mua quần áo, suýt nữa thì tôi quên mất!

- Mau, mau lên! – Tôi kéo Lâm Diệu.

Đi mãi, đi mãi, cũng chẳng biết là đã đến bao nhiêu gian hàng quần áo rồi, nhìn những bộ quần áo rõ ràng rất đẹp, thế mà mặc lên người tôi lại chẳng ra làm sao. Hình như tôi có hơi gầy thật, ngay cả nhân viên bán hàng cũng nhìn tôi bằng ánh mắt khinh khỉnh. Nghĩ đến việc Lâm Diệu đẹp trai phong độ ngồi ngồi, thế mà tôi lại “nhàu nhĩ” thế này là tôi chán nản thay ra bộ quần áo thứ mười ba.

-Thưa anh, hay là anh cũng thử một bộ đi! Quần áo nam của cửa hàng chúng tôi toàn là hàng cao cấp đấy ạ! – nhân viên bán hàng chạy đến lấy lòng Lâm Diệu. Tôi bực mình chửi thầm ả ta, đúng là làm mất mặt phụ nữ, cứ thấy trai đẹp là xán vào.

- Tôi không thử đâu, tôi đợi bạn gái thôi! – Lâm Diệu lịch sự đáp.

Tôi ở trong phòng thay đồ, nghe câu này mà mát lòng mát dạ. Ha, thấy chưa, muốn khinh thường tôi chứ gì, cứ thoải mái mà khinh nhé! Có khinh tôi thế nào đi nữa tôi vẫn là bạn gái của anh ấy, còn lâu mới đến lượt cô! Thay quần áo ra tôi khoác tay Lâm Diệu nói:

- Quần áo ở đây tầm thường quá, mặc vào cứ như bị côn trùng cắn ấy, chúng ta đi hàng khác đi!

Vừa nói tôi vừa liếc nhân viên bán hàng rồi kéo Lâm Diệu đi ra. Lâm Diệu cười gượng gạo rồi ngoan ngoãn

- Lâm Diệu, có phải em làm anh mất mặt lắm không ? Anh nhìn anh đi, đẹp trai thế này, thân hình lại như người mẫu, thế mà em chẳng mặc được bộ quần áo nào ra hồn, làm sao bây giờ ? – tôi mặt mày ủ dột nói.

- Đúng đấy, mất mặt thật đấy! – tôi giận run lên, sức mạnh toàn thân dồn hết vào nắm tay, chuẩn bị giáng cho anh một cú đấm chí mạng.

- Nhưng chẳng hiểu sao gần đây anh ngày càng bất thường, cứ thích bị em làm mất mặt ! – Đúng là vừa đấm vừa xoa. Thôi được, tha cho anh đấy!

Đi lượn suốt cả một buổi chiều, cuối cùng tôi cũng chọn được một bộ vừa ý. Nhìn mình trong gương, tôi mỉm cười hài lòng, đứng yên nhìn Lâm Diệu trả tiền. Đi mua sắm có người khác trả tiền cho thật là tuyệt vời!

Lên xe Lâm Diệu nói cũng gần đến giờ hẹn rồi, còn chuyện quà cáp thì thôi đi.

- Khoan đã, em còn chưa trang điểm mà! – tôi giật mình năn nỉ Lâm Diệu quay lại.

Lâm Diệu dịu dàng ôm tôi vào lòng, hôn tôi và nói:

- Anh không thích ăn son môi của em đâu! Anh thích em như thế này cơ, không cần son phấn!

Cũng phải, ai bảo trời sinh tôi ra xinh đẹp mỹ miều! Tôi ở yên trong lòng anh, tận hưởng cảm giác ngọt ngào.

-Bố ơi, đây là bạn gái con. Lâm Sáng, cũng là nhân viên công ty mình! – Lâm Diệu dắt tay tôi, long trọng giới thiệu với Chủ tịch Ngũ.

Hai cụ mặt mày hoang mang, bà Ngũ phản ứng nhanh hơn, vội vàng kéo tôi lại gần, nhìn tôi nói:

- Con bé này trước đây chúng ta đã từng gặp, là bạn của Mạc Lãnh!

Chủ tịch Ngũ cũng sức nhớ ra, vội vàng bảo tôi ngồi xuống.

Mạc Lãnh và Ngũ Dật Thiên xuống lầu, nhìn thấy Lâm Diệu cũng sửng sốt tròn tròn mắt.

Thế là một bí mật gia tộc đã lịm mặt nước.

Trước kia, khi Chủ tịch Ngũ vẫn còn là tổng giám đốc, mẹ đẻ của Lâm Diệu là thư ký của ông. Lúc ấy Chủ tịch Ngũ đã kết hôn, nhưng lại tâm đầu ý hợp với mẹ Lâm Diệu, về sau đã sinh ra Lâm Diệu. Lúc bà Ngũ biết tin này thì Lâm Diệu đã ra đời. Đứa trẻ là vô tội, không thể hủy hoại một sinh linh bé nhỏ, vì vậy bà Ngũ chỉ một mực không đồng ý cho Lâm Diệu mang họ Ngũ, còn lại sẽ đáp ứng đầy đủ mọi nhu cầu sinh hoạt của Lâm Diệu sau này, nhưng không được ở trong nhà họ Ngũ. Bà Ngũ không hề làm khó mẹ của Lâm Diệu, thậm chí không yêu cầu Chủ tịch Ngũ đuổi mẹ Lâm Diệu ra khỏi công ty. Chính điều này khiến cho Chủ tịch Ngũ cảm thấy ngại ngùng, mẹ Lâm Diệu cũng vì thế mà cảm thấy vô cùng cảm kích thái độ khoan dung của bà Ngũ nên đã âm thầm rời công ty, cắt đứt quan hệ với Chủ tịch Ngũ. Sau khi Lâm Diệu trưởng thành, mẹ đẻ mới nói thân thế thật cho anh hay, đồng thời bảo anh phải biết ơn Chủ tịch Ngũ, người đã đưa anh đến thế giới này, hiểu cho hành động của bà Ngũ và tha thứ ình vì đã không thể cho anh một gia đình hoàn chỉnh.

Sau đó mẹ Lâm Diệu về quê, sống một cuộc sống bình dị, Lâm Diệu cũng từ từ chấp nhận sự thực này. Bà Ngũ là một người phụ nữ nhân từ, không hề có thù oán với Lâm Diệu, luôn giữ thái độ hiền hòa và sống rất thanh thản. Mãi cho đến lúc này, buộc phải giới thiệu em trai là Lâm Diệu cho Ngũ Dật Thiên hay.

Một câu chuyện đầy cảm động khiến cho cả tôi và Mạc Lãnh nghe đều phải rớt nước mắt, bà Ngũ cũng nước mắt nhạt nhòa, chúng tôi ôm chầm lấy bà Ngũ, cùng nhau xưng tụng “ Người mẹ vĩ đại”. Lâm Diệu và Ngũ Dật Thiên chưa bao giờ rơi nước mắt cũng ôm chầm lấy nhau, tình cảm anh em dường như đang thăng hoa trong giây phút này.

Còn tôi, nhân vật nữ chính của buổi tối ngày hôm nay, đã nhận lễ “rửa tội” dưới con mắt thích thú của cả hai cụ. Tên tương lai của tôi sẽ là “bà Lâm”, à không phải, là “bà Ngũ nhỏ”.

Màn kịch kinh điển cuối cùng cũng hạ màn. Lúc này, nhân vật nam chính của chúng ta, Lâm Diệu đang nhìn tôi thất thần, ra sức lay gọi:

- Lâm Sảng, Lâm Sảng! – Lâm Diệu vừa lái xe vừa gọi tôi.

- Hả ? – tôi giật mình bừng tỉnh.

- Thật sự không cần phải lo lắng đâu! – nụ cười của Lâm Diệu khiến cho tôi sực tỉnh. Tôi lại tự biên tự diễn rồi. Không biết tôi có thói quen này từ

- Lâm Sảng, nghe nói em rất biết cách đối phó với khách hàng! Nói cho anh biết thành tích của em trước khi đến công ty nào! – Lâm Diệu thấy tôi cứ ngây người liền tìm cách xoa dịu sự căng thẳng của tôi.

- Thôi được rồi, em sẽ nói cho anh biết quá trình thành danh của em vậy! – tôi e hèm vài cái rồi bắt đầu thêm mắm dặm muối cho câu chuyện.

- Có một lần, đơn hàng của khách hàng lớn nhất công ty bị xưởng sản xuất làm hỏng, bên kia điên cuồng quát mắng, còn chưa để em kịp làm gì thì gọi luôn cho Bầu Trời. Bầu Trời cũng sốt ruột, đích thân xuống xưởng điều hành. Thế nhưng càng cố gắng càng chết, càng cố gắng càng hỏng việc, lại cộng thêm tổng giám đốc ở cạnh nữa, thành ra hàng lại hỏng. Bầu Trời cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải tắt máy, coi như không biết gì. Trong khi đó, bao nhiêu bức tức của bên khách hàng trút hết lên đầu em. Chỉ có điều em rất tỉnh táo. Anh nghĩ mà xem, đến tổng giám đốc còn chịu huống hồ là em. Em hỏi anh ta rốt cuộc khi nào cần hàng, anh ta nói ba giờ. Em hỏi anh ta giờ là mấy giờ, anh ta nói một giờ rưỡi. Em nói ok, ba giờ sẽ chuyển hàng đến chỗ anh. Vừa đến ba giờ là điện thoại đổ chuông, em lại hỏi anh ta khi nào cần, anh ta bảo bốn giờ. Em lại bảo ok, đến bốn giờ sẽ có hàng. Bốn giờ chắc chắn là không kịp, điện thoại quả nhiên đổ chuông. Em lại hỏi anh ta khi nào cần, anh ta lại bảo năm giờ. Lúc này em không hứa với anh ta nữa, em bảo : “ Lần đầu anh bảo ba giờ, lần hai bốn giờ, lần ba năm giờ, nếu như có lần thứ tư, thứ năm, ngày mai có cũng được chứ gì?”. Kết quả đối phương cứng họng. Em liền nói:” Nếu có thể giao hàng chúng tôi chẳng nhẽ còn không muốn giao, để ở trong kho, hàng có để thêm ra được đâu. Xin ngài thông cảm cho, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng làm nhanh, ngài cũng nên sắp xếp thời gian của mình!”. Cuối cùng em đã thuyết phục được đối phương, sau đó em nổi danh vì chuyện này, có khách hàng nào khó nhằn là em xử lý hết.

- Thực ra lần đó đúng là rất cần hàng! – Lâm Diệu từ tốn nói.

Tôi không hiểu anh đang nói gì, mặt ngệt ra.

- Lần đó công ty đã hẹn rõ ràng thời gian, thế mà bọn em không thể giao hàng, có biết làm lãng phí bao nhiêu thời gian và nhân lực không ? Nếu mang chuyện này ra truy cứu, bọn em vi phạm hợp đồng, khả năng phải bồi thường là rất cao!

Tôi sững người, cái gì mà hẹn rõ ràng thời gian? Cái gì mà lãng phí? Bọn em không giao được hàng thì liên quan gì đến anh? Thế này là thế nào? Lẽ nào anh là gián điệp nghiệp? Chính vì chuyện của mẹ anh và bà Ngũ mà anh âm mưu lật đổ công ty à? Suy nghĩ này thật đáng sợ! Tôi trợn tròn mắt nhìn anh.

17. Chương 5.3

Lâm Diệu đọc được sự ngạc nhiên trong mắt tôi liền cười xòa, nắm lấy tay tôi và nói:

- Em không cần phải kinh ngạc như vậy, giờ anh sẽ nói tất cả với em! Thực ra lần đó vốn dĩ anh không biết chuyện, bởi vì sự việc bị làm âm ỉ lên, bên dưới không gánh vác được nên mới đến tay anh. Anh thấy có một chút chuyện vặt mà họ không làm được nên tức lắm, gọi thẳng cho Ngũ Dật Thương, nhưng điện thoại của anh ta tắt máy. Vì vậy anh mới gọi cho em. Lúc đó anh đâu ngờ em bình thản như vậy, lại còn nói anh đến cứng họng. Anh thấy rất hứng thú với em, muốn tìm hiểu xem rốt cuộc em là người thế nào. Lần đó anh không truy cứu trách nhiệm công ty em với điều kiện là cho anh đến làm việc ở đây. Anh nói với Ngũ Dật Thiên, không cần lo, chuyện này hoàn toàn không dính líu gì tới nghiệp vụ doanh nghiệp, anh chỉ muốn tìm hiểu em, xem sức chịu đựng của em lớn đến đâu thôi. Còn em thì đúng là....khiến anh thích thú. Sở dĩ anh không nói cho em chỉ vì muốn chúng ta có thể bình đẳng qua lại, để cho em không bị áp lực về tâm lý. Em đã nghe đến cái tên Lâm Mộc Sâm chưa?

- Nghe rồi, công ty của ông ta là khách hàng lớn nhất của công ty em! – Tôi thành thật đáp.

- Ông ấy chính là bố anh!

Sau đó xe dừng lại, ngẩng đầu nhìn, hoàn toàn không phải là địa chỉ tôi đã tưởng tượng trong đầu. Giờ tôi mới phát hiện ra sai lầm của mình đáng sợ biết nhường nào! Những việc tôi đã làm trước đây hoàn toàn là phí công vô ích. Tôi thông minh cả đời, sao lại đại dốt tin lời của sếp, cho rằng Lâm Diệu là con riêng chứ?

- Em không đi đâu! – Tôi nắm chặt lấy bàn tay đang giúp tôi tháo dây an toàn của Lâm Diệu.

- Tại sao ? – tay Lâm Diệu khựng lại, mặt mày biến sắc.

- Em chưa chuẩn bị xong! – Đúng là tôi chưa chuẩn bị xong, chẳng nhẽ giờ tôi vào diễn vài vở kịch với tiểu phẩm cho họ nghe à?

- Có phải hoàn cảnh gia đình anh làm em cảm thấy áp lực không ?Không phải lo lắng, có anh đây rồi! – Lâm Diệu siết chặt lấy tay tôi, ánh mắt rất kiên định.

- Không phải, thực ra em biết trước h cảnh gia đình anh chắc chắn không đơn giản, em cũng đoán hôm nay gia đình mình bước vào cửa tuyệt đối không phải tầm thường, chỉ có điều em vẫn chưa chuẩn bị xong! – vốn dĩ cứ tưởng vào nhà họ Ngũ, nào ngờ phương hướng đã thay đổi hoàn toàn, cảnh tượng bên trong hoàn toàn xa lạ với tôi, trận này bảo tôi đánh ra sao đây ?

- Em...- sắc mặt Lâm Diệu trở nên cực kì khó coi. Bàn tay anh càng lúc càng siết chặt tay tôi, cơn đau khiến tôi hoảng hốt giật tay mình ra.

- Lâm Sảng, rốt cuộc em muốn thế nào? – giọng nói gần như tuyệt vọng của Lâm Diệu thoáng qua bên tai tôi.

- Em không muốn thế nào cả, em chỉ là...muốn hẹn sang lúc khác!- tôi cố gắng khiến anh bình tĩnh lại.

- Có phải em trách anh đã giấu thân thể của mình không ? – Lâm Diệu hít một hơi thật sâu rồi chậm điều thuốc, khói thuốc làm mờ tầm mắt khiến cho tôi không nhìn rõ vẻ mặt của Lâm Diệu lúc này. Chỉ có điều nghe Lâm Diệu nói vậy, tôi cảm thấy đúng là đáng giận thật!

- Em...

- Còn em thì sao ? Em đã lừa anh bao lần rồi ? Lúc anh ở dưới nhà em, em đang ở gần đó, thế mà em lại nói em đang ở bệnh viện; em không cho anh đưa em về, cũng không cho anh đến nhà đón em, sợ mẹ em nhìn thấy; hộp lớp em cũng không cho anh tham gia, lại còn bắt Mạc Lãnh không được dẫn theo Ngũ Dật Thiên. Em đi gặp bạn học nam, thế mà em nói em đi với mẹ! Giờ ở trước nhà anh rồi, em đã nhấc chân lên mà còn không định bước vào sao? – Những lời Lâm Diệu nói làm tôi trợn tròn mắt kinh ngạc. Hóa ra anh đã biết tất cả.

- Lâm Diệu, em chỉ là...

- Em có biết có bao nhiêu cô gái muốn bước vào cánh cổng này không? – Lâm Diệu gắt lên. – Lâm Sảng, em giỏi thật đấy! Em chà đạp trái tim anh như vậy, em thấy vui lắm phải không ? Sao anh lại ngu ngốc như thế cơ chứ ?

Câu nói này làm tôi hoàn toàn sụp đổ, tôi cố nén không cho nước mắt rơi xuống. Tôi muốn nói với anh rằng anh đã hiểu nhầm tôi rồi, tôi muốn nói tất cả những gì mà tôi làm đều là vì tôi không muốn mất anh, tôi muốn nói cho anh biết rằng tôi cứ tưởng anh là con riêng của Chủ tịch Ngũ, tôi còn muốn nói với anh rằng tôi vừa ăn vừa cười nói ở nhà Chủ tịch Ngũ đều là vì anh, thế nhưng bây giờ tôi chẳng nói ra lời. Đột nhiên tôi cảm thấy mình thật đê tiện, hóa ra tất cả những điều tôi làm đều tổn thương cho người tôi yêu thương nhất.

Trước đây cái mà tôi mê ở anh chỉ là hình thức và thân thể của anh. Không phải tôi không nhận ra tấm chân tình của anh, nhưng tôi không thể không thừa nhận tôi đã không đối xử tốt với anh như anh đối với tôi. Thậm chí tôi còn dương dương tự đắc rằng mình đã câu được một con cá lớn, bày ra đủ mọi kế vì những mục đích đê tiện này...

Rốt cuộc tôi yêu người đàn ông này được bao nhiêu ? Tôi yêu anh ấy, lúc này tôi thật sự khao khát được chứng minh điều đó. Nhưng mà, những gì tôi đem đến cho anh có xứng đáng với chân tình của anh không ? Người mà ngay cả tình cảm cũng toan tính thì làm gì còn tư cách được một người đàn ông tốt như vậy yêu thương ?

- Lâm Diệu...- tôi khê khàng kéo tay anh, tôi muốn nói với anh rằng kể từ nay về sau tôi sẽ yêu thương anh, sẽ không bao giờ lừa dối anh nữa.

Nhưng anh không cho tôi cơ hội mở miệng. Anh lạnh lùng giật tay ra khỏi tay tôi.

- Giờ em có thể xuống xe, em đi đi! – Lâm Diệu mở cửa xe cho tôi rồi quay mặt đi chỗ khác không buồn nhìn tôi.

Tôi lặng lẽ xuống xe, xấu hổ không thể biện minh được gì, bởi vì tôi đáng phải nhận hình phạt này. Nhìn xe của Lâm Diệu từ từ lái vào cổng, cánh cổng đóng sầm lại, tôi biết, trái tim Lâm Diệu cũng đã đóng lại rồi.

Tình tiết trong phim lúc này sẽ là một cơn mưa phùn, còn tôi, đứng lặng dưới mưa để ưa thấm ướt đẫm toàn thân, tay cầm điện thoại gọi cho Lâm Diệu, nói với anh rằng tôi muốn vào cùng anh. Anh sẽ nói:

- Em ướt như thế này rồi còn gặp được ai ?

Khóa ôa, sao tôi có thể mở miệng nói ra điều này?

Trời càng lúc càng u ám, tôi lang thang bước không mục đích. Mọi thứ thay đổi quá nhanh, nhanh tới mức tôi còn không kịp nói lời tạm biệt, chỉ biết giơ mắt nhìn Lâm Diệu ra đi, còn tôi chẳng biết cứu vãn thế nào ? Tôi trân trọng người đàn ông ấy như vậy, hối hận ngay cả tình cảm của mình còn đem ra đong đếm, đúng anh ấy đi rồi, tôi như người mất đi trọng tâm, ngã rồi chẳng thể đứng dậy được.

Một bàn tay trắng xanh dính đầy bọ nhè ra từ dưới gầm cái xe bên cạnh, ngay sát chân tôi. Tôi giật mình thét lên, chiếc điện thoại trên tay tôi rơi xuống mặt đường. Tôi hoang mang đứng ngây tại chỗ, hay tay ôm chặt lấy ngực, quên cả bỏ chạy. Bỗng nhiên tôi nhìn thấy Doctor Hoàng từ dưới gầm xe chui ra.

- Anh...- Tôi tròn mắt nhìn Doctor Hoàng, tôi làm sao có thể ngờ anh ta lại xuất hiện đúng vào lúc này, đúng vào thời điểm này, dưới gầm cái xe này và trong bộ dạng bẩn thỉu thế này.

- Làm cô sợ hãi ? Ha ha, xe của tôi bị hỏng rồi nên chui xuống xem sao! – Doctor Hoàng cầm lấy giấy ăn trong xe ra, lau sạch dầu nhớt và bụi bặm trên người mình.

- Anh là đồ điên, đồ quái thai, anh là bác sĩ chữa bệnh cho người chứ cho xe à ? – Tôi phẫn nộ nhặt cái điện thoại dưới đất lên rồi ném vào người anh ta. – Anh cũng chỉ biết bắt nạt tôi thôi, trước đây thì đưa thuốc kích dục cho tôi uống, giờ lại định hù dọa tôi bán thân bất toại, rốt cuộc tôi nợ anh tiền lúc nào, lừa gạt anh tình cảm khi nào mà kiếp này anh khắc tôi thế hả? Anh nói xem!

Tôi xông đến trước mặt, kéo cổ áo anh ta mà gào thét, bao nhiêu ảm ức trong lòng đều trút hết lên người anh ta. La hét chán rồi, tôi kiệt sức ngồi bệt xuống đất, nước mắt cứ thế trào ra.

Doctor Hoàng không lên tiếng, lặng lẽ nhặt cái điện thoại của tôi lên, đặt vào tay tôi rồi dìu tôi lên xe, giúp tôi lau nước mắt. Vừa nhìn thấy cái điện thoại bị vỡ nát, không bật lên được nữa, tôi càng thấy xót ruột, nước mắt ngân ngấn nhìn doctor Hoàng:

-Anh sẽ đền điện thoại cho tôi chứ?

Doctor Hoàng bật cười:

- Cô đấy, suốt ngày nghĩ đến tiền, thế mà cái chi phiếu ấy đã quá hạn lại quên không đến lấy tiền. Rốt cuộc cô là người đàn bà thế nào hả ?

Tôi lại khóc, mất người yêu, giờ lại thêm cả tiền bồi thường, trên đời còn nỗi đau đớn nào lớn hơn thế này không ? Sao tôi lại thê thảm nhường này ?

- Tôi còn chưa ăn cơm, suốt từ trưa đã không ăn rồi, anh bố thí cho tôi một bữa cơm nhé! – Tôi nhét điện thoại vào túi, chợt nhớ ra trong đó còn có một bức ảnh của Lâm Diệu, tôi nghĩ phải tìm cách để lấy lại. Biết đâu cả đời này đó chính là thứ duy nhất mà anh còn để lại cho tôi.

- Thế qua nhà tôi ăn nhé! – Doctor Hoàng chuẩn bị xuống xe.- Ở ngay phía trước rồi, chúng ta đi bộ về đi!

- Tôi không đi! – Tôi nhảy dựng lên như phản xạ có điều kiện, giữ chặt tay kéo cửa của anh ta lại.

Doctor Hoàng ngẩn người, vội vàng thả tay ra, gọi điện bảo người lái xe đến:

- Vậy thì ra ngoài ăn vậy!

Lúc này tôi mới thấy an tâm.

Chẳng bao lâu sau, xe được đưa đến, Doctor Hoàng dặn dò lái xe mấy câu rồi dẫn tôi đi ăn cơm.

Nhìn những đĩa thức ăn trên bàn, nhớ đến món rau còn già hơn bà ngoại tôi của Lâm Diệu, nước mắt tôi chỉ chực trào ra. Tôi chẳng thể nào nuốt nổi, Doctor Hoàng cũng ngồi yên lặng.

- Xem ra tôi vẫn không quen ăn các món sơn hào hải vị rồi! – tôi cười gượng gạo,

- Có phải xảy ra chuyện gì rồi không? – Doctor Hoàng giờ mới lên tiếng.

- Có thể xảy ra chuyện gì được chứ? Về phòng khám của anh ngồi đi!

Doctor Hoàng không nói gì thêm, dẫn tôi về phòng khám luôn. Tôi lật những cuốn sách y trên bàn ra, anh ta chạy đi rót cho tôi cốc nước, đặt trước mặt, ngồi xuống nhìn tôi nhưng vẫn không nói gì. Tôi ngây người, tôi lừa tiền của anh ta, thế mà anh ta vẫn đối xử tốt với tôi như vậy, người đàn ông này dở hơi chẳng ? Tôi tròn mắt nhìn Doctor Hoàng:

-Bác sĩ Hoàng, anh...không phải anh thầm thích tôi đấy chứ?

Doctor Hoàng sững người rồi toét miệng cười:

- Tôi mà yêu cô liệu tôi có kê thứ thuốc đó cho cô không ?

- Thế sao anh đối xử tốt với tôi thế ? Lại để cho tôi đánh, để cho tôi mắng, còn để tôi lừa tiền, cuối cùng còn dám nhận là m của anh nữa?

Doctor Hoàng cười như mếu:

- Thực ra thuốc lần đó cũng không hẳn là thuốc kích dục, chỉ có điều uống vào sẽ có phản ứng nho nhỏ. Nếu như trong lòng cô không muốn thì thuốc đó chẳng có tác dụng gì đâu! Hai người cãi nhau à?

Tôi không nói gì, thực sự không muốn nhắc đến chuyện của Lâm Diệu.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? – Doctor Hoàng lại hỏi.

- Tôi với anh ấy chia tay rồi! – Tôi dựa lưng vào ghế, ần ần huyết thái dương, trong lòng chua xót.

- Không thể cứu vãn sao ? Cô không giống như người dễ dàng từ bỏ thứ gì đó. Hai người yêu nhau, cãi cọ là chuyện thường! – Doctor Hoàng an ủi.

Anh thì hiểu cái quái gì, chuyện tình cảm đâu có thể rạch ròi như các vấn đề khác. Nhưng giờ tôi chẳng còn sức đâu mà tranh cãi với anh ta.

- Đúng vậy đấy, biết đâu chừng ngày mai anh ta lại vẫy đuôi chạy đến tìm cô, năn nỉ cô tha thứ đấy! – Tôi lại nhớ đến ánh mắt tổn thương của anh lúc đó. Lâm Diệu hẹp hòi như vậy, lần này chắc anh ấy chẳng quay lại đâu.

Tôi càng nghĩ càng thêm đau lòng. Cứ thế này không khéo đầu óc có vấn đề mất, mình phải sớm chuẩn bị tâm lý mới được.

- Chuyện đó...anh có thể chữa trị bệnh tâm lý không? Có loại thuốc nào chữa bệnh này không?

- Sao cơ ? Cô không sao, rất bình thường mà, cần gì phải dùng đến loại thuốc đó!

- Tôi thì không dùng đến, nhưng sếp của tôi lại xảy ra chuyện rồi. Nghĩ lại cũng tội nghiệp, cứ mỗi lần phát bệnh là đầu lại rụng sạch tóc, trong lòng tôi thấy rất khó chịu. Tôi khuyên ông ta đi bệnh viện nhưng ông ta không nghe! – Tôi thở dài, chẳng hề ngần ngại mang sếp ra làm bình phong.

- Vậy khi nào cô bớt chút thời gian dẫn ông ấy đến đây tôi khám cho! – Doctor Hoàng ra khỏi phòng, lúc quay lại còn cầm theo một lọ thuốc nhỏ. – Không được uống nhiều, mỗi ngày nhiều nhất là một viên. Thuốc này không có nhiều, chỉ làm ổn định tinh thần thôi, điều quan trọng là phải tới bệnh viện kiểm tra, hiểu không ?

- Cảm ơn anh, bác sĩ Hoàng! – tôi nhét lọ thuốc vào túi, lịch sự cảm ơn anh ta.

- Cô cũng đừng gọi tôi là bác sĩ Hoàng nữa, gọi tên tôi thôi, Hoàng Tông Trạch.

- Ngậm nước trong miệng tôi phụt thẳng vào mặt anh ta. Hoàng Tông Trạch? Bộ dạng này của anh mà cũng đòi gọi là Hoàng Tông Trạch sao ? Nhìn mặt anh ta nhận lại vì cái, tôi biết mình lại phạm sai lầm, vội vàng lấy giấy ăn lau mặt cho anh ta.

- Có phải cái tên của tôi cũng có vấn đề không hả? – Doctor Hoàng ngán ngẩm cầm lấy tờ giấy ăn trên tay tôi.

- Là Hoàng Tông Trạch trong “Sóng gió Casino” à ?

- Không phải, là chữ đồng âm thôi! – Doctor Hoàng vội vàng giải thích.

- Đồng âm cũng không được, anh mau mau đổi tên đi, không được gọi bằng cái tên này. Hoàng Tông Trạch đẹp trai như thế, đâu thể mang ra gọi anh được! – Tôi đứng bật dậy, vỗ bàn rồi khinh khỉnh nhìn anh ta.

- Tôi cũng rất đẹp trai mà! – Doctor Hoàng cũng đứng phắt dậy, gí sát mặt vào tôi, mỉm cười đáp.

Nhìn khuôn mặt khôi ngô kia, toàn thân tôi như run lên. Hơ, cái này gọi là “ ra oai bằng nhan sắc” sao ?

18. Chương 6.1

Chương 6: Lâm Diệu biến mất

Ngày hôm sau, Lâm Diệu không đi làm, lại chơi trò mất tích, điện thoại của anh cũng rơi vào trạng thái không liên lạc được.

Tôi ủ rũ lên vào phòng sếp, hỏi:

- Có phải Lâm Diệu lại xin nghỉ không sếp?
- Hai người lại cãi nhau rồi hả? – Sếp nhìn tôi lắc đầu. – Lần này không xin nghỉ, tôi đang định đến chỗ Tổng giám đốc Ngũ hỏi xem sao đây!
- Cái gì, không xin nghỉ à? Anh ấy không gọi điện cho sếp sao? – Tôi sốt ruột hỏi.
- Không, gọi cho anh ta thì thấy tắt máy.
- Đột nhiên tôi nhớ lại câu nói của Lâm Diệu: “Em mà còn chọc tức anh thì anh sẽ biến mất mãi mãi!”. Toàn thân tôi lạnh toát, tôi tự trấn an mình rằng anh chỉ đang cần thời gian để bình tĩnh lại, tôi có thể đợi được.

Một ngày trôi qua, hai ngày trôi qua, một tuần đã trôi qua, Lâm Diệu vẫn không thấy đi làm, máy vẫn tắt, tôi đến nhà anh tìm anh nhưng cũng không thấy, nhân viên quản lý nói anh đã biến mất cả tuần nay rồi. Lúc ấy tôi đã nghĩ sẽ không bao giờ có thể tìm thấy anh nữa. Lúc này tôi mới bắt đầu hoang mang. Tôi vốn cứ tưởng chỉ cần tôi quay lại, nói với anh một câu xin lỗi, làm nũng anh một chút thôi là anh sẽ tha thứ cho tôi ngay, sẽ lại ôm tôi vào lòng, yêu thương tôi vô hạn. Trước đây luôn là như vậy, tại sao giờ lại thay đổi? Nhìn chỗ ngồi bỏ trống của Lâm Diệu, tôi cười như mếu, lồng ngực đau như bị ai đó bóp nghẹt.

Hóa ra cho dù đạo pháp của tôi có cao đến mấy cũng vẫn chưa thành tinh được.

Nhìn đồng đơn hàng trên bàn, tôi chỉ muốn xé tan tất cả, tôi hận Bầu Trời không cho tôi biết sớm, tôi hận Lâm Diệu tuyệt tình như vậy, tôi hận sếp suy đoán bừa bãi, càng hận bản thân mình vì đã xuống xe.

Ánh mắt các đồng nghiệp đồng loạt đổ dồn về phía tôi, trên mặt tôi lúc này cứ như viết rõ hai từ “Đồ ngu” vậy.

“Em có biết có bao nhiêu cô gái muốn bước chân vào cánh cổng này không?” Lời của Lâm Diệu cứ văng vẳng trong đầu tôi, dường như tôi có thể nhìn thấy cảnh tượng anh dẫn người con gái khác về nhà, sau đó quay lại nhìn tôi cười đắc thắng.

Sếp ơi, sao tôi có thể tha cho sếp được?

Vào văn phòng của sếp, tôi đập cửa đánh rầm một cái. Sếp ngậy người nhìn tôi, không biết có chuyện gì xảy ra.

- Sếp, chuyện Lâm Diệu là con riêng có phải do sếp tự suy diễn ra không? – Tôi kéo cái ghế ra, thản nhiên ngồi xuống trước mặt sếp, tức tối hỏi.

- Có vấn đề gì không? Cậu ta thừa nhận rồi à? Chẳng trách mà mấy hôm nay không đi làm mà cũng chẳng thấy xin xỏ gì, tiền lương cũng chẳng cần nữa? – Sếp hỏi về tiệc cưới.

- Sếp mau nói đi! – Tôi đập bàn, gất lên, làm cho sếp giật bắn người, ngã lăn xuống ghế.

Bình tĩnh, tôi phải bình tĩnh! Không được, lúc này tôi không thể bình tĩnh được nữa!

- Cô uống nhầm thuốc gì hả? Cô có biết giờ cô đang nói chuyện với ai không? Cái con ranh này, không biết trên biết dưới gì hết! – Sếp vừa lồm cồm bò dậy vừa vuốt vuốt lại mấy sợi tóc trên đầu. Một lọn tóc hiểm hoi xòa xuống trước trán ông.

Không cần biết ông là bạn như thế nào của bố mẹ tôi, không cần biết ông là sếp hay gì, cùng lắm thì tôi nghỉ việc! Tôi trợn mắt nhìn sếp khiến cho ông ta chột dạ. Lúc này tôi mới thấy ông ta lòi từ trong ngăn kéo ra, run run đưa ra trước mặt tôi.

Là lý lịch của Lâm Diệu, ngoài họ tên là thì chẳng điền cái gì hết. Tôi nhìn sếp, rốt cuộc là chuyện gì?

- Nhìn thấy chưa? Lúc giao phó người này cho tôi, Tổng giám đốc Ngũ đã dặn dò phải chiếu cố đặc biệt đến anh ta, nhưng tuyệt đối không được tiết lộ bất cứ cơ mật nào của công ty, không được phép làm khó anh ta trong công tác, cho dù anh ta có làm sai cũng coi như không nhìn thấy. Như thế chẳng phải quá rõ rồi hay sao: Không được biết quá nhiều, nhưng cũng không để cho anh ta chơi bời lêu lổng!

Sếp tỉ mỉ phân tích, bàn tay cũng không run nữa, miệng cũng không đau nữa, hai mắt như phát sáng:

- Chỉ có điều gần đây anh ta tự dưng biến mất, tôi có hỏi Tổng giám đốc Ngũ chuyện này, tổng giám đốc bảo cứ mặc kệ. Đi cũng tốt, tôi cũng chẳng muốn phục vụ anh ta! Lúc hay tin Tổng giám đốc Ngũ muốn cô dẫn dắt Lâm Diệu, tôi cũng thấy lo lắng thay cô. Tôi luôn coi cô như con gái của mình, chỉ sợ cô đắc tội với người ta sẽ gây ra họa nên mới âm thầm nói cho biết chuyện này. Chỉ có điều mặc dù tính cách của cô nóng nảy nhưng Lâm Diệu lại nghe lời cô răn rắp, quả không hổ danh học trò tôi đào tạo ra! – Sếp đang mải mê tăng bốc bản thân, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt Là như vậy sao? – Tôi thật sự không dám tin rằng sếp căn cứ vào chuyện này để phán Lâm Diệu là con riêng. Một ông sếp ngờ nghệch như vậy cũng có thể lừa được tôi, đầu óc của tôi đúng là có vấn đề thật rồi! Tôi siết chặt cốc nước của sếp, thật muốn ném thẳng cái cốc vào mặt ông ta.

- Tôi nghĩ chuyện này chắc không sai đâu! – Sếp nói với vẻ chắc nịch, chậm rãi lấy cốc nước từ trong tay tôi, nhấp một ngụm.

Tôi ngao ngán nhìn sếp, mang lọ thuốc lấy từ chỗ Doctor Hoàng ra, đưa cho ông ta:

- Tặng cho sếp đây!

Sếp ngẩng đầu đọc hướng dẫn trên lọ thuốc, mặt tái xanh.

- Lâm Sảng! – Sếp nhảy dựng lên, mặt nổi đầy gân xanh.

- Nếu sếp không có vấn đề gì về đầu óc, đã chẳng tưởng con trai của Lâm Mộc Sâm là con riêng của Chủ tịch Ngũ.

- Lâm... Lâm... Mộc Sâm... - Sếp ngã ngửa ra ghế.

Tôi cười nhạt, kinh ngạc chứ gì? Cho dù có là con trai của Lâm Mộc Sâm cũng chẳng ảnh hưởng gì đến sếp. Nhưng mà lại ảnh hưởng đến tôi. Chỉ có điều, kiểm điểm lại bản thân, tôi đã làm được cái gì chứ? Tôi lặng lẽ đi ra khỏi phòng sếp, chỗ ngồi trống ấy lại đập vào mắt khiến con tim tôi đau buốt.

Tiếp theo đó là Bầu Trời, cho dù tôi có mất việc cũng không thể tha thứ cho anh được. Trong văn phòng không thấy ai, chắc là đang ở nhà với Mạc Lãnh. Đến nhà anh ta, chuyện này có hơi khó xử, với sức tôi e rằng không thể đối phó lại anh ta, hơn nữa anh ta còn có người làm nữa, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể bị bảo vệ lôi ra. Tôi phải tìm trợ thủ mới được!

Tôi nhắc điện thoại lên, gọi về nhà.

- Mẹ à, mẹ gọi cho con năm trăm anh em đến đây.

- ... - Mẹ tôi im lặng không nói gì.

- Thật ngại quá, con gọi nhầm! – Lúc nhăn nhó khóc không thành tiếng, tôi biết đi đâu trợ thủ đây? Đã thế tôi sẽ liều mạng với anh ta! Dưới con mắt kinh ngạc của sếp, tôi lão đảo lao ra ngoài.

Xong đến nhà anh ta, hai ông bà già không có nhà, trời giúp tôi rồi. Nói chung là tôi vẫn có chút e dè và kính nể hai vợ chồng Chủ tịch Ngũ, nhìn tới nhìn lui, ngoài mấy cô giúp việc ra thì không thấy bảo vệ, trời lại giúp tôi rồi.

- Ngũ Dật Thiên đâu? – Tôi hỏi cô người làm.

- Ổ trên lầu ạ. Cô...

Không để họ kịp nói hết, tôi liền xông lên phòng ngủ. Tôi phải cảm thấy may mắn vì hiện giờ Mạc Lãnh đang mang bầu, chứ nếu không lên đúng vào lúc hai vợ chồng họ đang hành sự thì... đúng là thảm kịch!

- Mạc Lãnh, cậu ra ngoài trước đi!

- Lâm Sảng, cậu...

- Không muốn nhìn thấy bố đập ông xã cậu thì mau ra ngoài!

Mạc Lãnh nghe thấy tôi nói vậy, mặt mày biến sắc, nhất quyết không chịu đi, không đi chứ gì, vậy đừng trách tôi.

- Lâm Sảng, cô định làm phản à? – Lúc này Ngũ Dật Thiên mới phản ứng lại, một mặt đổ dành Mạc Lãnh, một mặt quát nạt tôi.

Anh còn dám quát tôi à? Hôm nay không đánh anh tôi là đồ lợn, tôi sẽ không mang họ Lâm. Tôi lao đến trước mặt anh ta, vung nắm đấm. Mũi anh ta cũng cứng quá chứ, khiến tay tôi đau muốn nứt ra đến nơi.

- Cô dám ra tay thật hả? Thật chẳng ra thể thống gì! – Ngũ Dật Thiên tức tới run lên, không dám đánh tôi ngay trước mặt Mạc Lãnh, hơn nữa đàn ông đánh đàn bà là điều tối kị, chỉ biết trợn mắt đứng nhìn.

- Anh là đồ điên, tại sao tôi không dám ra tay chứ? Anh nói xem rốt cuộc anh đã làm trò gì? Anh dẫn sói vào nhà, lại còn đi làm gian tặc cho sói, anh định cho công ty phá sản à? Ai anh cũng dám cho vào công ty là sao? Anh có làm công ty này sụp cũng chẳng sao, tại sao anh còn lôi tôi vào cuộc? – Nói mãi nói mãi, không hiểu sao cảnh tượng này lại giống với cảnh tượng vợ bé tìm đến tận nhà đánh ghen ngược thế không ết.

Tôi cũng chẳng nghĩ được nhiều như thế, đuổi việc tôi chứ gì, dù sao tôi cũng chẳng muốn làm nữa.

- Lâm Sảng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? – Mạc Lãnh sợ đến phát khóc, kéo tay tôi hỏi.

- Cậu hỏi chồng cậu đi!

- Có phải vì Lâm Diệu không? – Ngũ Dật Thiên cũng chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì.

Vừa nghe nhắc đến Lâm Diệu là toàn thân tôi cứng đờ, kiệt sức ngồi bệt xuống sàn nhà, ha tay ôm lấy mặt, nước mắt trào ra qua những kẽ ngón tay nhưng âm thanh nghẹn lại nơi cổ họng.

- Mạc Lãnh, em dẫn Lâm Sảng ra ngoài, sau này anh sẽ nói chuyện này cho em hay. Lâm Sảng, cô cũng đừng quá buồn, cô có đánh tôi cũng vô ích! Hồi đó là do Lâm Diệu nhất định không cho tôi nói, tôi dám sắp xếp anh ta vài làm ở công ty vì tôi biết chắc anh ta sẽ không gây tổn thất cho công ty, chúng tôi làm ăn rất quân tử, không bao giờ đánh mất chữ tín. Tôi cũng không vì chút tổn thất của công ty mà để cô, để bản thân tôi chịu thiệt thòi. Lâm Diệu là thật lòng với cô đấy! – Ngũ Dật Thiên đã bớt nóng, nhẹ nhàng khuyên nhủ tôi.

Thật lòng thì đã sao, thật lòng chẳng phải cũng bỏ đi rồi sao? Đáng chửi cũng chửi rồi, đáng đánh cũng đánh rồi, không đáng khóc cũng đã khóc rồi, giờ chỉ có thể lê lét tắm thân mệt mỏi này về nhà thôi.

Bố mẹ tôi mặt mày chẳng chút cảm xúc ngồi ở phòng khách. Có sát khí! Tôi nhẹ nhàng đóng cửa, định lén lút chuồn thẳng vào trong phòng

- Qua đây! – Mẹ tôi nói. Tôi bối rối không biết làm sao, đành cười giả lả.

- A ha ha, mẹ à, mẹ ăn cơm chưa thế, bố đang luyện khí công ạ? Trông mặt buồn cười quá! – Tôi giả vờ như không nhận ra không khí nặng nề xung quanh, cố tỏ ra hài hước.

- Chuyện năm trăm anh em là sao? – Mẹ tôi lạnh lùng hỏi.

- A ha ha, mẹ à, mẹ thấy đấy, m chỉ để có mỗi mình con, thỉnh thoảng cô đơn quá, con nghĩ mẹ nên sinh cho con một đứa em. Bố à, bố thấy sao? – Bố tôi không lên tiếng, chắc vẫn đang luyện khí công.

- Ừm, mẹ có thể sinh được năm trăm đứa không? – Mẹ tôi mặt không chút biểu cảm, tôi biết đây là diêm báo của một con sóng lớn.

Tôi quỳ phịch xuống trước mặt bố mẹ, chắp hai tay lại, nói:

- Bố, mẹ ơi con sai rồi! Con không nên bảo mẹ sinh năm trăm đứa cho con, đến nghĩ cũng không nên nghĩ ấy chứ!

- Lâm Sảng! – Sắc mặt của mẹ cuối cùng cũng có chút biến đổi. – Có phải con lại gây ra chuyện gì rồi không?

- Làm gì có ạ! Hôm nay con chỉ đâm cho tổng giám đốc một phát vì tội hà khắc với nhân viên, anh ta bỏ vô liềm sỏi, con hi sinh thân mình để bảo vệ người khác, anh ta dám có vợ hai trong khi Mạc Lãnh đang có bầu... - Tôi đành phải nhấn tâm thêu dệt tội danh, đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Bầu Trời.

- Chồng Mạc Lãnh thật chẳng ra làm sao! – Mẹ tôi do dự nhìn tôi, vẻ nuối tiếc. – Lần trước nhìn thấy cậu ta ở đám cưới, trông bộ dạng cũng đang hoàng lắm mà!

- Mạc Lãnh phải làm sao bây giờ? – Mẹ tôi lại hỏi.

- Hài, đương nhiên anh ta không chịu thừa nhận. Đợi điều tra rõ ràng mọi chuyện, con sẽ dạy cho anh ta một bài học!

- Thôi đừng dạy ăn cơm đi! Nếu con mà gây chuyện ở bên ngoài, mẹ quyết không tha cho con đâu! – Cuối cùng mẹ cũng chịu bỏ qua.

Ngày hôm sau tôi không đi làm. Sếp rụt rè gọi điện hỏi có phải tôi xin nghỉ phép không? Hóa ra tôi vẫn chưa bị đuổi. Ngẫm nghĩ lại thấy, người yêu mất rồi, không thể mất nốt công việc được, tôi phải tự nuôi bản thân chứ. Hơn nữa, mất việc thể nào mẹ cũng cho tôi biết tay. Nghĩ vậy tôi liền nói sẽ đến công ty ngay.

Mạc Lãnh đã biết toàn bộ sự thường xuyên đến công ty chơi với tôi, lo lắng chăm chút cho tôi. Tôi thấy có lỗi với Mạc Lãnh lắm, vừa đánh chồng người ta, giờ lại để người ta đến chăm sóc ỉn. Tôi bảo Mạc Lãnh: “Cậu đã sắp làm mẹ rồi, cả ngày theo tớ làm cái gì?”. Mạc Lãnh nói lo cho tôi, nhưng không nhắc gì đến chuyện của Lâm Diệu, chỉ ngày ngày đi làm với tôi, chỉ nói đã bảo Bầu Trời giới thiệu bạn trai cho tôi nhưng bị Bầu Trời mắng ột trận. Chết mất, chẳng nhẽ tôi không thể không có bạn trai?

Nhắc đến chuyện này tôi mới nhớ ra chuyện anh họ tôi. Đạo này đầu óc như bị ma nhập, quên bống mất chuyện này. Nghĩ vậy tôi liền lấy máy của Mạc Lãnh gọi cho Lưu Hi Hoa.

- Mạc Lãnh à? – Nghe giọng Lưu Hi Hoa có vẻ ngạc nhiên và vui mừng.

- Lãnh cái đầu cậu, là tớ đây! Điện thoại tớ hỏng rồi, đành phải dùng số của Mạc Lãnh gọi cho cậu! – Đồ chết tiệt, chỉ thích có gái đẹp!

- Lâm Sảng à! – Đầu dây bên kia cười giả lả. – Có chuyện gì mà nóng nảy thế?

- Chuyện kia tớ đã nói với bên nhà anh họ tớ rồi, khi nào tiện thì hẹn nhau một buổi ra nói chuyện là được!
– Lâm Diệu mất tích rồi nhưng điều đó không có nghĩa ngày tận thế đã đến, những chuyện cần phải làm thì vẫn phải làm.

- Ồ, lúc nào cũng được, cậu quyết định đi! – Lưu Hi Hoa vội vàng nói.

- Chỉ có điều, cậu đã gặp anh họ tớ rồi nhưng tớ vẫn chưa gặp em họ cậu, phải để tớ gặp mặt trước đã!

- Ok, không thành vấn đề!

Hẹn thời gian, địa điểm xong, thế là tôi đã giúp anh họ qua cửa ải đầu tiên.

Đến quán trà, tôi nhìn thấy Lưu hi Hoa ngồi một mình, em họ cậu ta vẫn chưa đến.

- Gì thế này, lại còn chơi trò bất ngờ nữa à? – Gần đây nhìn thấy ai tôi cũng chướng mắt, ra sức chỉ trích Lưu hi Hoa làm việc chẳng ra làm sao, còn bắt tôi phải chờ đợi nữa. Tôi từ trước đến giờ đều để cho người ta phải đợi có phải đợi ai bao giờ. Lưu Hi Hoa cũng không buồn cãi lại, chỉ cười và rót cho tôi một ly trà hoa cúc. Chà, hoa cúc giúp hạ hỏa, tôi đúng là thất bại thê thảm, ai cũng nhìn thấy tôi bây giờ giống như một bó đuốc.

Lưu Hi Hoa lấy ra một cái điện thoại di động đưa cho tôi:

- Cậu xem cái này có hợp với cậu không. Cũng chẳng biết con gái thích dùng kiểu gì, thấy nó nhỏ nhắn xinh xắn nên chọn đại, chức năng cũng tạm tạm.

- Sao thế? Chuyện này vẫn chưa thành mà đã có quà tạ lễ rồi à? Mỗi một cái điện thoại mà định mua chuộc tớ sao? – Tôi thờ ơ nói. Cậu ta dám coi thường lòng tham của tôi ư?

- Không có chuyện đó đâu, chẳng phải cậu bảo điện thoại của cậu hỏng rồi sao, thế nên tớ mua cho cậu một cái dùng tạm. Nếu không thích chúng ta có thể đổi mà, không có điện thoại liên lạc bất tiện lắm! – Lưu Hi Hoa trở nên tâm lý từ khi nào thế nhỉ?

Đúng là có tiền có khác, không thích cái gì là đổi luôn, vợ không thích cũng có thể đổi chứ gì, tôi khinh bỉ nhìn cậu ta.

- Tớ không có tiền nên không tự mua được à? – Tôi không thèm nể mặt cậu ta.

Lưu Hi Hoa cũng không nài ép nữa, chỉ hỏi:

- Cậu... có chuyện gì à?

- Đúng vậy, có chuyện rồi, bị người ta đá rồi! – Tôi cũng chẳng muốn bịa chuyện để làm gì, đâu phải bị đá lần đầu, bị đá nhiều đến mức “thành danh” rồi ấy chứ. – Đàn ông các người đều bị mỡ lợn làm mờ đôi mắt rồi, không nhận ra ưu điểm của tôi!

- Đâu có, tớ vẫn nhận ra mà!

- Cậu nhận ra thì có tác dụng quái gì đâu, cậu sẽ lấy tớ chắc? – Tôi vừa định đưa tay ra gỡ cho cậu ta một phát thì thấy cậu ta tròn mắt nhìn tôi chăm chăm, chẳng nhẽ tôi lại nói gì sai rồi?

- Cậu... cậu nói thật chứ?

- Sao, lấy tớ khiến cậu khó xử đến thế sao? – Tôi nổi đóa.

- Không, chỉ có điều tớ chưa từng nghĩ đến việc sẽ lấy cậu, ha ha!

Càng ngày tôi càng thất bại thê thảm, ngay cả Lưu Hi Hoa cũng có thể hù dọa được tôi.

- Em họ tớ đến rồi! – Tôi ngẩng đầu lên, nhìn theo hướng tay cậu ta chỉ, nhìn thấy một người, một cô gái đang đi về phía chúng tôi, dáng người cao ráo, khoảng một mét bảy, một cảm giác sợ hãi lan tràn trong lòng tôi, chỉ có điều rất xứng với thân hình một mét tám của anh họ tôi, cho sáu mươi điểm; số đo ba vòng: không biết, nói chung khá thon thả, thân hình cũng không kém lắm, cộng thêm cho hai mươi điểm. Khuôn mặt... gần đây tôi cận thị nên nhìn không rõ lắm. Tổng điểm dành cho cô ta qua cái nhìn đầu tiên là: tám mươi điểm.

Cô ta vừa ngồi xuống bên cạnh Lưu Hi Hoa, lấy giấy ăn lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, lúc này tôi mới nhìn rõ mặt cô ta, nước da trắng ngần, mịn màng, chỉ có điều dung mạo cũng bình thường, mắt hơi nhỏ, nhưng được nước da bù lại, thôi chỉ trừ nửa điểm.

- Ngại quá, để anh chị chờ lâu! – Cô ta mỉm cười với chúng tôi. Cô ta vừa cười là trong tôi như sụp đổ, rã rụn. Tính tôi ghét nhất là răng xỉn màu, trừ hẳn hai mươi điểm, vậy là tổng thành tích: năm chín điểm rưỡi. Không đạt tiêu chuẩn.

- Không sao đâu! - Ở trước mặt người lạ, tôi vẫn giữ được phong độ của mình, hơn nữa biết đâu trong tương lai không xa, cô ta sẽ trở thành chị dâu của tôi. Phải thể hiện cho tốt, tránh hậu họa về sau

- Em không để bụng chị đòi gặp em trước chứ? Đương nhiên đây không phải là ý muốn của anh họ chị, đây chỉ là ý của chị thôi. Chị muốn gặp em trước, nghe Lưu Hi Hoa nói em là người rất nhẹ nhàng, không hay nói chuyện, sợ đến lúc gặp mặt anh họ chị, em lại không dám nói nhiều nên giờ có vấn đề gì em cứ hỏi đi! – Tôi cảm thấy hơi ngại ngùng trước hành động của mình, thế nên đành phải bày ra chiêu này.

- Dạ không ạ! – Cô ta đỏ mặt, bẽn lèn lắc đầu. – Anh họ đã nói với em cả rồi ạ!

- Còn chưa giới thiệu mà, em họ tớ tên Bạch Hi Hi. Còn đây là bạn học của anh,

Chúng tôi mỉm cười với nhau như một lời chào hỏi. Lại nhìn thấy rằng xin, cũng may là màu không sậm lắm, vẫn có thể chấp nhận được.

Sau đó chúng tôi nói chuyện phiếm về các đề tài khác. Cô ta đúng là ít nói, cũng chẳng mấy khi nói chen vào, chỉ lắng lắng nghe chúng tôi nói chuyện.

Tôi với Lưu hi Hoa cứ như là người thân mấy chục năm không gặp lại, kể hết chuyện này đến chuyện khác, từ hồi còn đi học cho đến khi tốt nghiệp. Chúng tôi đều nuối tiếc vì hồi đó ít tiếp xúc, không biết đã mất đi bao nhiêu niềm vui. Đời người cứ phải đến lúc mất đi rồi mới thấy nuối tiếc, đây là một chân lý mãi mãi không bao giờ thay đổi. Khi tôi buồn bã vì trước đây đã không biết trân trọng Lâm Diệu, tôi chẳng thấy có chút gì ngăn ngại, bởi tôi biết có rất nhiều người giống như tôi. Còn Lưu Hi Hoa nhất định không chịu nói đến chuyện tình cảm của mình, đương nhiên tôi là người tốt bụng nên cũng chẳng ép buộc anh ta làm gì.

Bạch Hi Hi đúng là một cô gái nhẹ nhàng và điềm tĩnh. Suốt cả buổi cô chỉ ngồi bên cạnh rót nước cho chúng tôi, nghe tôi kể chuyện, thỉnh thoảng mỉm cười, khi thì buồn thương, đúng là một khán giả trung thành, khiến ột kẻ biểu diễn như tôi cảm thấy vô cùng tự hào. Đột nhiên thiện cảm dành cho cô ta tăng vọt, cộng thêm mười điểm. Tổng điểm cuối cùng là sáu mươi chín điểm rưỡi.

Lúc rời khỏi quán trà, tôi tiện tay cầm cái điện thoại đặt trên bàn của Lưu Hi Hoa, nhét vào trong túi, liếc mắt nhìn Lưu Hi Hoa thấy cậu ta đang lén cười, không nhận được liền chửi thề: “Đồ chết tiệt!”.

Sau khi lắp sim vào, người đầu tiên tôi gọi là Lâm Diệu, nhưng máy vẫn tắt. Lâm Diệu đã hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời tôi.

19. Chương 6.2

Tôi đã lấy được bức ảnh cũ của anh ở trong máy điện thoại, xóa số liên lạc của anh ra khỏi sim, sau đó lưu vào trong bộ nhớ của máy tính, cất cả ảnh và số điện thoại vào nơi bí mật nhất trong máy tính và đặt pass cho thư mục này. Tên thư mục là “Đã từng yêu anh đến như vậy”.

Tôi vẫn không thể giữ người đàn ông ấy lại, không thể cùng anh đi đến hết con đường, vì vậy tất cả những kí ức đẹp cứ để sau này từ từ tôi nhớ lại.

Nếu một mối tình không thể có kết thúc tốt đẹp, điều duy nhất có thể làm chỉ l cẩn thận thu dọn những mẩu tàn dư, đừng để nó làm tổn thương bản thân bởi vì nỗi đau đó là nỗi đau thấu xương. Lúc này tôi đã tha thứ cho Bầu Trời, tha thứ cho Sếp, đồng thời cũng tha thứ cho Lâm Diệu. Tôi biết anh ấy tổn thương không nhẹ hơn tôi, anh từ bỏ người con gái đã làm anh tổn thương để đi tìm thuốc giải, cũng giống như trước đây tôi từng tiễn Trương Hạo ra đi và sà vào lòng Lâm Diệu, không có gì đáng xấu hổ cả, đó chẳng qua chỉ là hành động tự bảo vệ bản thân. Tự bảo vệ mình mà không gây tổn thương cho người khác thì đó chẳng qua cũng chỉ là một sự bất đắc dĩ. Lúc bảo vệ tình cảm của mình tôi đã vô tình làm tổn thương Lâm Diệu, còn Lâm Diệu cũng vì bảo vệ mình mà làm tổn thương cho tôi. Đây là cái duyên, không phải oán hận.

Có dũng khí yêu thương cũng phải chuẩn bị tâm lý chịu đau đớn, tôi đã đau đớn đến ba lần rồi, tôi chỉ hi vọng sẽ không có lần thứ tư tiếp diễn, tôi thật sự không thể nào chịu đựng được nữa.

Qua Mạc Lãnh tôi biết Bầu Trời đang dò hỏi tin tức của Lâm Diệu khắp nơi, nói có thể anh ấy đã ra nước ngoài, nhưng cụ thể là đi đâu thì không biết, tôi cũng không muốn biết, bởi vì tôi chẳng thể làm gì, tôi không có khả năng và tự tin để bay qua đó tìm anh. Lâm Diệu luôn phải chịu đựng sự lừa dối của tôi, cố giấu giếm sự bất mãn trong lòng để bao dung tôi, yêu chiều tôi, nếu anh đã quyết tâm bỏ lại tôi, như vậy có nghĩa lòng anh đã nguội lạnh.

Nhận được quà sinh nhật của “Kẻ Trộm” gửi đến, là hai con thú nhồi bông Trường Giang Số Bảy, con to thì cao bằng nửa người tôi, con bé chỉ to hơn bàn tay tôi một chút. Tôi đặt con nhỏ lên đầu con to, một sự tương phản quá rõ ràng, tôi bật cười khanh khách, trong lòng vô cùng cảm kích người bạn phương xa, người bạn chưa từng gặp mặt này. Đột nhiên tôi lại nhớ đến cái nhẫn mà Lâm Diệu tặng cho tôi, lúc đó tôi đang mãi mê chìm đắm trong hạnh phúc chờ lấy chồng nên không mấy để tâm, giờ nó lại trở thành món quà duy nhất mà Lâm Diệu tặng tôi (bộ quần áo không tính nhé, bởi vì mua bộ quần áo đó chẳng qua chỉ là để lấy lòng bố mẹ anh mà thôi), cũng có thể đây chính là món quà cuối cùng. Lấy chiếc nhẫn từ trong ngăn kéo bàn ra, tôi chăm chú ngắm nghía. Cái nhẫn được chế tác rất tinh xảo, hạt pha lê ở trên đó to như là thật, phát ra ánh sáng chói mắt, tôi ném cái nhẫn ra ngoài cửa sổ...

Tạm biệt nhé, người em yêu! Em đã không thật lòng với anh, không phải vì không đủ yêu anh mà bởi vì em quá yêu bản thân mình. Tha thứ cho em lúc đó đã không biết trân trọng tình yêu, tha thứ cho em đã ích kỷ và tùy tiện, bởi vì em cũng tha thứ cho anh rồi.

Kể từ hôm tình cờ gặp lại Tiểu Phụng ở thăm mi viện, còn bị cô ấy dụ dỗ mua một cái thẻ làm đẹp, Tiểu Phụng liên tục gọi điện thoại bảo tôi dẫn Lâm Diệu đến cho cô xem mặt, lại bảo cái thẻ làm đẹp của tôi không dùng là lãng phí lắm. Lần nào tôi cũng khéo léo từ chối. Ai hằng biết trước sau gì chẳng phải ra mắt anh ấy, nhưng giờ tôi lấy đâu ra người mà ra mặt, chưa lâu trước còn khoe khoang trước mặt người ta, thế mà mới chớp mắt người đàn ông của tôi đã chạy mất rồi, mất mặt quá!

Thẻ làm đẹp bỏ phí cũng được, người yêu mất rồi, còn làm đẹp cái gì nữa chứ, có đẹp hơn cũng chẳng ai ngắm. Trên đời này chẳng có người phụ nữ nào thê thảm như tôi nữa. Cứ nghĩ đến Lâm Diệu là lòng tôi lại ghen ngào, khốc mắt lại cay cay. Mặc dù chưa đến mức rửa mặt bằng nước mắt nhưng tôi cũng chẳng muốn ra khỏi cửa, cứ ra ngoài là tôi lại tưởng tượng ra cảnh người ta đang cười nhạo mình. Cứ có thời gian rảnh là tôi lại ở nhà lướt web.

Thấy “Kẻ Trộm” gọi tôi trên yahoo, tôi lao vào nói chuyện, mừng rỡ như một kẻ chết đuối vớ được cọc. Tôi kể cho anh nghe từ đầu đến cuối những chuyện xảy ra với tôi gần đây, cuối cùng cũng tìm được người để trút bầu tâm sự, cứ nén trong lòng mãi kiểu gì cũng gây bệnh mất.

Kể xong, tôi yên lặng ngồi chờ “Kẻ Trộm” trả lời.

Một phút trôi qua, hai phút trôi qua, mười phút trôi qua, vẫn không thấy động tĩnh gì.

Tôi hỏi: Anh đang làm gì đấy?

Kẻ Trộm: Đang đắp mặt nạ.

Tôi thất vọng, cố nén giận hỏi: Khi nào thì xong?

Kẻ Trộm: Tôi đang làm đây, cô bảo làm mặt nạ bột hay mặt nạ bùn tốt hơn?

Tôi nổi đóa, đáp: Tôi thấy anh tốt nhất đắp một lớp phân lên mặt ấy!

Kẻ Trộm: Cô lại sao thế hả? Thấy cô tâm trạng không vui nên mới trêu cô chút thôi mà!

Tôi: Tôi bị đàn ông đá rồi, giờ phải làm sao?

Kẻ Trộm: Chẳng qua chỉ là một thằng đàn ông thôi mà! Tìm đũa

Tôi: Đi đâu tìm?

Kẻ Trộm: Tôi nói cho cô hay, cô đừng có mà rầu rĩ nữa, đây không phải là tính cách của cô, anh ta không thuộc về cô thì cứ để anh ta đi, còn nếu thuộc về cô trước sau gì anh ta cũng quay lại!

Tôi: Anh sống cảm tính quá đấy! Chẳng phải anh đang ở nước ngoài sao? Lúc nào ra ngoài nhớ chú ý xem, biết đâu lại gặp được người đàn ông của tôi!

Kẻ Trộm: Cô thật biết nói đùa, đừng nói giờ tôi đang không ở nước ngoài, mà kể cả tôi có ở nước ngoài làm sao tôi biết mặt mũi người đàn ông của cô? Mà cho dù có biết, tôi chẳng qua chỉ đến một nước nhỏ kiếm tiền, còn anh chàng của cô ra ngoài giải sầu thì khả năng gặp mặt nhau ở một nơi là bao nhiêu? Thất tình thì thất tình, đừng có ngốc nghếch nữa! Tôi đi đắp mặt nạ thật đây, lát nữa ra ngoài cho happy, nghĩ thoáng ra!

Tôi: Cặn bã, cú xéo!

Ngày cuối tuần thứ hai, ngủ tới khi mặt trời lên tận ngọn cây mới tỉnh, không chải đầu, không rửa mặt, mặc nguyên quần áo ngủ lên mạng lướt web. Mắt dán vào màn hình cho đến khi có tiếng mẹ tru tréo.

- Lâm Sảng, còn không mau dậy đi à?

- Con dậy rồi mà!

- Thế còn ở trong đó làm gì, mau ra đây!

Tôi chậm chậm lê bước ra khỏi phòng, nhìn thấy mẹ đang cầm chổi, bố đang cầm đòn gánh, mình đã làm gì sai?

Tôi vội vàng chạy ngay vào phòng ngủ, chặn cửa hỏi:

- Bố mẹ làm gì đấy?

- Quét dọn phòng ốc, mau ra đây!

- Vậy bố cầm đòn gánh làm gì?

- Tìm chỗ cất chứ còn gì

Làm tôi sợ hết hồn! Tôi thò đầu ra khỏi cửa, đã không thấy bố đâu rồi.

- Suốt ngày ở lì trong nhà làm gì, mẹ thấy con sắp mốc người lên rồi đấy! Ra ngoài đi dạo đi! Nhìn thấy là bực mình!

- Con có cản trở gì mẹ đâu! – Tôi âm ức nói.

- Lại còn không à? Mẹ quét dọn đã không giúp đỡ được gì thì thôi còn chạy lung tung khắp nhà!

- Vậy con ra ngoài!

Rửa mặt, đánh răng, chải đầu, thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài.

- Đứng lại! – Lại bị mẹ gọi lại.

- Lại gì nữa ạ?

- Trông cứ như cái xác ỳ, đừng có ra ngoài hù dọa người khác, mau trang điểm cái mặt đi!

- Dạ!

Trát một lớp phấn lên mặt, chính thức đi ra ngoài

Xuống lầu... nhưng biết đi đâu bây giờ?

Đi tìm Mạc Lãnh? Người ta bụng đã lùm lùm, hơi đâu mà tiếp mình, mà cho dù có rảnh rồi tiếp mình đi nữa, lại bảo sẽ giới thiệu bạn trai ỉnh, lúc ấy biết đối phó ra sao? Loại bỏ đối tượng này.

Đi tìm Lưu Hi Hoa? Đường như cũng chưa thân thiết đến nỗi dốc hết cả ruột gan ra với cậu ta, có gặp nhau chẳng qua cũng chỉ nói chuyện của em họ cậu ta với anh họ tôi thôi, một người. Loại tiếp.

Tìm Tiểu Phụng? Nếu cậu ta lại hỏi về Lâm Diệu biết trả lời ra sao? Bắt buộc phải loại tiếp.

Đau đầu, đến lúc cần ngay cả một người bạn cũng không có đây. Hay ông trời cứ phải dồn mình vào chỗ chết mới được hay sao ấy

Thơ thần đi ra bến xe buýt, nhìn thấy xe thì lên vậy, mặc cho nó muốn dẫn mình đến đâu thì đến. Thỉnh thoảng lại có người qua đường nhìn tôi. Tôi hoài nghi cúi đầu xuống kiểm tra, quần áo không mặc trái, giày cũng đi đúng một đôi rồi. Ra đến bến xe, phát hiện ánh mắt của một số người lại hướng về phía tôi, tôi ngạc nhiên, rốt cuộc hôm nay tôi có gì khác lạ nhỉ? Hơn nữa tôi phát hiện có một anh chàng đứng từ xa đang dán mắt nhìn tôi. Kể từ lúc tôi xuất hiện ở chỗ này, ánh mắt của anh ta chưa rời tôi lấy một phút, hay là tôi lại gặp kẻ trộm rồi?

Nghĩ đến đó là tôi lại thấy dựng tóc gáy, định bỏ chạy, nhưng sợ hắn sẽ theo tôi. Tôi nhìn thấy ở phía xa có một chuyến xe buýt đang chạy đến, thôi cứ lên xe rồi tính tiếp, chắc ở trên xe buýt hắn cũng không dám manh động. Tôi đi lên trước vài bước, thăm đoán vị trí xe buýt đỗ lại để nhanh chân lên giành chỗ. Đúng lúc đó, anh chàng cứ nhìn tôi chằm chằm kia đột nhiên sải bước về phía tôi. Tôi hoang mang siết chặt lấy cái túi trên vai.

Anh ta lại gần tôi, mỉm cười rồi lịch sự nói:

- Chào cô!

Tôi gượng gạo đáp lại:

- Chào anh!

- Cô à, tôi đã quan sát cô một lúc rồi – Anh chàng kia ngại ngần gãi gãi đầu.

“Hóa ra anh cũng biết là anh đã quan sát tôi một lúc rồi à?” Tôi lăm bằm.

- Đây là lần đầu tiên tôi... - Anh ta đỏ mặt nói.

Ặc, lần đầu tiên là sao? Tôi cũng là lần đầu tiên bị cướp. Tôi lại siết chặt cái túi trên vai, nhìn anh ta bằng ánh mắt kỳ quặc, trong lòng thấy hơi rờn rợn, cái xe buýt chết tiệt kia sao còn chưa đến thế?

- Cô à, tôi là nhân viên săn tìm minh tinh của công ty ảnh thị X, đây là lần đầu tiên tôi làm việc này, cô là người đầu tiên tôi phát hiện ra! – tôi thở phào, nghe anh ta nói tiếp. – Công ty chúng tôi đang đầu tư vào một bộ phim, có một vai mà tôi thấy rất hợp với cô, không biết cô có hứng thú không?

Hả? Tôi trợn mắt, Tôi ngây ra nhìn cái xe buýt đỗ lại, mở cửa, đóng cửa, rồi lái đi. Sốt ruột chờ xe đến, thế mà lúc xe đến tôi lại không đi. Thế giới nội tâm bé nhỏ của tôi bắt đầu bùng nổ, có phải là nhan sắc tiềm tàng hơn hai mươi năm nay của tôi giờ mới có người phát hiện ra? Anh ta định mời tôi đi đóng vai nào trong Tứ đại mỹ nhân đây? Dương Quý Phi chắc chắn không hợp với tôi rồi, tôi quá gầy; Triệu Phi Yến chẳng? Triệu Phi Yến cũng không tồi, rất hợp với hình dáng của tôi. Cuối cùng tôi cũng nhận ra được giá trị của bản thân. Cảm ơn anh nhé, chàng trai! Chỉ có điều liệu anh ta có phải một tên lừa đảo không nhỉ?

Tôi trấn tĩnh lại, cố gắng kiềm chế cảm giác phấn khích xen lẫn hoang mang ở trong lòng. Tôi thò tay vào túi lấy ra một cái gương nhỏ, bình thần nói: “Thế sao?”. Nhìn vào trong gương tôi hoàn toàn sập đổ. Giờ thì tôi đã hiểu vì sao có nhiều người lại nhìn tôi như vậy. Hai bên lông mày chỉ kẻ có một bên. Dám mang bộ dạng này ra đường chắc chắn phải có dũng khí và quyết tâm ghê lắm. Mẹ ơi, mẹ hại con rồi đây! Tôi muốn khóc mà không được. Tôi liếc nhìn anh chàng kia, khuôn mặt anh ta vì nhin cười mà đỏ bừng lên. Mặt tôi phút chốc sa sầm. Tôi phải giết anh!

Tôi vội vàng lấy một cái khăn giấy ra. Anh chàng kia rất biết điều cho tôi một chai nước suối. Tôi lạnh lùng lườm anh ta rồi đi vào bồn cây ven đường. Sau khi chấm hết sương đọng trên lá cây, miếng khăn giấy cũng đủ ướt để xóa đi đường kẻ long mày chết tiệt kia.

Anh chàng kia ngại ngần giữ lại chai nước, nói: “Nếu cô cảm thấy hứng thú thì cứ đến công ty chúng tôi quay thử!”

- Ok!

- Thế tôi không làm phiền cô nữa! – Anh ta quay người định đi.

- Đợi đã! – tôi gọi giật.

- Còn gì thắc mắc sao?

- Tôi muốn hỏi vai gì thích hợp với tôi?

- Một người phụ nữ bị bỏ rơi.

Anh ta chắc chắn không để ý đến khuôn mặt đang méo xệch đi của tôi, miệng bắt đầu bô lô ba la kể tình tiết kịch, thế nhưng ngoài cụm từ “người phụ nữ bị bỏ rơi” ra, tôi chẳng để lọt tai cái gì. Chẳng nhẽ Lâm Sảng này thực sự đang diễn rất tốt vai người đ bị bỏ rơi đó sao, để đến mức ngay cả một người đi đường cũng nhận ra.

- Câm miệng! – tôi gào lên. Anh ta lập tức im bật, mắt ngơ ngác nhìn tôi.

- Tại sao anh lại nghĩ tôi thích hợp? Trên mặt tôi có viết ba từ “Bị bỏ rơi” hay sao? – Tôi cố gắng kìm nén cơn phẫn nộ trong lòng, điềm đạm nói.

- Sự u uất và ai oán trong mắt cô rất có sức truyền cảm! – Anh ta chậm rãi nói.

Tôi không thể nào bình tĩnh được nữa, gào lên:

- Cút!

Anh kia sợ đến nỗi hồn vía lên mây, vội vàng co giò vọt lẹ

Tôi biết mình không thể cứ thế này mãi, cho dù không có đàn ông cũng không thể giày vò bản thân như thế này được, tôi phải tìm lại con người thực sự của mình.

Tôi bắt một chiếc taxi, đi thẳng đến thẩm mỹ viện của Tiểu Phụng, tôi phải chỉnh lại cái mặt ai oán của người đàn bà bị bỏ rơi này, cũng đến lúc phải đối diện với nó rồi.

Gặp Tiểu Phụng, chưa để cô ấy kịp mở lời, tôi đã nói trước:

- Tổ với bạn trai chia tay rồi!

- Hả? – Tiểu Phụng kinh ngạc thốt lên.

- Hả cái gì mà hả? Chia tay thì chia tay, cậu đừng có hỏi gì cả, mau giúp tớ sửa sang lại đi, tớ phải dựng cờ nổi dậy, tớ không tin mình sẽ thất bại dưới tay một người đàn ông!

- Đúng, gặp ai tốt tớ sẽ giới thiệu cho cậu! – Tiểu Phụng quả nhiên tâm lý, không hỏi gì thêm mà chỉ dịu dàng giúp tôi xoa bóp thái dương. Tôi mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại tôi nhìn thấy mắt Tiểu Phụng đỏ hoe.

- Cậu đang làm

- Ban này ngủ say cậu cứ gọi tên Lâm Diệu mãi!

Mắt tôi cũng đỏ hoe.

Trên đời chẳng có trắc trở nào là không thể vượt qua, tôi vẫn phải kiêu hãnh mà sống tiếp.

Tôi cố làm mình trở nên bận rộn, chẳng còn thời gian để nghĩ đến Lâm Diệu nữa. Cuối tuần tôi thường đến chỗ Doctor Hoàng để làm việc công ích, đồng thời để anh ta miễn phí kiểm tra sức khỏe cho tôi.

Kể từ sau hôm chia tay Lâm Diệu và tình cờ gặp lại Doctor Hoàng, chúng tôi bỗng trở nên thân thiết hơn. Tôi rất thích thái độ làm việc nghiêm túc, những lời hỏi han quan tâm đến bệnh nhân, nụ cười dịu dàng và những lời dặn dò cẩn thận của anh. Thỉnh thoảng anh cũng quay lại mỉm cười với tôi lúc tôi đang đo nhiệt độ cơ thể cho bệnh nhân. Những khoảnh khắc rất ấm áp giúp tôi gần như quên đi Lâm Diệu và tất cả những gì gắn với anh. Tình yêu không phải là tất cả của cuộc đời, tôi tin không có anh tôi vẫn có thể kiên cường mà sống tiếp, bước chân càng trở nên vững chãi hơn. Thậm chí trong lòng tôi còn thấy cảm kích anh bởi anh đã giúp tôi học được cách yêu thương từ trong thất bại. Nếu như lúc này Lâm Diệu xuất hiện trước mặt tôi, thờ ơ với tôi, tôi vẫn sẽ tiến về phía trước, gõ đầu anh và nói: “Đồ đáng ghét, có phải bây giờ ngay cả làm bạn cũng không được không hả?”. Chỉ có điều tôi biết anh ấy chắc chắn sẽ tóm lấy tay tôi, từ từ thả ra, mắt không chớp lấy một cái. Chỉ có mắt tôi là đỏ hoe.

Đúng lúc ấy có người kéo vạt áo của tôi, tôi ngoảnh đầu lại, nhìn thấy một bà cụ đang chớp mắt với tôi. Hình như tôi đã gặp bà ở đâu rồi, nhưng tạm thời chưa nhớ ra, chỉ thấy mặt rất quen.

- Cháu chào bác, có chuyện gì thế ạ? – Tôi đến trước mặt bà, nhẹ nhàng hỏi.

- Ra ngoài nói đi! – Bà cụ kéo tôi ra khỏi phòng khám.

- Dạ? – Chắc chắn tôi đã gặp bà cụ ở đâu rồi, nhưng bà cụ tìm tôi có việc gì? Tôi đâu phải là bác sĩ?

- Xem ra cháu ít tuổi hơn bác sĩ Hoàng nhỉ? – Bà cụ nhìn tôi từ đầu đến

- Chắc là vậy ạ! – Thực ra tôi cũng chẳng biết Doctor Hoàng bao nhiêu tuổi, chắc là khoảng trên dưới ba mươi.

- Bác sĩ Hoàng trông rất được, bố cậu ta chắc cũng không tồi đâu nhỉ! – Bà cụ lại hỏi.

- Chuyện này... - Thế này bảo cháu trả lời kiểu gì? Cháu đã gặp bao giờ đâu? Nhưng mà cháu phải nói thật với bà, bà đừng mong tán tỉnh bố Doctor Hoàng! Mà cho dù bà có tán tỉnh được đi chăng nữa cũng đâu liên quan gì đến cháu? Cháu chịu, không giúp được gì đâu!

- Không sao, không phải ngại, những chuyện thế này bác gặp nhiều rồi. Chồng già vợ trẻ thực ra cũng chẳng làm sao, chủ yếu là ông ấy đối xử tốt với mình, chỉ có điều đàn bà mà không có con thì hơi đáng tiếc!
- Bà cụ nói xong liền thở dài.

Đúng, cháu thừa nhận bà nói đúng, nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến cháu?

- Chồng cháu, ban đêm... vẫn ổn chứ? - Bà cụ ghé vào tai tôi thì thầm.

Cuối cùng tôi cũng nhớ ra bà cụ này là ai rồi, lần trước đến gây chuyện ở phòng khám của Doctor Hoàng đúng lúc anh ta khám bệnh cho bệnh nhân, người đó không ai khác chính là bà cụ này. Lúc đó tôi đã lấy danh nghĩa là mẹ Doctor Hoàng để lời tuốt anh ta ra ngoài. Thế là bà cụ tưởng tôi là mẹ kế Doctor Hoàng thật. Tôi muốn khóc, nhưng cũng thấy buồn cười. Trên đời sao chuyện gì cũng có người tin là sao?

- Bác ạ, thực ra...

- Hầy, đúng là đáng tiếc, cô rất xứng đôi với bác sĩ, thế mà sao lại đi lấy bố người ta thế? Lại còn để cô đến giúp con trai làm việc, nhìn cô tủi thân kìa, mắt đỏ hết cả rồi! - Bà cụ lắc đầu tỏ vẻ đồng cảm, nghe thấy tiếng cô y tá gọi tên mình liền vỗ vỗ lưng tôi rồi đi vào phòng khám. Tôi ghen lời, cho tôi một cơ hội giải thích được không?

20. Chương 6.3

Bận rộn suốt cả ngày, đau lưng mỗi gối vô cùng. ctor Hoàng đang thu dọn mặt bàn, hỏi tôi muốn đi đâu ăn cơm. Không phát tiền công cho tôi nên định lấy thức ăn bịt miệng tôi hả?

- Con trai! - Tôi gọi

ctor Hoàng ngơ ngác nhìn tôi, không dám tin tôi đang nói chuyện với anh ta.

- Con trai à, mau qua đây mát xa ẹ đi! Sao mà bất hiếu thế cơ chứ? - Tôi nhìn cái mặt xmnh mét của ctor Hoàng mà không nhịn được cười.

ctor Hoàng đi lại chỗ tôi, ngồi xuống bên cạnh, bóp vai cho tôi, miệng thì thầm:

- Cô vừa gọi tôi là gì?

- Con trai! Người ta tưởng anh là con trai của tôi đấy, còn bảo tôi là mẹ kế của anh, nói tôi với anh rất xứng đôi, sao tôi lại đi lấy bố anh nữa đấy! – Tôi thích thú để mặc ctor Hoàng bóp vai ỉnh, cảm giác thư thái hơn nhiều.

- Là ai thế? – Tôi không nhận ra giọng anh ta có gì bất thường.

- Anh không cần biết. Á, đau chết đi được! – Một cơn đau ập đến, tôi kéo tay anh xuống cần một cái thật đau, lần này đến lượt anh ta hét lên.

- Sau này không được gọi tôi như vậy nữa! – Mặt ctor Hoàng sa sầm.

- Khi nào không có người tôi sẽ gọi anh như vậy, khi có người lạ tôi sẽ gọi anh là ctor Hoàng! – Tôi nhảy nhót phấn khích trước mặt ctor Hoàng, tâm trạng cực kì vui vẻ. Đột nhiên người tôi bị ai đó kéo giật lại, cả thân hình tôi ngã vào người anh ta. ctor Hoàng ôm lấy tôi, mặt anh ta từ từ ghé sát lại... anh ta... anh ta,, không phải anh ta định hôn tôi đấy chứ? Ngay khi xác định anh ta đang định hôn mình, tôi lập tức ngoảnh đầu đi. Môi anh ta “đậu” ngay trên má tôi. Tôi ngồi dậy, ngại ngùng nhìn anh ta, đang định ngoác miệng ra cười rửa thì anh ta tỉnh bơ như không có gì xảy ra.

- Sau này không được gọi tôi là con trai đâu đấy! – ctor Hoàng cười tinh quái.

Trời đất!

Tôi kể chuyện của anh họ ẹ tôi nghe, nào ngờ mẹ phản ứng gay gắt, mắng tôi không chịu bàn bạc trước với mẹ, bảo sau này nhỡ có vấn đề gì thì biết làm thế nào? Rồi lại bảo làm mai m đến ba năm, thế thì biết khi nào tôi mới lấy được chồng? Mẹ tôi còn chưa hết giận, bố tôi lại nhảy vào cuộc. Thế là tôi đành phải ngồi im cho bố mẹ chỉ trích, mắng nhiếc, cảm giác như mình là một phần tử trong phe phản động vậy.

- Tốt hay không liên quan gì đến mình? Chẳng nhẽ còn phải đảm bảo bọn họ sẽ sinh quý tử chắc? – Tôi dán mắt vào tivi, gặm táo nhồm nhoàm, mặc cho bố mẹ mắng!

- Con ranh này, con muốn mẹ tức chết phải không? – Mẹ nổi cơn tam bành, bố liền chạy ra ban công tìm kiếm cái gì đó. Bố... bố lại tìm đòn gánh phải không? Tôi phải lẩn vào phòng ngay!

Chỉ có điều mẹ tôi nói cũng có phần đúng. Làm mối xui xẻo đến tận ba năm, vụ mai mối này còn chưa thành thì bạn trai tôi đã bỏ chạy mất tiêu rồi, đúng là bi kịch! Ngồi ôm cái gối trên giường, đột nhiên tôi lại thấy hối hận vì đã ném cái nhẫn đi, cho dù thế nào đi chăng nữa thì đó cũng là món quà đầu tiên mà Lâm Diệu tặng cho tôi, cần gì phải trút giận lên nó?

Tôi lại nhắc máy lên, vô thức gọi điện đến số điện thoại quen thuộc, căng thẳng đến toát mồ hôi, chỉ sợ lại là tắt máy, nhưng ngay sau đó lại lo lắng nếu gọi được rồi thì sẽ nói những gì. Chào anh, lâu lắm rồi không gặp, gọi xem anh sống chết ra sao? Hầy, rốt cuộc tôi đang nói cái gì chứ? Hoặc là nói: Lâu lắm rồi không thấy anh đi làm, công việc của anh đã đổ hết lên đầu em rồi, mệt chết đi được! Người ta là thiếu gia, đi làm gì chứ, mệt chết là đáng đời! Kết quả vẫn khiến tôi thất vọng: Tắt máy. Lâm Diệu ơi là Lâm Diệu, rốt cuộc anh đang ở đâu? Chỉ cần anh chịu quay lại, có bảo em làm gì em cũng đồng ý, đừng nói là đi gặp bố mẹ anh, có đi gặp Diêm Vương em cũng đồng ý. Nhưng mà, anh có hiểu tấm lòng của em không?

Anh họ tôi và em họ Lưu Hi Hoa chính thức gặp mặt. Tôi với Lưu Hi Hoa là người làm mối cũng phải xuất hiện trong cuộc gặp mặt này, đóng vmi trò giúp họ tạo chủ đề nói chuyện, bắc cây cầu dẫn đường. Trong lòng tôi thấy rất khó chịu, thế này mình có khác gì bọn bảo kê? Nghĩ vậy tôi liền tìm một cái cớ để “tê” cho nhanh. Lưu Hi Hoa thấy tôi ngồi không yên nên cậu ta cũng có vẻ sốt ruột, cuối cùng cũng chuẩn với tôi.

- Sau này họ mà không hợp nhau thì làm thế nào? Chúng ta liệu có trở thành đầu sỏ gây họa không? – Tôi nhớ lại lời mẹ, trong lòng thấy có chút bất an.

- Cuộc sống là do con người tạo ra, sống không tốt là bởi vì họ không hiểu môn nghệ thuật này, liên quan gì đến chúng ta? – Lưu Hi Hoa nghĩ rất thoáng. – Cậu với bạn trai đã làm hòa chưa?

- Làm hòa ư? Làm hòa sao được, ngay cả mặt tớ còn chẳng gặp được nữa là! – Thực ra trong lòng tôi vẫn không thoải mái, ngay cả cơ hội giải thích cũng không có, thế mà đã bị người ta đá rồi.

- Chỉ có điều tớ thấy cậu rất kiên cường, cứ như không có gì xảy ra vậy!

- Chẳng nhẽ gặp ai tớ cũng phải khóc lóc kể lể là bị bạn trai đá hay sao? Chuyện mất mặt như vậy không phải ai tớ cũng nói đâu! – Kiên cường ư? Nếu tôi không kiên cường thì ngay từ lần đầu bị đá tôi đã đâm đầu vào tường chết rồi!

- À phải rồi, cái điện thoại đó, cảm ơn cậu nhé, rất dễ sử dụng! – Tôi cười ái ngại.

Lưu Hi Hoa không nói gì, lúc đi ra bãi đỗ xe cậu ta hỏi tôi có về nhà không, cậu ta sẽ tiễn tôi về. Tôi từ chối, bảo muốn đi dạo một chút, xem xem có ai đánh rơi cái gì không còn nhặt.

Lưu Hi Hoa cũng không lên xe mà đi tản bộ với tôi. Chẳng mấy chốc tôi đã nhận được điện thoại của anh họ, nói là đã đưa em họ của Lưu Hi Hoa về nhà rồi, cảm thấy cũng không tệ. Tôi liền kể cho Lưu Hi Hoa nghe tin này, cả hai cùng lúc thở phào. Kể từ giờ, tôi chẳng giúp gì thêm cho họ được cả.

Trên đường đi tôi tình cờ đụng mặt Trương Hạo và vợ anh ấy. Trương Hạo đang bế con, vợ anh đang đứng bên cạnh nói chuyện, thỉnh thoảng hai người quay sang cười với nhau. Tôi vội vàng tìm một nơi tránh mặt họ. Không phải vì ngại, thực ra chuyện này cũng qua lâu rồi, nhìn thấy họ hạnh phúc như vậy, có lẽ trong lòng anh đã quên mất một người như tôi rồi, chỉ có điều tôi không muốn bị anh hỏi về cuộc sống củm mình, bởi vì tôi không muốn họ biết trong khi họ hạnh phúc thì tôi vẫn cô đơn.

Lưu Hi Hoa cũng rất biết điều, không hỏi han gì hết. Đi mãi mỗi chân, tôi liền tìm một cái ghế đá ngồi xuống. Lưu Hi Hoa cũng ngồi xuống theo.

- Tổ không sao đâu, cậu không cần phải đi với tớ! – Nhìn cậu ta cứ ngốc nghếch đi theo mình, tôi thấy hơi áy náy.

- Sự việc rồi sẽ có chuyển biến, đừng nản

- Được rồi, cậu đi đi, tớ ngồi một lát đã!

Tôi đẩy cậu ta đi, còn mình ngồi lại đó đến tận khuya.

Bụng Mạc Lãnh càng ngày càng to, chẳng còn thời gian ở bên cạnh tôi nữa, thỉnh thoảng chỉ gọi điện, mới được dăm ba câu thì sợ bức xạ điện thoại ảnh hưởng đến cái thai trong bụng nên cũng cúp máy luôn. Tôi bảo Mạc Lãnh sau này không phải gọi nữa, nhờ sinh ra đứa bé không có mông thì Bầu Trời sẽ xé xác tôi ra mất.

Lưu Hi Hoa cũng không hề thất tín, nhanh chóng sắp xếp cho anh họ tôi làm việc ở quán rượu của cậu ta, hình như là vị trí quản lý gì đó, không cần phải cúi đầu hầu hạ khách hàng mà tiền lương cũng khá khá. Hai bác cứ hết lời khen ngợi, còn nói sẽ mời tôi ăn cơm để cảm ơn nhưng tôi đều từ chối hết. Bao nhiêu năm nay, tôi đã quên mất mùi vị đồ ăn của gia đình rồi.

Ngần ấy thời gian, Lâm Diệu chẳng có chút tin tức nào.

Không biết Bầu Trời lo tôi nghỉ quán hay là vì áy náy với tôi, hoặc cũng có thể cảm thấy tôi quá hệt hẵng, quá cô đơn nên bắt đầu dẫn tôi đi tham dự các buổi tiệc tùng của công ty với tư cách đi tiếp khách, chiếm dụng khá nhiều thời gian ngoài giờ làm của tôi.

Ban đầu tôi còn cảm thấy mới mẻ, hào hứng trang điểm cho thật xinh đẹp để không làm mất mặt công ty, nhưng tiếp khách nhiều tôi bắt đầu hoài nghi không biết có phải Bầu Trời dẫn tôi tới chỉ để đỡ rượu cho anh ta không nữa? Đỡ rượu thì không sao, tửu lượng của tôi cũng khá, nhưng đáng buồn nhất là đi với anh ta chủ yếu toàn là những người ngoài năm mươi tuổi, chẳng có anh chàng nào nhìn được mắt, một anh cũng chẳng có.

Nhân lúc khách hàng đi rửa tay, tôi khẽ hỏi Bầu Trời:

- Tổng giám đốc, ông Vương đã đến sáu mươi chưa?

- Chưa, năm ngoái mới tròn năm mươi, tôi còn mua quà tặng mà!

Tôi cúi đầu ngao ngán.

- T, lần sau hẹn một người nào trẻ trẻ ấy, anh không cảm thấy tuổi tác chênh lệch quá lớn khó nói chuyện sao?

- Đây là bàn chuyện làm ăn chứ có phải xem mặt đâu!

Tôi lại cúi đầu, tôi cũng đâu nghĩ mình đi xem mặt, chỉ cảm thấy nếu đối phương dễ nhìn một chút, tôi uống rượu sẽ dễ hơn thôi.

- Tổng giám đốc Ngũ, ngày nào anh cũng đi tiếp khách, Mạc Lãnh không có ý kiến gì à?

- Cô ấy hoàn toàn có thể có ý kiến, nếu như cô ấy không ngại phải sống trong nhà tranh.

Tôi cúi đầu lần thứ ba, tôi chỉ tiện miệng hỏi chơi, thật sự không muốn hi sinh thời gian rảnh rỗi của mình để ra đây ngồi uống rượu với ông già này.

- Tổng giám đốc, có bao nhiêu nhân viên theo dõi đơn hàng smo anh chỉ dẫn một mình tôi đi? Anh không sợ mọi người trong công ty đàm tiếu à?

- Không đâu, ai chẳng biết giữa chúng ta không thể có vấn đề.

Lần thứ tư cúi đầu, tôi kém hấp dẫn đến thế sao?

Ông Vương đã quay lại, bắt đầu bàn chuyện với Bầu Trời, thỉnh thoảng tôi có chêm vài câu. Ông ta nhìn tôi chằm chằm rồi qumy sang hỏi Bầu Trời:

- Cô ấy vừa nói gì thế?

- Cô ấy nói muốn kính ngài một ly! – Bầu Trời nheo nheo mắt nhìn tôi.

Hai người các người là đồ xấu xa đều cáng! Hôm nay tôi liều mạng với ông, để xem ông gục trước hay là tôi gục trước!

- Nào, tôi xin thay mặt công ty mời ông Vương một ly!

- Nào, tôi xin thay mặt Tổng giám đốc Ngũ mời ông Vương một ly!

- Nào, tôi xin thay tập thể nhân viên công ty mời ông Vương một ly!

- Nào, tôi xin thay mặt mẹ tôi mời ông Vương một ly!

- Nào, tôi xin thay mặt...

Mặt Bầu Trời sầm sì, ông Vương đã gục rồi, tôi cũng bắt đầu không phân biệt được trời đất rồi.

Trong cơn mơ hồ, tôi nhìn thấy có người vào nói chuyện với Bầu Trời rồi khiêng ông Vương kia đi. Tôi lao đảo ra ngoài với Bầu Trời. Đồ xấu xa, còn không buồn dìu tôi à, thật chẳng có nhân tính gì hết, hại tôi mấy lần suýt nữa nhào vào nhân viên phục vụ.

Ra khỏi nhà hàng, đi được mấy bước tôi liền lao vào chỗ thùng rác vệ đường, bắt đầu nôn thốc nôn tháo, nước mắt nước mũi trào ra. Bầu Trời nhìn bộ dạng tôi thế này, biết tôi không ổn liền dừng lại vỗ lưng cho tôi, hỏi:

- Đã đỡ hơn chưa?

- Anh cút đi cho tôi! – Tôi gào lên, chẳng buồn để ý đến hình tượng của mình, tại sao lại thế này, người yêu đi mất rồi, vì công việc mà tôi phải chịu như thế này ư?

- Tôi đưa cô về nhé! – Bầu Trời đưa tay ra dìu tôi nhưng bị tôi hất đi.

- Anh đi đi, tôi không cần anh đưa!

- Cô cứ thế này sao tôi yên tâm được?

- Anh yên tâm ư? Nếu anh biết lo lắng thì anh đã không lôi tôi đi như vậy. Thấy tôi thú vị lắm phải không, chẳng qua tôi chỉ đấm mnh có một cái thôi mà, anh vẫn còn để bụng đến bây giờ sao? Tôi đánh anh là bởi vì anh dám tính toán với tôi trước, đàn ông mà hẹp hòi như vậy sao? – Tôi hoàn toàn mất kiểm soát, cộng thêm hơi men làm đầu óc tôi càng không tỉnh táo, những gì muốn nói cứ thế tuôn ra, tôi vừa khóc vừa chửi, muốn trút hết tất cả ầm ức và bất mãn ra ngoài. Dù gì cũng phải có một kẻ làm bia đỡ đạn chứ, Bầu Trời thật xúi quẩy vì đụng vào tôi đúng lúc tôi say mềm.

- Tỉnh táo lại đi, cô lắm nhảm cái gì thế hả? Để tôi đưa cô về! – Bầu Trời sa sầm mặt mày.

- Tôi không cần anh đưa! – Tôi lấy điện thoại ra, mở danh bạ, cuối cùng gọi đến số của ctor Hoàng.

- Lâm Sảng à? – ctor Hoàng nhanh chóng nhận điện thoại.

- Tôi uống say rồi, anh có thể đưa tôi về nhà không?

- Cô đang ở đâu?

- Nhà hàng A.

- Cô đợi đó, tôi sẽ đến ngay, đừng có đi lung tung đấy!

- Ừ!

Cúp điện thoại, tôi tìm một cái ghế đá bên đường và ngồi xuống. Bầu Trời vẫn đứng như trời trồng, thấy tôi cúp máy liền hỏi:

- Cô gọi ai đến đón thế?

- Bạn!

- Bạn thế nào?

- Liên quan gì đến anh? Giờ không phải giờ làm!

- Tôi phải chịu trách nhiệm về sự an toàn của cô!

- Yên tâm, mnh ta an toàn hơn anh nhiều! Người ta là bác sĩ đấy!

- Là đàn ông à?

- Anh còn không mau đi đi!

- Đợi anh ta đến tôi sẽ đi!

Bực mình, không biết Bầu Trời bắt đầu quan tâm đến tôi từ lúc nào? Cứ suy nghĩ là đầu lại đau nhức muốn nôn. Tôi lại chạy đến chỗ thùng rác, lại nôn thốc nôn tháo, không muốn đứng dậy nữa.

Có người dìu tôi đứng dậy, ngoảnh đầu lại nhìn hóa ra là ctor Hoàng đang c mảy nhìn tôi:

- Sao lại uống ra nông nổi này?

- Có cách nào khác đâu, đi làm thuê cho người ta mà! – Nói rồi tôi liếc mắt nhìn Bầu Trời, chỉ thấy anh ta đang nheo nheo mắt nhìn ctor Hoàng.

- Về nhà đi, có đi nổi không?

- Được mà!

- Con ranh này, tửu lượng kém còn học đòi người ta uống rượu! – ctor Hoàng vừa dìu tôi dậy vừa gõ nhẹ vào đầu tôi.

Tôi lườm anh ta, đây là quyền của tôi chứ!

- Khoan đã! – Bầu Trời lại gần.

- Có chuyện gì không? –ctor Hoàng hỏi.

- Anh là gì của cô ấy?

- Bạn!

- Bạn thế nào?

- Ngũ Dật Thiên, anh uống nhầm thuốc à? Anh chỉ là ông chủ củm tôi, không phải là bố tôi, tôi làm bạn với ai liên quan gì đến anh? Đồ dở hơi! – Tôi nổi đóa, kéo tay ctor Hoàng đi thẳng.

Lúc ở trên xe ctor Hoàng hỏi:

- Người đó là sếp của cô à?

Tôi trợn mắt lườm anh ta:

- Sếp mà còn có hàng giả được à?

- Quan tâm hơi quá đến cô đấy!

- Tôi cũng thấy rất kỳ quặc, dạo này tự nhiên anh ta lại trở nên nhiều chuyện, ngày nào hết giờ làm cũng bắt tôi đi gặp khách hàng, còn toàn gặp lã nữa chứ. Hôm nay còn để tôi uống ra nông nỗi này. Hết rồi, ban nãy tôi không buồn khách khí với anh ta, ngày mai anh ta kiêu gì cũng đuổi việc tôi! – Ban nãy nôn hai lần, giờ thấy tỉnh hơn một chút. Tôi buồn rầu, tôi dám mắng cả sếp tổng của mình. Chỉ có điều đánh cũng đã đánh rồi, mắng dăm ba câu đã thấm vào đâu?

- Không sao, cô đến giúp tôi là được, tôi sẽ không bắt cô đi uống rượu đâu!

- Tôi đến giúp anh, thế anh trả tôi bao nhiêu?

- Anh ta trả cô bao nhiêu tôi trả cô bấy nhiêu! – ctor Hoàng cười cười.

- Nhưng tôi có biết làm nghề của anh đâu! – Tôi bối rối ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ, sao tôi lại gọi ctor Hoàng đến chứ?

- Làm hành chính thì không cần kiên thức chuyên ngành!

- Đợi tôi bị đuổi đã rồi hẵng tính tiếp.

- Đầu còn đau không?

- Hết đau rồi! Giờ chỉ muốn ngủ thôi!

- Vậy tôi lái xe nhanh một chút! Nếu cô không bị đuổi việc, lần sau anh ta lại bắt cô đi thì cô chủ động xin nghỉ nhé, làm gì có chuyện ép phụ nữ ra ngoài tiếp khách như thế? – ctor Hoàng bực bội nói.

- Cũng không hẳn như thế, hôm nay chẳng qua tôi có ý uống thôi, kết quả là hạ gục đối phương rồi, ha ha!
– Tôi cười đắc chí.

ctor Hoàng lắc đầu, không nói gì thêm.

Đến dưới nhà tôi, ctor Hoàng định dìu tôi lên nhà mới yên tâm nhưng tôi sợ mẹ nhìn thấy lại hỏi han này nọ nên từ chối. Anh ta cũng không nài ép, chỉ dặn tôi chú ý nghỉ ngơi, nếu như nghĩ việc thì cứ tìm đến mình ta.

Sự cảm động tràn ngập trong lòng tôi, đột nhiên tôi rất muốn chạy đến ôm chầm lấy anh ta, nhưng tại sao anh ta không phải là Lâm Diệu chứ?

Sáng hôm sau tỉnh lại, giờ thì tôi oàn toàn tỉnh táo, những lời tôi mắng chửi Bầu Trời lần lượt hiện lên trong đầu. Tôi lỳ mặt đến công ty, cẩn thận quan sát tình hình địch, suốt cả ngày cứ len lén quan sát tình hình trong phòng sếp, cứ thấy sếp ra ngoài là tôi lại thầm cầu khẩn: đừng có tìm tôi, đừng có tìm tôi!

Khó khăn lắm mới gượng được đến hết giờ làm, một ngày làm việc bình yên trôi qua. Tôi đã thoát khỏi kiếp nạn này, còn về chuyện lòng quan tâm của Bầu Trời dành cho tôi tối qua, tôi coi như đó là vị anh ta lo cho sự an toàn của tôi. Thực ra nhìn ctor Hoàng đầu có giống như một người xấu? Làm sếp tổng có khác, cẩn thận quá mức!

Tiểu Phụng sau khi biết tôi chia tay người yêu luôn sốt xình xịch tìm bạn trai cho tôi. Chẳng bao lâu sau, Tiểu Phụng đã gọi điện thông báo sẽ giới thiệu cho tôi một nhân vật tầm cỡ, bảo tôi đừng có thức đêm, hai ngày nữa chuẩn bị đi xem mặt, thời gian cụ thể sẽ thông báo với tôi sau, đến lúc ấy nhớ đến sớm để cô ấy trang điểm giúp, phải biết nắm lấy thời cơ. Tôi đồng ý, mặc kệ anh ta là người hay là quỷ, cứ gặp mặt rồi tính tiếp, biết đâu lại đẹp trai sáng láng, Lâm Diệu không quay lại, tôi không thể cứ chờ anh cả đời được. Chờ đợi không phải là vấn đề, vấn đề là phải đợi đến bao giờ? Tôi gọi điện cho Mạc Lãnh, nói rằng tôi chuẩn bị đi xem mặt, bảo cô ấy chúc tôi may mắn. Mạc Lãnh rất ủng hộ, dặn dò tôi phải quan sát kỹ, không được nhìn nhầm người nữa.

Tối đó tôi nhận được điện thoại của Lưu Hi Hoa, nói phải chúc mừng anh họ tôi với em họ cậu ta. Tối đó ở quán bar của Lưu Hi Hoa, tôi đã uống rất nhiều rượu.

Cô em họ vẫn không nói gì nhiều, chỉ yên lặng ngồi bên cạnh nghe chúng tôi nói chuyện và uống rượu, thỉnh thoảng lại rót rượu cho chúng tôi, còn quan tâm khuyên chúng tôi uống ít thôi, có thể cô ta nhận ra tâm trạng của tôi không được vui. Đột nhiên tôi rất thích cô gái này, đàn ông cũng rất thích những người phụ nữ dịu dàng như vậy: không tranh cãi với họ, không ngăn họ uống rượu, thậm chí khi họ nói chuyện còn ngồi im như thóc. Nhưng tại sao tôi không làm được?

- Thôi được, hôm nay là ngày vui, tôi sẽ hát tặng mọi người một bài. Lưu Hi Hoa kia, mau đi chọn bài! – Tôi vỗ vai Lưu hi Hoa, ra hiệu bảo anh ta đi chọn bài cho tôi. Ba người bọn họ ngệt mặt ra.

- Làm gì có bài này? – Lưu Hi Hoa bê cốc rượu lên, ngây

- Quán xá gì mà tồi tàn, ngay cả bài đó cũng không có! – Tôi đứng dậy đi chọn bài Cuộc tình tan vỡ.

Đứng trên bục, tiếng nhạc vang lên, Lưu Hi Hoa vỗ tay đầu tiên cổ vũ, sau đó bên dưới vang lên một tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Chờ đợi không khó, thời gian không dài cũng không ngắn, trong lòng có khát vọng, muốn được cùng anh tâm sự nhẹ nhàng, nhưng tiếng sấm ở đâu vang vọng đến, làm cho trái tim ai hoang mang. Tình em đã nguội lạnh, bầu trời bên ngoài cửa sổ đã hoang tàn. Trước khi cất tiếng, lệ đã hoen bờ mi, tình cảm của anh còn lạnh hơn cả dòng nước mắt của em. Suy nghĩ đắn đo, né tránh anh liệu sẽ thế nào, muốn đi mà

mất phương hướng, lạc đường trong những cơn mơ. Đêm dài như vậy, em một mình ngồi bên cạnh ngọn đèn leo lét. Đêm dài như vậy, vì vậy giấc mộng của chúng ta đã không còn...

Kết thúc bài hát, nước mắt đã làm mờ tầm mắt tôi, thấp thoáng phía xa, tôi nhìn thấy ánh mắt xót xa của anh họ.

Về lại chỗ ngồi, không khí đã trở nên căng thẳng. Anh họ và Lưu Hi Hoa không dám chủ động nói chuyện, cũng không dám chủ động cười. Tôi nói một câu, họ đáp một câu, tôi cười một tiếng, họ cũng cười theo một tiếng. Không chơi, cũng không uống nữa, ai cũng học Bạch Hi Hi, im lặng ngồi yên trên ghế.

- Chuyện đó... - Tôi cố tìm chủ đề, không khí này không thích hợp với chuyện vui hôm nay.

- Sao thế?

- Sao thế?

Lưu Hi Hoa và anh họ cùng lúc ngẩng đầu lên đáp vẻ mặt hoang mang.

- Hai gã điên! – Cuối cùng tôi không nhận được nữa liên bất cười thích thú, tôi thấy Bạch Hi Hi cũng cười.

- Ban nãy điện thoại của em đổ chuông đấy! – Anh họ nói.

- Ồ! – Tôi cầm điện thoại lên xem, nhưng máy lại bị tắt.

Tôi trợn mắt lườm Lưu Hi Hoa

- Cậu mua điện thoại đều, lúc nào cũng thế này, đổ chuông một hồi là tắt máy, mở máy lên cũng chẳng thấy có cuộc gọi nhờ nào!

- Cậu mở máy lên xem sao, không đều đến thế chứ?

- Chẳng muốn mở, dù gì có đặt điện thoại bên cạnh cả tuần cũng chẳng có một cuộc gọi nhờ hay một cái tin nhắn nào!

Tôi tiện tay ném luôn điện thoại vào túi, mặc kệ nó rồi nâng cốc nói:

- Nào nào nào, uống rượu, còn ngây ra đó làm gì? Tôi chuẩn bị đi xem mắt rồi, lần sau gặp lại, bên cạnh tôi sẽ có một “sứ giả bảo vệ hoa” đấy!

Bọn họ không đáp lời, chỉ lặng lẽ phối hợp với tôi. Cạn ly! Cạn ly rồi, nhưng vẫn không say được.

Tan cuộc, anh họ tôi vẫn phải ở lại làm việc. Lưu Hi Hoa nhìn tôi và Bạch Hi Hi, không biết sắp xếp thế nào.

- Lưu Hi Hoa, cậu đưa em họ về, tôi muốn đi bộ về nhà!

21. Chương 7.1

Chương 7: Chúng ta sẽ mãi mãi không chia lìa

Đêm thu, trời rất lạnh. Tôi đi bộ về nhà, toàn thân lạnh đến run cầm cập. Còn chưa vào đến khu chung cư tôi đã giật mình đứng sững lại. Nhìn từ xa, tôi thấy có một cái bóng quen thuộc.

Tôi đứng ngây ra bên đường, mặc cho gió lạnh táp vào mặt, từng cơn đau rát lan tràn trên má. Tôi không dám đi tiếp, chỉ sợ mình nhìn không rõ, sợ đi tiếp bóng người trước mặt sẽ biến mất, sợ anh sẽ lái xe lướt qua tôi như chưa từng quen biết. Tôi chỉ biết đứng ngây ra trong gió lạnh. Nhìn thấy tôi đứng ngây ra anh liền ngồi vào trong xe. Tôi sợ đến thót tim, anh định bỏ đi sao? Bởi vì anh nhìn thấy tôi rồi nên muốn trốn tôi sao? Nước mắt tôi bỗng chốc trào ra.

Xe anh đỗ lại ngay sát cạnh tôi.

Cửa xe mở ra:

- Le!

Là Lâm Diệu, đã lâu lắm không gặp, anh có vẻ gầy đi. Sống mũi tôi chột cay cay, run run ngồi vào xe anh.

Đến nhà anh, cửa vừa đóng lại, anh đã ôm chầm lấy tôi rồi hôn tôi như điên dại. Cũng không biết là vì xúc động hay là vì lạnh mà toàn thân tôi như run lên. Ban đầu anh hôn tôi, về sau tôi bình tĩnh hơn, liền vòng tay siết chặt lấy anh không muốn buông ra. - Lâm Diệu, Lâm Diệu! - Tôi gọi tên anh, bật khóc nức nở.

Anh không nói gì, ôm tôi lên giường, nằm đè lên người tôi. Tôi không phản kháng. Được gặp lại anh như thế này tôi phải cảm ơn ông trời rất nhiều, lúc này đây tôi có thể cho anh mọi thứ...

- Em đổi điện thoại rồi à? Ban nãy tại sao không nghe điện thoại của anh, còn tắt máy nữa chứ? - Lâm Diệu đưa tay ra móc lấy cái điện thoại của tôi, bật máy lên, mở danh sách cuộc gọi và tin nhắn, sau khi không phát hiện ra đối tượng nào khả nghi mới hỏi.

- À, tôi đó lúc về nhà bị rơi vỡ điện thoại! - Tôi thành thực trả lời, còn chủ động bổ sung.

- Cái điện thoại này là của người ta tặng em, chính là cậu bạn học lần trước đấy! Hình như nó bị hỏng rồi, thường xuyên không nhận được điện thoại, làm sao em biết anh gọi chứ?

- Hắn ta tặng em điện thoại làm gì? - Lâm Diệu lập tức cảnh giác hỏi.

- Nói là để tiện cho việc liên lạc. À phải rồi, chuyện của em họ của cậu ta với anh họ em thành công rồi, tối nay bọn em đi chúc mừng họ!

- Chẳng trách mà người em toàn mùi rượu, sau này không được dùng cái điện thoại này nữa, cũng không được uống rượu! Ngày mai đi mua cái mới!

- Tại sao? Đây không phải là tiền chắc?

- Anh sẽ mua cho em!

- Thế còn nghe được! - Tôi rời khỏi vòng tay anh, ngồi dậy, cúi xuống nhìn anh, hỏi. - Lâm Diệu, anh đã đi đâu vậy? Suýt chút nữa thì em hẹn hò với người khác rồi?

- Em dám! - Lâm Diệu ngồi bật dậy, lại ôm tôi vào lòng

- Sao em không dám chứ? Anh đi biệt không có tin tức gì, ai mà biết anh có tìm được ai khác rồi hay không? Chẳng nhẽ em phải chờ anh đến già chắc?

- Muốn hẹn hò với người khác à, em không có cơ hội đâu! Anh có tai mắt cả đấy, nếu không anh đâu có về kịp lúc thế? Em còn định đi xem mặt nữa, muốn chết phải không? - Lâm Diệu ghé sát mặt vào tôi.

- Ai nói với anh là em chuẩn bị đi xem mặt? - Tôi kinh ngạc, hay là anh gài tai mắt ở bên cạnh tôi thật?

- Ngũ Dật Thiên nói cho anh biết đấy, anh vẫn liên lạc với anh ta mà, chỉ có điều không cho anh ta nói với em thôi. Nghe được tin này là anh chạy về đây ngay! - Lâm Diệu đắc chí nói.

- Hai người thông đồng với nhau phải không? Chẳng trách gần đây em cứ tưởng Bầu Trời uống nhầm thuốc, tự nhiên quay sang quan tâm em, ngày nào cũng bắt em đi uống rượu tiếp khách, hóa ra là kế hoạch của bọn anh! Lâm Diệu, anh giỏi lắm, anh cút đi cho em! - Tôi tức tối đẩy anh ra.

- Cái gì? Ngũ Dật Thiên dám dẫn em đi uống rượu à? Có phải anh ta hết muốn làm ăn với công ty anh rồi không? - Lâm Diệu phẫn nộ, cầm điện thoại định gọi cho Ngũ Dật Thiên.

- Thôi đi, anh đừng có giả vờ vô tội! Ngoài việc lôi em đi tiếp khách ra, anh nghĩ Ngũ Dật Thiên còn cách nào giám sát em nữa không hả? Anh thì giỏi rồi, một mình tự do tự tại bên ngoài, lại còn nhờ người đàn ông khác giám sát người yêu mình. Lâm Diệu, sao em không nhận ra anh lại thông minh thế nhỉ? - Tôi hừ giọng, hai tên khốn, sao mình lại bị bọn họ trêu đùa như thế này cơ chứ?

- Thôi đừng giận nữa, chẳng nhẽ em thì được chọc giận anh còn anh thì không được trêu chọc em sao? Hầy, anh thật sự rất nhớ em! - Lâm Diệu ném điện thoại sang một bên, cười hi hi làm nũng tôi, nhân lúc tôi chưa kịp định thần lại liền ôm chầm lấy tôi.

- Nhớ em sao không biết đường mà về cho sớm? Đúng là mất hết nhân tính!

- Anh cố ý đấy! Ai bảo em giày vò anh lâu thế? Chúng ta làm hòa nhé. À phải rồi, ngày mai đeo cái nhẫn anh tặng em vào nhé!

- Ném đi rồi! Lúc không tìm thấy anh em đã ném đi rồi!

Lâm Diệu sững người rồi ghé vào tai tôi, thì thầm:

- Em có biết cái nhẫn ấy đáng giá bao nhiêu không?

- Có thể đáng giá bao nhiêu chứ, chắc chỉ là đồ giả giá vài chục tệ chứ gì? Nhiều lắm cũng không quá một trăm tệ. Cái thứ rẻ tiền như vậy mà anh cũng dám bảo em đeo vào tay à? - Nghe Lâm Diệu cười khúc khích, tôi mới ý thức được có gì đó hơi bất thường. Lâm Diệu là con trai của Lâm Mộc Sâm, có thể nào cũng không thể tặng thứ đồ rẻ tiền cho tôi được.

Tôi quay phắt lại, nhìn thẳng vào mặt Lâm Diệu, hỏi:

- Anh đừng có bảo em nó là thật nhé!

- Là thật đấy!

- Không, anh mau nói với em là giả đi, là đồ giả anh mua có mấy chục tệ ở sạp hàng ven đường, mau nói đi!

- Là thật đấy! - Anh chậm rãi nói từng tiếng vào tai tôi.

Sét đánh ngang tai. Đường như tôi đang nhìn thấy một tập nhân dân tề cháy bùng lên trước mặt mình. Tôi muốn lao đến dập lửa, dùng nước cũng không được, úp vung cũng không được, thậm chí dùng bình cứu hỏa cũng không được, càng chữa cháy nó càng cháy to, cuối cùng cháy rụi trước mắt tôi. Tôi òa khóc.

Tôi nhảy xuống giường, phát hiện ra mình không mặc gì, vội vàng cầm quần áo lao vào nhà vệ sinh. Thay quần áo xong, tôi lại chạy ra, nhảy lên giường, bóp cổ Lâm Diệu.

- Anh là đồ lợn, anh sống bằng cám heo phải không? Anh là đồ coi tiền như cỏ rác, sao anh có thể? Sao anh có thể tặng em một món đồ quý giá như vậy hả? Ốc anh bị gián gặm rồi à, hay là đầu bị đập vào tàu hỏa hả? - Mặt tôi đỏ bừng lên, chỉ muốn bóp chết cái gã con nhà giàu phung phí này.

- Lâm... Lâm Sáng, thả anh ra!

Thấy Lâm Diệu bị tôi bóp cổ đến trợn trắng mắt ra, tôi mới hoảng hốt thả tay ra. Nhưng nổi tức giận trong lòng vẫn chưa nguôi ngoai, tôi trợn mắt lườm Lâm Diệu, muốn dùng ánh mắt tóe lửa để thiêu cháy

- Người nổi giận phải là anh mới đúng chứ! - Lâm Diệu ngồi dậy mặc quần áo, nhưng anh không nổi cáu mà ôm tôi vào lòng.

- Mất rồi thì mua cái khác.

Tôi gõ đầu anh, nói:

- Nhân lúc tay em chưa cầm dao thì tránh xa em ra, em không dám chắc là mình giữ được bình tĩnh đâu đấy!

- Đừng cáu nữa, anh vừa mới xuống máy bay, lại phải lao lực, mệt lắm! Đi ngủ đi! - Lâm Diệu cứ ôm riết lấy tôi.

- Ngủ, ngủ cái đầu anh ấy! - Tôi đẩy anh ra, đứng dậy định đi.

Lâm Diệu kéo tôi lại:

- Em làm gì thế?

- Em về nhà, tìm cái nhẫn! - Tôi lao đi với vận tốc của tên lửa, mở cửa rồi xuống lầu, bắt taxi về nhà.

Xuống xe, đứng ở dưới lầu, tôi cố gắng quan sát vị trí cửa sổ nhà mình.

Không nằm ngoài suy đoán, từ cửa sổ nhìn xuống đúng vị trí vườn hoa bên dưới. Chỉ có điều vườn hoa to thế này, muốn tìm thấy đâu có dễ, phải nghĩ cách mới được.

Tôi về nhà, điều chỉnh chuông điện thoại lên mức to nhất, lấy một cái khăn mặt bọc lấy. Nhấn và điện thoại có thể tích và trọng lượng tương đương nên chắc sẽ bay xa như nhau. Lúc đó tôi ngồi trên giường và vút đi, vị trí chắc là sẽ gần nhau.

Tôi đi ra ngoài cửa sổ, cố gắng nhớ lại vị trí và độ lớn của lực ném cái nhẫn đi rồi ném điện thoại xuống. Sau đó tôi cầm lấy cái điện thoại của mẹ đặt ở trên bàn và chạy xuống lầu.

Men theo tiếng chuông, chẳng mấy chốc tôi đã tìm được cái điện thoại, xem ra cái nhẫn chỉ ở quanh đây thôi. Nhờ ánh đèn điện thoại, tôi tìm kĩ từng tấc đất. Tôi không tin là cái nhẫn có thể bốc hơi

Nghe thấy tiếng lầm rầm ở đằng sau, tôi ngoảnh đầu lại nhìn, thấy hai ông bà già đang chỉ trỏ về phía tôi và xì xầm cái gì đó. Thấy tôi nhìn, bà lão liền hỏi:

- Cháu à, cháu tìm cái gì đấy? Tối thế này liệu có nhìn rõ không? Cẩn thận kẻo bị thương đấy!

Tôi định thần lại, thành thật đáp:

- Cháu tìm lại tình yêu của cháu!

Hai ông bà cụ nhìn nhau hồi lâu rồi bỏ đi.

Tôi lại bắt đầu tìm. Mất như hoa lên, còn trùng trong đồng cỏ cắn tôi khắp người, đầu gối quỳ xuống đất lâu quá cũng mất đi cảm giác. Cuối cùng tôi cũng tìm thấy. Tôi cầm cái nhẫn lên, lau cho sạch bùn đất rồi đưa lên miệng hôn một cái, ngoảnh đầu lại đã thấy Lâm Diệu đứng bên cạnh.

Tôi mặc kệ bùn đất đầy người, lao đến ôm chầm lấy Lâm Diệu.

- Em tìm thấy rồi, tìm thấy rồi!

Lâm Diệu ôm lấy tôi, hôn lên tóc tôi.

- Sao em ngốc thế! - Mắt anh lấp lánh trong đêm, còn đẹp hơn cả chiếc nhẫn tôi cầm trên tay nữa.

Lâm Diệu đã quay lại, Bầu Trời chủ động đề xuất cho tôi nghỉ một tuần, còn khẳng định sẽ không trừ lương của tôi.

Đương nhiên tôi rất vui mừng chấp nhận lời đề nghị này. Lâm Diệu dẫn tôi đi chọn điện thoại, vốn dĩ tôi không muốn anh phí tiền, điện thoại nào chả để dùng, nhưng anh một mực bắt tôi phải đổi điện thoại, thế nên tôi đành phải đi theo anh. Tôi cũng chủ động nói với mẹ sẽ dẫn bạn trai về nhà, mẹ tôi biết tôi có bạn trai thì mừng ra mặt, luôn miệng hỏi tôi về Lâm Diệu. Tôi bảo mẹ: Cứ đợi anh ấy đến là mẹ sẽ biết thôi mà, đảm bảo mẹ sẽ hài lòng.

Tôi tình cờ gặp Doctor Hoàng ở quầy bán điện thoại. Lúc này đáng ra anh ta phải ở trong phòng khám chứ?

- Ô, Doctor Hoàng, trùng hợp nhỉ, điện thoại của anh cũng bị hỏng à? - Tôi vẫy tay chào hỏi

Doctor Hoàng ngoảnh đầu lại, nhìn thấy tôi, lại nhìn thấy Lâm Diệu đang ở bên cạnh tôi, ái ngại nói:

- Chẳng phải lần trước cô bảo tôi đền điện thoại cho cô sao?

Hả? Tôi ngoảnh đầu lại nhìn Lâm Diệu, thấy mặt anh biến sắc. Sao tôi lại xúi quẩy thế cơ chứ?

- À không cần nữa đâu, ai dám để anh tốn kém thế, bạn trai tôi nói sẽ đền cho tôi rồi! - Tôi nắm lấy tay Lâm Diệu, giới thiệu với Doctor Hoàng. Lâm Diệu lườm tôi một cái rồi mới mỉm cười.

Doctor Hoàng và Lâm Diệu gật đầu chào nhau. Anh ta bảo nhân viên bán hàng cất điện thoại rồi rời đi luôn.

- Lần trước suýt chút nữa em hẹn hò với người ta, chính là anh ta hả? - Lâm Diệu vừa chọn điện thoại vừa thờ ơ hỏi.

- Chọn điện thoại đi, lát nữa hãy nói! - Tôi biết anh lại ghen rồi.

Hai chúng tôi ai nấy đều có tâm sự, làm gì còn tâm trạng mà chọn điện thoại. Cuối cùng chúng tôi lấy đại một cái rồi trả tiền.

Lúc quay lại xe, tôi mới hỏi Lâm Diệu:

- Lâm Diệu, nếu như anh không quay lại, anh sẽ lấy một cô gái nước ngoài và sinh con với cô ta chứ?

- Anh không thể nào không quay lại! - Lâm Diệu trả lời chẳng chút do dự. Tôi mỉm cười thích thú.

- Nhưng làm sao em biết được anh có quay lại hay không chứ?

- Em không tin anh đến thế cơ à? - Lâm Diệu chau mày, tỏ vẻ không vui.

- Không, nhưng làm người không thể tin tưởng mù quáng. Bản thân mình thế nào em tự biết. Em cũng nói với anh rồi, em không xinh đẹp, tính tình nóng nảy, thích đánh người, bị một người đàn ông đá đến hai lần, em tham tiền, em hút thuốc... Lâm Diệu, em không muốn lừa anh, nếu như anh không quay lại, chắc chắn em sẽ hẹn hò với người khác, còn về việc người đó có phải bác sĩ Hoàng hay không thì em không biết! - Tôi thật thà nhìn Lâm Diệu. Lúc này nếu tôi nói: “Nếu anh không về, em sẽ chờ anh cả đời”, chắc chắn anh sẽ rất vui, nhưng ai chẳng biết đó chỉ là một câu nói dối.

Lâm Diệu không nói gì, bắt đầu dối, tay siết chặt vào vô lăng, quay ngoắt xe lại khiến tôi chóng cả mặt. Tôi biết những điều tôi nói làm Lâm Diệu không vui, nhưng làm người phải biết đối diện với hiện thực, cuộc sống là như vậy, tình yêu cũng vậy!

Cuối cùng Lâm Diệu cũng thả vô lăng, dừng xe lại, chán nản ngoảnh đầu sang nhìn tôi:

- Em không biết nói dối một câu để anh vui hay sao?

- Em có thể, nhưng anh có tin không?

- Anh tin, chỉ cần em nói anh sẽ tin! - Lâm Diệu nói.

- Vậy em sẽ nói, chỉ cần anh ở bên em, em sẽ không bao giờ để ý đến người khác!

- Câu này mới giống là tiếng người nói! - Lâm Diệu hài lòng gật đầu.

Lâm Diệu ơi, em thật hạnh phúc khi anh quay trở lại.

Trên đường ngang qua quảng trường trung tâm, không biết ảnh viện áo cưới nào đã dựng sân khấu ngoài trời và đang trưng bày tác phẩm của họ. Người đứng xem rất đông, các cô người mẫu mặc đủ loại áo cưới đi đi lại lại trên sân khấu biểu diễn.

- Chúng ta cũng xuống xem đi! - Lâm Diệu đỗ xe vào lề đường, dắt tay tôi hòa vào đám đông tham quan.

Đẹp thật! Trên khuôn mặt của mỗi cô dâu trong các bức ảnh đều tươi tắn, ánh lên vẻ hạnh phúc. Có lẽ con gái cả đời chỉ mong chờ có giây phút này, giây phút được đứng bên cạnh chàng trai mình yêu thương, đón nhận lời chúc phúc của họ hàng và bạn bè, trong lòng thầm nguyện ước được sống bên nhau trọn đời.

Một nhân viên của ảnh viện lại gần tôi, lịch sự nói:

- Hai anh chị chuẩn bị chụp ảnh phải không? Nếu bây giờ đăng ký có thể giảm giá hai mươi phần trăm, bình thường chúng tôi không bao giờ giảm giá cả

Tôi liếc Lâm Diệu, rồi lại nhìn ra đằng sau sân khấu, quả nhiên có không ít đôi tình nhân đang xếp hàng đăng ký.

- Bây giờ đăng ký thì bao giờ chụp được? - Lâm Diệu hỏi.

- Khoảng một tuần sau ạ!

- Em muốn chụp không? - Lâm Diệu hỏi tôi.

- Chụp cái gì chứ? Ai thèm chụp với anh? - Tôi miệng thì phản đối nhưng trong lòng lại không kìm nén được ềm hạnh phúc dâng trào.

Lâm Diệu mỉm cười, nói với anh nhân viên kia:

- Tôi muốn chụp đấy, nhưng chỗ các anh ngoài cung cấp dịch vụ chụp ảnh, có cung cấp luôn cô dâu không?

- Hả? - Anh kia ngệt mặt ra.

- Anh nghe thấy rồi đấy, cô ấy không chịu chụp. Nếu anh thuyết phục được cô ấy, tôi sẽ đăng ký ngay tức khắc!

- Hai anh chị có thể cho tôi biết tên họ không ạ? - Anh nhân viên kia tỏ thái độ hợp tác.

- Tôi là Lâm Diệu, cô ấy là Lâm Sảng.

Anh ta ghi lại rồi dẫn tôi đến ngồi xuống một cái ghế, sau đó nói:

- Hai anh chị chờ ột chút ạ!

Sau đó anh ta thì thầm gì đó với mấy nhân viên khác, thỉnh thoảng lại quay ra nhìn chúng tôi.

- Để xem bọn họ có thể giở trò gì, nếu có thể làm bản cô nương cảm động, hôm nay em sẽ chấp nhận anh! - Tôi thích thú nói.

Lần này có kịch hay để xem rồi, hơn nữa lại trước đám đông như thế này. Nói thực là tôi rất thích những tình huống như thế này.

Âm nhạc đã dừng lại, một nhân viên tay cầm micro đi về phía sân khấu, các cô người mẫu áo cưới từ từ rút xuống khỏi

22. Chương 7.2

- Hôm nay chúng ta gặp được một đôi hết sức đặc biệt. Chàng trai muốn chụp ảnh cưới nhưng cô gái lại không đồng ý. Để có thể nhận được đơn đặt hàng này, tôi hy vọng mọi người sẽ đưa ra vài ý kiến cho chúng tôi, làm sao để cô gái gật đầu đồng ý! - Anh chàng MC ném câu hỏi cho quần chúng, không được lãng mạn cho lắm!

- Bảo chàng trai quỳ xuống cầu hôn đi! - Một người lên tiếng.

- Nhảm quá rồi! - MC lại lắc đầu.

- Bảo chàng trai cắt cổ tay, không đồng ý sẽ chết trước mặt cô ấy! - Một người khác nói.

- Máu me quá! - MC lại lắc đầu.

- Đánh, không đồng ý thì đánh đến khi nào đồng ý thì thôi! - Một ý kiến khác

“Ồn ào...” câu trả lời của người nào đó khiến cho cả đám đông bật cười ầm ĩ, ngay cả MC cũng cười đến mức không nói ra lời.

Tôi toát mồ hôi, bọn họ hết người nọ đến người kia, ai cũng hung hăng cả. Tôi nhìn sang Lâm Diệu, thấy anh cũng cười lăn cười lộn.

- Thế này thì bạo lực quá! - MC cười xong liền lắc đầu.

Không ai lên tiếng nữa, ai cũng chờ đợi để xem kịch hay.

- Thế này đi, chúng ta chơi một trò chơi nhé! Đương sự đang ngồi ở bên dưới sân khấu, trong các bạn, nếu ai đoán trúng là hai người nào sẽ lập tức được giảm giá ba mươi phần trăm, hai đương sự cũng như vậy,

giảm giá ba mươi phần trăm, có được không ạ? - MC nói xong liền nhìn sang tôi trưng cầu ý kiến, tôi liền gật đầu đồng ý.

- Oa, em đoán ra rồi, là anh chị! - Cô gái đứng gần chúng tôi chỉ vào tôi và hào hứng nhảy cẫng lên.

Lâm Diệu cười lẩn lộn, còn tôi thì nhăn nhó. Tôi còn tưởng là tiếp theo đó vở kịch sẽ càng thêm lãng mạn, ai dè tôi bị lừa rồi!

- Chúc mừng anh chị

Tôi còn đang thất thần thì chợt nghe thấy một giọng nữ rất quen vang lên bên tai, ngược mắt nhìn, hóa ra là Dương Lệ Lệ.

- Sao cô không đi làm à? - Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Hôm nay có chút việc nên xin nghỉ nửa ngày, nào ngờ gặp hai người ở đây. Lâm Diệu, lâu lắm không gặp anh! - Dương Lệ Lệ chẳng hề tỏ vẻ ngại ngùng trước mặt Lâm Diệu, thậm chí còn thản nhiên hơn cả tôi. Trong khi đó tôi lại thấy ngại ngùng, cứ như thể mình có lỗi với cô ta. Vốn dĩ tôi cũng chẳng làm gì có lỗi với cô ta cả, chẳng qua sức quyến rũ của tôi lớn hơn cô ta một chút mà thôi, thế nên người Lâm Diệu chọn mới không phải là cô ta.

- Ủ, lâu lắm không gặp! - Lâm Diệu đưa tay ra, bắt tay xã giao với Lệ Lệ.

- Tôi phải đi trước đây, không làm phiền hai người nữa!

Sau khi ký hợp đồng, trả tiền đặt cọc, nhân viên ảnh viện rất biết điều, sắp xếp luôn cho chúng tôi chụp ảnh vào ngày mai. Nói như vậy có nghĩa là chúng tôi sẽ chen chân vào trước cả một đoàn người đang xếp hàng kia.

Quay trở lại xe, tôi hỏi Lâm Diệu:

- Hồi trước Lệ Lệ theo đuổi anh, anh biết chứ?

- Sao lại không biết? Cô ta thật là to gan, tặng hoa đến tận văn phòng đấy! Làm anh chẳng biết phải làm sao. Thật không ngờ ngay lập tức em lại nhận được hoa, làm anh tức gần chết!

À, hóa ra người gửi tặng hoa cho “Cô Lâm Diệu” lúc ấy chính là Dương Lệ Lệ, giờ tôi mới biết đấy.

- Thế về sau thì sao?

- Về sau chẳng phải anh với em qua lại với nhau rồi sao?

- Đúng, qua lại rồi, qua lại đến tận bây giờ! - Tôi không nén được hạnh phúc trong lòng, ngày mai sẽ chụp ảnh, điều đó nghĩa là gì? Nghĩa là tôi đã tu thành chính quả rồi? Tôi không thể bình tĩnh được nữa, tôi phải thông báo tin vui này ẹ biết. Nghĩ vậy tôi liền hỏi Lâm Diệu. -Tối nay có chuyện gì khác

- Còn làm gì nữa ngoài việc ngủ với em? - Lâm Diệu cười nói.

- Anh chết đi, tối nay về nhà em ăn cơm, có đi không thì bảo?

- Bố mẹ em không có nhà à? - Lâm Diệu ngạc nhiên hỏi.

Cái chàng ngốc này, tôi ghen hòng, vùng ra khỏi vòng tay anh, định gõ đầu anh một cái nhưng lại thôi, anh ấy đã không thông minh rồi, còn đánh nữa sẽ thành dần độn mất!

- Anh sợ à? Bố mẹ em ở nhà, anh sợ thì đừng đến!

Lúc này Lâm Diệu mới hiểu ý của tôi, mặt lập tức tươi rói:

- Không sợ, không sợ!

Tôi liền gọi điện về thông báo ẹ, nói hôm nay sẽ dẫn bạn trai về nhà. Tôi nghe thấy mẹ dặn dò bố: “Ông ơi, mau trả thăm đồ đi!”, ôi mẹ tôi thật đáng yêu!

- Bố mẹ em thích cái gì, em mau nghĩ đi, nên mua gì làm quà ra mắt đây? À phải rồi, anh còn phải về nhà tắm rửa một cái, mặc quần áo vest vào, không thể ăn mặc tùy tiện thế này được! Nếu không bố mẹ em lại tưởng anh là dân đầu đường xó chợ, còn phải lấy cả danh thiếp nữa, để chứng minh là anh có nghề nghiệp đàng hoàng, không phải dân ăn bám! Còn gì nữa nhỉ? Lâm Sáng, em cười gì thế? - Lâm Diệu vừa biết sẽ gặp bố mẹ tôi là cuống hết cả lên, thậm chí còn căng thẳng hơn cả tôi lúc chuẩn bị đi gặp bố mẹ anh.

- Mẹ em thích nhất là tiền, anh cứ vung tay ném ra một xấp tiền rồi quỳ xuống trước mặt họ mà nói: Thưa hai bác, hãy bán con gái của hai bác cho cháu đi! Em đảm bảo bố mẹ em sẽ lập tức giúp em thu dọn hành lý! - Tôi nói đùa.

- Đừng có nói bậy! - Lâm Diệu trợn mắt dọa.

- Ai dà, giờ anh bảo phải nghĩ thế nào, dù gì họ mà gặp được anh còn vui hơn bất cứ cái gì, anh tin em đi! Hơn nữa chẳng phải bố mẹ em đã nhìn thấy anh rồi sao, hôm sinh nhật em anh chẳng đến rồi đấy thôi, mặc dù không ngồi lại lâu lắm!

Tôi thực sự không nghĩ ra bố mẹ tôi thích cái gì, thường ngày ngoài đánh mặt chược ra thì họ chẳng có s thích gì khác, chẳng nhẽ lại để Lâm Diệu xách một bộ bài mặt chược đến?

- Lần đó bố mẹ em chẳng thèm nhìn anh lấy một cái, chỉ dán mắt vào Trương Hạo, có khi đã quên bộ dạng của anh rồi cũng nên! A, anh nhớ ra rồi, mẹ anh còn một hộp nhân sâm, lát nữa em về nhà lấy với anh nhé!

Tôi ngây người, lại về nhà anh sao?

- Thôi, em cứ ở nhà anh đợi anh, khi nào em chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta sẽ về ra mắt bố mẹ anh! - Lâm Diệu nhìn thấy tôi có vẻ không thoải mái liền bỏ ý định.

- Lâm Diệu, lần trước... - Tôi định nói cho anh biết chuyện tôi hiểu nhầm anh là con riêng.

- Không cần phải nói nữa, anh có thể đợi mà! Giờ chuyện gấp bố mẹ em quan trọng hơn. Mẹ em có hung dữ như em không? Còn cả bố em nữa, có uống rượu hút thuốc không? - Hả? Căng thẳng đến mức nói lộn mà cũng không biết. Suốt đường đi Lâm Diệu hỏi luôn miệng, sau đó để tôi ở nhà, một mình quay về nhà lấy nhân sâm.

Nhìn bộ dạng căng thẳng của Lâm Diệu, trong lòng tôi thấy ảm áp lạ thường, cuối cùng thì tôi cũng tìm được một người đàn ông coi mình là báu vật. Thế là mẹ tôi không phí công hương khói bao nhiêu năm nay rồi!

Đến nhà tôi, mẹ tôi đang lúi húi ở trong bếp, bố tôi đi chợ vẫn chưa về. Tôi kéo Lâm Diệu vào bếp.

- Mẹ ơi, con về rồi đây, đây là bạn trai của con! - Cái bát trên tay mẹ tôi rơi xoảng xuống đất, nụ cười trên môi Lâm Diệu như cứng lại, tôi cũng sững người.

- Mẹ, anh ấy là con đẻ của mẹ thất lạc nhiều năm nay à? - Tôi chạy đến kéo tay mẹ, căng thẳng hỏi.

- Cái con ranh này, con nhìn bộ dạng con kìa, mẹ làm sao đẻ ra được một thằng con trai đẹp trai thế này? - Mẹ đẩy tay tôi ra, đi đến trước mặt Lâm Diệu, nhìn anh chăm chăm.

Lâm Diệu bị nhìn đến mức sồn gai ốc, vội vàng đưa hộp nhân sâm trong tay ra:

- Dì à, đây là nhân sâm

Hơ hơ, cái gì mà “Đây là nhân sâm ạ?”. Chẳng nhẽ mẹ tôi lại không biết đây là nhân sâm?

Mẹ tôi đón lấy, liếc qua rồi đặt lên bàn, nói: “Ồ, nhân sâm thật!”. Hơ, lại cả mẹ tôi nữa chứ!

Thấy hai người cứ ngây ra nhìn nhau, tôi liền đẩy Lâm Diệu ra ngoài, bảo anh ngồi xuống ghế phòng khách còn mình thì đi rót nước. Thấy mẹ tôi đang đánh mắt ra hiệu, tôi liền đi vào bếp, hỏi:

- Chuyện gì thế ạ?

Có là đồ ngu cũng nhận ra được là mẹ rất thích. Tôi bảo mẹ tôi đừng có nhìn người ta chòng chọc như vậy nữa, đừng để mới lần đầu gặp mặt mà người ta đã sợ mất dép.

- Bao nhiêu tuổi? - Mẹ tôi thôi cười.

- Bằng tuổi con.

- Được, bằng cũng được!

- Lần trước sinh nhật con anh ấy cũng đến đấy, bố mẹ đã gặp anh ấy rồi mà, giờ mới phát hiện anh ấy đẹp trai à?

- Ồ, mẹ không nhớ nữa, chẳng trách thấy quen quen. Lớn tuổi rồi, trí nhớ kém lắm! - Mẹ vỗ vỗ trán.

Tôi bùi ngùi, mẹ tôi già thật rồi!

Nghe thấy tiếng mở cửa, Lâm Diệu liền đứng phắt dậy, nhìn thấy bố tôi liền chạy đến đỡ túi đồ trên tay bố tôi, lại còn nịnh nọt:

- Cháu chào chú ạ! Cháu là bạn trai của Lâm Sảng, chú khỏe thật đấy!

- À, bạn trai của Lâm Sảng à, ngồi, ngồi đi! Đừng đứng mãi thế! - Bố tôi cười tươi như hoa.

Không khí rất vui vẻ. Tôi biết ngay là bố mẹ tôi sẽ rất thích Lâm Diệu mà.

Lúc ăn cơm bố mẹ tôi liền hỏi về công việc của Lâm Diệu. Lâm Diệu vội vàng lấy danh thiếp đã chuẩn bị sẵn từ trong túi ra, kính cẩn đưa cho bố mẹ tôi bằng hai tay, thấy chúc vụn là tổng giám đốc liền bật cười thành tiếng.

- Con ranh con, cười gì mà cười? - Mẹ tôi nhìn tôi bằng ánh mắt sắc như dao.

- Mẹ, người ta là thiếu gia đấy! - Lâm Diệu nghe vậy liền đá chân tôi. Tối nay sao lắm người làm ám hiệu với tôi thế nhỉ?

Nhưng mà sao mặt mẹ tôi lại biến sắc thế kia, ban nãy vẫn còn cười tươi rói cơ mà, sao vừa nhìn thấy danh thiếp của Lâm Diệu mặt đã biến sắc rồi? Lâm Diệu sợ quá không dám ăn cơm nữa, ngoảnh sang nhìn tôi ngơ ngác, tôi cũng đâu biết gì đâu.

Mẹ tôi không nói gì thêm, bố tôi cũng không hỏi thêm chuyện của Lâm Diệu, lúc này tôi làm sao nuốt nổi cơm nữa, định mở miệng hỏi mẹ nhưng sợ mẹ nói ra sẽ khiến Lâm Diệu khó xử. Khó khăn lắm mới chịu được đến hết bữa ăn. Mẹ tôi thu dọn bàn ăn, tôi muốn giúp một tay nhưng mẹ tôi đánh mắt bảo tôi đưa Lâm Diệu về trước.

Ôi trời, rốt cuộc là chuyện gì thế này? Ngoài Lâm Diệu, tôi còn có thể đi đâu tìm ẹ tôi một người con rể tốt như vậy chứ?

Ra khỏi cửa, chân Lâm Diệu như mềm nhũn ra, anh bám lấy tay tôi, hỏi:

- Sao thế? Sao mẹ em lại vui buồn thất thường vậy? Anh tự thấy mình không làm gì sai, cũng không nói gì sai, sao chớp mắt đã thay đổi kỳ quặc thế? Lâm Sáng, làm sao bây giờ? Có phải mẹ em không thích anh không?

- Không sao đâu, chắc chắn là có vấn đề gì đó, em đi nghe ngóng một chút, lát nữa sẽ gọi cho anh, anh về nhà trước đi! Nếu mẹ em mà không thích anh, em sẽ liều mạng với mẹ! - Tôi bảo Lâm Diệu cứ yên tâm, tôi sẽ nghĩ cách.

Lâm Diệu ngập ngừng không muốn đi. Lưỡng lự mãi, anh liền kéo tay tôi dặn:

- Nhớ gọi cho anh đấy, hay không tí nữa em qua anh, nếu không anh không ngủ được mất!

- Được rồi, anh mau đi đi! - Xem ra mẹ tôi đã khiến cho Lâm Diệu sợ phát khiếp rồi.

Vào nhà, thấy mẹ tôi đang rửa bát, bố tôi đang ngồi hút thuốc trong phòng khách- Mẹ, mẹ ra đây đi, còn rửa dọn gì chứ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? - Tôi nôn nóng muốn biết nguyên nhân.

Mẹ tôi từ trong nhà bếp đi ra, trợn mắt gắt:

- Tại sao lại cùng họ?

Ôi trời ơi, hóa ra là vì cái này.

- Cùng họ thì đã làm sao? - Tôi không sao hiểu nổi, cùng họ là chuyện thường, chỉ cần không phải là họ hàng thì có gì không được?

- Cùng họ là có vấn đề, nhờ có họ hàng thì sao? - Mẹ tôi thở dài.

Tôi cầm danh thiếp của Lâm Diệu lên, đưa ẹ, nhẹ nhàng nói:

- Mẹ à, mẹ nhìn cho kỹ đi, Tổng giám đốc Tập đoàn Mộc Sâm. Là Tập đoàn Mộc Sâm đấy, nếu như có họ hàng với nhà ta, mẹ đã đến đó làm thân từ lâu rồi, nếu thế thì bây giờ mẹ có còn ngồi đây không?

Mặt mẹ tôi hơi giãn ra, nhưng vẫn không chịu chấp nhận:

- Không được là không được, ngày mai con đi nói với thằng nhóc đó là nhà chúng ta không ưng nó. Có tiền thì đã sao? Là bố nó có tiền chứ có phải tiền nó kiếm đâu!

Mẹ trở nên cứng đầu như thế từ bao giờ không biết? Con gái mẹ phục mẹ sát đất rồi. Tôi ngoảnh sang nhìn bố, hi vọng bố nói có lý hơn. Nhưng bố tôi lại chẳng nói gì, chỉ dán mắt vào tivi.

- Mẹ, mẹ thử nghĩ đi, lúc con gái mẹ lấy chồng, khách khứa có hỏi điều kiện nhà trai thế nào, mẹ có thể ngẩng cao đầu, sau đó nói với họ rằng: Là con trai của ông chủ Tập đoàn Mộc Sâm, con trai độc nhất. Đến lúc đó, có phải mẹ được nở mày nở mặt không nào? Hoặc giả đi trên đường, tình cờ gặp một người bạn lâu năm không gặp, người ta hỏi con gái mẹ lấy chồng chưa, mẹ bảo lấy rồi, sau đó người ta hỏi gả con cho ai, mẹ nói gả cho con trai một gia đình có tiền. Đấy, thế có phải mẹ được ngẩng cao đầu trước mặt người ta không? Giả sử anh ấy có đưa mẹ đi phố, chủ cửa hàng có hỏi mẹ anh chàng này là ai mà đẹp trai thế, mẹ có thể ưỡn ngực mà nói: Đây là con rể tôi. Đến lúc ấy có phải mẹ được mát mặt không nào? Sau này mẹ có cháu, ai ai nhìn thấy cũng khen dễ thương, người ta hỏi mẹ ôm con cho nhà ai, mẹ nói là con của con g

Thế có phải là thích không? Mẹ à, mẹ đừng nói với con là mẹ không thích những thứ này nhé! - Tôi khích mẹ tôi. Có vẻ hiệu quả, sắc mặt mẹ tôi đã thay đổi đôi chút.

- Nếu người ta hỏi mẹ con rể họ gì, mẹ nói họ Lâm, người ta nói: O, đã thân càng thêm thân, thế thì tức chết đi được! - Mẹ tôi vẫn không chịu.

- Mẹ à, người phải hiện thực một chút, đừng có để ý đến miệng lưỡi và ánh mắt của thiên hạ làm gì. Chỉ cần bản thân mẹ biết không có họ hàng gì là được rồi, cần gì để ý thiên hạ nói ra sao?

- Con cũng biết là không cần để ý đến miệng lưỡi và ánh mắt của thiên hạ à? Thế những gì con vừa nói có câu nào không nhắc đến người khác không?

- Mẹ! - Tôi sà vào lòng mẹ, khóc lóc năn nỉ. - Mẹ là mẹ đẻ của con, con gái mẹ đời này kiếp này chỉ lấy anh ấy thôi, cho dù anh ấy có là con riêng của mẹ con cũng phải lấy anh ấy cho bằng được!

- Cái gì mà con riêng với con chung? - Bố tôi chẳng nghe thấy gì khác, chỉ nghe thấy mỗi từ “con riêng”.

- Con ranh con, chẳng nói được câu nào tử tế. Thằng cu đây thực sự không tồi, tính tình nhanh nhẹn. Cùng họ cũng chẳng có gì không tốt cả, sau này sinh con đẻ cái có thể mang họ Lâm nhà mình! - Cuối cùng mẹ cũng chịu chấp nhận. Chỉ có điều không biết ban nãy có làm nó sợ chết khiếp không nữa?

- Mẹ còn nói nữa, chả sợ chết khiếp đi rồi! - Tôi đã yên tâm nên bắt đầu trách mẹ.

- Lâm Sáng à, bố thấy bản thân con thấy được là được, không cần phải để ý đến những vấn đề khác! - Bố tôi giờ mới lên tiếng.

Bố, bố đúng là người biết “lựa gió đẩy thuyền”, hóa ra con được di truyền từ bố đấy!

- Con cảm thấy tốt lắm ạ! Con phải gọi điện cho anh ấy ngay không anh ấy lại lo! - Tiếng chuông cửa vang lên. Tôi kinh ngạc mở cửa ra, Lâm Diệu!

Hóa ra anh vẫn chưa đi, vẫn cứ đứng chờ ở ngoài cửa, toàn thân như đông cứng lại vì lạnh, thật tội nghiệp. Nhìn thấy tôi xuất hiện liền kéo tôi ra ngoài, đóng cửa lại rồi hỏi:

- Thế nào rồi?

- Anh vẫn đứng đây từ nãy giờ đấy à? Chẳng phải em bảo anh về trước sao?

- Em bảo anh về sao được? Chẳng phải cũng vì anh sợ em không giải quyết nổi việc này sao? - Lâm Diệu nhìn tôi nôn nóng, rất muốn hỏi tình hình nhưng lại không dám hỏi.

Hừ, dám khinh thường tôi à, đã vậy sẽ cho anh biết tay!

- Về nhà anh đi, ở đây không tiện nói! - Tôi cố ý hạ thấp giọng.

Suốt dọc đường, Lâm Diệu trầm ngâm không nói năng gì, thỉnh thoảng lại len lén nhìn tôi. Tôi trong bụng buồn cười lắm nhưng ngoài mặt vẫn phải cố tỏ vẻ bi đát; miệng chỉ chực ngoác ra cười nhưng phải cố kiềm nén lại; cuối cùng tôi đành phải ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ: Ôi chết cười mất!

Về nhà đến nhà Lâm Diệu, tôi cúi đầu, buồn bã nói:

- Lâm Diệu, mẹ em không đồng ý, nói vì anh cùng họ!

Lâm Diệu thờ người, anh làm sao ngờ được việc cùng họ lại có thể gây ảnh hưởng lớn đến thế.

- Làm sao bây giờ? Phải làm sao đây? - Lâm Diệu đi đi lại lại trước mặt tôi. Tôi không nhịn được đành phải lấy tay bịt chặt miệng. Lâm Diệu lại tưởng là tôi khóc nên càng hoang mang hơn.

- Em cũng chẳng biết phải làm sao nữa, em đâu ngờ mẹ em lại cổ hủ như vậy, thường ngày đâu có như vậy.

- Vậy ngày mai anh đi đổi họ vậy! - Lâm Diệu dừng bước, ngồi xuống bên cạnh tôi. Thật không ngờ anh lại nghĩ ra một phương pháp chẳng logic chút nào như vậy.

- Anh theo họ mẹ, chắc chắn mẹ anh sẽ đồng ý, chỉ có điều làm sao qua được cửa ải của bố anh nhỉ? - Lâm Diệu lại xịu mặt xuống, hai tay vò đầu bứt tai. Mẹ ơi, mẹ làm cho anh ấy sợ chết khiếp lên rồi!

Nhìn vẻ mặt nhăn nhó khổ sở của Lâm Diệu, tôi không đành lòng tiếp tục trêu chọc anh, liền chồm đến h anh. Lâm Diệu đẩy tôi ra, nói:

- Em đừng phá nữa, mau nghĩ cách đi!

- Anh không muốn em chứ gì? - Tôi hỏi Lâm Diệu.

- Giờ anh không có tâm trạng nào mà...

- Mẹ em còn hung dữ hơn em gấp trăm ngàn lần, nếu mẹ sống chết gì cũng không đồng ý, có lẽ cả đời này, cả đời này chúng ta không thể ở bên nhau. Anh còn không nhân cơ hội này mà quán quýt em à? - Cuối cùng tôi cũng không thể nhịn cười được nữa.

- Lâm Sảng, anh sẽ không để chuyện này xảy ra đâu!

- Thực ra mẹ em vốn không vui, nhưng dưới sự tấn công mãnh liệt của em, nói rằng cùng họ cũng không sao, chỉ cần anh đối xử tốt với em là được. Anh nói đi, có phải anh đối xử với em không tốt không?

- Em... em dám giỡn anh à? - Lâm Diệu chớp chớp mắt, nhìn tôi vẻ không đáng tin, mãi cho đến lúc tôi gật đầu khẳng định, anh mới ôm chầm lấy tôi quay vòng tròn.

- Ối chóng mặt quá! - Tôi la lên.

- Đây là cái giá cho việc dám giỡn mặt anh! - Lâm Diệu cười tinh quái rồi ném tôi lên giường. - Nào, lại đây, chẳng phải em muốn quần quýt với anh sao?

- Á... - Tôi hét lên rồi lăn sang một bên giường.

Đúng lúc ấy có tiếng chuông điện thoại vang lên, vừa nhìn thì thấy là số của Tiểu Phụng gọi đến. Tôi vội vàng bảo Lâm Diệu thả tôi xuống.

- Nói đi! - Tôi nghe điện.

- Ngày mai nghỉ một ngày, đến chỗ tớ sớm nhé!

- Làm gì? Tớ đang nghỉ mà!

- Xem mặt chứ làm gì? Chẳng phải tớ đã nói với cậu rồi sao?

- Xem mặt? - Ồi, tôi quên mất chuyện này rồi. Giờ người đã quay trở lại, tôi còn đi xem mặt

- Chuyện đó, chuyện đó... Lâm Diệu về rồi, cậu từ chối đi nhé - Tôi ho khan vài tiếng rồi len lén nhìn Lâm Diệu.

- Hai người giỡn mặt với tớ hả? - Tiểu Phụng nổi cáu.

- Đâu, ai dám!

- Ngày mai dẫn người qua chỗ tớ, tớ phải kiểm hàng!

- Ok, mai nhé!

23. Chương 7.3

Cúp điện thoại, thấy mặt Lâm Diệu sầm sì, đôi mắt trừng trừng nhìn tôi.

- Ái chà, mặt trời tối nay tròn thật đấy! - Tôi đánh trống lảng.

Lâm Diệu trợn mắt lườm tôi, vẻ mặt sầm sì, tôi biết anh vẫn để bụng chuyện này. Tôi không muốn nhìn thấy ánh mắt tổn thương của anh, nó khiến tôi đau lòng.

Đầu tôi chợt nóng lên, tôi chạy ra ban công, ngẩng mặt lên trời, hét thật to:

- Lâm Diệu, em yêu anh!

Ngoảnh đầu lại nhìn, thấy Lâm Diệu ngây ra, đờ đẫn nhìn tôi mất ba giây. Ba giây sau anh mới đứng dậy, ôm lấy tôi từ phía sau, thì thầm vào tai tôi:

- Anh cũng yêu em!

Một thứ gì đó ấm nóng đang chảy trong lòng tôi, một cảm giác ngọt ngào đến tuyệt diệu. Khoảnh khắc này đây, tôi sẵn sàng tan chảy vì anh.

- Lâm Diệu, em bảo này, cửa ải của bố mẹ em đã qua rồi, ngày mai còn phải qua cửa ải của bạn em nữa! Anh có thấy áp lực không? - Nằm bên cạnh anh, tôi thì thầm hỏi.

- Anh thì áp lực cái mẹ gì?

- Anh dám nói tục à? Bất lịch sự!

- Anh học của em đấy!

- Ha ha ha! - Tôi bật cười, hài lòng nhể mắt lại.

Ngày hôm sau dẫn Lâm Diệu đến gặp Tiểu Phụng, cô ấy liền ném tôi cho người khác, bảo là phải nói chuyện riêng với Lâm Diệu. Đến lúc tôi làm mất xong và đi ra, Lâm Diệu đã chẳng biết chạy đi đằng nào rồi, đối tượng nói chuyện với Tiểu Phụng giờ là một người phụ nữ. Tôi thất kinh, Tiểu Phụng dám biến đổi giới tính cho Lâm Diệu à, tôi phải giết cả nhà cô!

- Người đâu rồi? - Tôi hỏi Tiểu Phụng.

- Đi vệ sinh rồi!

À, hóa ra là đi vệ sinh, thế mà tôi cứ tưởng...

- Thế nào, hàng có đạt chất lượng không? - Tôi hỏi Tiểu Phụng.

- Tương đối hài lòng, ha ha! - Mắt Tiểu Phụng sáng lên, “anh mỳ” nhà tôi khiến cho cô ấy thích thú lắm. Tôi thăm tự hào.

- Còn phải nói, hồi đầu suýt chút nữa thì tớ đẩy anh ấy cho người khác đấy!

- Oa, cậu có tinh thần hi sinh như vậy sao? Sao cậu không đẩy anh ấy cho tớ?

- Lúc đó anh ấy còn là người mới mà, hơn nữa chẳng phải tớ đã nói anh ấy có thân thể đặc biệt sao, ai dám nghĩ ngợi xa xôi. Thế mà cái cô Dương Lệ Lệ ở phòng tớ không sợ chết mà liều mạng theo đuổi, tớ còn định giúp cô ấy, chỉ có điều lại phản tác dụng. Tớ tuyệt đối không có ý! Hôm qua lúc đi dạo phố tình cờ gặp Lệ Lệ, tớ thấy áy náy quá! Hài, mọi thứ cứ như chưa từng xảy ra vậy!

- Chỉ có điều Lâm Diệu cũng được đẩy, theo đến tận công ty cậu để tán tỉnh, đường đường là một ông chủ lớn mà lại tán tỉnh một cô nhân viên theo dõi đơn hàng, anh ấy nói suốt ngày cậu đánh mắng anh ấy!

- Cậu thì biết cái gì, tớ đánh yêu mắng yêu đấy! - Tôi cười thầm. Anh chàng này, dám nói xấu tôi trước mặt người khác, về nhà nhất định sẽ biết tay tôi. Đột nhiên tôi phát hiện ra người phụ nữ ban nãy nói chuyện với Tiểu Phụng vẫn chưa đi, hình như cũng rất hứng thú với câu chuyện của chúng tôi.

- Tiểu Phụng, cậu xem người ta ch lâu như vậy rồi, còn không mau tiếp khách trước đi!

- Tôi cười ái ngại, cảm thấy khuôn mặt này quen quen.

- Không sao, nghe hai người nói chuyện cũng rất thú vị. Chỉ có điều dường như mỗi lần tôi gặp cô ở đây, cô đều nói về đàn ông! - Người phụ nữ đó mỉm cười với tôi.

Tôi thờ người ra, mặc dù đây là sự thật nhưng đâu cần phải nói thẳng như vậy, dù gì chúng tôi cũng đâu có thân thiết? Tôi lục tung bộ nhớ của mình, cuối cùng cũng nhớ ra được người phụ nữ này là ai. Lần đầu tiên đến đây, tôi đã hết lời khoe khoang về Lâm Diệu, và người phụ nữ nằm ở giường bên cạnh giường tôi chính là người phụ nữ này. Tôi quay sang nhìn Tiểu Phụng, ra hiệu bảo cô ấy mau mau đuổi người đàn bà này đi.

- Cô còn cần gì không ạ? - Tiểu Phụng hỏi.

- Mấy sản phẩm làm đẹp ban nãy mà cô giới thiệu cho tôi nhưng vẫn chưa đưa cho tôi, tôi đang đợi đây! - Người phụ nữ ấy đáp.

Hóa ra là vậy, chẳng trách mà bà ta nhìn tôi bằng ánh mắt bất mãn, hóa ra là tôi chen chân vào khiến bà ta khó chịu. Bà cần cái gì thì phải mở miệng, không mở miệng thì Chúa biết được bà cần cái gì.

Nhưng mà sao Lâm Diệu đi vệ sinh mãi mà chưa thấy ra. Người phụ nữ kia đã lấy được mỹ phẩm và về rồi, thế mà anh ấy còn chưa ra, chẳng nhẽ Lâm Diệu bị Tào Tháo đuổi? Vừa nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến. Sắc mặt anh có vẻ khó coi, chắc là vì đi ngoài nên mất nước.

- Anh sao thế? - Tôi hỏi.

- Bụng khó chịu quá, em làm xong chưa? - Lâm Diệu hỏi.

- Đợi anh một lúc rồi, đi thôi, mau đi chụp ảnh thôi!

- Ừ đi!

- Hôm nào cưới nhớ đến tớ trang điểm nhé, bảo đảm cậu hài lòng! - Tiểu Phụng nói chen vào.

- Chắc chắn rồi!

Kể từ sau khi đi vệ sinh, Lâm Diệu bỗng trở nên là lạ, cứ nhìn tôi định nhưng lại thôi. Điều này khiến tôi nghi ngờ anh ấy không muốn chụp ảnh cưới với tôi nữa. Giờ hối hận rồi chứ gì? Đừng mơ! Để khiến anh nói ra vấn đề, tôi đành phải im lặng không hỏi anh có chuyện gì. Cả hai chúng tôi ai nấy đều có tâm sự, thờ ơ phối hợp với thợ chụp ảnh chụp cho xong.

Lúc xem lại kết quả ở trên máy tính, tôi cảm động đến rơi lệ, nắm chặt lấy tay Lâm Diệu, sau này chúng tôi sẽ không bao giờ chia lìa nữa!

Một tuần nghỉ phép trôi qua rất nhanh, tôi lại bắt đầu vùi đầu vào công việc. Lâm Diệu từng có ý bảo tôi không cần đi làm, nhưng bị tôi từ chối. Tôi cảm thấy phụ nữ nhất định phải có sự nghiệp của mình, cho dù không thể làm rạng danh tổ tiên nhưng ít nhất cũng có thể nuôi lấy bản thân, cho dù sống trong một gia đình ra sao, cho dù bên cạnh là người đàn ông thế nào. Hoặc nói như thế này đi, công việc đôi khi là cái cần câu cơm nuôi miệng, đôi khi lại là một công cụ để bạn bớt thấy cô đơn.

Chẳng bao lâu, Mạc Lãnh đã sinh con trong sự chờ đợi của mọi người. Đúng như cô ấy nói, con đầu là con trai. Nhìn đứa con vừa mới sinh ra mà Mạc Lãnh xúc động muốn rơi nước mắt. Cả đời người phụ nữ có bốn chuyện trọng đại nhất: ra đời, lấy chồng, sinh con và chết. Mạc Lãnh đã thuận lợi đi qua ba cửa, nếu như có thể duy trì hôn nhân đến cuối cùng, nếu sau này con cái lớn lên thành tài, cho dù có đau ốm mà ra đi thì kiếp này cũng coi như sống không uổng phí.

Bầu Trời mặt tươi rói, nói phải bày tiệc ăn mừng, mời tất cả nhân viên trong công ty đến tham dự, đúng là một ông chủ hào phóng! Tôi gọi điện thoại thông báo cho Lưu Hi Hoa thời gian và địa điểm, nhắc nhở cậu ta đã bỏ lỡ đám cưới thì tiệc mừng em bé chào đời không thể vắng mặt.

Lưu Hi Hoa có hơi do dự, cuối cùng vẫn nhận lời sẽ bớt chút thời gian đến tham dự. Cậu ta không phải vì sợ phải tặng quà mà không muốn đến đấy chứ? Sao người giàu mà lại ki bo thế không biết? Cũng may là Lâm Diệu nhà tôi không thế.

Còn về phần tôi và Lâm Diệu, bố mẹ tôi đã đồng ý, tiếp theo sẽ là ông bà Lâm. Chỉ có điều giờ tôi đã thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, trước đây vì phải tính toán này nọ nên thấy lo lắng, giờ cứ thoải mái mà đối mặt với vấn đề, với tài ăn nói và trí thông minh của tôi, tôi tin không có gì là quá khó với mình.

Mặc dù Lâm Diệu không nhắc đến chuyện này nhưng nhìn Bầu Trời đứa bé mỉm cười hạnh phúc, anh lại không nén được mừng tôi kém, sao chẳng thấy có tin mừng gì cả.

Bó tay, chuyện này một mình tôi quyết định được chắc?

Hôm bày tiệc, Lưu Hi Hoa đến rất muộn, ngồi một lúc rồi nói phải đi luôn. Tôi luôn cảm thấy cứ nói về Mạc Lãnh là Lưu Hi Hoa lại tỏ vẻ bất thường. Chuyện này chắc có uẩn khúc gì đây. Tôi kéo tay cậu ta, nói ăn cơm xong rồi cùng về luôn thể, qua quán rượu của cậu ta ngồi, nhân tiện tôi giới thiệu bạn trai tôi cho anh họ tôi biết. Lưu Hi Hoa không thoái thác được đành phải ngồi lại.

Thấy tôi và Lưu Hi Hoa cứ lôi lôi kéo kéo, Lâm Diệu tỏ vẻ không vui, liên tục đá chân tôi dưới gầm bàn. Tôi trợn mắt lườm anh, ghé vào tai anh thì thầm:

- Cậu ta là ông chủ của anh họ em! Lát nữa em dẫn anh đi gặp anh họ em, anh họ em còn đẹp trai hơn anh, đến lúc ấy anh chỉ có thể trốn vào nhà vệ sinh mà khóc!

- Em có gặp ai mà không bảo đẹp trai hơn anh đâu? Trước đây là cái tên Trương Hạo kia, giờ là anh họ em!
- Lâm Diệu bẹo tay tôi, vẻ mặt âm ỉc.

Mẹ tôi thấy hai đứa tôi cứ chành chọe nhau không chịu ngồi yên liền vung tay gõ đầu tôi, gắt:

- Ngồi ngoan đi!

Sao lại thế? Tôi ngồi không ngoan bao giờ? Tôi định quay sang cầu cứu bố nhưng bố lại bắt đầu tỏ vẻ không quen biết tôi.

Không nhắc đến Trương Hạo thì thôi, nhắc đến Trương Hạo tôi mới nhớ ra, Lâm Diệu sao lại quen với Trương Hạo nhỉ?

- Trước đây anh nói Trương Hạo kết hôn anh cũng đến tham dự, anh là họ hàng theo đẳng nào hay là bạn của anh ấy?

- Anh đến đám cưới của Trương Hạo bao giờ? - Lâm Diệu ngơ ngác hỏi.

Tôi đá chân anh một phát thật đau, Lâm Diệu la lên, mấy chục con mắt của những người ngoài xung quanh đều đổ dồn về phía chúng tôi. Mẹ tôi sầm mặt. Nhưng tôi phớt lờ.

- Lúc em lừa anh là Trương Hạo định đi làm phẫu thuật thay đổi giới tính, anh đã nói thế m Tôi nhắc lại.

- À, cái đó à? - Lâm Diệu bàng hoàng sức tỉnh. - Anh lừa em đấy, nếu anh mà đến đám cưới của anh ta, với tướng mạo xuất chúng của anh, lẽ nào lúc ấy em lại không chú ý đến? Hóa ra em cũng dễ lừa phết!

Lâm Diệu thích thú trong khi tôi tức phát điên lên.

- Này, chớ có động tay động chân! - Anh né người tránh bàn tay của tôi. - Lúc ấy chẳng phải em cũng lừa anh còn gì?

Anh giữ chặt lấy tay tôi. Tôi không dùng tay được, định dùng chân lên tấn công anh, nhưng lại bị anh đoán biết trước. Ở dưới gầm bàn, bốn cái chân quấn chặt lấy nhau. Ở trên mặt bàn, bốn con mắt chăm chăm nhìn vào nhau, hoàn toàn không đếm xỉa gì đến các cô chú đang ngồi xung quanh.

Mẹ tôi cuối cùng không nhịn được nữa liền vỗ vai Lâm Diệu, nói:

- Để di dời chỗ cho cháu!

Mẹ thật là, biết không nói được con liền ra tay với Lâm Diệu. Lâm Diệu không dám làm trái ý mẹ, đành phải đứng dậy ngồi sang cạnh bố tôi.

Trên sân khấu, Bầu Trời dịu Mạc Lân chưa hoàn toàn hồi phục đứng chào hỏi và cảm ơn mọi người, đặc biệt còn cảm ơn bố mẹ mình, cảm ơn bố mẹ Mạc Lân, cảm ơn trời đất, cảm ơn cái gì cái gì nữa... Mạc Lân hạnh phúc nhìn nụ cười của Bầu Trời, bên dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy. Tôi bỗng nhiên cảm động trước mấy lời lẽ “siêu sến” của Bầu Trời, không biết có phải là do thời tiết không mà dạo này tôi cảm thấy mình rất nhạy cảm.

Sau khi tiệc tàn, chúng tôi đến quán rượu với Lưu Hi Hoa. Em họ cậu ta cũng có mặt. Vừa nhìn thấy tôi cô ấy đã đổ mặt, nói:

- Em vừa hết giờ làm, tiện đường qua đây xem sao! Để em đi gọi anh ấy!

Tôi mỉm cười, càng lúc càng thích cô gái này.

Anh họ ra và gọi chúng tôi vào ngồi, mang rượu đến, nói qua loa với Lưu Hi Hoa về công việc. Lưu Hi Hoa cười gượng gạo.

- Anh, công việc vẫn ổn chứ? Ông chủ anh có hà khắc với anh không? - Thấy tinh thần anh họ tôi không được tốt lắm, tôi có hơi lo lắng. Bao nhiêu năm nay, anh sung sướng quen rồi, làm công việc này phải thức đêm, tôi sợ anh ấy khó mà thích nghi được.

- Quen rồi là ổn thôi mà, cậu ấy là bạn trai em à?

- Đúng vậy! Anh chưa gặp bao giờ đúng không. Tên anh ấy là Lâm Diệu. Lâm Diệu, đây là anh họ em, Lâm Xướng Du. Cô gái ngồi bên cạnh anh ấy là em họ Lưu Hi Hoa, Bạch Hi Hi, cũng là bạn gái của anh họ em! - Quan hệ đúng là làng nhàng phết.

Lâm Diệu lần lượt gật đầu chào mọi người. Nhân lúc bọn họ nói chuyện, anh ghé tai tôi thì thầm:

- Anh họ em đẹp trai thật!

Xí, đương nhiên rồi, từ nhỏ đến lớn anh họ chính là tài sản có thể khoe khoang của tôi mà.

Thấy Lưu Hi Hoa không nói năng gì, chỉ ngồi lẳng lặng uống rượu, tôi không nén được liền hỏi:

- Này Lưu Hi Hoa, rốt cuộc có chuyện gì hả?

Tôi dám chắc chuyện này có liên quan đến Mạc Lãnh. Nói cũng phải, kể từ lúc Mạc Lãnh vào trường tôi, cô ấy đã trở thành mục tiêu săn đón của lũ con trai, nếu đổi lại là tôi, tôi cũng thích ấy chứ.

- Lâm Sảng, tớ đang nghĩ, nếu ngày xưa tớ mạnh dạn hơn một chút, có khi bây giờ Mạc Lãnh đã là vợ của tớ rồi! - Quả nhiên là vậy.

- Cậu thích Mạc Lãnh à? Vẫn thích đến tận giờ?

Anh họ và Bạch Hi Hi ngồi bên cạnh, chẳng hiểu đầu của tai nheo gò, hơn nữa Bạch Hi Hi vốn dĩ ít nói nên cho dù có thắc mắc cũng chẳng dám hỏi. Giờ chỉ có tôi mới cứu được cậu ra khỏi vực thẳm.

- Đúng thế, thích bao nhiêu năm rồi! Lần trước hẹn cậu ra ôn lại chuyện cũ thực ra là vì hôm họp lớp thấy cô ấy đi một mình, tớ còn tưởng tình cảm giữa cô ấy và chồng không được tốt, vì vậy mới tìm cậu thăm dò, vừa hay lúc ấy dì tớ bảo tớ tìm đối tượng cho Hi Hi. Lúc đó tớ rất sợ cậu nghi ngờ động cơ của tớ, lại sợ nhớ ra anh họ cậu nên mới tiện miệng nói ra, nào ngờ anh họ cậu chưa lấy vợ thật, đúng là nhân duyên! Thật không ngờ lần đó lại hại cậu với Lâm Diệu xích mích với nhau, tớ còn nợ cậu một lời xin lỗi!

Bạch Hi Hi và anh họ tôi nghe Lưu Hi Hoa nói vậy liền quay sang nhìn nhau mỉm cười, siết chặt lấy tay nhau.

- Không sao, không trách cậu được! Chỉ tại Lâm Sảng, cô ấy không thành thật! - Lâm Diệu nói về đại lượng. Đồ đáng ghét, anh độ lượng với người khác, thế mà lại hẹp hòi với tôi, đã vậy còn chơi trò mất tích.

- Lúc đó tớ thấy cậu cứ kỳ quặc thế nào ấy, nói năng thì ấp ấp úng úng, tớ còn tưởng cậu tìm tớ vay tiền, làm tớ sợ suýt chết! - Tôi nói vui.

- Lúc còn đi học đã không có dũng khí nói ra, ra trường muốn tỏ tình nhưng cô ấy đã là của người khác mất rồi. Lúc đó tớ muốn cướp cô ấy lại nhưng vì công việc, phải bôn ba khắp nơi, mãi cho đến khi cô ấy kết hôn mà tớ vẫn còn ở vùng khác. Lúc đó nghe tin cô ấy lấy chồng, tớ đau đớn không muốn sống nữa, vì vậy lúc nhìn thấy cậu, bạn trai mất tích mà vẫn kiên cường như vậy, trong lòng tớ rất khâm phục, cảm thấy cậu không phải là một người con gái bình thường! - Lưu Hi Hoa nói, cậu đừng có hại tôi, nhìn sắc mặt của Lâm Diệu mà xem! Tôi đánh mất ra hiệu với Lưu Hi Hoa, nhưng cậu ta vẫn không hiểu, vẫn mãi mê đắm chìm trong nỗi đau của bản thân, hoàn toàn không đếm xỉa đến tôi. Tôi điên tiết.

- Lưu Hi Hoa, đồ ngốc, sao cậu cố chấp thế? Cậu tự xem xem mình có điểm nào bằng được chồng của Mạc Lãnh? Cậu đẹp trai hơn anh ta? Nhiều tiền hơn anh ta? Hay là cậu yêu Mạc Lãnh hơn? Thôi được rồi, cứ cho hồi đầu cậu tán được Mạc Lãnh, một khi chồng cô ấy xuất hiện, chẳng phải Mạc Lãnh vẫn có thể chạy trốn với anh ta hay sao? Đồ ngốc, cậu còn không bỏ cuộc đi, mau tìm một người khác mà yên bề gia thất đi! - Tôi càng nói càng xúc động, hoàn toàn không chú ý đến sắc mặt của Lâm Diệu.

Nhưng Lưu Hi Hoa đã chú ý đến, anh họ tôi cũng chú ý đến, cả Bạch Hi Hi cũng chú ý đến. Bạch Hi Hi ra sức kéo tay tôi, tôi ngoảnh đầu lại nhìn Lâm Diệu, thấy anh đang nhìn tôi chăm chăm. Thế này là thế nào? Không lẽ tôi nói sai?

Trầm lắng, một sự trầm lắng đáng sợ. Mãi cho đến khi Lâm Diệu mở miệng nói đi về tôi mới dám thở phào. Thấy Lâm Diệu định thanh toán, tôi kéo tay anh nói:

- Có ông chủ ở đây, anh còn thanh toán gì chứ?

Lâm Diệu bẹo tay tôi một cái đau điếng, suýt nữa thì tôi bật kêu thành tiếng. Nhưng thấy anh trợn mắt nhìn tôi, tôi lại cố nén lại. Lưu Hi Hoa vốn định mở miệng bảo thôi, nhưng thấy vẻ mặt của tôi và Lâm Diệu liền thôi không nói nữa.

Anh họ, tại sao anh không chịu mở miệng? Tại sao anh không bảo đưa em về nhà? Nhìn vẻ mặt muốn giúp nhưng không được của anh họ, giờ tôi mới biết mình hoàn toàn bị cô lập, đành lủi thủi đi theo Lâm Diệu ra về.

- Nhà em rất gần, không cần đưa em về nữa đâu! - Tôi tìm cách đánh bài chuẩn.

- Giờ em còn muốn về nhà à? - Lâm Diệu đẩy tôi vào xe, im lặng cho đến tận khi về nhà anh ấy.

Nghiệp chướng, còn chưa biết anh ấy sẽ hành hạ tôi ra sao nữa! Không được, đây không phải là tính cách của tôi, tôi tuyệt đối không để anh ấy bắt nạt! Còn chưa kết hôn đã vậy, kết hôn rồi thì phải làm sao? Tôi phải lên mặt cho biết. Nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt của Lâm Diệu, hào khí trong tôi hoàn toàn tan biến. Tôi đành phải an ủi bản thân: đàn bà phải để cho đàn ông thể hiện địa vị của mình. Tôi ngồi xuống ghế, đợi Lâm Diệu trút giận.

Lâm Diệu không nói gì mà đi thẳng vào phòng tắm, tôi ngồi không được, đứng cũng chẳng xong, đành đi vào phòng ngủ.

Lâm Diệu tắm xong đi ra, bảo tôi đi tắm. Tôi định nói không tắm, tí về nhà tắm nhưng nhìn vẻ mặt không chấp nhận bất cứ phản kháng nào, tôi đành ngoan ngoãn đi tắm. Đây có còn là tôi nữa không?

Ngoan ngoãn đi tắm, tắm xong thấy Lâm Diệu nằm trên giường đọc báo, tôi cũng nằm xuống bên cạnh.

- Lúc anh ra nước ngoài em vui lắm phải không? - Lâm Diệu chúi mắt vào tạp chí, chẳng buồn nhìn tôi, lạnh lùng hỏi.

- Hả? Lâm Diệu không vui là vì chuyện này ư? Tôi bối rối đáp: “Đâu có!”. Có dùng ngón chân để nghĩ cũng biết rằng tôi không thể vui nổi.

- Nếu như có người đẹp trai hơn anh, nhiều tiền hơn anh theo đuổi em, em sẽ bỏ trốn theo anh ta chứ gì? - Lâm Diệu vẫn nhìn vào tờ báo, giọng điệu lạnh lùng.

Hóa ra đây mới là trọng tâm vấn đề, xem ra những lời tôi giáo huấn Lưu Hi Hoa đã khiến anh không vui, khiến anh không thể bình tĩnh được, nhưng anh vẫn coi tôi là bạn gái chứ? Chẳng nhẽ anh không tin tưởng vào cảm giác của tôi đến thế? Tôi có hơi giận, lạnh lùng đáp:

- Không.

- Vậy...

Tôi gạt tờ tạp chí trong tay Lâm Diệu ra, ngắt lời anh, còn hỏi nữa tôi sẽ xé xác anh ra mất!

Tôi quay đầu anh nhìn thẳng vào mặt mình, điềm đàm hỏi:

- Lâm Diệu, anh coi em là loại con gái nào? Anh cảm thấy em vẫn đang đợi một người đàn ông tốt hơn anh sao? Anh coi nhẹ tình yêu quá đấy!

- Lâm Sảng, anh không có ý này! - Giọng điệu Lâm Diêu đã mềm mỏng hơn. - Hầy, em cứ nhất định phải bước bình thế sao? Người nghĩ rằng tình cảm không thể chịu nổi trắc trở hình như là em thì phải. Em mà nghĩ không thể không có anh thì tốt biết mấy!

Lâm Diêu à, nếu em là loại con gái đó, liệu anh có thích em không?

- Lâm Diêu, chỉ cần anh còn ở bên em, em tuyệt đối không bỏ theo người khác!

Vẫn là câu nói đó, là lời hứa của tôi dành riêng anh, cũng là lời hứa chân thành nhất. Tôi cũng chưa bao giờ bắt anh phải hứa với mình điều gì, lời hứa thật sự không thể thể hiện điều gì, đặc biệt là lời hứa của những người đàn ông có tiền. Cho dù hôm nay Bầu Trời có cảm ơn anh, cảm ơn em... tình cảm dạt dào nhưng ai dám đảm bảo anh ta cả đời này sẽ đối xử tốt với Mạc Lân? Có thể tôi không thể nói ra những lời ngọt ngào trước mặt anh nhưng chúng ta đâu còn là trẻ con, ai chẳng biết những lời bùi tai dễ thay đổi. Tôi chỉ biết lúc này đây tôi thực sự yêu anh, hơn nữa anh đang ở bên cạnh tôi, tôi hoàn toàn không động lòng với bất kỳ người đàn ông nào khác.

Lâm Diêu không nói gì thêm, liền bế tôi lên giường, hôn tôi, luồn tay vào trong áo tôi...

Đây là cách thức giải quyết vấn đề đơn giản nhất và cũng hiệu quả nhất giữa nam và n

Lúc gặp lại Doctor Hoàng, tôi khó tránh khỏi cảm thấy ngại ngùng. Trong lòng tôi luôn cảm thấy Doctor Hoàng có ý với mình, mặc dù đây không phải là điều mà tôi trông đợi ngay từ đầu, nhưng là đàn bà, ai chẳng ham hư danh, ai chẳng ích kỷ, mặc dù đã có một người đàn ông yêu mình, ở bên mình, cho dù bạn chưa bao giờ nghĩ sẽ bỏ người đàn ông này nhưng ai cũng muốn được nhiều người dành tình cảm cho.

Tôi biết tôi nói ra những lời như vậy sẽ bị rất nhiều người ném cà chua, nhổ nước bọt, chỉ có điều đây là sự thật, mặc dù không phải tất cả, nhưng đa số phụ nữ đều như vậy.

- Thế nào, còn tưởng cô quên tôi rồi chứ? Bạn trai tìm thấy rồi, công việc tình nguyện cũng bỏ luôn, chỗ này của tôi đúng là trại tị nạn của cô mà! - Doctor Hoàng vẫn như thường ngày, giọng nói chẳng nóng cũng chẳng lạnh.

- Làm gì có chuyện đó, dù gì đây cũng là một cơ sở từ thiện, một nơi cứu vớt bá tánh mà!

- Tôi từ tốn nói, bảo anh ta bán thuốc ẹ tôi.

- Tình hình sắp cô thế nào rồi? Đã đi khám bệnh chưa? - Doctor Hoàng hỏi.

- Chuyện gì vậy? - Tôi không hiểu sắp mình bị bệnh gì mà phải đi khám.

- Lần trước cô lấy thuốc ở chỗ tôi, nói rằng sắp có vấn đề đấy thôi! Doctor Hoàng chỉ vào đầu mình.

A, thế mà anh ta cũng tin! Đúng là buồn cười, mặt mũi thế kia mà ngốc!

- Hết thuốc chữa, phải đưa vào nhà thương điên rồi! Nghe các bác sĩ bên đó nói sếp tôi gặp vấn đề đặc biệt, chuẩn bị tiến hành nghiên cứu, anh có hứng thú không? - Tôi cũng chỉ tay vào đầu Doctor Hoàng.

- Cái cô này, sếp cô rất cuộc đắc tội gì với cô mà cô lại rửa xả ông ta như vậy? - Doctor Hoàng cười cười, chỉ tay vào đầu tôi.

Hóa ra là chưa ngốc lắm!

- Anh chàng nhà cô... - Sau khi thông báo cho cô y tá mang thuốc vào, Doctor Hoàng

Ôi trời, chờ anh hỏi đến anh ấy, cổ tôi đã dài cả tắc rồi đây, giờ đến lượt tôi lên mặt rồi!

- Anh ấy á, chỉ là một tổng giám đốc nhỏ của Tập đoàn Mộc Sâm, bố anh ấy là chủ tịch tập đoàn đó! - Tôi đắc chí nói.

- À, ra là con trai gia đình giàu có! - Doctor Hoàng tỏ vẻ khinh thường.

- Cái gì mà con trai gia đình giàu có, anh chẳng phải cũng là con trai gia đình giàu có sao? Nếu nhà anh không có tiền, anh mở được phòng khám này chắc? - Tôi tỏ vẻ không vui, đúng là chó chê mèo lắm lông!

Doctor Hoàng nhìn tôi:

- Bố mẹ tôi là người bình thường. Tôi có được ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ sự phấn đấu của bản thân. Tôi may mắn, học xong liền lên sàn chứng khoán, kiếm được không ít, sau đó mới mở phòng khám này! Không phải ai cũng nhờ vào bố mẹ mới thành công được, hơn nữa anh chàng đó nhà cô không đáng để cô mang ra khoe khoang đâu!

Tôi hơi kinh ngạc, cũng có chút chấn động, nhiều hơn vẫn là khâm phục. Trẻ tuổi mà tài cao. Đúng lúc ấy, cô y tá mang thuốc vào, tôi cầm lấy thuốc rồi vội vàng chuẩn bị đi.

- Xin lỗi, tôi hơi kích động! - Doctor Hoàng đứng dậy kéo tôi lại.

- Không, không sao!

- Đến nhà cô ăn cơm đi! - Doctor Hoàng vô duyên vô cớ nói câu này.

- Sao tôi phải mời anh đến nhà ăn cơm? - Tôi đề phòng hỏi, chỉ sợ anh ta lại xỏ ra một tràng những lời lẽ sướt mướt tình cảm, tôi không gánh nổi.

- Ăn một bữa cơm mà cũng cần có lý do sao? - Doctor Hoàng thu dọn bàn, tỏ vẻ định đến nhà tôi ăn cơm thật.

- Nhà tôi không có gạo! - Tôi buột miệng.

Doctor Hoàng bật cười:

- Vậy tôi đi mua gạo đến

- Nhà tôi hết ga! - Tôi kiếm cớ khác.

- Để tôi mua cái bếp từ đến!

Anh ta liền hất hàm về phía cửa:

- Có người đến đón cô rồi kìa!

Ngoảnh đầu lại nhìn, ra là Lâm Diệu.

- Sao anh lại đến đây? - Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Anh đến đón em! - Lâm Diệu mỉm cười.

- Lại gặp mặt nhau rồi! - Doctor Hoàng đứng dậy, đến bên cạnh Lâm Diệu. Hai người cao tương đương nhau, thân hình đều cân đối, tướng mạo mỗi người mỗi vẻ. Hai người đàn ông tuyệt vời thế này, không kết hôn cũng nên kết nghĩa anh em.

- Đúng vậy, Lâm Sáng thường xuyên đến đây làm phiền anh nhỉ! - Lâm Diệu liếc tôi.

- Phiền phức gì đâu, tốt lắm mà! - Doctor Hoàng cũng liếc tôi rồi quay sang Lâm Diệu cười.

Cái gì mà tốt lắm mà? Tôi ghen hòng, chuyện quái gì thế này?

- Có người đến đón cô rồi, để lần sau đến nhà cô ăn cơm vậy! - Đầu tôi nổ bùm một tiếng. Doctor Hoàng, anh cố tình gây chuyện phải không?

- Ai cho anh đến nhà tôi ăn cơm? Nhà anh không có gạo chắc? - Tôi giận dữ trợn mắt quát Doctor Hoàng rồi kéo tay Lâm Diệu ra khỏi phòng khám.

- Anh ta thích em thật à? - Mặt Lâm Diệu không hề sa sầm như bình thường.

- Không thích! - Đã nói thích tôi bao giờ đâu? Chỉ có điều không thích anh cho lắm là thật! Chỉ có điều nửa câu sau tôi không dám nói ra.

Điều này không thể trách ai được, đàn bà ai cũng thích đàn ông con nhà giàu sang, nhưng đàn ông lại không thích nhất là những gã đàn ông con nhà giàu sang, chẳng có một chút điểm chung nào c

Lâm Diệu nhìn tôi, vẻ do dự, cảm giác như anh có gì muốn nói với tôi. Tôi khích lệ anh bằng ánh mắt: nói đi, nói anh yêu em đi! Nhưng anh lại chẳng nói gì nữa.

24. Chương 8.1

Chương 8: Kẻ thù của đàn bà chính là đàn bà

Công ty đang bước vào thời điểm bận rộn nhất của năm, những đơn đặt hàng cũng ngày một tăng lên. Ngoài công ty của Lâm Diệu đặt hàng là không dám giục tôi ra, ngày nào tôi cũng bị khách hàng thúc giục cuống cả lên, bận tới mức tối tăm mặt mũi.

Lâm Diệu cũng bắt đầu đi công tác liên miên, phần lớn thời gian chúng tôi nói chuyện với nhau qua điện thoại, thường thì chẳng nói được mấy câu tôi đã lăn ra ngủ rồi, sáng hôm sau tỉnh dậy, phát hiện Lâm Diệu gửi tin nhắn ình: “Em là lợn à, ngủ gì mà nhanh thế?”.

Tiểu Phụng thường bóng gió nọ kia với tôi rằng, đàn ông mà đi công tác dễ xảy ra chuyện, bảo tôi phải quản lý thật chặt, hoặc nghỉ luôn công việc hiện tại để theo anh đi công tác khắp nơi.

Tiểu Phụng xem thường tôi quá đấy. Tôi hiện giờ có thể coi là bảo bối trong tay Lâm Diệu, anh ấy có bay xa đến ngàn dặm, trong tay tôi vẫn cầm một sợi dây, lúc nào cũng có thể kéo anh quay trở lại.

Chỉ có điều nói không lo chỉ là nói dối. Đây không phải là vấn đề ai không tin ai, bên ngoài có bao nhiêu là cám dỗ như vậy, hơn nữa trong thời gian anh mất tích có xảy ra chuyện gì hay không tôi cũng chẳng biết. Mặc dù tôi chưa bao giờ hỏi lại chuyện cũ của Lâm Diệu, tôi cũng nghĩ rằng hai người đã ở bên nhau rồi, quá khứ không quan trọng, quên đi là hơn. Nhưng có những chuyện không biết thì không sao yên tâm được, đột nhiên tôi lại nhớ đến hai lần Lâm Diệu định nói gì đó rồi lại thôi, không biết anh đang giấu giếm điều gì.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, tôi có hơi bắt a tiếng sấm nổ vang trời khiến tôi giật mình ngã lăn từ trên giường xuống đất, vội vàng chạy ra ngoài cất quần áo. Bận rộn suốt cả ngày trời, thế mà giờ lại mất ngủ.

Lâm Diệu đang làm gì nhỉ? Cầm điện thoại lên gọi cho anh. Chẳng mấy chốc anh đã bắt máy:

- Muộn thế này còn chưa ngủ, nhớ anh à?

- Sấm rồi, mưa rồi, bên đó thế nào hả anh?

- Vẫn ổn, cuối cùng em cũng biết quan tâm anh rồi à? – Lâm Diệu cười ha ha.

- Không quan tâm anh mà được à, nhớ ngày nào đó anh bỏ trốn với người khác thì sao?

- Muốn chạy thì đã chạy từ lâu rồi, đời này kiếp này anh sẽ bám riết lấy em!

- Anh nói xem, ảnh cưới chúng ta chụp rồi, khi nào thì cưới đây?

- Em chuẩn bị xong rồi hả? Định đi ra mắt bố mẹ anh rồi à? – Giọng nói của Lâm Diệu nghe có vẻ rất phấn khích, thực ra tôi còn phấn khích hơn cả anh.

- Còn chuẩn bị gì nữa, sớm muộn gì cũng phải gặp mà!

- Thế em đợi anh đi công tác về, đến ra mắt bố mẹ anh rồi cưới

- Ừ!

Ngọt ngào quá! Còn ngọt hơn cả ăn mật ong! Chẳng bao lâu nữa, tôi sẽ đường đường chính chính trở thành “Bà Lâm”. Tôi ôm sự háo hức này chìm vào trong giấc mơ. Sáng hôm sau, tỉnh lại, ôi mẹ ơi, lại đi làm muộn mất!

Mặc bừa một bộ quần áo vào, chải đầu xong, cầm theo một cái bánh mì và một hộp sữa, vừa xỏ giày vừa trách mẹ không gọi tôi dậy sớm.

- Nói bậy, mẹ gọi từ lúc bảy giờ cho đến tận giờ đây! – Mẹ tôi gắt lên.

Thôi được rồi, là con sai, con không so đo với mẹ nữa.

Xuống lầu bắt taxi, nhưng đang là giờ cao điểm, muốn bắt taxi còn khó hơn lên trời. Vừa chạy vừa nhìn xuống đường, cuối cùng cũng nhìn thấy một chiếc taxi không người. Tôi hào hứng vẫy tay. Chưa ngồi hẳn vào ghế tôi đã vội vàng nói với lái xe:

- Anh ơi, đến Công ty Dệt Thiên, nhanh giúp em!

- Không thành vấn đề, đến muộn rồi chứ gì? – Người lái xe đập vào cần số, xe lao đi như tên bắn.

Nhân lúc rảnh rỗi, tôi lấy bánh mì và sữa ra ăn. Đang định nhét bánh mì vào mồm thì “khực” một tiếng... Tôi một tay cầm bánh mì, một tay cầm sữa, miệng đang há hốc ra... Âm thanh này là sao? Xe hỏng rồi? Hay là xảy ra tai nạn? Ngẩng mặt lên nhìn, không có đối tượng khả nghi; ngoảnh đầu lại phía sau, cũng không có đối tượng khả nghi. Vậy xe hỏng

Xe hỏng cũng không sao, chỉ cần người không sao là yên tâm rồi. Nhưng đâu có được, chỉ nửa giây sau, bánh mỳ và sữa trên tay tôi rơi cả xuống đất, mặt tôi đỏ ra. Trời đất ơi, sao xe dám hỏng vào cái thời điểm cấp bách này chứ?

Lái xe gọi điện thoại với trung tâm, anh ta nói:

- Có thể là trục ly hợp gãy rồi. Ừ, đập vào không thấy có phản ứng. Đúng, đúng. Như vậy có được không? Ờ, để tôi thử xem.

Lái xe cúp điện thoại, ngoảnh đầu lại bảo tôi:

- Đừng lo, vẫn có thể đi được!

Gã lái xe này là lính mới à? Gạt mồ hôi trên trán, tôi thấp thỏm dặn:

- Chú ý an toàn đấy!

- An toàn không thành vấn đề! – Anh ta vui vẻ khởi động xe.

Mỗi lần khởi động xe là người tôi lại nhảy lên một lần, đương nhiên không phải vì tôi sợ mà là vì mỗi lần anh ta khởi động xe, xe lại rung lên một lần, nhưng chỉ rung thôi chứ không tiến lên phía trước. Lái xe quay đầu lại cười ngại ngùng:

- Sẽ được ngay thôi!

Tôi nhăn nhó gạt đầu. Muốn xuống xe nhưng lại s không bắt được xe khác, thôi có chết thì chết, phải liều thôi! Biết đâu lại có thể khởi động được!

Cuối cùng thì xe cũng nổ máy, cả tôi và tài xế cùng thở phào. Cắn một miếng bánh mì, nhặt hộp sữa ở dưới đất lên, bóc ra uống một ngụm, vừa ăn sáng vừa thưởng thức phong cảnh bên đường.

Phong cảnh thật là đẹp, mặc dù đã bị gột rửa sau một đêm gió lớn, không ít nhánh cây đã bị đứt gãy... Ồ? Không đúng! Sao mình có thể nhìn rõ ràng như vậy nhỉ? Cái xe này vẫn chưa lái đi sao? Tôi định thần lại, lập tức phát hiện cái xe đi chẳng nhanh hơn người đi bộ được bao nhiêu, gặp phải đèn đỏ còn tắt luôn máy, đợi đến khi đèn xanh bật lên, khởi động lại mấy lần không được. Đến khi khởi động lại được lại gặp đèn đỏ.

Tôi dám khẳng định là mắt tôi sắp sửa tóe ra lửa rồi. Tôi gào lên:

- Anh còn đang làm gì thế hả? Tôi đang vội lắm!

- Cô à, chỉ có thể như vậy thôi, cứ đập phanh một phát là xe sẽ tắt máy! – Lái xe giải thích.

- Tôi hỏi anh chuyện đó à? Tôi hỏi anh tại sao đi chậm thế này?

- Không đổi được trục nên chỉ đi được với tốc độ này thôi!

- Chỉ đi được với tốc độ này sao anh không nói sớm, tôi chạy bộ có khi đến công ty rồi đấy! Anh là đồ giết người! – Tôi gào lên rồi mở cửa xe, lao ra ngoài.

Lái xe h kính cửa sổ xuống, gọi với theo:

- Này, cô còn chưa trả tôi tiền mà!

- Anh còn dám đòi tiền à? – Tôi thật sự không dám tin vào tai mình nữa. Cái con trâu kéo cái xe già cỗi này còn dám mở miệng đòi tôi tiền sao? Tôi bực mình ném luôn hộp sữa trong tay vào mặt gã tài xế rồi chạy một mạch.

Gã lái xe vừa gào thét vừa đuổi theo phía sau, nhưng cái xe đó chạy nhanh làm sao bằng tôi. Chẳng mấy chốc tôi đã bỏ cái xe đó rớt lại tít phía sau.

Vừa gặm bánh mỳ tôi vừa chạy như điên, mục tiêu đã ở ngay trước mắt. Đột nhiên chân tôi đau điếng, ngã nhào ra đất. Bị xe đâm rồi, chỉ có điều không mạnh lắm, tiếng phanh gấp khiến tôi càng thêm khẳng định nhận định của mình là đúng. Đang định ngoảnh đầu lại chửi bới và bắt đền gã lái xe, nào ngờ ngay cả biển số xe còn chưa kịp nhìn thấy đã thấy cái xe vọt thẳng qua rồi.

Tôi tức điên lên, ngoác miệng chửi:

- Đồ khốn nạn, đồ chết giẫm!

Chỉ có điều chửi xong, nhìn lại cái bánh mỳ nằm bẹp trên đường, tôi thậm thấy may mắn vì thứ bị đè bẹp dưới bánh xe là cái bánh mỳ chứ không phải tôi.

Tập tễnh đi đến công ty, cả văn phòng tròn mắt nhìn tôi, có gì đâu, tôi chỉ đi muộn có một chút thôi mà! Sao hôm nay tất cả cán bộ phụ trách các phòng ban đều ngồi vây xung quanh chỗ tôi, vừa thấy tôi đến đã đổ dồn ánh mắt vào tôi rồi

- Tôi... Tôi hình như đến hơi muộn! – Tôi ấp úng giải thích, len lén quan sát biểu cảm trên mặt sếp. Trục giác mách bảo tôi, xảy ra chuyện rồi! Chẳng trách mà từ sáng tới giờ toàn gặp chuyện đen đủi, mọi việc đều có điềm báo cả.

Công ty xảy ra chuyện thật, hơn nữa nguyên nhân lại chính là tôi. Tôi theo dõi đơn hàng của một khách hàng, bởi vì chúng tôi không thể giao hàng đúng hẹn, một bức thư của luật sư đã được gửi đến, yêu cầu công ty bồi thường. Bộ phận chế tạo khẳng định là không nhận được đơn hàng ý của họ rõ ràng là muốn nói: bộ phận nghiệp vụ, cũng chính là tôi đã không kịp thời giao đơn hàng.

Tôi run run lật giở các đơn hàng. Thực ra tôi chẳng có chút ấn tượng nào về đơn hàng này. Giờ tất cả các “trưởng môn” của các bộ phận đều vây quanh tôi. Bầu Trời rất giận, bị bắt bồi thường thì ai mà chẳng cáu. Sếp nhìn tôi kỳ vọng, kỳ vọng tôi có thể tìm ra tờ đơn hàng ấy thì bộ phận sẽ không phải gánh vác bất cứ trách nhiệm gì. Trưởng bộ phận chế tạo vui như mở cờ, thường ngày tôi vẫn thúc vào đít họ phải giao hàng, thế nên giờ thấy tôi gặp nạn, ông ta vui như bắt được vàng.

Tôi dừng tay, nói với Bầu Trời:

- Tôi không nhận được đơn đặt hàng!

Giọng tôi run run, khả năng này dường như gần bằng không.

- Cô không nhận được đơn hàng ư? Thế anh nói xem rốt cuộc là chuyện gì? – Bầu Trời ngoảnh đầu nhìn sang sếp.

- Lâm Sảng, cô thử nghĩ lại đi, lúc chia đơn hàng tôi nhớ rất rõ ràng là có đơn hàng, lúc đó tôi còn ký tên và ax lại cho khách hàng. Giờ cô bảo không nhận được, thế sao khách hàng lại nhận được? – Sếp gạt mồ hôi trên trán, bi đát nhìn tôi.

Tôi định bảo sếp để sót đơn hàng, nhưng nhìn bộ mặt lo lắng của ông ấy, tôi lại không sao mở miệng được.

Dưới con mắt của nhiều người, tôi lục tung các ngăn kéo bàn. Cuối cùng tờ đơn hàng lại xuất hiện ở giữa khe tường và bàn làm việc của tôi. Sự việc thế là rõ mười mươi, Bầu Trời giận điên lên, mặt sếp trắng bệch ra, các trưởng bộ phận khác mặt mày thờ ơ chẳng chút cảm xúc.

- Anh, mau giải quyết chuyện này! Không giải quyết được thì bộ phận anh tự chịu trách nhiệm! – Bầu Trời chỉ vào mặt sếp nói rồi quay phắt người bỏ đi.

- Lâm Sảng, lập tức chuyển đơn hàng! – Trưởng bộ phận chế tạo nhắc điện thoại lên. – Tạm dừng hết các đơn hàng kia lại, tập trung làm đơn hàng này!

Các trưởng bộ phận khác ném cho chúng tôi một cái nhìn thương cảm rồi lần lượt bỏ đi hết.

- Lâm Sảng, chuyển đơn hàng xong lập tức vào văn phòng tôi!

Các lãnh đạo cấp cao đi hết rồi, văn phòng bắt đầu sôi sục lên, vây quanh tôi xì xầm bàn tán. Thực ra tôi cảm thấy chuyện này cũng chẳng có gì nghiêm trọng lắm, từ ngày vào làm ở công ty, đây là lần đầu tiên tôi gặp phải chuyện này. Tôi nghĩ khách hàng chỉ muốn hù dọa chúng tôi thôi.

- Mọi người bảo phải làm sao? – Tôi cố ý hỏi như đùa. Thường ngày tôi cũng giúp họ không ít, lúc này họ cũng nên báo đáp chút ít chứ

- Đền tiền đi! - Có người rụt rè nói.

- Đền? – Tôi nhìn họ nghi hoặc, bọn họ giúp tôi đưa ra ý kiến như vậy sao?

- Đền thế nào? Nếu giám đốc đối phương là đàn ông thì tôi ngủ với hắn ta một đêm; còn nếu là đàn bà, tôi bảo bạn trai tôi ngủ với cô ta một đêm?

- Thế này thì... thiệt quá! – Một đồng nghiệp A nói.

Coi như cô còn lương tâm. Tôi mỉm cười.

- Cô thì không sao, nhưng bảo Lâm Diệu nhà cô ngủ với người ta thì thiệt thòi quá!

25. Chương 8.2

Tôi tức học máu còn những người khác thì cười âm ỉ.

Đợi bọn họ cười xong, tôi mới thận trọng hỏi:

- Lần này xảy ra chuyện lớn rồi, các cô cũng đừng mong được yên thân!

Vốn dĩ tôi chỉ nói đùa thế, nào ngờ câu trả lời của từng người bọn họ đã khiến tôi hiểu rõ lòng dạ của họ.

- Lâm Sảng, cô nói gì vậy? Chuyện này đâu liên quan đến bọn tôi

- Đúng đấy, tôi chưa bao giờ sót đơn hàng, nếu phải chịu trách nhiệm thì đấy là việc của cá nhân cô!

- Lâm Sảng, thường ngày em vẫn giỏi giang như vậy, thử nói chuyện với khách hàng bên đó xem, chắc là không nghiêm trọng lắm đâu!

- Nếu thực sự không thể đàm phán được, chắc chắn phải đền tiền, không biết công ty có bắt một mình Lâm Sảng đền tiền không nữa?

- Mặc dù Lâm Sảng là bạn thân của Mạc Lãnh nhưng chuyện này có liên quan đến tiền bạc, khó nói lắm...

...

Giờ mới rõ lòng dạ nhau. Chỉ có điều tôi không giận, đổi lại là tôi có lẽ tôi cũng đứng ngoài cuộc. Tiền bạc xem ra còn quan trọng hơn cả tình người.

- Mọi người có lòng như vậy, tôi sẽ tự xử lý! Chỉ có điều sau này nếu có gặp khách hàng khó đối phó thì đừng đẩy sang cho tôi nữa đấy! Tôi gánh vác không nổi đâu! – Tôi cười nhạt với bọn họ rồi đi thẳng vào phòng sếp.

Sếp đang thất thần ngồi trên ghế, thấy tôi đi vào liền hất hàm bảo tôi ngồi xuống. Tôi nhìn vẻ mặt của sếp, không chỉ trích, không nổi giận, chỉ có lo lắng. Tự nhiên trong lòng tôi thấy cảm động lạ lùng.

- Lâm Sảng... – Sếp mở miệng nói. – Lần này tôi không bênh vực cô được rồi!

- Sếp, chuyện này cứ giao cho tôi đi! Nếu như thật sự phải đền tiền, tôi cũng chấp nhận, sếp không phải lo!
– Tôi an ủi sếp, thực ra trong lòng tôi cũng không dám chắc. Đền tiền? Tôi lấy đâu ra tiền đây?

- Lâm Sảng, cô có cần giúp đỡ không? – Sếp thấy tôi tự tin như vậy cũng hơi yên tâm.

- Tôi muốn hỏi xem đối phương đã lấy tiền chiết khấu mua hàng chưa? Tôi cảm thấy chuyện này có hơi kỳ quặc, bọn họ không hề thúc hàng, dùng một cái gửi đơn kiện đến, đòi bồi thường. Nếu như có lấy chiết khấu, để xem xem chúng ta có thể nhắc nhở họ đôi chút về chuyện này, có thể sự việc sẽ dễ giải quyết hơn!
– Trực giác mách bảo tôi chuyện này có vấn đề, phải điều tra kỹ càng.

- Không có, người ta đã gửi thư kiện đến đây rồi, sự việc chắc chắn đã khá nghiêm trọng, cho dù có lấy tiền chiết khấu rồi cũng chẳng giải quyết được gì đâu! Chuyện này tôi cũng nghĩ mãi không ra, nhưng sao cô lại bất cẩn thế cơ chứ, để sót mất đơn hàng. Cô làm tôi tức chết mất! – Sếp lúc này mới bắt đầu trút giận lên tôi.

- Thôi sếp làm việc đi, tôi ra ngoài trước! – Đang cơn nóng giận, giờ mà chọc giận ông ấy, hậu quả thật khó lường.

Tôi bắt đầu suy nghĩ kỹ càng toàn bộ sự việc.

Tôi không chuyển đơn hàng, chắc chắn là vấn đề của tôi. Nhưng ông Trương thu mua của bên đối phương cũng thật kỳ quặc, hợp đồng lâu như vậy rồi, cho dù nói năng không lọt tai thì cũng đâu đến mức tuyệt tình, trở mặt ngay được. Khốn kiếp, thật chẳng ra làm sao, mình phải hẹn ông ta ra ngoài thương lượng mới được! Tôi gọi điện cho ông ta, định nói chuyện này, nhưng thật không ngờ ông ta từ chối, ngay cả điện thoại của tôi cũng không nghe, sau đó ông ta nhắn tin lại, nói để hết giờ làm ông ta sẽ gọi lại cho tôi. Chuyện này càng lúc càng kỳ quặc.

- Có chuyện gì thế? – Hết giờ làm, tôi nhận được điện thoại của ông Trương. Tôi căng thẳng hỏi.

- Cô làm ăn cái kiểu gì thế? – Ông Trương bắt đầu lớn tiếng hỏi tội.

- Trước tiên ông đừng hỏi tội tôi làm ăn kiểu gì, ông thử nói xem bên ông có chuyện gì? Hàng này cần gấp như vậy sao? Các ông đặt hàng lúc nào cũng hẹn lấy trước thời hạn, điều này không phải tôi không biết. Nếu như cần gấp thì chẳng có lý do gì ông lại không gọi điện đến giục tôi! – Ông Trương, ông không định hại tôi như vậy chứ?

- Thế nên ban nãy tôi mới không nghe điện thoại của cô, lần này đến bản thân tôi cũng không hiểu, tôi nghe người dưới nói số hàng này hoàn toàn không cần gấp đến thế, cũng không có bất cứ tổn thất nào vì bên cô giao hàng chậm. Tôi không gọi bất cứ cuộc điện thoại nào cho cô, một là vì biết thừa các cô làm ăn thế nào, trước đây có chậm hàng thì cũng lắm chỉ một hai ngày thôi, gần đây thậm chí còn rất đúng hạn. Thời gian nhận hàng của chúng tôi luôn đặt sớm hơn thời gian điểm cần sử dụng một tuần, từ trước đến nay chưa bao giờ nhỡ việc, cũng đỡ phải gọi điện đến làm phiền cô. Thứ hai là bởi vì giám đốc nói để tiết kiệm tiền phí điện thoại, không có vấn đề gì thì hạn chế gọi điện sang đó giục hàng. Thực ra chuyện này chẳng tiết kiệm được bao nhiêu, chỉ có điều giám đốc đã nói thì chúng tôi phải nghe. Tôi làm sao mà biết được giám đốc vì chuyện này mà bắt các người bồi thường!

- Công ty ông gần đây có chậm lương không? – Tôi hỏi ông Trương.

- Công ty tôi chưa chậm lương nhân viên bao giờ!

- Gần đây có ai đến công ty ông gây chuyện không? Ví dụ như có kẻ nào đó viết lên tường công ty ông bằng sơn đỏ rằng “Giết tên mạng, có nợ phải trả” hay đại loại những câu kiểu như vậy không? – Tôi đoán đối phương có thể vì không quay vòng vốn được mà cố ý bắt chúng tôi bồi thường.

- Cũng không có!

Quái quỷ gì thế này?

Cúp điện thoại, tôi cảm thấy chuyện này rõ ràng là nhằm vào công ty tôi, mục đích là tiền. Cái kết luận này làm tôi toát mồ hôi. Nếu mục đích của vấn đề là tiền, tôi liệu còn có thể làm gì để thay đổi cục diện?

Mấy lần định gọi điện cho Lâm Diệu kể khổ với anh, nhưng lại sợ ảnh hưởng đến công việc của anh nên tôi đành thôi. Thôi được rồi, tôi phải độc lập đối mặt với trận chiến này. Hàng hóa của công ty tôi chất lượng đứng đầu trong ngành. Nếu Bầu Trời cho tôi quyền quyết định, sau này tôi quyết không thềm làm ăn với bọn họ. Bồi thường thì bồi thường, cùng lắm bà mày bán thân!

Tôi hỏi xin sếp danh thiếp của giám đốc thu mua đối tác: Trần Thi Huy, một cái tên rất hay. Tôi gọi sang bên đó, đối phương rất lịch sự, đồng ý gặp tôi, là phụ nữ. Niềm tin của tôi gia tăng, cùng là đàn bà, cần gì phải làm khó nhau?

Lúc gặp Trần Thi Huy, không ngờ lại trẻ như vậy, khuôn mặt rất ưa nhìn, trang điểm nhẹ nhàng, tóc thẳng, ăn mặc công sở, rất có khí chất. Nhưng điều làm tôi ngạc nhiên nhất đó là, chúng tôi đã từng gặp mặt nhau, lại còn gặp mặt đến hai lần, ở spa của Tiểu Phụng.

- Ngồi đi!- Trần Thi Huy rót cho tôi một cốc trà, bảo tôi ngồi xuống đối diện, mắt nhìn tôi dò xét.

- Giám đốc Trần... – Tôi nhấp một ngụm trà, nước trà nh không có vị hay tâm trạng của tôi đang không vui?

- Không cần khách sáo thế, cứ gọi tên tôi là được rồi, mọi người vẫn gọi tôi là Thi Huy! – Rất hiền hòa, quá hiền hòa, hiền hòa đến mức tôi không dám tin là cô ta một mực bắt công ty tôi phải bồi thường.

- Chị Thi Huy này...

- Có lẽ tôi không lớn tuổi hơn cô đâu! – Cô ta ngắt lời tôi.

Thôi được, tôi nhin cô, gọi cô là chị là bởi vì tôn trọng cô, đừng có không biết điều như vậy, nếu như không phải giờ tôi đang có việc cần nhờ tới cô, muốn lên mặt ư? Cô vẫn chưa phải là đối thủ của tôi đâu.

- Cô Trần, về chuyện công ty tôi không kịp giao hàng cho công ty cô, tôi cảm thấy rất áy náy! – Về mặt cô ta không hề thay đổi, chỉ im lặng lắng nghe. Tôi nhấp một ngụm nước, tiếp tục nói. – Chỉ có điều tôi nghe nói đợt hàng lần này của công ty cũng chưa cần gấp như vậy, không biết giữa chuyện này còn có gì hiểu nhầm hay không?

Tôi lại nhìn mặt cô ta, thần sắc vẫn không thay đổi, đúng là một kẻ lỳ lợm.

- Lâm Sảng phải không nhỉ, chuyện này nên nhìn nhận như thế này, quý công ty đã ký hợp đồng với chúng tôi, không thể giao hàng đúng hẹn thì phải bồi thường, chuyện này cô cũng hiểu rất rõ. Vì vậy trọng điểm không phải là có gấp hay không mà là ở việc các người có thể giao hàng hay không. Tôi nói thế cũng không sai chứ? – Trần Thị Huy nói rất tự nhiên, chẳng có chút nào là bức ép người khác, cũng chẳng hề có vẻ khinh người, nụ cười vẫn nguyên trên khuôn mặt, cũng rất lịch sự, nhưng tôi thực sự cảm thấy áp lực

- Đền tiền là chuyện nhỏ, chỉ có điều vì chuyện này mà đôi bên mất đi hòa khí, ảnh hưởng đến sự hợp tác sau này... – Tôi còn chưa nói hết đã bị cô ta ngắt lời.

- Không đâu, tôi tin quý công ty luôn lấy chữ tín làm gốc, thực thi hợp đồng rất hợp lý, tôi chẳng thấy có khúc mắc gì hết! – Trần Thị Huy chỉnh lại vạt áo, nói tiếp. – Cô Lâm, tôi cũng nghe nói chuyện này không phải do công ty cô gây ra mà là do bản thân cô để sót đơn hàng. Tôi muốn biết có phải đơn hàng của công ty chúng tôi không đủ nhiều, không đủ khiến cô chú ý hay là do công ty tôi trả tiền không đúng hẹn nên cô mới cảm thấy không thoải mái như vậy?

- Thực ra chúng ta đã gặp mặt nhau rồi, cô còn nhớ tôi chứ? Ở spa đó, lúc ấy tôi còn cảm thấy kinh ngạc, sao trên đời lại có cô gái xinh đẹp đến thế! – Thấy bàn chuyện công không được, tôi bắt đầu giở bài nịnh nọt, chỉ cần không phải đền tiền, cái gì tôi cũng có thể làm.

- Không cần khách sáo như vậy! – Cô ta chỉ cười mỉm, nói. – Còn có chuyện gì khác không?

Không còn gì cơ hội để thương lượng. Được rồi, nếu đã nói chuyện không hợp cạ, vậy tôi cũng không thêm đôi co với cô nữa:

- Tôi muốn gặp tổng giám đốc của các cô!

- Cô cứ thoải mái, nếu như tổng giám đốc đồng ý gặp cô! – Cô ta đứng dậy ra mở cửa, chuẩn bị tiễn khách.

Người đàn bà này quả không đơn giản.

Quả nhiên, tổng giám đốc công ty h gặp tôi. Điều đó có nghĩa là, chỉ có một cách duy nhất là bồi thường.

Về đến nhà, tôi liền hỏi mẹ:

- Mẹ ơi, nhà mình có bao nhiêu tiền tiết kiệm?

Mẹ tôi nhìn tôi bằng ánh mắt thận trọng:

- Con hỏi chuyện này làm gì? Lại gây chuyện rồi phải không?

Bố tôi đứng bật dậy.

- Đâu có, con chỉ hỏi chơi thôi, con sắp lấy chồng rồi, để xem bố mẹ chuẩn bị được bao nhiêu của hồi môn cho con ấy mà! – Bố tôi nghe vậy lại ngồi xuống ghế, mặt mẹ tôi như giãn ra.

- Cửa hồi môn con không phải lo, con lấy được chồng, trong nhà có bao nhiêu tiền tiết kiệm đều cho con hết! Chưa lấy chồng thì con đừng mơ!

Tôi lặng lẽ quay về phòng. Điện thoại đổ chuông, là Lâm Diệu.

- Lâm Diệu, anh đang ở đâu? – Tôi khóc méo mòi.

- Sao thế? Anh đang ở dưới lầu nhà em, vừa về đến nơi.

- Em xuống ngay đây! Anh đừng đi đâu đấy! – Nói rồi tôi lao xuống Lâm Diệu là sà vào lòng anh ngay.

- Sao thế? – Lâm Diệu ôm tôi, căng thẳng hỏi..

- Công ty xảy ra chuyện rồi! – Tôi liền kể cho anh nghe đầu đuôi câu chuyện, cả chuyện công ty yêu cầu tôi phải bồi thường tiền. Trút tâm sự ra với anh xong, tôi thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn nhiều. Hóa ra cảm giác có người chia sẻ nỗi lo với mình lại tuyệt vời như vậy!

- Ngũ Dật Thiên là cái trò gì vậy? Chuyện này đâu thể để mình em gánh vác? – Lâm Diệu bực bội nói, đòi đi nói chuyện với Ngũ Dật Thiên.

- Thực ra tại em làm sót đơn hàng thôi! – Tôi tỏ vẻ đáng thương.

- Hả? – Lâm Diệu ngậy ra, định nói gì nhưng lại thôi.

- Đừng có nói những câu đại khái như là: Em làm ăn thế nào thế hả? Em nghe đủ lắm rồi! – Tôi trợn mắt dọa Lâm Diệu. Lâm Diệu liền bật cười.

- Đối phương cũng thật quá đáng! – Tôi liền kể lại hành vi của đối phương, đương nhiên là phải cường điệu thêm chục lần, sau đó miêu tả lại cụ thể lòng dạ độc ác của Trần Thị Huy.

- Hay là anh đi cùng em đến công ty họ một chuyến! À phải rồi, là công ty gì nhỉ, giám đốc họ gì? Biết đâu anh lại quen đấy! – Lâm Diệu an ủi, bảo tôi đừng lo lắng, mọi chuyện đã có anh lo. Ôi đôi bờ vai vĩ đại, dựa vào rồi tôi chẳng muốn rời ra nữa!

- Công ty B, giám đốc họ Trần, tên là Trần Thị Huy, còn tthì không chịu gặp em.

Nghe đến cái tên Trần Thị Huy, mặt Lâm Diệu liền biến sắc.

- Lâm Sáng, hay là đèn tiền đi! Để anh đèn cho! – Lâm Diệu nói vẻ khó khăn.

Tôi không thể tin vào tai mình nữa. Sao một người lại trở mặt nhanh thế cơ chứ, ban nãy hãy còn giận dữ, giờ nghe thấy cái tên Trần Thị Huy lại rụt rè ngay được. Chẳng trách mà hôm ở spa anh lại trốn trong nhà vệ sinh lâu thế. Trực giác mách bảo tôi: Có vấn đề.

- Anh với cô ta, có vấn đề gì hả? – Tôi thăm dò.

- Không phải như em nghĩ đâu, qua nhà anh rồi nói tiếp! – Lâm Diệu mở cửa xe, bảo tôi vào xe nhưng tôi không chịu. Anh không nói rõ ra thì đừng mong em lên xe. Anh coi em là cái gì chứ?

- Lâm Sáng à! – Lâm Diệu nói như năn nỉ. Tôi chợt mềm lòng, liền ngồi vào xe.

Suốt cả quãng đường chúng tôi đều im lặng. Tôi bắt đầu tưởng tượng ra quan hệ của bọn họ.

Quan hệ một: bọn họ là thanh mai trúc mã, nhân vật nam chính yêu đối phương sâu sắc, nhân vật nữ chính lại yêu một người khác. Nam chính đành phải vùi sâu tình cảm này. Tình yêu này kéo dài nhiều năm, yêu rất sâu đậm, yêu đến mức vừa mới nghe thấy cái tên mặt đã biến sắc. Vì vậy không dám gặp cô ta.

Quan hệ hai: bọn họ vẫn là thanh mai trúc mã, dành tình cảm sâu đậm cho nhau, nhưng vì một nguyên nhân nào đó mà không thể ở bên nhau, bố mẹ cản trở, hoặc do thân thể đặc biệt, cuối cùng phải chia tay nhau. Nam chính không sao quên được mối tình này, vì vậy vẫn không dám gặp nữ chính.

Quan hệ ba: Bọn họ không phải thanh mai trúc mã, nhưng lại là người yêu lâu năm, nữ chính vì yêu một người đàn ông khác mà bỏ nam chính. Vết thương trong lòng nam chính vẫn chưa lành, vì vậy vẫn không dám gặp lại nữ chính.

Cho dù là quan hệ thế nào thì kết luận cuối cùng vẫn là: nam chính còn yêu nữ chính. Thế còn tôi thì sao? Đúng là họa vô đơn chí!

Nghĩ mãi nghĩ mãi, cuối cùng cũng đến nhà Lâm Diệu.

- Nói đi! – Tôi cố điều chỉnh thái độ, chuyện gì đến sớm muộn gì cũng đến.

Lâm Diệu ngồi xuống bên cạnh tôi, định kéo tôi vào lòng nhưng tôi đã tránh sang một bên. Hai tay anh như khựng lại trong không trung:

- Lâm Sảng, cô ấy là bạn gái cũ của anh!

Ừm, đoán đúng một nửa. Sau đó thì sao, tôi nhìn anh, ra ý bảo anh tiếp tục, tôi đang nghe.

- Bọn anh đã có thời gian yêu nhau, về sau con trai ông chủ theo đuổi cô ấy, cô ấy liền đưa ra đề nghị chia tay.

Suy đoán thứ ba là chính xác. Thật không ngờ, trước đây lúc tôi nói Mạc Lãnh sẽ bỏ chạy cùng với Ngũ Dật Thiên, tôi cứ tưởng mình nói thế khiến cho anh cảm thấy không tin tưởng vào tình cảm của mình, hóa ra là vì động chạm đến vết thương cũ của anh.

- Lúc đó chia tay anh rất buồn, chỉ có điều anh nghĩ rất thoáng! Hơn nữa tình cảm cũng chưa sâu đậm, vì vậy chia tay trong hòa bình.

Nhưng trong lòng anh vẫn tổn thương, vẫn còn yêu chứ gì? Tôi muốn hỏi nhưng không dám, tôi sợ phải biết đáp án thật.

- Về sau anh tình cờ gặp em, nhưng em lại quay lại bên Trương Hạo, lúc ấy cô ấy đến tìm anh, nói rằng vẫn yêu anh!

Thế là sau đó hai người lén lút qua lại?

- Anh biết em với Trương Hạo sắp cưới nhau rồi nên rất buồn, vì vậy không từ chối cô ấy. Anh đã nghĩ, em có thể tha thứ cho Trương Hạo, tại sao anh không thể tha thứ cho cô ấy?

Tình huống của chúng ta có thể mang ra so sánh sao? Trương Hạo là vì bị người ta ép cưới, còn anh là bị người ta bỏ rơi, anh không có lòng tự trọng sao?

- Chỉ có điều chuyện tình cảm rất khó nói, bởi vì trong lòng anh có em rồi nên không còn cảm giác với cô ấy nữa. Vì vậy anh đã đòi chia tay. Vừa hay lúc ấy em và Trương Hạo cũng chia tay nhau.

26. Chương 8.3

Lâm Diệu lại lần nữa định ôm tôi vào lòng, tôi không từ chối, ai không có quá khứ chứ? Cái tôi quan tâm là hiện tại, chỉ cần hiện giờ anh không còn yêu cô ta nữa cái gì cũng không quan trọng.

- Thế vì sao anh muốn em đền tiền? – Tôi chưa xó

- Khng đền tiền còn có cách nào khác không? Anh vốn định cùng em đi đòi lại công bằng, nhưng giờ em thấy có được không? Trần Thị Huy có thể bỏ qua cho em không? Thậm chí anh còn nghĩ, lần này cô ta cố tình nhắm vào em! Lần trước ở spa của Tiểu Phụng, em có nhớ là anh nói bụng dạ khó chịu không? Thực ra anh đã nhìn thấy cô ta! – Lâm Diệu bình tĩnh phân tích tình hình.

- Thế nên anh đã trốn trong nhà vệ sinh? – Tôi lạnh lùng hỏi.

- Vì sợ em nhận ra mà! – Lâm Diệu nói. – Giờ thì em bị cô ta tìm đến tận cửa rồi!

Đúng thế, không thêm giục hàng, thẳng thừng nhờ luật sư kiện cáo. Người trong ngành ai chẳng biết rõ, chỉ cần không làm lỡ thời gian sử dụng của cô, lúc nào giao hàng mà chẳng được. Ai đặt hàng mà chẳng đề phòng trước. Nếu như thực sự cần gấp mà không giao hàng được, gây tổn thất lớn thì không chỉ công ty tôi mà ngay cả giám đốc thu mua như cô cũng khó mà được yên!

Chẳng trách mà không cho nhân viên thúc hàng, hóa ra tất cả đã có âm mưu, kế hoạch, động cơ từ trước. Hai lần gặp tôi ở spa, cô đã lén nghe trộm chuyện của tôi và Tiểu Phụng, đã biết rõ về tôi. Lần sau rất có thể cô ta đã nhìn thấy Lâm Diệu rồi, đúng là một con đàn bà độc ác. Bản thân mình đá người ta rồi lại còn trách người ta không quay lại với mình nữa. Đã trách người ta không chấp nhận mình nữa thì thôi, lại còn cố tình kéo tôi xuống bùn, đúng là đồ không biết xấu hổ!

- Không được, em nhất định phải gặp tổng giám đốc của họ! – Tôi bướng bỉnh nói.

- Lâm Sáng, thôi bỏ đi, đền tiền thì đền tiền! – Lâm Diệu khuyên can.

Giờ tôi chẳng hề cảm kích Lâm Diệu, không một chút nào. Bạn gái cũ của anh gây sự với tôi, thế mà anh để mặc cho cô ta bắt nạt tôi

- Lâm Diệu, anh sợ cô ta không tha cho em hay là sợ em đối phó với cô ta? – Tôi cau kính hỏi.

- Em nói gì vậy? Anh đối xử với em thế nào em còn không biết à? Em còn nói như vậy nữa, phải đền tiền thì đừng đến tìm anh đấy! – Lâm Diệu cũng bực bội đáp.

Hừ, tôi cười nhạt, tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ lấy tiền của anh đi bồi thường cho người ta. Với tính khí của tôi thường ngày, gặp phải chuyện này chắc tôi đã một cước đá anh đi Tây Thiên thỉnh kinh rồi, nhưng giờ đang đụng độ tình địch, mặc dù trời yên bể lặng nhưng ai mà biết có sóng ngầm hay không? Lúc quan trọng này không thể để anh thất vọng về tôi được. Cho dù có phải đền tiền tôi cũng sẽ tự làm. Hai người đàn bà đánh nhau, không có chỗ cho đàn ông xen vào.

- Thôi được rồi, để em nghĩ đã, em về nhà đây! – Tôi lảng ra khỏi vòng tay Lâm Diệu, chỉnh lại quần áo. Lâm Diệu kéo tay tôi lại, bảo tôi không về có được không, nhưng tôi nói hôm nay không có tâm trạng nên bỏ về luôn.

Giờ tôi phải chuẩn bị kỹ càng. Đương nhiên đền tiền là trường hợp xấu nhất, nhưng vẫn phải tính đến. Tôi gọi điện cho Bầu Trời, bảo anh ta hãy cho tôi sức mạnh. Bầu Trời hỏi tôi định làm thế nào, tôi nói tôi muốn đi tìm tổng giám đốc của họ, không cho gặp tôi sẽ xông vào, không đàm phán được thì sau này chấm dứt làm ăn với họ. Bầu Trời nói được, những loại khách hàng thế này không thể hùa hạ được. Còn bảo tôi nếu đàm phán không được, công ty sẽ chi một nửa, một nửa tôi tự nghĩ cách, đó coi như là trừng phạt, cũng là để dễ ăn nói với các đồng nghiệp khác, có thể sau này sẽ nghĩ cách để hoàn trả lại cho tôi. Tôi rất cảm động, Mạc Lãnh, cậu đúng là không lấy nhầm người! Tôi nhắc Bầu Trời rằng nếu tôi đền tiền, nhất định phải nói với Lâm Diệu là tiền của công ty. Bầu Trời không hỏi han mà nhận lời ngay, chuyện riêng của nhân viên, ông chủ có quyền gì mà can thiệp quá sâu

Doctor Hoàng, giờ người duy nhất có thể cứu tôi chỉ còn lại anh thôi.

Tôi mặt dày đến phòng khám của Doctor Hoàng, ngồi chờ ở bên ngoài cho đến khi hết giờ làm rồi âm thầm đi vào phòng khám.

- Sao lại đến đây? Thuốc của mẹ cô chắc chưa uống hết mà! – Doctor Hoàng vừa nhìn thấy tôi đến đã ngạc nhiên, đặt bộ quần áo đang chuẩn bị thay xuống, kéo tôi hỏi. – Xảy ra chuyện rồi hả?

- Chuyện đó, chính là... Mười nghìn tệ lần trước, còn hiệu lực không? Sau đó, anh có thể cho tôi vay chút tiền không? Giờ đang cần gấp, sau này nhất định tôi sẽ trả! – Tôi muốn khóc, thật sự muốn khóc.

Doctor Hoàng có vẻ kinh ngạc thấy rõ, anh làm sao ngờ được một người đang yêu một người đàn ông có tiền như tôi lại đi hỏi vay anh tiền. Thật mất mặt!

- Xảy ra chuyện gì rồi? – Doctor Hoàng bảo tôi ngồi xuống ghế, kéo ghế lại gần tôi, hỏi.

Tôi kể lại câu chuyện mình đã kể cho Lâm Diệu nghe một lần nữa, chờ đợi đáp án của anh, có mượn tiền hay không?

- Chi phiếu thì không thành vấn đề, tiền cũng có thể cho cô mượn, chỉ có điều tôi muốn hỏi, tại sao cô không tìm bạn trai giúp đỡ? – Doctor Hoàng nghe tôi nói hết liền hỏi.

- Tôi có thể không trả lời không? – Tôi không muốn kể cho đối phương nghe chuyện giữa Lâm Diệu và Trần Thi Huy. – Chỉ có điều chuyện tôi hỏi vay anh tiền tuyệt đối không thể để cho anh ấy biết

- Được thôi! – Doctor Hoàng mỉm cười, chuẩn bị viết chi phiếu. – Đối phương là ai là to gan gớm, dám dắc tội với cả cô, tôi thấy lo thay cho họ đấy?

- Là công ty B, cái cô giám đốc thu mua kia cứ như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy, lần đầu tiên tôi gặp phải một đối thủ đáng sợ đến thế. Kể ra không phải là kẻ thù thì giới thiệu cô ta cho anh cũng được đấy! – Giới thiệu cho anh để cho Lâm Diệu bỏ cuộc hoàn toàn, cũng có thể là để cho cô ta từ bỏ hoàn toàn.

- Công ty B ư? – Doctor Hoàng dừng viết.

Ôi trời, đừng có nói với tôi là anh với cô ta cũng có quan hệ ám muội nhé!

- Anh quen à?

- Chi phiếu từ từ hãy chuẩn bị, tôi quen với tổng giám đốc công ty đó, ông ta bị viêm mũi phải nhờ tôi điều trị mới khỏi, biết đâu chừng tôi có thể giúp cô hẹn gặp mặt ông ta, đến lúc ấy cô thử thuyết phục ông ta xem sao! – Doctor Hoàng đứng dậy đi thay quần áo. – Giờ chúng ta đi ăn cơm, chỉ có điều bữa cơm này là do cô mời đấy!

- Ok, thế nào cũng ok! Ân nhân à, anh chính là anh ruột của tôi đấy!

Bởi vì có đặc quyền của Bầu Trời ban cho, bởi vì có sự hỗ trợ của Doctor Hoàng, tôi oai phong tiến vào công ty B và đi thẳng lên phòng tổng giám đốc

Doctor Hoàng nói vài câu với thư ký rồi đi vào văn phòng gặp Tổng giám đốc Ngụy

- Tổng giám đốc Ngụy dạo này vẫn khỏe chứ? – Doctor Hoàng hỏi.

- Bác sĩ Hoàng thật có lòng. Giờ ít bác sĩ tận tâm được như anh lắm, đã chữa khỏi bệnh rồi còn đến “bảo hành” nữa à? Ha ha ha! – Tổng giám đốc Ngụy vừa nhìn thấy Doctor Hoàng đã vui ra mặt, sau đó nhìn thấy tôi, ông ta thoáng chút ngạc nhiên. – Cô đây là?

- Chào Tổng giám đốc Ngụy, tôi là nhân viên của Công ty Dật Thiên, tên là Lâm Sảng ạ. Bởi vì ngài không chịu gặp mặt nên tôi đành mạo muội nhờ bác sĩ Hoàng giúp đỡ! – Không đợi Doctor Hoàng mở lời, tôi đã lên tiếng.

- Bác sĩ Hoàng, hóa ra không phải là đến “bảo hành” à? – Tổng giám đốc Ngụy hết nhìn tôi rồi lại nhìn Doctor Hoàng, nụ cười trên môi chợt tắt ngấm.

Doctor Hoàng không nói gì, chỉ cười nhạt.

- Cô Lâm nếu đến đây vì chuyện của quý công ty không giao hàng đúng hạn thì không cần nói gì thêm! – Tổng giám đốc Ngụy chặn ngay đường tiến của tôi. Không sao, hôm nay tôi đến đây là có sự chuẩn bị từ trước; kể cả có thua cuộc phải bồi thường cũng không thể thua ý chí.

- Tổng giám đốc Ngụy làm trong nghề này cũng đâu phải chỉ mới một hai năm. Quy tắc trò chơi của trong ngành không cần tôi lặp lại ngài cũng hiểu rõ! – Tôi dừng lại một chút, nhìn Doctor Hoàng. – Giúp tôi rót cốc nước được không?

Doctor Hoàng đứng dậy đi

Mặt Tổng giám đốc Ngụy chợt biến sắc, lập tức nói:

- Khoan đã, khoan đã! Đã đến đây thì đều là khách!

Ông ta gọi cho thư ký bảo mang nước vào. Doctor Hoàng liền ngồi xuống.

- Tôi không dám nói sản phẩm của công ty tôi là tốt nhất, chỉ có điều chúng tôi đã hợp tác với quý công ty từ lâu, nghĩ ra cũng thấy chúng ta làm ăn rất hợp nhau. Đương nhiên, không kịp giao hàng là lỗi của chúng tôi đầu tiên, quý công ty đòi bồi thường cũng không phải là vô cớ gây chuyện. Chỉ có điều Tổng giám đốc Ngũ của chúng tôi không thể hiểu nổi, kể từ khi thành lập công ty đến giờ, đây là lần đầu tiên gặp chuyện bồi thường thiệt hại trong khi khách hàng chẳng may tổn thất lấy một xu. Vì vậy hôm nay tôi đến đây là muốn hỏi, liệu có nhất định phải bồi thường không? – Tôi nhìn thẳng vào mặt Tổng giám đốc Ngụy, rõ ràng ông ta đã bị tôi trấn áp.

- Cần, nhất định phải bồi thường! Đây là quy định, một khi làm trái quy định, sau này làm sao hợp tác? – Tổng giám đốc Ngụy nói.

- Ok! – Tôi cười. – Vậy thì cứ làm thế đi thưa Tổng giám đốc Ngụy! Sau khi về công ty tôi sẽ thông báo cho phòng tài vụ chuyển tiền vào tài khoản của quý công ty. Xin lỗi đã làm phiền! Còn về chuyện hợp tác sau này, tôi nghĩ ngài không cần phải lo lắng nữa, thiết bị của công ty tôi chắc không xứng với sản phẩm của công ty ngài đâu ạ!

Tổng giám đốc Ngụy vẫn ngồi im như thóc.

- Còn nữa, tôi tin rằng chỉ chưa đến ngày mai, tất cả những người trong ngành chúng tôi sẽ biết chuyện công ty tôi phải bồi thường, tiếng xấu thường đồn xa mà! Cứ coi như tôi nhắc nhở các ngài, chọn lựa bên cung ứng đương nhiên rất quan trọng, nhưng lựa chọn khách hàng cũng quan trọng không kém. Hơi một tí là bắt khách hàng bồi thường, tôi đoán chẳng ai dám làm ăn với các ngài nữa đâu ạ!

Cô thư ký bê nước vào, tôi chậm rãi nhấp một ngụm, lặng lẽ quan sát vẻ mặt của Tổng giám đốc Ngụy.

- Cô Lâm nói vậy thành ra là lỗi của công ty chúng tôi rồi! – Ông ta chuyển sang bộ mặt cười.

- Đâu có, tôi tuyệt đối không có ý này! Sai đương nhiên là do chúng tôi, vì vậy tôi đến đây là để xin lỗi, hi vọng có thể nhận được sự thông cảm của quý công ty! – Tôi cũng nở nụ cười. – Vì chuyện này, trong công ty tôi suýt chút nữa thì nổ ra bạo động, vừa kiểm điểm vừa phạt tiền. Tổng giám đốc Ngũ còn nói, nếu như tôi không thể thuyết phục được Tổng giám đốc Ngụy tha thứ, sau này không cần đi làm nữa. Thực ra nghĩ việc đối với tôi cũng không phải chuyện gì đáng sợ, nhưng nghĩ sau này không thể tiếp nhận đơn hàng của quý công ty nữa, tôi thấy như sắp đến ngày tàn của thế giới vậy!

Doctor Hoàng ho vài tiếng nhưng bị tôi lờ mắt.

- Bác sĩ Hoàng, cô Lâm là bạn gái của anh à? – Tổng giám đốc Ngụy bị những lời lẽ của tôi lay động, cười hỏi Doctor Hoàng.

- Hả? Đúng vậy, không thông báo trước với ngài, thất lễ quá! – Doctor Hoàng kéo tay tôi đóng kịch. Tôi định kéo tay ra nhưng bị anh ta giữ chặt lấy.

- Thôi được rồi, cứ coi như tôi nể mặt bác sĩ Hoàng vậy. Căn bệnh cũ giày vò tôi bao nhiêu năm nay, nếu như không có bác sĩ Hoàng chắc tôi đã phải về hưu sớm rồi! Chuyện bồi thường thôi bỏ qua, sau này không được để xảy ra chuyện thế này nữa nhé! – Tổng giám đốc Ngụy c điện thoại, dặn dò thư ký bảo Giám đốc Trần rút đơn kiện. Tôi vui như mở cờ trong bụng.

- Vâng vâng vâng, tuyệt đối không đâu ạ, sau này hàng của quý công ty nếu bị chậm một tiếng tôi sẽ bị rụng một sợi tóc ạ! – Tổng giám đốc Ngụy bị tôi chọc cho bật cười, đứng dậy bảo chúng tôi cùng đi ăn. Tôi thử người, trên người tôi đâu có mang theo nhiều tiền

- Không cần đâu Tổng giám đốc Ngụy, tôi hi vọng ngài không phải gặp tôi nhiều! – Doctor Hoàng từ chối. May quá, may quá!

- Hả? A ha ha, nói hay lắm, sau này tôi không bao giờ muốn gặp lại anh nữa! Vậy thì không tiễn nữa nhé. Cô Lâm, cô thật là có con mắt chọn bạn trai đấy! – Tổng giám đốc Ngụy nhìn chúng tôi đầy ẩn ý. Tôi cười gượng gạo, thật là oan uổng quá!

Ra khỏi văn phòng của Tổng giám đốc Ngụy, tôi liền oán trách Doctor Hoàng, ban nãy sao không phủ nhận

- Cô ngốc à, cô tưởng Tổng giám đốc Ngụy là đồ ngốc, để bị “tắm chân tình” của cô lay động thế sao? Tổng giám đốc Ngụy làm vậy là để tìm bệ xuống nước đấy, vì thế ông ta mới cố ý nói là nể mặt tôi tha cho cô lần này. Cô tưởng là cái mặt của tôi to lắm à? Nếu mà phủ nhận ông ấy xuống nước kiểu gì? – Doctor Hoàng giáo huấn tôi

Thương trường đúng là đen tối, lòng người thật khó đoán. Nhưng điều càng khó đoán hơn: Trần Thi Huy đang đứng chờ đợi, ánh mắt oán hận hướng về phía Doctor Hoàng.

Không phải ánh mắt ấy nên hướng về phía tôi sao? Vở kịch đã thay đổi.

Lẽ nào không phải Lâm Diệu và Trần Thi Huy có quan hệ ám muội mà là tôi và Doctor Hoàng? Trần Thi Huy muốn đối phó với tôi không phải là vì Lâm Diệu mà là vì Doctor Hoàng? Tôi oan ức quá, tôi có thể giải thích không? Kéo bạn trai của người ta để đối phó với người ta, tôi đang tạo nghiệp chướng gì thế này?

Tôi định đi lên trước giải thích với Trần Thi Huy. Doctor khê liếc Trần Thi Huy rồi kéo tay tôi:

- Đi thôi!

Thế là tôi trở thành kẻ vô liêm sỉ nhất trần đời.

Doctor Hoàng đưa tôi về công ty, tôi định hỏi anh chuyện liên quan đến Trần Thi Huy nhưng lại sợ đổ thêm dầu vào lửa, ban nãy ánh mắt của Trần Thi Huy cứ như muốn giết người vậy.

Mọi người trong công ty hay tin không phải bồi thường liền ồ lên hoan hô, ai nấy đều khen tôi giỏi giang, dũng cảm. Người vui nhất chính là sếp, vui như gả được con gái đi vậy, lại còn len lén gạt nước mắt chứ. Bầu Trời không khen ngợi mà chỉ nhắc nhở tôi sau này tuyệt đối không được phạm sai lầm như vậy nữa. Tôi đâu dám?

Đáng nhẽ ra tôi đang rất u uất vì ánh mắt giết người của Trần Thi Huy, nhưng nghe bọn họ tâng bốc, tôi lại bay lên tận chín tầng mây. Tôi định gọi điện cho Lâm Diệu báo cho anh tin vui nhưng vừa cầm điện thoại lên đã thấy Lâm Diệu đến. Anh chạy đến tận công ty tôi, có phải anh đã biết tin từ Bầu Trời nên đặc biệt đến đây chúc mừng tôi? Chỉ có điều, sao mặt anh lại sầm sì thế kia?

Tôi bị Lâm Diệu lôi ra khỏi ghế, đi thẳng vào phòng sếp. Sếp nhìn thấy chúng tôi, ngạc nhiên đến rơi cả kính.

- Ông ra ngoài một chút đi! – Lâm Diệu nói với sếp.

Sếp ngăn người:

- Đây, đây là văn phòng của tôi mà!

Lâm Diệu không phải đến để chúc mừng tôi mà là đến để cãi nhau với tôi. Chuyện tôi với Doctor Hoàng cùng đến gặp Tổng giám đốc Ngụy đã bị tiết lộ rồi sao? Tôi đánh mất ra hiệu với sếp, bảo ông ấy ra ngoài.

Sếp run rẩy đi ra ngoài cửa, lúc chuẩn bị đóng cửa còn nói với chúng tôi:

- Lâm Sảng, tí nữa nói nhỏ thôi kéo ảnh hưởng đến mọi người nhé!

Nói rồi liền đóng cửa lại. Sếp tưởng bọn tôi sẽ làm gì chứ?

- Anh đã bảo là bồi thường rồi sao em còn không nghe? – Lâm Diệu oán trách.

Mọi cảm giác vui mừng phút chốc tan biến. Hóa ra tôi đi với ai cũng không quan trọng, quan trọng là tôi đến tìm ai. Lâm Diệu, tất cả những gì anh nói đều là giả phải không, cái kết luận tôi đoán cuối cùng mới là thật.

- Em không muốn bồi thường, em không có tiền! – Tô cố nhấn nhay. Lâm Diệu, cho dù anh lo lắng cho cô ta cũng được, giờ cô ta đã là bạn gái của Doctor Hoàng rồi, tôi sẽ khiến anh quên cô ta.

- Anh đã nói anh sẽ bỏ tiền cơ mà! – Lâm Diệu ghé sát vào mặt tôi, chóp mũi chạm vào trán tôi.

- Em không muốn dùng tiền của anh! Ít nhất lần này em không muốn phải dùng tiền của anh! – Tôi giải thích. Tôi không muốn lấy tiền của anh để bồi thường cho cô ta, tôi không sao thuyết phục được bản thân mình.

- Tại sao? – Lâm Diệu hỏi.

- Chẳng tại sao cả! Lâm Diệu tại sao chúng ta cứ phải cãi nhau vì chuyện này? – Thôi bỏ đi, cứ cãi nhau mãi tôi sẽ nói ra mất.

- Bởi vì em cứ khẳng khẳng cố chấp, em thậm chí còn đi cùng cái tên họ Hoàng kia, em tưởng hẳn ta là người tốt à?

- Em sợ ngộ nhỡ không đàm phán được phải bồi thường, vì vậy mới đến mượn tiền anh ta. May thay anh ta quen với Tổng giám đốc Ngụy, chứ nếu không em đâu dễ dàng gặp được ông ta? – Tôi buột miệng khai ra.

- Em đến tìm anh ta vay tiền ư? – Lâm Diệu lạnh lùng nhìn tôi, lập tức thả tay tôi ra rồi cười nhạt. – Xem ra quan hệ của hai người cũng không phải bình thường!

- Lâm Diệu, bản thân anh không trong sạch thì chớ có hắt bùn lên người em! Thế tại sao anh không nghĩ rằng bản thân vì không muốn em đối phó với Trần Thi Huy nên mới bảo em bồi thường! Đúng, anh có tiền, đối với những người có tiền của như anh, những chuyện có thể giải quyết bằng tiền thì cứ giải quyết bằng tiền, nhưng em thì khác! – Diệu cười nhạt của Lâm Diệu khiến tôi chưa xót, tôi chưa bao giờ thất vọng với anh như vậy.

- Em nhìn nhận về anh như vậy sao? –

- Đúng! Giờ Trần Thi Huy đang tổn thương, anh có thể đến an ủi cô ta rồi đấy. Em có thể tiễn anh ra cửa, đồng thời đảm bảo sẽ không rơi một giọt nước mắt! – Đàn ông với đàn bà cãi nhau, những câu nói tuyệt tình thế nào cũng nói ra miệng được. Nhưng lời vừa ra đến miệng tôi đã thấy hối hận, nước mắt trào ra.

- Thế giờ có phải em sẽ quay đầu đến với tên họ Hoàng kia không? Giống như lúc đầu từ bên Trương Hạo đến bên anh? Sau đó lại hỏi anh ta: “Anh có thích em không?”. Em tưởng rằng anh ta sẽ trả lời em như anh đã trả lời: “Đúng, thích từ rất lâu rồi!”. Tôi thật không tin Lâm Diệu có thể nói ra được những điều như vậy.

Tôi còn chưa kịp mở miệng anh đã nói tiếp:

- Em nhầm rồi, em tưởng rằng cái tên họ Hoàng ấy thích em thật ư? Em có biết anh ta với Trần Thi Huy có quan hệ gì không?

Tôi vung tay tát vào mặt Lâm Diệu. Lần này không phải là gõ đầu mà là đánh vào mặt. Hóa ra anh ấy đã biết hết tất cả.

- Lâm Diệu, anh thực sự làm em quá thất vọng!

Tôi lao ra ngoài, bỏ lại Lâm Diệu đứng trơ ra vì bị đánh. Các đồng nghiệp đứng vây quanh cửa, nhìn thấy tôi ra liền vội vàng tản đi. Tôi không để mình rơi một giọt lệ, đi thẳng ra ngoài bắt một chiếc xe đến phòng khám của Doctor Hoàng. Lúc này chắc đã hết giờ làm. Tôi lấy điện thoại ra gọi cho anh ta, nói có chuyện cần nói với anh ta, hãy ở phòng khám đợi tôi. Không đợi Doctor Hoàng trả lời, tôi liền cúp máy.

Hóa ra tình cảm có sâu đậm đến đâu cũng chẳng thể thắng được người cũ. Tôi thắng được sự tự tôn nhưng lại thua tình cảm. Nhưng Lâm Diệu ơi, anh có thể lấy lại được không?

Cho dù thế nào thì với Doctor Hoàng, tôi cũng phải nói một tiếng cảm ơn và xin lỗi. Tình cảm của mình đã không thành rồi, không thể phá hoại tình cảm của anh ta với Trần Thi Huy được. Còn về sau này, tôi cười như mếu, còn có sau này không?

Đến phòng khám của Doctor Hoàng, vừa mới đẩy cửa bước vào đã nghe thấy có tiếng nói từ trong vọng ra.

- Hôm nay anh làm vậy là có ý gì hả? – Giọng nói của Trần Thi Huy, quả nhiên là đang cãi nhau.

- Thi Huy, em đừng giận! – Đồ ngốc, ngay cả giải thích cũng không biết, xem ra phải đến lượt tôi ra tay rồi!

- Anh họ, Lâm Diệu trước đây đối xử với em thế nào anh cũng biết, tại sao hôm nay còn hướng mũi nhọn vào em? – Trần Thi Huy nói.

Bàn tay đang định đẩy cửa chợt khựng lại trong không trung, đầu tôi như có một khối thuốc nổ nổ tung. Tôi dựa lưng vào tường để không ngã xuống đây. Anh họ, tiếng gọi anh họ của Trần Thi Huy khiến toàn thân tôi rụng rời.

- Lâm Diệu đối xử với em như thế nào là việc của Lâm Diệu, liên quan gì đến Lâm Sảng? Em mà động đến Lâm Sảng là anh không đồng ý đâu. Em làm vậy chẳng có lợi gì cho em cả! – Doctor Hoàng nói.

- Anh thích cô ta rồi chứ gì? – Trần Thi Huy nói.

- Không có chuyện đó đâu! Tm lại sau này em đừng gây chuyện với cô ấy!

Tôi nên cảm ơn anh sao, Doctor Hoàng, anh luôn đối xử tốt với tôi, đều là vì có mục đích. Chỉ một ngày mà phải nhận bao nhiêu là cú sốc, tôi đột nhiên thấy khâm phục bản thân mình, một mình tôi lại có thể gây ra bao nhiêu sóng gió. Thế này là đề cao tôi quá, tôi sẽ tổn thọ mất!

- Không có thì tốt! Em đi trước đây! Không cần tiễn!

Tôi vội vàng núp ra phía sau, cho đến khi Trần Thị Huy ra khỏi cổng tôi mới cố gắng điều chỉnh lại biểu cảm trên mặt, đợi khoảng mười phút sau mới đẩy cửa bước vào.

- Doctor Hoàng! – Tôi nước mắt nhạt nhòa, là tôi giả bộ đấy.

- Lâm Sảng, sao lại đến đây? – Cái gì mà sao tôi lại đến đây? Chẳng phải tôi đã gọi cho anh rồi sao?

- Tôi với Lâm Diệu cãi nhau rồi, Lâm Diệu hiểu nhầm quan hệ của hai ta, đòi chia tay với tôi! – Tôi kéo áo Doctor Hoàng, đau khổ nhìn anh.

- Cô có giải thích không? – Doctor Hoàng có vẻ căng thẳng. Giả bộ, giả bộ chứ gì, chúng tôi chia tay anh càng vui chứ sao?

- Tôi có, nhưng anh ấy không nghe, hóa ra anh ấy và cái cô họ Trần kia từng yêu nhau, chuyện lần này anh ấy rất giận. Tôi phải làm gì đây? – Tôi khóc như mưa, nước mắt nước mũi dầy dầy vào áo anh ta.

- Nếu anh ta thực sự là người như vậy, anh ta không xứng đáng yêu cô, chia tay có khi chuyện tốt! – Lộ nguyên hình rồi đấy, tốt lắm!

- Doctor Hoàng, anh có thích tôi không? – Tôi dăm đuối nhìn anh ta.

- Hả? – Anh ta ngây ra. – Lâm Sảng, cô...

- Doctor Hoàng, anh có thích tôi không? – Tôi lại hỏi.

- Lâm Sảng, ban nãy cô đã nghe thấy hết rồi hả? – Doctor Hoàng nhận ra, mặt chợt biến sắc.

Tôi vung tay cho Doctor Hoàng một bạt tai.

- Tôi cứ tưởng trên đời có một thứ tình bạn trong sáng, không dính dáng gì đến tình cảm nam nữ, giống như anh đối với tôi vậy, nhưng thực ra đó chỉ là giả.

- Lâm Sảng, nghe tôi nói đã... – Doctor Hoàng giữ chặt lấy tay tôi, đề phòng tôi lại ra tay lần nữa.

- Lâm Sảng, cô có thể phủ nhận lòng tốt của tôi với cô sao? Chuyện cô là bạn gái của Lâm Diệu tôi mới biết hôm đi mua điện thoại thôi, trước đây những gì tôi làm đều là giả hay sao? Đương nhiên tôi không mong anh ta là bạn trai của cô, bởi vì một thiếu gia như anh ta không thể nào chung thủy với cô, tôi lo lắng cô sẽ lại có kết cục bi đát như em họ tôi, lại lo nếu như tình cảm của anh ta dành cho cô là thật, những lời tôi nói sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của hai người, vì vậy tôi luôn để ý đến hai người, luôn tỏ vẻ thân mật với cô trước mặt anh ta. Nếu như anh ta vì chuyện này mà dễ dàng chia tay với cô, vậy thì thứ tình cảm ấy có cần thiết phải tiếp tục không? Đó rốt cuộc là lý do hay cái cớ để chia tay? Lâm Sảng, tôi hi vọng cô hạnh phúc, bởi vì cô luôn làm tôi vui vẻ, tôi hi vọng có thể nhìn thấy cô vui vẻ. Lòng tốt của tôi dành cho cô là thật, không có mục đích gì! – Đầu óc rối bời, tôi không biết được đâu là thật, đâu là giả nữa.

- Em họ anh chắc chắn đã nói với anh lý do vì sao hai người họ chia tay rồi phải không? Chắc chắn cô ta đã nói với anh rằng cô ta đã được người khác tán tỉnh ra sao và bỏ rơi Lâm Diệu như thế nào, sau đó bị người ta đá rồi lại tìm đến Lâm Diệu, cuối cùng bị Lâm Diệu từ chối rồi chứ? Lâm Diệu đối xử với tôi thế nào tôi rõ hơn ai hết! – Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Doctor Hoàng, tôi bật cười. Em họ anh là cảnh vàng lá ngọc, bị công tử Lâm Diệu bỏ rơi, vì vậy anh mới giúp cô ta phá hoại tình cảm của Lâm Diệu chứ gì?

- Sao, kinh ngạc chứ gì? Giờ anh còn nghĩ rằng tôi chia tay với Lâm Diệu là một việc tốt lành nữa không?

- Tôi cầm nguyên tập hồ sơ trên bàn, ném về phía anh ta.

- Lâm Sảng, tôi có thể giải thích! – Doctor Hoàng nói với vẻ áy náy.

- Anh còn giải thích gì nữa? Cả thế giới này đều phải cầu cạnh anh, anh có giúp được hết không? Bọn đàn ông các người đều là một lũ súc sinh, sau này đừng có để tôi nhìn thấy các người nữa, nếu không đừng trách tôi tàn nhẫn!

Tôi tức tối đá văng mấy cái ghế cạnh đó rồi mới hần học bỏ đi.

Tôi khóc rầm rức đi về nhà, về đến nhà chẳng buồn đếm xỉa đến bố mẹ, đi thẳng vào trong phòng ngủ và khóa cửa lại, sau đó thản nhiên khóc thật to. Số tôi sao mà khổ thế này? Ai ai cũng là người tốt, có mỗi mình tôi là người xấu. Cả thế giới này đang đùa giỡn với tôi, tôi đáng bị đùa giỡn như vậy sao? Tôi chẳng qua thường ngày có hơi phô trương một chút, tùy tiện một chút, tôi đắc tội với trời, đắc tội với đất rồi nên trời đất cứ phải trừng trị tôi như thế này sao?

Bố mẹ tôi ra sức gõ cửa ở bên ngoài

- Con gái cưng à, con làm sao thế?

- Đừng gõ cửa nữa, đừng gọi con, cũng đừng lấy chìa khóa ra mở cửa, nếu không con sẽ nhảy từ trên này xuống đấy! – Tôi gào lên.

Bố mẹ tôi im bặt.

Không biết đã khóc lóc mất bao lâu, vì khóc mệt quá nên tôi mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, lại đến muộn mất. Thôi xin nghỉ, dù sao cũng chẳng có mặt mũi nào mà gặp ai. Cầm điện thoại lên, đang định gọi cho sếp nhưng máy hết tiền. Tôi tức đến phát khóc, đã đen thì đen tận mạng luôn!

Lên mạng, tôi vào chat với sếp, xin phép nghỉ. Sếp hỏi tôi muốn nghỉ đến bao giờ, tôi bảo đến khi nào tôi muốn đi làm thì tôi sẽ đến. Một đáp án rất mơ hồ, sếp tỏ vẻ đồng cảm, nói: “Cháu cố gắng giữ gìn sức khỏe, việc ở công ty đã có chú đây rồi!”. Sếp cũng trở thành cứu tinh thế giới rồi ư? À phải rồi, nhờ sếp nạp tiền điện thoại cho, khi nào mình đi làm sẽ trả! Nhưng sếp bảo không cần phải trả, có chút tiền mọn ấy chẳng nhẽ sếp không cho được?

27. Chương 9.1

Chương 9: Kết hôn

Mạc Lãnh bắt đầu đi làm, Lâm Diệu đã sắp xếp cho cô ấy một vị trí rất nhàn hạ, em bé được giao ẹ Mạc Lãnh trông coi. Còn tôi trở thành một con bé thất nghiệp. Lâm Diệu bảo tôi cũng sang làm ở công ty anh nhưng tôi không chịu, chỉ cần còn một ngày mẹ anh không đồng ý, tôi quyết không đặt chân vào cửa nhà ấy nữa bước. Hừ, mình cũng có khí phách

Tôi cũng đã nói với Lâm Diệu chuyện định đến chỗ Doctor Hoàng làm trợ thủ cho anh nhưng Lâm Diệu nói dứt khoát. Không được đi!

- Tại sao chứ? – Tôi cãi.

Lâm Diệu ghé lại gần, nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Anh không chịu được mùi thuốc sát trùng của bệnh viện cứ bám riết trên người em! Không được đi!

- Thật không? – Tôi nhìn vào mắt anh Lâm Diệu, cố ý hỏi.

- Thật! – Anh “thật thà” đáp.

- Thôi được rồi! – Tôi giả bộ thất vọng. Lâm Diệu lập tức trợn mắt lườm tôi. Ha ha, bộ dạng anh lúc ghen tuông trông càng đẹp trai.

- Ngày mai anh có đi làm không? – Đã lâu lắm rồi Lâm Diệu không đi làm, theo như anh nói thì không cần ngày nào cũng đến giám sát nhân viên, chỉ cần có mặt lúc họp hành là được, có chuyện gì quan trọng sẽ có người thông báo.

- Không đi.

- Hay là đi với em đến nhà bà ngoại em chơi đi, em sẽ dạy anh đánh mạt chược!

- Ủ, nhưng bây giờ để anh dạy em “thư giãn gân cốt” đã nhé – Lâm Diệu “cười dê” rồi lao vào tôi.

Bà ngoại là người phụ nữ mà tôi kính trọng nhất đời.

Bà ngoại có cả bảy ba người con, cả trai lẫn gái, mẹ tôi là con cả. Lúc mẹ tôi có tôi mới mười tuổi, ông ngoại đã qua đời, thế là bà ngoại bốn ba khắp nơi kiếm tiền nuôi ba con.

Lúc đó toàn là lao động chân tay, không phải gánh thì là vác. Gánh và vác vẫn chưa nhằm nhò gì, chỉ sợ không được làm, vì một ngày không làm là một ngày chịu đói. Vì vậy dù bà chưa già lắm nhưng lưng đã còng rồi. Chuyện về bà ngoại mãi khi lớn lên tôi mới biết được chút ít từ mẹ hoặc từ miệng những người hàng xóm.

Một người phụ nữ, trongm đói kém. dựa vào sức mạnh nào để khiến cho bản thân và ba đứa con sống sót được?

Nghe cậu tôi nói, lúc đó ăn không được no, người chẳng có sức lực. Lúc cậu cùng bà ngoại đi nhặt than gặp phải một vũng nước. Một đứa trẻ hơn mười tuổi, bắt lực nhìn mẹ nói: “Mẹ ơi, con không nhảy qua được!”. Lúc nghe kể chuyện mà tôi với em họ rớt nước mắt. Đến giờ, cậu tôi đã ngoài năm mươi, thỉnh thoảng đêm vẫn còn mơ gọi: “Mẹ ơi, mẹ ơi!” . Có lần cậu tôi say rượu, đứng ngoài cổng gọi: ”Mẹ ơi, mở cửa!

Cậu mợ ở chung với bà ngoại tôi, mấy năm trước khi bà bị ốm liên miên, kể từ sau khi tròn tám mươi thì thôi không ốm đau nữa mà càng ngày càng minh mẫn. Tôi thường nói với bà ngoại:

- Bà ơi, bà phải khỏe lên, giờ bà phải thi với người ta ai sống thọ hơn!

Bà ngoại cười bảo:

- Thế này là khá lắm rồi, những người sống sướng hơn bà trước đây đều đi hết rồi!

Bà ngoại không được đi học, không biết chữ, ăn nói cũng chẳng khéo, nhìn thấy Lâm Diệu chỉ biết nói:

- Được, được!

Mẹ tôi liền nói với bà:

- Mẹ à, mẹ thấy thằng bé có đẹp trai không?

Bà ngoại cười móm mém:

- Đẹp trai, đẹp trai!

Lâm Diệu cứ nắm tay tôi cười suốt.

Sau bữa cơm là một trò giải trí cực kỳ truyền thống của Trung Quốc xưa: đánh mạt chược. Lâm Diệu không biết cách chơi của chúng tôi nên bị tôi kinh thường, đành phải ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, giúp tôi đếm tiền.

Chiến tranh gia đình bùng nổ, trên bàn cờ không có tinh thần. Khả năng đánh mạt chược của tôi chưa bao giờ tiến bộ, ván đầu tiên đã thua, bị đèn cả nhà.

Tôi than th

- Tại sao, tại sao chứ?

Lâm Diệu ngồi bên cạnh thì thầm:

- Sao em lại để bị đèn cả ba nhà thế hả?

Tôi bực mình gắt:

- Sao, anh không có tiền cho em chứ gì?

Lâm Diệu thật ngốc, không biết là không được phép chọc giận một kẻ đang thua bạc.

Lâm Diệu cười giả lả:

- Có nhiều nữa anh cũng cho được!

Yêu nghiệt, nói chuyện càng ngày càng bùi tai!

Trước khi về, tôi nhét một ít tiền vào tay bà ngoại, bảo bà đừng có nhịn ăn tiêu. Bà ngoại nhét lại vào tay tôi, bảo bà có tiền, tháng nào cũng có tiền lương hưu. Tôi nói tiền lương hưu của nhà nước cho bà, còn đây là tiền tôi cho, sao có thể mang so sánh được? Bà ngoại đành phải nhận.

Sau đó bà vỗ vỗ vào vai Lâm Diệu, nói

- Lí này, sau này thường xuyên đến chơi nhé!

Lâm Diệu nhăn nhó, đành cúi đầu nói với bà:

Bà ơi, cháu họ Lâm cơ mà!

Từ nhà bà ngoại trở về, Lâm Diệu cười suốt cả chặng đường. Lúc đến nhà tôi, tôi đang định xuống xe với bố mẹ nhưng Lâm Diệu kéo tôi lại. Ngoảnh đầu lại nhìn bố mẹ, hai cụ nháy mắt với tôi rồi tự tức xuống xe

Đến nhà Lâm Diệu, tôi trêu anh

- Lâm Diệu, anh mà rời xa em thì em phải làm thế nào?
- Bảo em chuyển qua đây em không chịu! – Lâm Diệu quần khăn tắm từ trong nhà tắm đi ra
- Hừ, em đã phải là bà Lâm đâu, sao phải chuyển sang đây chứ
- Lâm Diệu lấy một cái hộp ở trong túi đầu giường ra, ném nó cho tôi, nói:
- Đeo vào đi, đeo nó vào rồi em sẽ là bà Lâm
- Tôi mở ra, lại là nhẫn.
- Chẳng phải em đã có một cái rồi hay sao? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

Lâm Diệu nằm xuống giường, tay vỗ vỗ vào khoảng giường bên cạnh, ra ý bảo tôi nằm xuống. Tôi nằm xuống bên cạnh anh, gối đầu vào tay anh rồi hỏi:

- Anh có thích gia đình em không?
- Thích, thích lắm!
- Về nói với mẹ anh, như vậy mới là một gia đình.

Sau khi Mạc Lãnh và Bầu trời ly hôn, thật chẳng ngờ lại có lúc tôi gặp lại anh ta, càng không ngờ đó là, tôi gặp lại anh ta ở phòng khám của Doctor Hoàng.

Nhìn thấy tôi, mặt Bầu Trời liền biến sắc. Doctor Hoàng hết nhìn Bầu Trời lại nhìn tôi, hỏi.

- Hai người quen nhau à?

- Không quen! – Tôi định thần lại. – Hôm qua xem thời sự thấy anh ta giống một tên tội phạm đang bị truy nã nên thấy kỳ lạ thôi! Anh ta tìm anh để phẫu thuật thẩm mỹ à?

Doctor Hoàng cười như mếu:

- Lâm Sáng, ở đây không làm phẫu thuật thẩm mỹ nhé, nếu anh có thể làm phẫu thuật thẩm mỹ, người đầu tiên anh sẽ phẫu thuật sẽ là em đây!

Tôi nổi đóa:

- Em cần gì làm thẩm mỹ!

Doctor Hoàng đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Lâm Sáng, em ra ngoài đợi anh một lát, em ở đây không tiện lắm!

- Có gì mà không tiện? Anh ta bị AIDS à? – Tôi cười nhạt nhìn Bầu Trời. Bầu Trời quay lại nhìn tôi, sau đó bảo Doctor Hoàng anh ta về trước, trước khi về còn thì thăm vài câu vào tai Doctor Hoàng rồi mới đi.

Bầu Trời đi rồi tôi kéo tay Doctor Hoàng hỏi?

- Anh ta bị bệnh gì vậy?

- Đây là vấn đề riêng tư của bệnh nhân, không thể tiết lộ được! – Doctor Hoàng lắc đầu, kiên quyết không làm trái với đạo đức nghề nghiệp.

- Tuyệt giao!- Tôi trợn mắt đe dọa.

- Lâm Sáng à...- Doctor Hoàng năn nỉ. – Em đừng có ngang ngược như vậy có được không hả?

- Không nói tuyệt giao! – Tôi kiên quyết.

- Anh đi rửa tay một cái đã! – Doctor Hoàng đứng dậy, tay chỉ vào tập hồ sơ trên bàn rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc này, đôi bàn tay tôi run lên, tôi sợ không dám giở tập hồ sơ ý ra. Tôi sợ chuyện này sẽ giống như trong phim, Bầu Trời sẽ mắc một căn bệnh nan ý nào đó, vì không muốn liên lụy đến Mạc Lãnh nên đã đòi ly

hôn. Tôi lại sợ, sợ nhờ Bầu Trời bị AIDS, rất có thể tôi sẽ cầm dao giết anh ta. Tôi nhắm mắt, cô lấy lại bình tĩnh, từ từ mở tập hồ sơ. Sau đó tôi nhìn thấy dòng chữ, mấy con chữ như nhảy múa trong đầu tôi, lồng ngực tôi thắt lại, không chỉ đau mà còn nghẹn thở. Tôi thật không dám tin vào mắt mình, tôi đã nghĩ đến nhiều khả năng, nhưng lại không nghĩ đến khả năng này.

- Rối loạn chức năng sinh dục! – Thời gian điều trị mấy tháng trước khi ly hôn với Mạc Lân.

Tôi chống tay vào ghế, cố gắng giữ mình khỏi đổ ập xuống, toàn thân tôi như kiệt quệ

- Là thật sao? – Doctor Hoàng vừa vào đến cửa, tôi đã túm lấy áo anh mà hỏi.

- Thật! – Doctor Hoàng ái ngại đáp.

- Tại sao anh ta lại đến tìm anh? Tại sao không đến bệnh viện?

- Anh ta ngại sự thật bị phanh phui, anh ta đến đây là do có người giới thiệu!

- Thế có chữa được không? – Tôi ôm hi vọng hỏi.

- Khó lắm, trong nước chắc chắn không chữa được! – Doctor Hoàng dìu tôi ngồi xuống ghế, rót cho tôi cốc nước nóng. – Lâm Sảng, sao em lại xúc động mạnh thế? Là tiềm nhiệm của Lâm Diệu à?

28. Chương 9.2

Tôi trợn mắt gât:

- Anh đăng trí à? Lần trước em uống rượu say gọi anh đến đón, chẳng phải anh đã gặp anh ta rồi còn gì? Anh ta là ông chủ cũ của em!

Doctor Hoàng xoa xoa cằm:

- Chẳng trách cứ thấy quen quen! Ban nãy thấy hai người có vẻ không ưa nhau cho lắm, em bị anh ta đuổi việc à?

- Em đuổi anh ta thì có! Anh ta là chồng của bạn em, một tháng trước vì chuyện anh ta ngoại tình nên bạn em đã ly hôn với anh ta!

- Ngoại tình? Làm gì có chuyện đó? Hoàn toàn không thể? – Doctor Hoàng khẳng định chắc nịch.

Đúng thế, không thể nào có chuyện này, tất cả những chuyện này chỉ là để lừa Mạc Lãnh thôi. Hóa ra yêu một người có thể yêu đến mức độ này.

Tôi gọi điện cho Bầu Trời, điện thoại đổ chuông rất lâu anh ta mới bắt máy.

- Tổng giám đốc Ngũ....- Tôi không tìm được nước mắt.

- Xin lỗi anh! Tôi có lỗi với anh! Anh có thể tha thứ cho tôi không? Tôi không ngờ sự tình lại thế này... Tổng giám đốc, xin lỗi a

- Lâm Sảng, đừng nói với Mạc Lãnh!- Ngũ Dật Thiên buồn bã, giọng nói như nghẹn lại.

Tôi ngồi thu lu trong góc, khóc không thành tiếng. Bầu Trời cố giành lấy quyền nuôi con thực ra là bởi vì biết mình khó có thể sinh con được nữa, thế mà tôi lại ép anh phải quỳ xuống trước mặt Mạc Lãnh lúc ở tòa, tôi đã làm gì thế này?

- Lâm Sảng, đừng nói vậy, Mạc Lãnh có một người bạn tốt như cô tôi mới có thể yên tâm được!- Bầu Trời an ủi.

- Lúc đó anh tuyệt tình như vậy, tôi thật sự hận anh vô cùng. Tôi đâu ngờ anh lại có nỗi khổ tâm riêng, nhưng mà tổng giám đốc, tại sao anh không nói cho Mạc Lãnh biết, chẳng lẽ tình yêu cứ nhất định phải duy trì bằng tình dục ư?

- Lâm Sảng, Mạc Lãnh nếu như biết chân tướng sự việc, chắc chắn sẽ không chịu rời xa tôi. Nhưng liệu sau này cô ấy có hạnh phúc không? Lúc đó tôi tuyệt tình như vậy là để khiến Mạc Lãnh không còn vẩn vơ và hi vọng gì, tình yêu sẽ nhạt nhòa đi trong thù hận. Lâm Sảng, cô cứ coi như không biết chuyện gì cả, đừng nói với Lâm Diệu chuyện này! cô hiểu chứ?

- Nhưng mà tổng giám đốc, nếu như bệnh của anh trị khỏi, Mạc Lãnh lại tái giá rồi thì phải làm sao?

- Tôi không biết, cô đừng nói, tôi thực sự không biết. Nếu như lúc ấy cô ấy còn yêu tôi, tôi sẽ giành lại cô ấy cho bằng được, mặc dù sẽ làm tổn thương một người đàn ông khác. Tôi đã lên kế hoạch ra nước ngoài, nhưng bác sĩ Hoàng nói cơ hội không nhiều, tôi sẽ thử xem sao!

- Tổng giám đốc , tôi có thể đến thăm anh không? – Tôi rụt rè hỏi.

Do dự, do dự rất lâu.

- Không được! Lâm Sảng, xin lỗi, thật sự không được! –Bầu Trời khó khăn nói. Tôi biết, tôi biết anh có chứng ngại về tâm lý, bởi vì tôi đã biết được điều bí mật mà anh khó mở miệng ra nhất

- Tổng giám đốc Ngũ...- Tôi còn định nói gì nữa những anh đã cúp máy rồi.

Lại gọi đến máy của Mạc Lãnh, hỏi cô ấy liệu có chấp nhận Lưu Hi Hoa không, Mạc Lãnh tốt nhất nên nói thẳng với Lưu Hi Hoa, để cho cậu ta bỏ cuộc. Tôi lại hỏi Mạc Lãnh, trong trường hợp nào thì cô mới tha thứ cho Bầu Trời? Mạc Lãnh nói: “Trừ phi anh ta chết đi!” Tôi lặng lẽ cúp điện thoại.

Tôi không biết có nên giữ bí mật này giúp Bầu Trời không. Tình yêu của tôi và Lâm Diệu không nhận được sự chúc phúc của những người thân nhất trong gia đình anh đã là điều bất hạnh lắm rồi, Mạc Lãnh rõ ràng có thể hạnh phúc mà sống tiếp, Bầu Trời cũng như vậy. Tương lai của họ sẽ ra sao đây?

Lúc này, chuyện của tôi và Lâm Diệu đã chẳng còn quan trọng nữa, điều tôi lo lắng là nếu Mạc Lãnh chấp nhận sự theo đuổi của người khác mà bệnh của Bầu Trời cuối cùng lại chữa khỏi, bọn họ liệu có thể tiếp tục được không? Nếu như họ tiếp tục, vậy chẳng phải làm tổn thương một người đàn ông vô tội ư?

Tại sao lại như vậy?

Đi mãi, đi mãi, chân tôi dừng lại ở dưới cổng công ty của Lâm Diệu.

Tôi đã từng nói sẽ không bao giờ bước vào đây, tôi từng nói nếu mẹ Lâm Diệu không đồng ý, tôi quyết không bước vào công ty này một bước, nhưng hiện giờ tôi vẫn đi vào, bởi vì tôi muốn gặp Mạc Lãnh.

Mạc Lãnh có văn phòng riêng. Lâm Diệu đúng là rất chiều cố cho Mạc Lãnh. Lúc bước vào, tôi thấy Mạc Lãnh tay đang lật hồ sơ, mái tóc búi qua đằng sau gáy, vẻ mặt hốc hác. Mạc Lãnh gầy đi nhiều, nhìn cô mà trong lòng tôi xót xa.

Tình yêu ơi, đừng có giày vò người ta quá như vậy!

- Lâm Sảng, sao cậu lại đến đây? Vừa mới cúp máy đã trông thấy người rồi! – Mạc Lãnh nghe thấy tiếng mở cửa ngẩng đầu lên nhìn thấy tôi liền nở nụ cười - Có cần tớ gọi cho Lâm Diệu xuống đây không?

- Không cần tớ đến thăm cậu thôi!

- Ngồi đi!

- Bận lắm hả? Nhìn cậu gầy đi nhiều quá, Lâm Diệu ngược đãi cậu à? Tôi cố gượng cười.

- Anh ấy mà dám? Sợ cậu xé xác ra mất! - Mạc Lãnh bật cười. Cô ấy kiên cường hơn tôi tưởng. Lần trước mất tích một thời gian, suýt chút nữa tôi đã sụp đổ nếu như Lâm Diệu có con với tôi rồi mà lại rời xa tôi như thế này, tôi thật sự không thể tưởng tượng được mình sẽ trở nên như thế nào nữa.

- Mạc Lãnh này, gần đây tớ rảnh rồi quá, ngồi nhà xem tivi cũng chán! – Tôi đi đường vòng.

- Thế à? Xem những phim gì rồi? – Mạc Lãnh hỏi.

- Tối qua xem một bộ phim, rất cảm động. Nam chính bị bệnh, biết mình không thể mang lại hạnh phúc cho nữ chính nên mới quyết tâm giả vờ phản bội nữ chính. Nữ chính vì đau lòng và tuyệt vọng đã quyết định ly hôn. Nhưng bệnh của nam chính không phải là nan y, cho dù không chữa được nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, thế nhưng bọn họ đã chia tay nhau như vậy đấy! Cuối cùng cả hai người đều sống trong đau khổ, chẳng sống được quá năm mươi tuổi. Cậu nói xem, có thể thảm không? - Tôi cẩn thận dò hỏi.

- Cậu đấy, toàn xem mấy bộ phim vớ vẩn! – Mạc Lãnh lườm tôi.

- Ha ha, đúng đấy! Xem đến nỗi mà tớ nước mắt nước mũi đầm đìa, tớ cảm thấy nam chính hơi quá, chẳng phải là bệnh nan y, cho dù không thể chữa khỏi thì tính mạng vẫn còn, tại sao cứ nhất định phải chia tay? Chắc là kể từ sau khi gặp Lâm Diệu, chỉ số EQ của tớ ngày càng cao lên, bỗng trở nên đa sầu đa cảm lắm.

Nhìn vẻ mặt thần thờ của Mạc Lãnh, tôi thầm chửi mình là đồ ngốc, lúc này lại đi kể chuyện ngọt ngào với Lâm Diệu, như thế chẳng phải động chạm đến nỗi đau của người ta hay sao? Tôi vội vàng cứu vãn:

- Thực ra tớ cũng chẳng biết mình với Lâm Diệu có thể chịu đựng được bao lâu. Mẹ Lâm Diệu luôn thấy chướng mắt với tớ, tớ cũng không muốn Lâm Diệu khó xử, chỉ cần Lâm Diệu ở bên cạnh, có kết hôn hay không cũng không quan trọng!

Mạc Lãnh nắm tay tôi, an ủi:

- Cậu đừng bi quan, bác Lâm rất hiền từ, lại hay đến công ty nên ai ai cũng thích bác ấy. Rốt cuộc cậu đắc tội gì với bác ấy rồi?

- Tớ đắc tội cái mốc gì? Tớ xinh đẹp như cậu thì bà ấy đã chẳng như vậy. Kén người xinh đẹp, đúng là chẳng làm sao! Ưu điểm của Lâm Sảng này bà ấy phúc phận được hưởng rồi!- Tôi cười như mếu.

- Đừng nản lòng, từ từ sẽ ổn thôi! Cậu rất được lòng người khác, bác Lâm cũng không phải là người bảo thủ, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi!

- Thôi bỏ đi, chuyện này tớ chẳng muốn nghĩ nữa, tớ chẳng có tâm trạng nào mà đôi co với bà ấy, giờ tớ chỉ nó cho cậu thôi. À phải rồi, khi nào cậu rảnh thì nhớ xem bộ phim ấy nhé, tên là Trái tim dừng cảm . Tớ cảm thấy đời này mà có thể gặp được một người thật lòng yêu mình, mình cũng thật lòng yêu người ta

thật chẳng dễ dàng, không thể dễ dàng từ bỏ đúng không? Cho dù không có gì hết, chỉ cần hai người được ở bên nhau là đủ, nhất định phải trân trọng!- Tôi nói bóng gió, không chỉ nói đến mình mà còn thăm ám chỉ họ, không biết Mạc Lãnh có hiểu không, tôi không thể nói lộ ra quá nhiều.

Mạc Lãnh ngẫm nghĩ rồi gật gật đầu.

Bầu Trời, Mạc Lãnh.... cái tôi có thể làm chỉ có vậy, hai người đừng có để tôi phải thất vọng đấy!

- Tớ về đây, cậu tự chăm sóc bản thân nhé!

- Không đến thăm Lâm Diệu thật à?- Mạc Lãnh tiến tới ra tận cửa.

Tôi lắc đầu:

- Nếu như không phải đến thăm cậu thì tớ chẳng vào cái công ty này đâu!

Cánh cửa vừa mở ra , tôi như bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt. Bà Lâm đang đứng như pho tượng ở ngay trước cửa.

- Bác Lâm, bác đến rồi ạ? – Mạc Lãnh lập tức nở nụ cười, trán toát mồ hôi, lấm lét nhìn tôi.

- Ủ, tôi vừa mới đến, đến thăm mọi người! - Bà Lâm cười nói.

Tôi thậm chí còn chẳng buồn cười với bà ta, thản nhiên đi thẳng qua bà ta. Hừ, bà chỉ biết hằn học với cái mặt của tôi thôi, hừ hừ... Hằn học thì ai không biết chứ? Bà không coi tôi ra gì thì tôi cũng chẳng có nghĩa vụ đối xử tốt với bà!

Ông trời quả nhiên không phụ người có tâm Mạc Lãnh cũng nhận ra rồi, Mạc Lãnh gọi điện đến hỏi tôi:

- Lâm Sảng, cậu định nói gì?

- Cái gì mà tớ định nói cái gì?

- Tớ xem Trái tim dừng cảm rồi, tình tiết đâu như cây kể.

- Ồ...- Tôi ngập ngừng. – Chắc là tớ nhớ nhầm, thì thôi nhân tiện cậu cứ nghĩ về những gì tớ nói đi!

-Lâm Sảng!- Mạc Lãnh sốt ruột.

-Tổ cúp máy đây!- Tôi không dám nói tiếp, chỉ sợ sẽ nhỡ miệng nói ra bí mật của Bầu Trời.

Đi chợ một chuyến, thả sức mặc cả cùng với mấy bà bán hàng rồi xách một đồng chiến lợi phẩm về nhà. Vừa mở cửa ra đã thấy mẹ Lâm Diệu và mẹ tôi đang ngồi trên ghế ngoài phòng khách bàn bạc chuyện gì đó. Nhìn thấy tôi về, hai người liền ngẩng đầu lên nhìn rồi lại cúi đầu xuống, thì thầm cái gì đó. Chuyện gì thế này? Không làm gì được tôi nên đến gây khó dễ ẹ tôi hả? Nể mặt Lâm Diệu, tôi đã nhịn bà vài phần, nhưng nếu bà định đến để gây khó dễ với mẹ tôi, tôi quyết không nhường nhìn nữa! Tôi hít thở thật sâu. chuẩn bị sẵn sàng tâm lý để chửi bới.

- Con đứng đó làm gì? Không nhìn thấy trong nhà có khách sao, chẳng có tí phép tắc nào thế ! – Mẹ tôi lườm, tôi. Hả? Mẹ, chẳng phải mẹ từng nói rất oai sao, tại sao hôm nay lại mềm nhũn đi thế? Rốt cuộc bà ấy đã ném bao nhiêu tiền ẹ để mẹ quỳ gối xuống thế?

- Em về lúc nào vậy, sắc mặt khó coi quá! Sao thế? – Tôi đang định đi về phía mẹ thì đột ngột Lâm Diệu từ nhà bếp đi ra.

Tôi chỉ vào anh, lắp bắp mãi không nói ra được. Ôi mẹ ơi, anh cũng đang làm phản như mẹ anh hả? Thật không ngờ, còn dám chui cả vào bếp nhà người ta nữa chứ. Tôi lấy điện thoại ra, nhấn tin cho bố: ” Bố về ngay, có người đến phá nhà!”

Bố tôi nhấn lại: “Đã nhận!”

Tôi ngồi xuống bên cạnh mẹ, bộ dạng như một trung thần sẵn sàng hộ giá bất cứ lúc nào. Lâm Diệu ngồi xuống bên mẹ anh, bộ dạng như một đứa con ngoan. Không khí nớt rất hiền hòa. Tôi lắng tai nghe, càng nghe càng mơ hồ, bọn họ đang nói chuyện gì thế nhỉ? Cái gì là lễ cưới? Cái gì mà tiệc cưới? Tôi không nén được tò mò nữa? ngóc cổ lên hỏi”

- Chuyện mọi người đang nói có liên quan đến con không ạ?

Cả ba người cũng lúc ngậy ra, mẹ tôi là người phản ứng nhanh nhất, đưa tay gõ cho tôi một cái vào đầu:

- Con ranh con, không liên quan đến con thì mẹ để con ngồi đây làm gì?

Mẹ Lâm Diệu bật cười, tiếng cười nghe rất vui tai, mấy nếp nhăn nơi khóe mắt hiện lên rõ rệt. Bà ấy nói với mẹ tôi:

- Con bé Lâm Sáng này thật là đáng yêu!

Hả? Mẹ Lâm Sáng gọi tôi là “Con bé này”? Chẳng phải bà ấy thường gọi tôi là “Cô Lâm ” sao? Tôi thờ ơ, thay đổi nhanh thế nhỉ?

- Con bé này, lúc nào nói chuyện cũng không ra đầu ra đuôi gì sất, thỉnh thoảng tôi cũng không chịu nổi nó nữa? – Mặt mẹ tôi hiện lên vẻ hiền từ hiếm có.

- Đúng thế, mấy bữa trước đến nhà tôi ăn cơm, nó lúc nào cũng làm cho ông nhà tôi cười ha ha, gần đây không thấy nó đến, thật là nhớ nó quá! Vì vậy tôi nghĩ cho Lâm Diệu hỏi cưới nó về luôn, sau này thành người một nhà rồi, nếu chúng nó thích có thể chuyển về ở chung với chúng tôi, đỡ phải chạy qua chạy lại! – Mẹ Lâm Diệu hôm nay nói nhiều thật.

- Chuyện này, bác Lâm...- Tôi còn chưa kịp hỏi Lâm Diệu đã trừng mắt.

Tôi lập tức đổi cách xưng hô:

- Thưa bác gái, về chuyện này... à bác và mẹ cháu đã định ngày rồi ă?

- Định ngày rồi, chính là ngày mừng một tháng sau đây! –Mẹ tôi nói.

Mùng một tháng sau ư? Ừm, cũng không gấp lắm, hôm nay là ngày bao nhiêu rồi? Ngẩng đầu nhìn lên lịch treo tường, tôi la lên- Cái gì, hôm nay là ngày ba mươi rồi ư?

- Còn ngày ba mốt nữa mà!- Lâm Diệu nói.

- Ý của anh là vẫn còn một ngày để chuẩn bị ư?- Tôi hỏi Lâm Diệu.

- Đều chuẩn bị xong cả rồi!- Mẹ Lâm Diệu nói.

Tôi đứng ngây ra đó, đột nhiên nghe thấy có tiếng cửa mở. Bố tôi cầm quang gánh xông vào hỏi:

- Ai đến phá nhà? Kẻ nào phá nhà hả?

Tôi vội vàng giả vờ ngắt xỉu, ngã vào người Lâm Diệu, làm ẹ Lâm Diệu hết vía, trong khi mẹ tôi vô cùng bình thản. Con gái mẹ hai mấy năm nay rốt cuộc cũng chỉ có mấy trò ngắt đi tỉnh lại thôi mà.

- Chắc là nhất thời vui mừng quá nên vậy, để con đưa cô ấy vào giường nằm nghỉ một lát!

Hả? Tôi vui mừng quá? Láo toét, anh dám nói em vậy à?

Lâm Diệu đã cảm thấy tôi đang nghiêng răng bẹo eo anh. Anh có nhin cười, bế bồng tôi vào phòng ngủ.

- Tại sao đến giờ em mới được biết? Nói ngay!- Vừa vào phòng là tôi đã “tỉnh” ngay lập tức.
- Anh cũng mới biết đấy chứ! – Lâm Diệu tỏ vẻ vô tội. Hừ, em sẽ không bao giờ tin anh nữa!
- Lâm Diệu này, thế này đâu phải chúng ta lấy nhau? Chúng ta chẳng biết cái gì cả, bọn họ đã chuẩn bị xong hết rồi, thật chẳng ra làm sao cả! – Tôi bẹo má Lâm Diệu, nghiêm túc nói.
- Đúng là chẳng ra làm sao hết! – Lâm Diệu cũng nghiêm túc trả lời. – Làm sao bây giờ? Hay là em không muốn lấy anh?
- Chuyện này...- Tôi ấp úng.- Cũng không phải thế...

Khóe môi Lâm Diệu khẽ nhếch lên. Chỉ một giây sau, đôi môi anh đã dè chặt lên môi tôi r

- Cửa... cửa... khóa.... chưa?- Tôi giãy giụa, lo lắng hỏi.

Ngày hôm sau, tôi bận rộn thông báo cho bạn bè, điện thoại không rời khỏi tay. Lâm Diệu ngồi bên cạnh thích thú đọc báo, bộ dạng rất an nhàn.

Tôi vung tay gõ cho anh một cái, gào lên:

- Anh rảnh gớm nhỉ, còn không mau gọi điện thoại giúp em?
- Em nói xem, anh quen được bao nhiêu người bạn của em? Từ khi quen nhau cho đến bây giờ, anh chỉ được gặp có Mạc Lãnh, Tiểu Phụng, còn cả Lưu Hi Hoa. Những người ấy em thông báo hết rồi. Giờ em bảo anh thông báo cho ai? Chẳng nhẽ anh nói với người ta là: ” Này, tôi và Lâm Sáng sắp cưới nhau đấy!” Chắc chắn bọn họ sẽ cho rằng anh bị điên!- Lâm Diệu bị tôi đánh nhiều nên thành thói quen rồi, chẳng buồn xoa đầu như trước nữa, nhưng giờ thì đến lượt tôi xoa đầu.
- Anh đang trách em không dẫn anh đi giới thiệu với bạn bè chứ gì? – Tôi trừng mắt dọa.
- Đâu, anh đâu dám trách me! – Lâm Diệu cười ha ha.
- Hừ, bạn của anh em cũng đã gặp được ai đâu? Có phải anh sợ mất mặt không?- Tôi phản công. Nói đến vấn đề này mới nhớ đúng là tôi chưa gặp người bạn nào của anh cả.

- Không phải anh sợ em làm mất mặt, anh sợ nhờ em không để ý lại vùng tay gõ vào đầu bạn anh. Em nghĩ xem em đánh được mấy người? Em tưởng ai cũng biết kiên nhẫn nhìn như anh đấy à?

Tôi ngó ra, cười như một con ngốc, tay xoa xoa đầu anh nịnh bợ rồi tiếp tục gọi điện. Tôi thầm hứa trong lòng, sau này sẽ không bao giờ gõ vào đầu anh nữa.

Bận rộn cả ngày trời, cổ họng như đang bốc hỏa. Nhưng thật kỳ lạ, tôi luôn cảm thấy vẫn còn một chuyện quan trọng nhất vẫn chưa làm. Rốt cuộc là chuyện gì nhỉ?

Chỉ một giây sau, tôi mới ngó ra, hốt hoảng la lên

- Lâm Diệu, chúng ta còn chưa đi đăng ký kết hôn!

Lâm Diệu gấp tờ báo lại, dịu dàng nói:

- Cuối cùng thì em cũng nhớ ra rồi đấy! Không lo, đợi mai làm đám cưới xong sẽ đi đăng ký! Dù sao em cũng chẳng chạy thoát đâu!

Hôm cưới, tôi dậy từ sớm, kéo Lâm Diệu đi xem khách sạn bày trí ra sao. Đến khách sạn, thứ nhất đầu tiên đập vào mắt tôi là bức ảnh cưới to dùng ở trước cổng, đúng là bắt mắt. Một bức ảnh nam thanh nữ tú, một sự kết hợp hoàn hảo. Tôi thầm mừng tưởng ra khuôn mặt của con trai mình sau này.

Bên cạnh tôi có một đôi nam nữ đang đứng xem ảnh, vừa xem vừa gật đầu, lại còn thì thầm bàn tán, chắc hẳn là đang khen tôi xinh đẹp mà. Tôi sướng rơn lên.

Tôi cố ý đi đến gần họ, bắt chuyện:

- Hai người xem, cô dâu xinh thật đấy!

Hai người đó nhìn nhau, vẻ mặt có hơi kỳ quái, cuối cùng anh chàng kia nói:

- Đây chẳng phải là chị sao?

Hả? Bị nhận ra rồi sao? Tiếp theo đó, tôi nghe thấy tiếng cười của Lâm Diệu.

- Lâm Diệu, vợ anh hài hước thật đấy! – Cô gái kia mỉm cười nói với Lâm Diệu.

- Cô ấy là vậy đấy, ban này vẫn chỉ thường thôi!

Nói rồi ba người họ bật cười, chỉ có mình tôi là nhăn nhó, kéo áo Lâm Diệu:

- Bọn anh quen nhau à?

- Em ngốc thật, ngoài phù dâu phù rể thì ai đến đây sớm thế ?

Hả? Sao tôi không biết nhỉ? Phù rể anh tìm còn được nhưng anh làm gì có uyên tìm phù dâu? Chỉ có điều hình như tôi cũng không nhớ phải tìm phù dâu đây! Thôi được rồi, lần này tha cho anh đấy!

Sau đó chúng tôi lái xe đến chỗ spa của Tiểu Phụng để thay quần áo và trang điểm. Tiểu Phụng bận tới toát mồ hôi, vừa chỉ đạo vừa không quên vò tiền của Lâm Diệu:

- Lì xì đâu, lì xì đâu? – Tiểu Phụng chìa tay ra.- Không có thì cẩn thận cái chân của anh đấy!

Lâm Diệu đã chuẩn bị trước, liền đặt cái phong bao đỏ vào tay Tiểu Phụng. Tiểu Phụng cầm lấy, gật gật đầu, tôi lại lắc đầu:

- Vậy không đủ!

Lâm Diệu đang định móc tiếp thì tôi la lên, đứng chắn giữa hai người, đe dọa:

- Biến ngay! Tiền của anh ấy cũng là tiền của tớ, cậu vò tiền của anh ấy cũng là vò tiền của tớ, dám vò tiền của Lâm Sảng này hả? Không biết cậu của tớ làm gì à?

Tiểu Phụng bị tôi dọa cho ngáy ra, cố gắng nghĩ xem cậu tôi làm chức gì.

- Cậu của cô ấy làm Cục trưởng Cục Công an đấy! – Lâm Diệu cố nhịn cười, bổ sung giúp tôi.

- Cậu của cậu làm cục trưởng lúc nào thế, rõ ràng là nhân viên đã về hưu mà? – Tiểu Phụng cuối cùng đã nhớ ra.- Hừm , tớ chẳng hơi đâu đôi co với hai kẻ ngốc các người!

Tiểu Phụng thấy tôi dán mắt vào cái phong bao trên tay mình liền vò vàng giữ chặt tay lấy, sợ tôi cướp mất

Lúc cử hàng hôn lễ, tôi ngáy ra như một con rối, để mặc cho họ sắp đặt, họ chỉ đâu thì tôi đánh đó,

Tên MC thật vớ vẩn, chẳng chuyên nghiệp tẹo nào. Điên nhất là biết rõ chúng tôi chưa kịp đăng ký, thế mà lại bảo chúng tôi giờ tờ đăng ký ra ọi người cùng nhìn.

Tôi và Lâm Diệu chỉ biết nhìn nhau, cuối cùng trợn mắt nhìn MC, lát nữa tôi sẽ biết tay!

Tôi cười nhạt với MC rồi quay sang cởi áo vest trắng của Lâm Diệu ra, Mặt Lâm Diệu đỏ bừng lên , khách khứa ngồi bên dưới nhộn nhạo không hiểu chuyện gì. Tôi quay người lại bảo phù dâu ượn một thỏi son đỏ, rồi rải cái áo vest ra đất, viết lên đó ba chữ “Đã kết hôn”, lần lượt ký tên tôi và Lâm Diệu ở bên dưới.

Tôi chỉ vào dòng chữ trên áo vest của Lâm Diệu và nói:

- Mọi người nhìn đi, đây chính là giấy chứng nhận kết hôn của chúng tôi!

Khách khứa bật cười vỗ tay ầm ĩ.

Lâm Diệu tự hào hôn lên má tôi, thì thầm nói:

- Vợ anh thật tuyệt! Thế mà cũng nghĩ ra được!

- Hứ!- Tôi vênh mặt, cười đắc chí.

Tôi nhìn về phía mẹ Lâm Diệu, bà đang mỉm cười gật đầu với tôi, tôi biết bà ấy đã thực sự chấp nhận tôi rồi. Người mẹ mạnh mẽ của tôi đang lén lau nước mắt. Tự nhiên mắt tôi cũng thấy cay xè. Mẹ ơi, con gái mẹ nuôi dưỡng hơn hai mươi năm trời cuối cùng cũng lấy được tấm chồng tử tế.

Cuối cùng, anh chàng MC bảo chúng tôi kể lại ngắn gọn quá trình yêu nhau của chúng tôi, Tôi cướp lời của Lâm Diệu:

- Lần đầu tiên gặp mặt, anh ấy đã phun một sọt mì vào bát của tôi, vì vậy bây giờ anh ấy vẫn có biệt danh là “Anh mỹ”

Khách khứa dưới sân khấu cười rần rần, mặt Lâm Diệu đỏ bừng lên, ái ngại nhìn tôi.

Đến lượt Lâm Diệu nói, anh hắng giọng mấy cái rồi lên tiếng:

- Thực ra cô ấy rất hung dữ, luôn luôn mắng mỏ tôi, cứ không vui là đánh tôi, vì vậy tôi đã lén đặt cho cô ấy một biệt danh là “Người đàn bà hung bạo”, nhưng tôi chưa bao giờ gọi cô ấy như vậy cả!

Tôi trừng mắt nhìn Lâm Diệu, anh dám chê bai em à

- Chỉ có điều tôi đã yêu cô ấy như vậy rồi, có bị đánh bị mắng như thế nào, tôi cũng cam tâm tình nguyện!
- Lâm Diệu cười hi hi nhìn sang tôi. Dưới sân khấu vang lên một tràng pháo tay ầm ỹ.

Sau một hồi bị MC hành hạ, chúng tôi đi thay quần áo. Tôi và Lâm Diệu đi từng bàn chúc rượu. Lâm Diệu sợ tôi không chịu nổi nên đã lén đổi sang nước ngọt cho tôi.

Các đồng nghiệp đều đến tham dự, ngồi một bàn không hết. Sếp cũng có mặt, mặc vest rất lịch sự, còn dùng gel chải mấy sợi tóc lơ thơ trên đầu ra sau, trông rất buồn cười. Điều bất ngờ là Dương Lệ Lệ cũng có mặt. Dương Lệ Lệ không nghỉ việc, hơn nữa tôi đã hỏi dò chỗ sếp, được biết cô ta đã chủ động khai báo với sếp và sẵn sàng đợi lệnh đuổi việc của sếp. Nhưng tôi biết sếp sẽ không làm như vậy.

Lần này tôi đổi nước ngọt thành rượu trắng, đặc biệt mời Dương Lệ Lệ một ly. Hai chúng tôi nhìn nhau cười, coi như gạt sạch thù hận.

Trương Hạo đi công tác nên bỏ lỡ mất đám cưới của tôi. Vợ anh ấy dẫn theo con đến tham dự. Ánh mắt của thằng bé sáng lấp lánh thật đáng yêu. Vợ anh ta chỉ nói với tôi sáu chữ: “Xin lỗi chị, cảm ơn chị!”. Nhớ lại tất cả những chuyện trước đây, tôi lại không tự chủ mời cô ấy một ly.

Đến bàn của Mạc Lãnh, Mạc Lãnh nâng ly chúc mừng hạnh phúc của tôi. Tôi không nhìn thấy Bầu Trời. Tôi có gửi thiệp mời cho Bầu Trời, nhưng anh ta không đến. Tôi thở dài, không tránh khỏi thoáng buồn.

- Xin lỗi nhé, tôi đến muộn! – Ngoảnh đầu lại nhìn, Bầu Trời đột nhiên xuất hiện bên cạnh tôi.
- Hai người...- Tôi kinh ngạc há hốc mồm.
- Đúng như những gì mà cô nhìn thấy đấy! – Bầu Trời vòng tay ôm Mạc Lãnh, hai người hạnh phúc mỉm cười với tôi.

Tôi vô cùng cảm động, đến nỗi hai mắt như mờ đi. Cuối cùng hai người bọn họ đã trở lại bên nhau. Mạc Lãnh, chúng ta là chị em tốt, nhất định phải cùng nhau hạnh phúc mới được! Tôi đổi nước ngọt thành rượu trắng, một hơi uống cạn, ngẩng đầu lên thấy mắt Mạc Lãnh đỏ hoe vì xúc động

Đến bên bàn của Doctor Hoàng, anh tặng tôi một tấm chi phiếu. Tôi cầm lên xem, là mười nghìn tệ, lại là kéo dài thời hạn. Tôi bảo anh là keo kiệt, vốn dĩ là khoản đó anh nợ tôi. Doctor Hoàng cười cười: “Anh sẽ nợ em cả đời”. Tôi cảm động quá, lại uống.

Kết quả là tôi uống rất nhiều. Lâm Diệu đi đến bàn nào cũng phải uống, nhưng anh không hề say. Tôi không thể không nghi ngờ đạo cưới Mạc Lãnh, hôm đấy thực ra anh không hề say.

Cuối cùng, người say mềm là tôi được Lâm Diệu bế về phòng. Nằm xuống giường một cái là tôi ngủ như chết chẳng biết trời đất. Lâm Diệu ra sức lay gọi tôi nhưng tôi không tỉnh.

Đêm xuân đáng giá nghìn vàng, thế là đêm này tôi đã lãng phí “ngàn vàng” rồi.

Tôi muốn có một người đàn ông yêu thương tôi, anh ấy không cần bắt mắt, chỉ cần yêu tôi là đủ.

Tôi muốn có một con trai đang yêu, mặc dù lúc này chỉ là kỳ vọng, nhưng tôi sẽ cố gắng

Nếu tôi có thể mỉm cười hạnh phúc mỗi khi thức dậy vậy thì cuộc đời tôi thật may mắn. Giờ tôi đang sở hữu niềm may mắn và hạnh phúc này.

Cuối cùng thì Mạc Lãnh và Bầu Trời đã quay lại với nhau. Nghe Doctor Hoàng nói, bệnh tình của Bầu Trời đã có chuyển biến tốt.

Chị dâu tôi đã có bầu, anh họ ngày càng chăm chỉ làm việc

Còn về Trần Thi Huy, tôi không còn gặp lại nữa, cũng chẳng muốn gặp lại.

Còn Doctor Hoàng, người đàn ông có mối quan hệ đặc biệt với tôi, chưa đến được tình yêu nhưng sâu đậm hơn tình bạn. Đột nhiên tôi nhớ ra anh ấy và Lâm Diệu có một bí mật là gì nhỉ?

- Giữa anh và Doctor Hoàng có bí mật gì? – Một hôm tôi không nén được tò mò, liền hỏi Lâm Diệu
- Em muốn biết thật à? – Lâm Diệu khẽ hỏi.
- Ừ!
- Thực ra anh ta cũng thích em! – Lâm Diệu thì thầm nói.
- Thật không? – Tôi có hơi ngạc nhiên, mặc dù đã có Lâm Diệu rồi, nhưng khi nghe có nghe có một người đàn ông tuyệt vời như vậy thích mình, tôi lại không nén được niềm vui trong lòng.
- Này, này Lâm Sảng, sao em cười dè dặt thế? – Lâm Diệu trợn mắt uy hiếp tôi...

29. Chương End

Chương 10: Khi người đàn bà hung bạo đụng độ anh chàng mỹ nam

Một năm trước.

- Cái gì, không giao được hàng à? –Tôi nghi ngờ nhìn vào hóa đơn hàng, hai chữ “Cần gấp” to đùng ở bên phải là hóa đơn hàng chẳng nhẽ là đùa? Ngũ Dật Thiên điên rồi hay sao mà dám không giao hàng trong tình huống cấp bách này? Anh ta xưa nay chưa bao giờ dám chậm giao hàng với công ty mình, chẳng nhẽ anh ta quên rằng một năm công ty mình hợp tác với anh ta bao nhiêu vụ?

Giám đốc bộ phận thu mua sốt ruột thông báo, Ngũ Dật Thiên đã chậm giao hàng còn dám tắt máy không nghe. Ban nãy còn dám lớn tiếng khẳng định trong ngày hôm nay sẽ giao hàng, thế mà giờ lại không liên lạc được. Ngũ Dật Thiên tắt máy không nghe, cô nhân viên theo dõi đơn hàng bên đó cũng trở nên hổng hách, mặc kệ có mắng có chì chiết thế nào cô ta chỉ một câu “Không giao hàng kịp” . Giờ muốn giục hàng mà không biết làm thế nào. Nghe giám đốc thu mua nói mà tôi tức sôi gan.

- Hôm nay chắc chắn không thể giao hàng được, nghe nói là làm lần nào là hổng lần ấy. Tổng giám đốc Lâm, ngài thấy tôi có nên đổi mô hình không ạ? - Giám đốc sản xuất gạt mồ hôi, thận trọng hỏi.

- Đổi mô hình? Chẳng phải tất cả đã lên kế hoạch xong rồi, chỉ chờ thử mô hình sao? Giờ mà đổi mô hình sẽ thiệt hại bao nhiêu anh có biết không hả? – Tôi vừa nói vừa gọi đến số máy đối tá

Kể từ khi đảm nhiệm công việc của công ty, đây là lần đầu tiên tôi gặp phải loại người đã không giao kịp hàng lại còn không cho người ta giục như thế này. Tổng giám đốc ngang ngược đã đành, ngay cả nhân viên cũng thật hổng hách, chỉ một câu không kịp giao hàng là thôi. Tôi phải xem xem cái cô nhân viên theo dõi đơn hàng này có lý do gì để hùng hồn tuyên bố không kịp giao hàng như vậy.

Giám đốc thu mua nghe điện thoại, nói:

- Cô Lâm, tổng giám đốc của chúng tôi muốn nói chuyện với cô!

Họ Lâm à, cùng họ Lâm cơ đấy, tôi thật không hiểu sao người họ Lâm chúng tôi lại có một kẻ vô lý như vậy. Nhận lấy ống nghe từ tay giám đốc thu mua, bên kia vọng lại giọng nói rất ngọt ngào:

- Chào ngài!

- Chào chiếc gì nữa, cô không giao được hàng còn chào hỏi cái gì? Tôi gắt lên trong cơn tức tột.

- Hàng ư? Khi nào ngài cần?- Đối phương hỏi.

Nghe thấy đối phương hỏi vậy, tôi lườm hai giám đốc, đây, các người không thúc được hàng, tôi gọi điện thoại một cái là sợ ngay. Đúng là hai kẻ vô dụng. Tôi nhìn đồng hồ, giờ là một rưỡi, cô ta dám hỏi như vậy chứng tỏ đã chắc chắn giao được hàng. Tôi bật ống nghe hỏi giám đốc bộ phận sản xuất:

- Máy giờ thử mô hình?

- Bảy giờ tối ạ!

- Tôi liền nói với đối phương:

- Ba giờ!

- Ok! – Giọng nói rất quả quyết.

- Tôi mỉm cười, hài lòng cúp máy, nói với hai giám đốc.

- Ba giờ giao hàng. Không cần thay đổi mô hình, các người ra ngoài cả đi! Sau này chuyện nhỏ như vậy mà không xử lý được thì đừng trách tôi!

Hai giám đốc bộ phận nhìn nhau, ủ rũ đi ra ngoài, tôi loáng thoáng nghe thấy họ nói với nhau: “Tổng giám đốc giỏi thật đấy!”

Một cảm giác tự hào nho nhỏ, tôi thích thú nhấp một ngụm trà, lắng tai nghe nhạc, đợi đến ba giờ.

Thời gian chậm chạp trôi qua, cứ được một lát tôi lại nhìn đồng hồ, lần đầu tiên cảm thấy cái kim giây quay quá chậm, trong lòng trào lên một cảm giác bất an. Ba giờ, có thể giao hàng không? Lúc gọi điện thoại đã làm một rưỡi rồi, lại còn phải giao hàng nữa chứ? Lẽ nào lúc mình gọi điện thoại sang, bọn họ đã chuẩn bị xong hàng rồi.

Cuối cùng cũng chờ được đến ba giờ, gọi điện thoại hỏi xem đã nhận được hàng chưa, câu trả lời là chưa. Dám chưa à? Người đàn bà đó dám giỡn mặt tôi à? Hỏi giám đốc thu mua số điện thoại bên đó, đích thân gọi sang:

- Cô Lâm à, đến giờ rồi đó!

- Thật ngại quá, ba giờ chắc chắn không được rồi, ngài muốn mấy giờ nhận hàng? – Lại đợi tôi ra quyết định.

- Bốn giờ! – Tôi nói chẳng chút khách sáo.

- Ok! – Vẫn đồng ý rất nhanh, trong khi tôi đang thấy hoài nghi đối phương đã cúp máy.

Lúc này tôi đã chẳng còn hứng thú thưởng thức trà và âm nhạc. Tôi loáng thoáng cảm thấy đối phương đang kéo dài thời gian, nhưng cứ kéo dài thời gian thế này đâu phải là cách hay? Thôi được rồi, để tôi xem cô định giờ trò gì?

Thông báo với tất cả các nhân viên, bốn giờ mà chưa nhận được hàng lập tức thông báo cho tôi.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của tôi, bốn giờ vẫn chưa có hàng, tôi nổi điên, gọi điện sang bên đó:

- Cô Lâm...

- Tôi còn chưa nói hết, cô ta đã ngắt lời tôi:

- Lần này đến mấy giờ ạ?

- Năm giờ, năm giờ bắt buộc phải có hàng!

- Lần đầu tiên tôi hỏi ngài, ngài nói ba giờ phải có hàng, ba giờ không giao được hàng ngài lại nói là bốn giờ, bốn giờ không giao được ngài lại bảo năm giờ, nếu như năm giờ không giao được ngài vẫn sẽ nói sáu giờ, cứ như vậy kéo dài thời gian ra, chẳng phải ngày mai giao hàng cũng không làm nhờ việc của ngài sao? Nếu như đã không làm nhờ việc, ngài cần gì phải thúc giục chúng tôi như vậy? Chúng tôi có thể giao hàng thì đâu cần phải kéo dài thời gian? Nếu như đã không giao được, ngài có làm nổ tung điện thoại ra vẫn là không giao được. Hàng có để ở trong kho công ty tôi cũng chẳng tự để ra được, đương nhiên hàng đặt ở trong kho công ty ngài cũng vậy. Mong ngài hiểu cho tâm trạng của chúng tôi không giao được hàng chúng tôi cũng nóng ruột lắm, tổng giám đốc chúng tôi vẫn đang ở lý trong kho giám sát công việc phải bỏ lại tất cả công việc đang dang dở để có thể giao hàng cho quý công ty, hi vọng quý công ty sẽ sắp xếp thời gian thử mô hình hợp lý để cả hai bên hợp tác vui vẻ ạ!

Đối phương nói rất lưu loát, cứ như đã luyện tập từ trước, chỉ có mấy câu thôi đã khiến tôi hiểu rằng có thúc ép bây giờ cũng chẳng có tác dụng gì. Trên đời sao có người lý lậ như thế cơ chứ, đã làm sai còn muốn được lợi. Tôi nghe cô ta nói mà không nhận được cười, cuối cùng đành nói:

- Thôi được rồi, vậy thì ngày mai!

Đặt điện thoại xuống, tôi thông báo với cấp dưới liên hệ với đối tác báo thay đổi thời gian thử mô hình. Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi việc, đột nhiên tôi nảy ra một ý định, muốn gặp người phụ nữ kia.

Được rồi, đợi đến ngày mai, ngày mai tôi sẽ đi gặp cô ta, nếu như ngày mai vẫn không thể giao hàng, tôi sẽ băm Ngũ Dật Thiên ra làm trăm mảnh.

Tầm gần trưa ngày hôm sau, sau khi giải quyết xong công việc, tôi lên đường, trước khi đến còn gọi cho Ngũ Dật Thiên. Điện thoại đã thông, tôi không nén cười, cuối cùng anh ta đã chịu mở máy.

- Tổng giám đốc Lâm, hàng của anh đã chuẩn bị xong rồi, chúng tôi đang xếp lên xe để chuyển sang đây!
- Tổng giám đốc Lâm? Thằng ranh Ngũ Dật Thiên, hôm qua anh tắt máy cả ngày lại bắt đầu gọi Tổng giám Lâm rồi đấy hả? – Tôi cười thầm, cái tên Ngũ Dật Thiên này quả là dân làm ăn.
- Đâu có, hôm qua máy của tôi hết pin, lại ở trong xưởng suốt nên không biết.
- Chớ có ngại biện, giờ tôi đang sang bên đó, anh ở trong văn phòng đợi tôi.
- Ha ha, vậy tôi đợi anh qua ăn cơm, coi như chuộc tội!

Chỉ một bữa cơm mà đòi làm tôi nguôi ngoai à, đừng có mơ! Hừ, anh tưởng tôi dễ dãi như thế sao? Ngay thơ quá đấy!

Đột nhiên nghe thấy “Xịch” một tiếng, xe đột nhiên tắt máy. Khởi động lại, nó vẫn không nhúc nhích. Tôi tức tối đập tay vào vô lăng, thật xúi quẩy đúng lúc này nó lại giở chứng chứ!

Tôi gọi điện cho người đến sửa rồi xuống xe, đi vào một tiệm ăn gần đó. Tôi ngồi xuống và gọi một bát mì chưa bao giờ ăn thử, dặn dò phục vụ đừng cho ớt.

Hừ, cái tên Ngũ Dật Thiên đáng ghét, toàn mang lại điều xúi quẩy!

Ngồi xuống chưa được bao lâu có một cô gái đi vào, phong dung nhìn lướt khắp cửa hàng một lượt, cuối cùng chọn ngay chỗ ngồi đối diện với tôi để ngồi, cũng gọi một bát mì như y tôi.

Trong lúc ăn, tôi bị một đĩa nhóc chọc cười, vô tình phun ngay một sợi mì vào bát cô gái ngồi đối diện. Lúc ấy tôi xấu hổ đến đỏ cả mặt. Cũng may cô ta chẳng làm khó tôi, chỉ phỉu phỉu tay rồi kiêu ngạo bỏ đi. Nhưng tôi đã nhận ra vẻ mặt của cô ta lúc nhìn bát mì của tôi, cổ vẻ khinh bỉ, tôi không sao hiểu nổi, tôi ăn mì, cô ta cũng ăn mì, tại sao lại nhìn tôi khinh bỉ?

Lúc đến công ty Ngũ Dật Thiên, anh ta vẫn đang chờ tôi đến ăn cơm. Tôi nói với anh ta tôi ăn rồi, bảo anh ta dẫn tôi đi gặp các nhân viên của anh ta.

- Sao thế, lại chạy đến tận công ty tôi để chọn vợ à? – Ngũ Dật Thiên chẳng nhớ gì đến chuyện hôm trước, thần nhiên vỗ vai tôi như bạn bè thân thiết. Đúng là đồ gian xảo!

Tôi trừng mắt với anh ta rồi đi theo anh ta vào thang máy.

Đến bộ phận nghiệp vụ, tôi đang định vào cửa với Ngũ Dật Minh thì đột nhiên phát hiện một gương mặt rất quen, chính là cô gái mà tôi đã phun mỳ vào bát của cô ta ở quán đấy. Tôi giật mình, ngại ngần dừng bước chân, kéo tay Ngũ Dật Thiên nói:

- Thôi không cần đâu, anh mau nói cho tôi biết ai là cô Lâm là được rồi!

- Anh nói Lâm Sảng chứ gì? Đó, chính là người đó, cái cô đang nghe điện thoại đấy!

Nhìn theo hướng tay chỉ của Ngũ Dật Thiên, nhìn thấy cô ta. Sao lại trùng hợp như vậy cơ chứ? Lại chính là cái cô trong quán mỳ ấy. Tôi cười như mếu. Cô ta tay cầm ống nghe, miệng nói tía lía không nghĩ, mặc dù hai hàng lông mày nhăn tít lại nhưng giọng nói lại rất dịu dàng và ngọt tai. Tôi thầm nghĩ, chắc lúc nói chuyện với tôi sắc mặt cô ta còn khó coi hơn thế này. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, tôi thật không dám tưởng tượng. Ha ha, thú vị đấy!

- Nhìn thấy chưa? – Ngũ Dật Thiên lay lay tôi. – Cô ấy là người giỏi giang nhất công ty này đấy, khách hàng có khó đến mấy cô ấy cũng xử lý được. Có thể nói cô ấy là báu vật của công ty tôi đấy!

- Anh nói khách hàng khó tính có bao gồm cả tôi phải không? – Tôi lườm Ngũ Dật Thiên, anh ta bật cười thích thú.

- Tôi định thần lại, chăm chú quan sát cô gái đó. Ừm... rất có cá tính!

- Đi thôi, vào văn phòng anh ngồi nói chuyện đền bù thiệt hại cho bên tôi!

- Hả? – Ngũ Dật Thiên ngây ra.

Trở về văn phòng của Ngũ Dật Thiên, tôi ngồi xuống ghế đối diện anh ta, trong đầu vẫn đang nghĩ cô gái kia tên Lâm Sảng là người như thế nào?

- Chuyện này anh định ăn nói ra sao với chúng tôi đây? – Tôi hỏi Ngũ Dật Thiên.

- Chẳng phải chúng tôi đã gửi hàng rồi sao? - Ngũ Dật Thiên cười ngọt ngào, anh ta tưởng rằng đã là bạn nên tôi sẽ không tính toán với anh ta sao?

- Thời hạn giao hàng là hôm nay sao

- Chậm có một ngày thôi mà. Lâm Diệu, chúng ta đâu phải mới quen nhau một hai ngày, có chuyện gì cứ từ từ thương lượng!

- Chẳng phải tôi đang thương lượng với anh sao?

- Thế anh muốn thế nào? Tôi mời anh ăn cơm có được không?

- Ăn cơm?- tôi nhún vai, thờ ơ nói. – Ăn cơm thì miễn đi, tôi muốn đến công ty anh làm thuê.

Mắt Ngũ Dật Thiên mở to như ốc nhồi, mặt đỏ ra hồi lâu mới thận trọng hỏi lại tôi:

- Cái gì cơ?

- Tăng thêm một phần ba đơn hàng, báo giá vẫn y nguyên, tiền đề là không được chậm hàng của tôi. Yêu cầu là:” Tôi muốn Lâm Sáng dẫn dắt tôi!

- Chuyện này hình như không hợp với quy định thì phải? – Ngũ Dật Minh khó xử vò vò đầu.

- Anh yên tâm, tôi chỉ muốn xem xem cô Lâm Sáng kia nhẫn nại được đến đâu thôi, còn về thời gian ấy mà, tôi chơi chán rồi sẽ tự đi, tiền lương anh cứ trả tôi như các nhân viên khác là được rồi.

- Anh còn đòi tiền lương ư?

- Sao, anh muốn để tôi làm không công cho anh chắc? Tôi không bắt anh bồi thường thiệt hại là may cho anh lắm rồi! – Ngũ Dật Thiên đúng là kẻ gian xảo.

Ngũ Dật Thiên đột nhiên cười tinh quái, hỏi.

- Anh để mắt đến Lâm Sáng rồi chứ gì?

- Tạm thời là không!

- Vậy khi nào thì có?

- Tôi có nhiệm vụ phải báo cáo với anh khi nào thì có à? Một câu thôi, nói đi, có đồng ý h

- Ok, tôi đồng ý! Chỉ có điều không phải vì đơn hàng hay vì tiền bồi thường. Tôi tin cho dù có không đồng ý anh cũng sẽ không bắt tôi bồi thường. Lâm Sảng tính tình hơi nóng nảy, nhưng nói chúng vẫn là một cô gái tốt, là bạn thân của Mạc Lãnh. Biết đâu chừng sau này tôi có thể giúp anh một tay!

- Lâm Diệu này mà muốn theo đuổi con gái chẳng nhẽ cần phải cần anh giúp?

- Ủ, cứ đợi đấy!- Ngũ Dật Thiên cười đầy ẩn ý.

Cô ta là một người rất độc mồm, hơi tí là mắng mỏ người khác, lại còn thường xuyên lên cơn dở hơi, suốt ngày mơ mộng câu được con rùa vàng. Thế mà tôi, một con rùa vàng cỡ bự ở ngay trước mặt cô ta mà cô ta chẳng buồn để mắt đến. Cô ta còn đặc biệt yêu tiền, sắp mất mạng đến nơi rồi mà vẫn không quên ôm lấy ví tiền của mình. Tôi nghĩ có lẽ đây là nguyên nhân khiến cho cô ta mãi vẫn chưa tìm được một người đàn ông của mình. Ha ha, mặc dù là vậy tôi vẫn cảm thấy cô gái này rất đáng yêu. Lúc cô ấy công đồng nghiệp chạy thoát thân khi có động đất, lúc cô ấy vung tay cho tên móc túi một cái tát để bảo vệ tôi, thậm chí cả lúc cô ấy giơ tay đánh tôi... Từ nhỏ đến giờ chưa có ai dám làm vậy với tôi. Tôi nghi ngờ không biết có phải mình đã bị điên không, tự nhiên trở thành một kẻ thích được ngược đãi. Thôi bỏ đi, cho dù có khuynh bạo thế nào thì cô ấy vẫn là một người phụ nữ, bị cô ấy mắng vài câu, đánh vài cái cũng chẳng sút cân thịt nào mà lo. Tôi biết cô ấy chẳng thể nào mà thoát khỏi sức hấp dẫn của tôi, tôi cứ giả vờ như không phát giác ra thực ra tôi biết hết, cô ấy thường nhìn tôi rất say đắm.

Khi cô ấy khẳng khái đòi xuống xe của tôi vì một gã đàn ông tên Trương Hạo, tôi thực sự sốc, thậm chí thấy trong lòng đau nhói. Tôi cũng không ngờ bản thân mình lại bị một người con gái như thế này hấp mất hồn. Mà tôi không sao thoát khỏi sự mê hoặc của cô ấy. Trong đời, đây là lần đầu tiên có cảm giác thất bại. Vào ngày sinh nhật cô ấy, tôi không tự chủ được đã mua một chiếc nhẫn tặng cho cô ấy, mặc dù tôi biết rằng cô ấy sắp lấy một người đàn ông khác. Lâm Diệu tôi sao lại đi làm một việc ngu xuẩn đến vậy? Chỉ vì một người con gái không yêu mình? Thậm chí còn tặng cho cô ấy một lời hứa trọn đời? Tôi thầm chúc phúc cho bọn họ, tôi sẽ khắc ghi hình ảnh người con gái đã khiến tôi cảm nhận được cảm giác thất bại lần đầu tiên trong đời.

Ngày nào cô ấy cũng rất vui vẻ, hoàn toàn đắm chìm vào trong tình yêu. Tôi quyết định sẽ ta đi, cứ thế này sẽ khiến tôi càng đau khổ hơn nữa. Đúng vào lúc này, cô ấy lại lần nữa thất tình, lại còn vì gã đàn ông đó mà phải nhập viện. Lúc thông báo với tôi chuyện này, Bầu Trời đã nhìn thấu tâm tư của tôi rồi. Sau khi hay tin, tôi bỗng thấy vui vui. Tôi lao ngay đến bệnh viện đón cô ấy, tôi không thể đợi thêm một phút nữa. Tôi hôn cô ấy, với cái giá là mười nghìn tệ. Lúc hôn cô ấy, cuối cùng tôi đã biết, mặc dù cô ấy luôn nói năng với tôi rất dửng dưng nhưng không phải cô ấy hoàn toàn chẳng có chút tình cảm nào với tôi.

Cuối cùng cô ấy cũng đã chấp nhận tôi. Tôi vui lắm nhưng cô ấy không dẫn tôi đi thăm dự họp lớp, tránh cho tôi gặp người nhà của cô ấy. Cô ấy dùng đủ mọi lý do để giữ khoảng cách với tôi. Tôi không biết vì sao cô ấy làm vậy, chắc bởi vì tận sâu trong đáy lòng, cô ấy vẫn chưa thể chấp nhận tôi hoàn toàn, có lẽ cái bóng của người đàn ông đó vẫn chưa hoàn toàn tan biến trong lòng cô ấy. Không sao, tôi có thể chờ đợi. Chờ đợi là một sự giày vò, cũng là một niềm hạnh phúc. Tôi chờ đợi người phụ nữ hung bạo của mình, chờ đợi cô ấy mở rộng cánh cửa trái tim cho tôi.

Cô ấy dám lén lút hẹn hò với bạn học cũ sau lưng tôi. Tôi tình cờ bắt gặp, nhìn thấy cô ấy căng thẳng, cảm thấy cô ấy có vẻ tâm đến mình. Tôi nhân cơ hội, quyết định sẽ dẫn cô ấy đến gặp bố mẹ mình, nhanh chóng giành cô ấy về tay! Rõ ràng cô ấy đã đồng ý về nhà với tôi, thế mà tối hôm tôi dẫn cô ấy về, đánh chết cô ấy cũng không chịu vào. Dám giỡn mặt tôi à? Từ trước đến giờ chưa có đứa con gái nào dám thách thức

giới hạn chịu đựng của tôi như vậy! Tôi thừa nhận mình có hơi ngạo mạn, có hơi kiêu căng, nhưng trước mặt cô ấy, tôi hoàn toàn lép vế. Lâm Sảng ơi là Lâm Sảng, rốt cuộc em muốn tôi phải làm sao với em đây?

- Em đi đi, coi như anh chưa bao giờ quen em!

Tôi đuổi cô ấy đi, nhưng chỉ một giây sau, tôi đã thấy hối hận.

Suốt cả tối, tôi chờ điện thoại của cô, chỉ cần cô ấy cho tôi một lý do, cho dù là giả dối tôi cũng sẽ tha thứ cho cô. Tôi sẵn sàng tin tưởng rằng cô ấy yêu tôi, chỉ cần yêu tôi thôi, chuyện ra mắt bố mẹ lúc nào cũng làm được. Nhưng người phụ nữ, lúc nào cũng có thể khiến tôi vô cùng cảm nhận được sự tuyệt vọng tột cùng đúng vào lúc tôi vô cùng hi vọng.

Cuối cùng tôi vẫn không thể giữ được người con gái ấy, tôi phải thừa nhận là mình thất bại, bại dưới tay một cô gái có tên là Lâm Sảng.

Tôi ra nước ngoài, cắt đứt liên lạc cả bạn bè trong nước. Tôi cần thời gian để bình tĩnh lại, hoặc cần có thời gian để lãng quên. Nhưng hồi ức lại ngoan cố hơn tôi tưởng tượng nhiều. Trong đầu tôi toàn hình ảnh của Lâm Sảng, cô ấy chiếm giữ suy nghĩ của tôi, cô ấy thâm nhập toàn bộ trái tim tôi.

Lần thứ hai tôi cảm thấy mình thất bại, vẫn là bại dưới tay cô gái tên Lâm Sảng đó.

Cuối cùng tôi không chịu đựng nổi nữa, liền gọi điện về thăm dò tin tức của Lâm Sảng. Người tôi liên hệ là Ngũ Dật Thiên.

- Này họ Ngũ kia, Lâm Sảng dạo này thế nào rồi?

- Lâm Diệu, cuối cùng anh cũng chịu liên lạc với tôi rồi, người đàn bà nhà anh sắp phát điên lên đấy! – Nghe giọng nói đầy phấn khích của Ngũ Dật Thiên, tôi nghĩ anh ta chắc nhảy cẫng lên vì sung sướng.

- Không đùa đâu, tôi nói thật đấy! – Cô ta hùng hổ xông vào nhà tôi, không tin nổi Lâm Sảng lại ghê gớm như vậy. Câu nói này của Ngũ Dật Thiên khiến tôi vô cùng phấn khích, rõ ràng cô ấy có quan tâm đến tôi.

- Anh còn cười ra được nữa à? Mau mau quay về đi, Mạc Lãnh nói mấy lần định giới thiệu bạn trai cho Lâm Sảng rồi đấy!

- Anh phải quản lý vợ anh cho kỹ, nhân tiện giám sát Lâm Sảng cho tôi, một thời gian nữa tôi sẽ về! Đừng có để Mạc Lãnh biết chúng ta đã liên lạc với nhau. Cô ấy dám giằng vò tôi lâu như vậy, tôi cũng phải cho cô ấy nếm mùi vị của sự thất tình!

- Tôi giám sát kiểu gì? Tôi chỉ là ông chủ của cô ấy, ai mà quản lý được đời sống riêng tư của người ta?

- Chẳng phải Mạc Lãnh là bạn thân của Lâm Sảng sao? Cô ấy có việc gì, không nói với Mạc Lãnh thì nói với ai? Uống công anh là chồng Mạc Lãnh!

- Tôi sẽ cố gắng, biết cái gì sẽ báo cho anh ngay! Tôi bảo này, anh nên về cho nhanh, người đàn và đó không phải dạng tầm thường đâu, lúc nào cô ta cũng có thể nổ tung đấy!

Một chuyến đi xa ra nước ngoài thật chẳng uống phí. Tôi có thể vui vẻ thưởng thức phong cảnh ở nước ngoài. Còn sau khi về nước, tôi và Lâm Sảng vẫn có thể có một khởi đầu m

Ngũ Dật Thiên ngày ngày thông báo tình hình của Lâm Sảng cho tôi hay. Ban ngày đi làm, buổi tối anh ta sắp xếp Lâm Sảng làm thêm giờ. Một câu hỏi của miệng của Ngũ Dật Thiên là: " Bao giờ thì anh về?".

Cho đến khi Ngũ Dật Thiên báo cho tôi biết bên cạnh Lâm Sảng có một người đàn ông khác, nghe nói là bác sĩ trông cũng không tồi. Tôi cảm thấy đây là chuyện chẳng lành mới bắt đầu cuống cuồng về nước.

Còn chưa kịp lên máy bay thì Ngũ Dật Thiên lại bảo tôi Lâm Sảng chuẩn bị đi xem mặt.

Hừ, con ranh này! Cứ đợi đấy, tôi sẽ về xử lý cô! Lần này tôi mà để cho chạy thoát nữa quyết mang họ Lâm theo cô! Ồ, nhưng mà hình như tôi cũng mang họ Lâm mà?

Lâm Sảng, anh về đây!

Có những chuyện được an bài phải xảy ra. Có những người sắp đặt phải gặp nhau. Nếu như đây là ý trời, vậy thì chẳng có cách nào thay đổi.....

%%% HẾT %%%

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-duoc-con-rua-vang>